

TẢN VỆ Y

TÌNH YÊU MÀU HỒA ANH TÚC 2

TÌNH YÊU MÀU HOA ANH TÚC

Tác giả: **Tần Vô Y**

Thể loại: **Tiểu thuyết**

Phát hành: **Phương Nam Book**

Đóng gói: **Cuibap**

Nguồn text: **Waka**

CHƯƠNG 1

SẮC VÀNG

1. Ly rượu vang lấp lánh ánh đêm

Lại là những ngày cuối tuần buồn tẻ đầu đông. Hà Như nhận được một email mà cô không hề trông đợi. Nó làm cô bồn chồn, khó nghĩ.

Cô rời khỏi công ty sớm hơn thường ngày khoảng hai tiếng. Về đến nhà, cô tắm ào một cái rồi nằm vật ra giường nghỉ một lát. Sau đó cô thay một bộ đồ đi chơi màu đen. Mất chừng nửa giờ đi bộ, cô đặt chân tới khu vui chơi đêm cạnh Sunset Blvd.

Suốt dọc đường, cô đã cố gắng không nghĩ tới nội dung bức email đó, nhưng trí nhớ tựa như vết dầu loang, không thể xóa nhòa hết được. Mãi cho đến khi bước chân vào khu vui chơi, cô mới thấy dần dần nguôi ngoai.

Hà Như tới Mỹ đã được tám năm, vẫn còn độc thân. Quanh cô đàn ông không thiếu, phải nói là cô có thừa cơ hội nhưng tới giờ vẫn ở vậy. Cô thích sống một mình, tuy cũng có lúc cô đơn nhưng nếu sống với một người đàn ông mà mình không thật ưng ý thì còn chán hơn nhiều.

Ở một thành phố mênh mông như Los Angeles, có đủ thứ đàn ông, đàn bà, mỗi người một tâm tư riêng, bận rộn và ăn chơi là nét đặc trưng của thành phố này. Hai năm trước Hà Như mới nhận ra điều ấy và cũng vì thế mà cô quyết định sống độc thân. Cô sống theo cách mình thích. Thật khó mà chấp nhận một người lạ hoặc lạ hươ tự nhiên đột nhập vào không gian riêng của mình, nói chi đến chuyện mở lòng vì ai đó.

Đương nhiên với điều kiện của cô hiện nay, tìm một người đàn ông tốt không khó. Cô có thân hình cao ráo, mắt đen và dài, mũi cao và thẳng. Cô ít khi chăm chút ngoại hình của mình. Cô có nét đẹp tự nhiên, theo kiểu hiện đại.

Hà Như làm việc cho một công ty bảo hiểm tài chính nằm gần China Town (khu phố Tàu), công ty này thuộc tập đoàn M là một trong những tập đoàn đa quốc gia nổi tiếng nhất của Mỹ. Trong công ty, Hà Như là một nhân viên quản lý kinh doanh rất được kính trọng.

Bốn năm trước, sau khi lấy bằng MBA của trường đại học G thuộc hạng top ten tại đất Mỹ, cô chuyển từ Đông Bắc sang Los Angeles và xin vào làm việc trong ngành tài chính bảo hiểm tại công ty tương đối có triển vọng này. Cô rất được lòng Jones - chủ doanh nghiệp, một người rất có tiếng trong giới thương gia Los Angeles. Nhờ có trình độ, lại thành công trong một số dự án có quy mô lớn, nên Hà Như nhanh chóng được cấp trên tin nhiệm. Một năm sau cô lên chức trưởng phòng.

Nhưng chỉ cần cô ra khỏi cổng là nhân viên trong công ty lại bàn ra tán vào. Nhất là mấy bà đứng tuổi, hễ nói đến cô là bắt đầu đay nghiến, dè bĩu rất chua ngoa, chỉ mong sao cô biến đi cho nhanh. Hà Như tất nhiên cũng biết người ta xì xào, đặt chuyện này nọ, thậm chí có người còn nói cô là dân đồng tính. Kệ, dù sao đây cũng là Los Angeles - thành phố lớn nhất Bắc Mỹ với đủ mọi thành phần, tầng lớp, văn hóa.

Căn hộ của Hà Như nằm gần trung tâm thành phố, khá xa khu phố China Town nơi cô làm việc. Cô chọn vị trí này chủ yếu vì cô muốn tận hưởng khoảng thời gian nghỉ ngơi ít ỏi của mình ở một nơi cách biệt hẳn với môi trường làm việc ồn ào căng thẳng.

Thật lòng mà nói, cô ghét cái không khí ồn ào, quê mùa của khu phố China Town. Cô thích một không gian yên tĩnh để ngẫm nghĩ và suy tư. Sở thích này có từ mười mấy năm trước, khi cô bắt đầu học đại học. Bây giờ cô vẫn thích như thế. Đôi khi Hà Như cũng cảm thấy hành động của mình kỳ quặc, vì việc này trái ngược với tính chất công việc mà cô đang làm, nhưng kỳ lạ hơn nữa là trong thâm tâm cô chẳng hề muốn thay đổi nó.

Ở tại thành phố này, Hà Như hầu như không có bạn thân. Cô cho rằng giao du với mấy người bạn không hợp gu là một gánh nặng tâm lý. Chơi mãi với ai đó một thời gian dài sẽ mất hết cảm giác mới mẻ, thú vị, vả lại ở trên đất Mỹ cũng hiếm có được tình bạn thực sự và cố định. Người ta thay đổi chỗ ở và công việc xoành xoạch, rất khó mà ở bên nhau mãi được. Chơi với đám đàn bà con gái thì chỉ nói mãi mấy chủ đề tẻ nhạt, mà nếu có nói chuyện hợp gu đi nữa thì cũng chưa chắc đã trở thành bạn bè thực sự. Vì vậy Hà Như thích một mình tận hưởng mọi hương vị của cuộc sống. Cuối tuần gặp gỡ và tán gẫu với những người xa lạ lại đem đến cho cô nhiều cảm giác mới mẻ. Cô chưa bao giờ nói đến chuyện muốn giao du với ai lâu, nói chi đến chuyện yêu đương này nọ. Yêu ư? Năm nay đã hai mươi chín tuổi rồi nhưng Hà Như vẫn cảm thấy tình yêu là chuyện thật xa vời.

Thường ngày cô làm việc rất trễ, chẳng nào thì về đến nhà cũng chỉ có một mình. Nhưng cuối tuần thì cứ khoảng 4 giờ là cô rời khỏi công ty, chủ yếu là vì cô rất ghét kẹt xe. Từ công ty về nhà, thường chỉ mất khoảng 30 phút nhưng hễ đến cuối tuần là phải kẹt hai tiếng đồng hồ trên đường cao tốc.

Buổi tối cuối tuần nào cô cũng đi quán bar hoặc khu vui chơi, gặp gỡ, tán dóc với vài người xa lạ hoặc đơn giản là uống rượu một mình. Cô hay tán dóc với đám nam nữ thanh niên, với họ cô có thể huyên thuyên đủ thứ, sau đó chia tay, ai về nhà nấy. Nếu bất ngờ gặp được ai đó thật thú vị, lại nói đúng chủ đề nào đó hay hay, tạo cảm giác ngạc nhiên say mê bất ngờ, với Hà Như là một sự tưởng thưởng, cả tuần làm việc mệt mỏi của cô dường như đã được bù đắp lại..

Đây là một hộp đêm mang đậm phong cách Tây Ban Nha với tiếng nhạc nhẹ nhàng vui vẻ. Hà Như thích tìm kiếm và trải nghiệm cảm giác yên bình trong một khung cảnh rộn ràng như thế. Sự tương phản đó luôn mang lại cho cô cảm giác thích thú.

Lúc này mới 7 giờ, ngoài sảnh khách đã gần kín hết bàn. Hà Như chọn một bàn trong góc, sau đó kêu một ly rượu gin có đá. Cô không sành rượu cho lắm, thường ở nhà chỉ uống rượu vang, cho nên mỗi lần tới quán bar là

cô kêu rượu gin. Nếu thấy ai đó nói chuyện hợp gu thì cô kêu đồ uống giống họ, sau đó ai trả phần người nấy. Có lúc nam giới chủ động đề nghị trả tiền rượu cho cô nhưng đều bị cô khéo léo từ chối.

Một cô gái gốc Tây Ban Nha tóc đen cầm một ly rượu đi lại chỗ cô, mỉm cười hỏi cô xem có thể ngồi cùng bàn được hay không? Hà Như nhìn cô ta và từ chối, nói cô đang đợi bạn. Cô gái nháy nháy mắt với cô rồi bỏ đi. Hà Như chú ý đôi mắt của cô ta, to đen và sáng với hàng lông mi dài, quả là đẹp. Theo con mắt của người phương Đông thì phụ nữ đẹp nhất Los Angeles chính là những cô gái gốc Tây Ban Nha này. Cô gái này có lẽ là gái làm tiên, không phải thuộc tốp phụ nữ bí ẩn mà Hà Như tìm kiếm.

Hà Như tới những chỗ thế này không phải để tìm bạn tình, đây chỉ là một thú vui. Buổi tối cuối tuần là thời gian tiêu tiền và xả hơi, bất kể người kia là nam hay nữ chỉ cần người ấy nói chuyện hợp gu là được. Chỉ có vậy Hà Như mới cảm thấy cuộc sống trọn vẹn.

Sau một hồi chơi nhạc mạnh rock and roll, một chàng trai Mexico đội mũ cao bồi lên sân khấu hát bài “Maria” với một giọng hát đầy cảm xúc đau đớn. Hà Như đang chú ý lắng nghe, bỗng nhiên bên cạnh có tiếng một cô gái nói tiếng Hoa bằng một giọng rất chuẩn “Mình ngồi đây được không?”.

2. rắc rối của phụ nữ

Bạch Quả rời công ty về nhà thì đúng lúc kẹt xe, con đường bình thường chỉ mất 20 phút mà hôm nay cô phải đi một tiếng rưỡi đồng hồ.

Về đến nhà cô gọi ngay điện thoại cho bạn trai ở thành phố A. Không có ai nghe máy. Bạch Quả liếc đồng hồ, 6 giờ rưỡi, bây giờ bên ấy là 9 giờ rưỡi.

Cô chán nản, tắt qua loa rồi bận quần jean lái xe đi vòng vòng một hồi, cuối cùng dừng lại tại một khu vui chơi gần đại lộ Sunset.

Vóc dáng Bạch Quả rất đẹp, da trắng mịn màng, cô rất tự tin với thân hình của mình. Với vóc dáng có da có thịt, cô bận chiếc quần jean bó làm nổi bật vẻ gợi cảm đầy nữ tính. Tuy đã 30 tuổi nhưng nhìn cô chỉ khoảng hai mấy, ở cô toát vẻ đẹp vui tươi đầy sức sống.

Hầu như buổi tối cuối tuần nào cô cũng phải đi ra ngoài chơi, chủ yếu là để cho đỡ tức người bạn trai ở tận xa tí tập suốt ngày luôn miệng kêu bận. Anh ta lúc nào cũng chỉ biết đến “Bận”, cuối tuần cũng “Bận”, bận gì không biết ? Hay là đang bận với cô nào khác chẳng? Thường ngày hai người chỉ nói chuyện trên điện thoại, thành thử cứ nói được vài câu là sinh chuyện. Nhớ nhưng quá lâu đâm ra bão hòa. Đã nửa năm nay không gặp nhau. Cái Bạch Quả cần là sự quan tâm, chăm sóc thực sự, không phải những lời đường mật đầu môi.

Cô cảm thấy mình đã tới lúc nên kết hôn rồi, nhưng anh chàng kia thì cứ chần chừ, lẩn lữa. Vậy nên cô nghĩ cuối tuần phải đi đâu đó chơi để khuây khỏa một chút.

Mỗi khi cô xuất hiện ở quán bar là thế nào cũng có anh chàng nào đó chủ động tới bắt chuyện, mời cô uống rượu và khiêu vũ, khen cô đẹp hay trầm trồ trước vẻ đẹp gợi cảm của cô. Những lúc đó cô cảm thấy thật dễ chịu và sáng khoái, cảm giác đó còn dễ say hơn cả rượu mạnh. Nhưng những đêm chợt tỉnh, cô vẫn thấy chơi với hụt hẫng. Cô than thở tự trách mình, hình như mình đang đùa giỡn với tuổi thanh xuân của mình. Cô khao khát được yêu và có được người ấy ở bên mình.

Thế nhưng, cứ đến cuối tuần là cô lại thấy rất hào hứng và quên phắt anh chàng người yêu đang ở xa lắc xa lơ kia.

Bạch Quả và bạn trai cô quen nhau ở trường đại học tại Trung Quốc, sau khi tới Mỹ hai người cùng ở bên bờ Đông ba năm, sống chung nhưng không đăng ký kết hôn, tiền ai nấy giữ. Khi mới tới Mỹ, họ chọn ngành y, sau đó Bạch Quả chuyển qua học tin học, một chuyên ngành đang là một thời thượng, còn bạn trai cô thì học hóa sinh. Bạn trai cô là người ưa đủng đỉnh, nên chọn ngành nghiên cứu với thời gian tương đối linh hoạt.

Ba năm trước, Bạch Quả tốt nghiệp tin học, muốn vào làm trong lĩnh vực IT đang hái ra tiền. Cô chuyển tới thành phố C, vất vả lắm mới kiếm được một chân thiết kế lập trình. Cô là người trọng tình cảm, tuy xa người yêu nhưng đến giờ vẫn chưa dứt khoát hẳn. Sống ở Los Angeles, chốn phồn hoa

đô hội này, quả không dễ. Cô luôn mong mỗi anh chàng kia chuyển tới Los Angeles cùng cô.

Tối nay, Bạch Quả tính tới khu người Nhật để ăn cơm Nhật, uống rượu Sake nóng, nhưng bị kẹt xe chỗ khúc cua ở siêu thị, cô đành lái xe vào bãi đậu xe của siêu thị, định mua chút đồ ăn và bia rồi về nhà cho xong.

Lúc xuống xe cô nhìn thấy khu vui chơi bên kia đường đèn đóm sáng trưng, có vẻ náo nhiệt. Cô chần chừ một lát rồi đi sang đó. Nhìn qua cửa kính của khu vui chơi, Bạch Quả nhìn thấy có một cô gái rất xinh đang ngồi uống một mình bên bàn gần cửa sổ.

Cô cảm thấy cô gái này trông rất quen. Ngẫm nghĩ một lát rồi cô bước vào cửa ghé quầy bar kêu một ly rượu vang đỏ. Cô bước về phía cô gái kia, nói bằng tiếng Hoa “Mình ngồi đây được không?”

Cô gái đó chính là Hà Như. Hà Như nhìn Bạch Quả một lát, mỉm cười gật đầu trả lời “Cứ tự nhiên”.

Bạch Quả ngồi xuống, nhìn vào mắt Hà Như. Cô có cảm giác đã gặp cô gái này ở đâu đó rồi. Cô nghĩ một lát, mỉm cười, cô gái đang ngồi trước mặt cô đây có lẽ chính là cô mỗi lần nhìn mình trong gương. Cô nói với Hà Như: “Mình là Bạch Quả, hình như tụi mình có gặp nhau rồi?”.

Hà Như ngược mắt lên, cười và nói: “Mình là Hà Như, rất vui được gặp cậu”.

Bạch Quả cười và tiếp lời: “Lúc mới nhìn thấy cậu, mình cứ nghĩ là gặp người quen, bây giờ nhìn kỹ lại mới phát hiện ra những nét quen thuộc ở cậu chính mình cũng có. Cảm giác này kỳ lạ thật.”

Hà Như cười nói: “Cậu nói về tố chất hay là về diện mạo?”.

Bạch Quả trả lời: “Hình như cả hai đều đúng”

Hà Như cười hỏi: “Nếu vậy, bây giờ cậu cũng đang độc thân?”.

Bạch Quả nói: “Một nửa độc thân. Bạn trai mình cách đây 3 múi giờ, cậu có bạn trai chưa? Ô xin lỗi, mình hỏi nhầm rồi, cậu xuất sắc như thế này thì chắc chắn có bạn trai rồi.”

Hà Như vừa cười vừa lắc đầu. Cô bỗng nhiên chợt nhớ đến bức email từ Trung Quốc làm lòng dạ cô rối bời. Với cô, bức email đó như một thứ đồ cổ mới được khai quật chứ không phải là từ một nơi xa xôi bên kia bờ đại dương. Cô cười và nói với Bạch Quả, hiện giờ cô chỉ muốn sống một mình, “Tuy nghĩ như vậy có vẻ như hơi lạ lẫm, xa hoa nhưng với mình thì đó là sự lựa chọn tốt nhất hiện nay”.

Bạch Quả nghĩ tới bạn trai, bất giác cười thầm. Thực ra thì “có” và “có được” là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Bây giờ, cô “có” bạn trai nhưng sự thực “có được” anh ấy hay không thì khó mà biết chắc được. Cô cười: “Có lẽ đúng là sự lựa chọn tốt nhất”.

Hà Như nói: “Chúng ta nói chuyện gì khác đi, ví dụ chuyện sở thích. Tóc cậu đen và dày, kiểu tóc rất đẹp, rất hợp với khuôn mặt cậu”.

“Trước đây mình để tóc ngắn” Bạch Quả vuốt tóc nói “Mình mới để tóc được một năm. Bây giờ mình mang kính sát tròng, một năm trước còn đeo kính gọng đen, trông ngố lắm.”

Hà Như nói: “Mình cũng định mang kính sát tròng, có đi thử rồi, sau đó cảm thấy mang kính như thế này tốt hơn, tuy không đẹp nhưng tiện.”

Bạch Quả cười và nói: “Có lẽ do tính cách.”

Hà Như nói: “Mình nghĩ mình thuộc tuýp người không có tính cách. Người có cá tính rất thích hợp với việc kết hôn, người có cá tính cần có một chỗ dựa. Không có chỗ dựa thì bạn chẳng là gì cả, nói chi đến cá tính.”

Bạch Quả nói: “Vậy cậu xem mình có giống người có cá tính không?”.

Hà Như cười trả lời: “Không, nếu không cậu cũng không đến những chỗ như thế này.”

Bạch Quả nghĩ một lát liền cười phá lên. Cô cảm thấy mình đúng là không phải loại có cá tính. Vậy có cá tính thực sự thì thế nào nhỉ? Cô cũng chịu.

Hai người nói chuyện thoải mái, rượu đã cạn, Hà Như kêu phục vụ lại, gọi một ly Screwdriver, Bạch Quả gọi một ly Bloody Mary thêm chanh.

Hà Như hỏi: “Cậu muốn lấy chồng chưa?”.

Bạch Quả cười: “Muốn thì cũng muốn, nhưng chẳng biết cưới rồi thì sao. Nên cứ dây dưa mãi như hồi nhỏ làm bài tập cô giáo giao vậy, cố gắng kéo dài thời gian. Buồn cười thật phải không?”.

Hà Như nói: “Đàn bà cứ bắt buộc phải lấy chồng sao? Đàn ông lấy vợ là để sinh con nối dõi tông đường, đàn bà lấy chồng là vì người này người nọ. Nếu thế, tội gì phải làm khổ mình như thế.”

Bạch Quả: “Nghe cũng có lý, thảo nào đến bây giờ cậu vẫn còn ở vậy, mỗi người có một cách suy nghĩ khác nhau.”

Hà Như bật cười, nói: “Mình cũng chỉ nói lên suy nghĩ của mình thôi, cậu cũng đừng để ý đến làm gì.”

Hai người tán gẫu một lát rồi nói tới chuyện lúc nhỏ, Hà Như nói cô lớn lên ở một làng nhỏ ở vùng núi Mối Nam, sau đó mới theo mẹ lên thành phố. Bạch Quả thì sinh ra và lớn lên ở Giang Nam, sau đó gia đình cô chuyển tới Thượng Hải. Ký ức tuổi thơ làm cho cả hai dường như trẻ lại, người nọ nhìn mặt người kia ửng hồng vì men rượu, tự nhiên thấy vui vui.

Nói đến thời niên thiếu của mình, Hà Như thấy man mác buồn, còn tuổi thơ của Bạch Quả thì tràn đầy vị thơm ngon của sữa và màu xanh mơn mớn của thảo nguyên. Hà Như thấy Bạch Quả mang kính sát tròng rất hợp, mỗi khi cô chớp chớp hàng mi dài, đen và cong vút, Hà Như cảm thấy như ánh trăng đang lay động trên mặt nước. Cô bất giác mỉm cười.

Bạch Quả hỏi Hà Như tại sao cười, Hà Như nói: “Mắt của cậu dễ làm say lòng người hơn cả thứ rượu hảo hạng này.”

Bạch Quả nghe vậy càng đỏ mặt. Cô nói: “Ở đây ồn ào quá, chúng mình đi chỗ khác nói chuyện tiếp đi.”

Hà Như gọi nhân viên phục vụ lại tính tiền, khi nhân viên mang hóa đơn lại, Hà Như liếc qua hóa đơn rồi mở túi xách tìm bóp tiền, chợt cô khựng lại. Trong túi xách của cô, ngoài túi đồ trang điểm thì không còn gì khác. Có thể là lúc thay đồ chuẩn bị đi, cô vội quá nên quên không lấy bóp tiền. Hà Như chẳng còn biết phải làm sao, cô bỏ cặp kính xuống, ngượng ngùng cười với Bạch Quả. Trước mặt người khác mà thế này thì... Đúng là què quá. Bạch Quả cười và cầm lấy hóa đơn, cô nói: “Để tôi trả tiền cho.”

Khi ra khỏi khu vui chơi, Hà Như có phần không vui vì chuyện trả tiền lúc nãy. Bạch Quả cười nói với cô: “Có gì đâu, cậu để tâm chuyện này làm gì, chỉ là quên mang bóp tiền thôi mà, lần sau cậu mời mình là được rồi.”

Hà Như giải thích: “Đây là lần thứ hai mình quên mang bóp tiền rồi. Đáng lẽ ra không nên có chuyện này mới đúng, giấy tờ xe của mình đều ở trong bóp, may mà hôm nay không lái xe, nếu không lỡ bị cảnh sát bắt thì phiền lắm.”

Bạch Quả cười nói thêm: “Cũng may ở đây họ không đòi xem bằng lái xe, nếu không cậu cũng chẳng có rượu để uống rồi.”

Hà Như cười nói: “Mình thì nghĩ rằng, nếu một người con gái mà không mang bóp tiền bên mình thì giống như để quên mất lòng tự trọng vậy. Hay là cậu lái xe đến chỗ mình một lát? Mình lên lấy bóp tiền, sau đó tui mình tìm chỗ nào khác yên tĩnh hơn.”

Bạch Quả nói: “Cậu lên xe mình đi, chúng mình tìm một chỗ khác đi tiếp, khỏi qua nhà cậu.”

Hai người ra bãi đậu xe, Bạch Quả bỗng phát hiện xe của mình vẫn còn sáng đèn, cô giật mình, vội vàng mở cửa, thử khởi động máy, y như rằng hết ác-quy. Cô cười thiếu não: “Xem ra tối nay hai đứa mình đều không ổn chút nào.”

Hà Như nói: “Hy vọng số tội mình không đen đến độ không gặp nổi được một người hảo tâm.”

Hai cô vào xe ngồi đợi, năm phút trôi qua vẫn chưa thấy có người vào bãi đậu xe. Hà Như quay kính xe xuống, lấy một điếu thuốc, cô hỏi Bạch Quả có phiền cô hút thuốc không? Bạch Quả cười và xin cô một điếu.

Hai người lặng lẽ hút thuốc. Bạch Quả nghĩ, dạo này cô như kẻ thất thần, cũng chỉ vì chuyện bạn trai cô tốt nghiệp tìm việc làm. Nghĩ đến anh ta, cô lại thấy giận sôi lên, chỉ muốn gặp rồi cho anh ta một trận.

Đúng lúc ấy, một người đàn ông gốc Á còn trẻ, cao to vừa từ một tiệm tạp hóa gần đó bước ra, khuôn mặt với những đường nét rõ ràng, da nâu, ánh mắt hơi lạnh lùng. Tay xách mấy túi đồ, anh cúi đầu bước nhanh về phía bãi đậu xe.

Bạch Quả và Hà Như thở dài nhẹ nhõm, vội vàng xuống xe, bước lại gần xe của anh. Anh bỏ đồ vào xe xong, thấy hai cô gái đang mỉm cười liền mở cửa vào xe, kéo cửa kính xe xuống nói: “Hai cô, tôi không phải là loại người đó, tôi đang vội về nhà, tôi đói cả ngày hôm nay rồi.”

Bạch Quả biết anh ta hiểu nhầm, cô đỏ mặt nói: “Anh hiểu nhầm rồi. Là thế này, xe của tôi không khởi động được, anh làm ơn cho mượn ác-quy xe anh để khởi động được không?”

Anh xuống xe nói: “Các cô có mang jumper không?” Bạch Quả nói không.

Anh hơi nhăn mặt nói: “Các cô đăng trí như thế thì lần sau tốt nhất luôn mang theo một bộ jumper. May mà trên xe tôi có, hôm nay làm người tốt một bữa vậy.” Nói xong anh lái xe đến bên cạnh xe của Bạch Quả, kéo dây dẫn điện.

Chỉ một lát xe của Bạch Quả khởi động được ngay. Anh lau tay và lên xe, Bạch Quả bước tới cảm ơn, anh nói: “Có gì đâu? Cô biết nói tiếng Hoa không?”

Bạch Quả dùng tiếng Hoa trả lời: “Sao anh biết chúng tôi là người Trung Quốc?”

Anh cười: “Còn phải hỏi nữa, thì trực giác mách bảo chứ sao, lần sau đừng có quên mang jumper nhé!” Nói xong anh lái xe đi ngay.

Bạch Quả nhìn theo chiếc xe đang chạy đi, hơi thất vọng.

Hà Như và Bạch Quả lên xe, Hà Như cười và hỏi Bạch Quả: “Cậu đoán anh ta khoảng bao nhiêu tuổi?”

Bạch Quả nói: “Đ đoán tuổi của nam giới thì phải dựa vào mức độ chín chắn, từng trải, mình nghĩ anh ta khoảng 35 tuổi.”

Hà Như cười nói: “Mình cũng đoán khoảng vậy. Anh ta xem ra rất tự tin. Nam giới vượt quá ngưỡng 40, nếu sự nghiệp không thành công thì không có sự tự tin như vậy.”

Bạch Quả nói: “Nói vậy cậu nghĩ anh ta giống như một kẻ thất bại?”

Hà Như cười nói: “Mình không có ý vậy, vả lại việc này chẳng liên quan gì đến chúng mình.”

Nhưng trong lòng cô thì vẫn phảng phất bóng dáng cao lớn của người thanh niên đó, lại còn ánh mắt lạnh lùng của anh ta nữa chứ. Bất giác, cô lại nghĩ tới bức email buổi sáng. Cô khẽ thở dài.

3. tình cũ không rủ cũng tới

Căn hộ của Hà Như ở lầu 2, dưới lầu là gara để xe, cô dùng thẻ từ mở cửa gara, cất xe rồi đưa Bạch Quả lên lầu. Hai người vào nhà, Hà Như hỏi Bạch Quả muốn uống gì? Bạch Quả nói đang khát, chỉ muốn uống chút gì đó. Hà Như pha hai ly cà phê và rót một ly nước lạnh.

Hai người ngồi xuống, cả hai bỗng cảm thấy thấm mệt, mà không hiểu vì sao. Hà Như cảm thấy có lẽ tại vì cảm giác mới mẻ lúc mới gặp Bạch Quả đang dần dần biến mất, không còn hứng tán dóc nữa. Cô nghĩ bụng, đàn bà với nhau đúng là không có tình bạn thực sự được. Thế là cô mở tivi lên, định tìm chủ đề khác nói chuyện, nhưng Bạch Quả cũng cảm thấy buồn ngủ rồi, cô muốn về. Hà Như không giữ, cô nói: “Cậu lái xe cẩn thận nhé. Tối thứ 7 tuần sau gặp nhau, được không? Mình đái cậu.” Bạch Quả cười nhận lời.

Tiền Bạch Quả xong, Hà Như ngồi vào máy tính, lên mạng mở email. Cô mở lại bức email từ phía bên kia đại dương.

Bức email đó là của người bạn trai cũ của cô, Ngô Tiểu Thiên. Anh nói hôm trước đã lấy được thị thực tới Mỹ, nửa tháng nữa sẽ sang Mỹ học tiến sĩ, trường anh ấy sẽ học chính là trường C ở Los Angeles nơi cô đang sống.

Ban ngày, lúc vừa nhận được email của anh, cô hết sức ngạc nhiên. Ngạc nhiên không phải vì bỗng dưng Ngô Tiểu Thiên gửi email cho cô mà vì sự nghiệp của anh xoay chuyển 360 độ.

Trước đây cô và Ngô Tiểu Thiên cùng học ở một trường đại học nổi tiếng tại Thượng Hải, hai người yêu nhau khi còn ở trường, tình cảm hết sức sâu đậm. Sau đó họ chia tay chính vì Ngô Tiểu Thiên không chịu cùng cô đi Mỹ. Sau khi tốt nghiệp thạc sĩ, anh làm việc cho một công ty được nước ngoài ở Thượng Hải, công việc tương đối tốt. Khi đó cô lại kiên quyết

đi Mỹ để thay đổi môi trường. Lúc đó trong thâm tâm cô cũng chẳng có một mục đích rõ ràng nào cả, chỉ là muốn ra nước ngoài xem thế nào, hít thở không khí mới, nhân tiện thoát ly gia đình, đi tìm cuộc sống tự lập.

Hà Như không phải là thật sự say mê chuyên ngành cũ của cô, do vậy sang Mỹ chưa được một năm cô bỏ ngành sinh vật chuyển sang học MBA tại một trường đại học nổi tiếng vùng Đông Bắc. Cô cảm thấy làm nghiên cứu khoa học khô khan quá, lại mệt mỏi, không giống như làm việc ở công ty, đến giờ thì đi làm, hết giờ thì về, nhẹ nhàng, tự do, thoải mái.

Trong khi đó, Ngô Tiểu Thiên ở trong nước đã có được những điều kiện đó rồi. Công việc của anh ấy rất tự do, mỗi năm chỉ cần kéo đủ số khách hàng theo chỉ tiêu, hoàn thành định mức là được. Ngô Tiểu Thiên tính tình vui vẻ, giỏi nghiệp vụ, lại chịu khó phấn đấu, do vậy năm nào cũng hoàn thành vượt mức chỉ tiêu. Nhân tài như anh ấy ở trong nước lẽ ra phải như cá gặp nước mới phải, bây giờ rất nhiều du học sinh về nước cũng chẳng kiếm nổi vị trí như vậy.

Vì vậy, Hà Như cho rằng mục đích chủ yếu lần này Ngô Tiểu Thiên đến Mỹ có thể là vì muốn quay lại với cô. Nếu đúng là như vậy thì cô thấy Ngô Tiểu Thiên suy nghĩ đơn giản quá. Chẳng cần nói hiện nay cô không hề có ý định quay lại với anh ta, nếu anh ta muốn sau khi đến Mỹ sẽ tìm cách xoay chuyển tình thế thì cũng đâu có dễ!

Cô hiểu quá rõ Ngô Tiểu Thiên, anh là loại người hồ đồ khi gặp chuyện lớn. Nói muốn đi Mỹ là đi Mỹ, cũng không suy xét kỹ càng hậu quả, không cẩn thận tới đây rồi có khi lại nhanh chóng bại trận rút lui. Chính vì lẽ đó, cô thấy quyết định của Ngô Tiểu Thiên thật trẻ con, nông nổi, cũng giống như lúc cô muốn đi Mỹ, anh cứ khăng khăng đòi ở lại phát triển sự nghiệp mà nhân tâm cắt đứt không hề thương tiếc tình cảm sâu đậm hai năm nay của hai người.

Cô và Ngô Tiểu Thiên yêu nhau từ năm thứ hai đại học, lúc đó có cả tá con trai cùng trường theo đuổi cô nhưng đều bị cô phớt lờ, đến cả những anh chàng lì lợm nhất sau cùng cũng phải rút lui. Cô bắt đầu để ý tới Ngô Tiểu Thiên trong một tình huống đầy ngẫu nhiên khi cô đi lấy nước tình cờ

gặp anh. Tuy cùng học chung một lớp nhưng trước đó hai người chưa bao giờ nói với nhau tiếng nào cả. Vẻ thẹn thùng của Ngô Tiểu Thiên kích thích sự tò mò của cô. Thế là hai người yêu nhau. Sau đó mọi chuyện tiến triển như quy luật của tình yêu.

Lúc Hà Như quyết định ra nước ngoài, cô muốn Ngô Tiểu Thiên đi cùng cô, nhưng anh chỉ muốn ở trong nước phát triển sự nghiệp, suy đi tính lại, cuối cùng anh quyết định chia tay với Hà Như. Hà Như đau khổ cùng cực, lúc ấy cô mới 22 tuổi, chính là thời điểm nhạy cảm nhất trong chuyện tình cảm. Ròng rã suốt một năm trời, cô vẫn không thể nguôi ngoai. Cô thề đời này kiếp này không bao giờ nhắc tới anh ta nữa. Sau chuyện Ngô Tiểu Thiên, cô đã hiểu quá rõ đàn ông.

Từ lúc mở email của anh, cô đã quyết định không hồi đáp. Cô nghĩ, đến lúc anh ta tới Los Angeles thì cô và anh ta cũng đường ai nấy đi, việc ai nấy làm, không dây dưa làm gì cho rách việc. Cô cho rằng, một người đàn ông mà đã bị một người con gái hiểu rõ tận tâm can rồi thì cũng chẳng còn gì hấp dẫn nữa, lại thêm lúc trước anh ta đã tàn nhẫn làm tan nát trái tim cô. Hà Như nghĩ, hôm nay anh ta gửi email cho cô quả là một hành động ngớ ngẩn. Cô tuyệt đối không nói lại tình xưa với anh ta, cũng hi vọng anh ta hiểu như thế.

Sáng hôm sau, khi đi làm Hà Như lại bị kẹt xe trên đường cao tốc, cả đoàn xe chậm chạp nhích lên từng mét một.

Sống ở Los Angeles vài năm đủ để Hà Như quen với cảnh kẹt xe buổi sáng này. Cô lơ đãng nhìn xung quanh, đột nhiên nhìn thấy chiếc xe bên cạnh trông quen quen, cô liếc qua cửa kính tìm người lái xe, thì ra là anh chàng với đôi mắt lạnh lùng ở bãi gửi xe khu vui chơi tối thứ bảy tuần trước.

Khi xe anh ta song song với xe cô, cô kéo kính xe xuống vẫy tay chào anh ta. Anh quay qua cười và cũng vẫy tay lại. Lần này Hà Như thấy lúc anh cười đôi mắt rất đẹp. Đường đã thông, anh đạp ga, chiếc xe lao vút đi.

Hà Như nghĩ bụng, anh chàng này ắt hẳn là một kẻ liều mạng. Cô lái xe theo sau xe anh ta. Hai mươi phút sau, anh dừng xe trước một tòa nhà nằm

kế bên công ty của cô. Hóa ra anh ta cũng làm việc ở đây, thế sao mình chưa gặp anh ta bao giờ nhỉ? Cô nhìn thấy anh chàng bước vào tòa nhà đó, bên trong tòa nhà này chỉ có khoảng mười mấy công ty, không biết anh chàng này làm nghề gì? Hà Như cũng không để tâm chuyện này lắm, đến công ty là cô quên sạch.

Tới giờ cơm trưa, Hà Như tới tiệm cơm Tứ Xuyên gần văn phòng, kêu một tô mì trộn Tứ Xuyên. Cô đang cầm cúi ăn thì có một anh chàng dáng dấp cao to bưng một tô mì lại trước bàn cô vừa cười vừa hỏi: “Tôi ngồi xuống đây được không?”.

4. Mì và tương ớt

Hà Như ngược mắt lên nhìn, mặt bất giác ửng đỏ, thì ra vẫn là anh chàng ở bãi đậu xe đó. Hà Như cười và ra ý cho anh ngồi xuống. Anh mỉm cười hỏi cô: “Không ngờ con gái như cô mà cũng ăn cay vậy. Ở bên này có nhiều tiệm ăn Trung Hoa, mì gì cũng có, đã thật.”

Hà Như liếc nhìn tô mì của anh, thấy toàn là ớt liền nói: “Tôi hơi hiếu kỳ một chút, nghe giọng của anh hình như anh là người Triết Giang, Giang Tây, vậy sao anh cũng thích ăn cay thế?”.

Anh chàng cười cười: “Mẹ tôi là người Tứ Xuyên, mỗi lần bà nấu nướng đều cho rất nhiều ớt, vì vậy tôi quen ăn ớt từ nhỏ, lớn lên càng không thể thiếu cay.” Anh ta nhìn sang tô của Hà Như thì thấy trên tô toàn là tương ớt liền nói: “Con gái ăn cay ít thôi, kéo lại nổi mụn thì ai mà lấy.”

Hà Như nghĩ thầm, anh chàng này nói chuyện đường đột quá! Cô nói: “Tôi thì chẳng nghĩ nhiều đến thế, cứ ăn cho thoải mái là được.”

Anh chàng cười tiếp lời: “Nói quá hay, đúng là người biết ăn cay.”

Hà Như hỏi: “Trước đây tôi không thấy anh ở đây, anh mới tới LosAngeles phải không?”.

“Đúng rồi, tôi mới tới hồi tháng trước. Trước đây tôi học ở bên bờ Đông, bên đó chẳng có chỗ nào nấu đồ ăn Trung Hoa cho ra hồn cả. Khu phố Tàu cũng có vài ba nhà hàng nhưng đồ ăn dở lắm, không chính tông như ở đây. Bên này mì gì cũng có, tôi phải ăn cho đã.”

Hà Như nghĩ bụng, thảo nào trước đây không gặp anh ta ở gần khu vực này, hóa ra là mới tới, nếu không một người dễ gây chú ý như anh ta thì cô ắt phải để ý tới rồi chứ.

Anh chàng đưa cho cô một tấm danh thiếp, Hà Như cầm trên tay nhìn qua. A, Lưu Đông Khởi. Cô cũng đưa một tấm danh thiếp của mình cho anh. Lưu Đông Khởi cười nói: “Hóa ra cô họ Hà, hai cô vui thật, xem ra cả hai tửu lượng đều không tốt lắm.”

Hà Như hiểu ý anh nói chuyện bữa nọ Bạch Quả quên không tắt đèn xe, cô cười: “Chúng tôi cũng mới quen nhau thôi, hôm đó cả hai đều không được vui nên anh thấy buồn cười lắm phải không?”

“Sao lại nói thế? Chỉ là giúp đỡ một chút thôi mà.” Lưu Đông Khởi vừa vội vàng ăn mì vừa nói: “Cô Hà, tôi phải đi đây, chiều nay có mấy văn bản cần xử lý gấp. Hy vọng lần sau ăn trưa lại được gặp cô, ăn với cô tôi vui lắm.”

Hà Như cười trừ, không biết phải trả lời ra sao.

Hôm thứ năm, lúc sắp tan ca Hà Như gọi điện thoại cho Bạch Quả, hẹn cô tối đến quán bar uống rượu. Bạch Quả xin lỗi vì có thể cô ấy không rảnh. Có thể cô phải đợi điện thoại của bạn trai, họ phải bàn một việc quan trọng. Hà Như nghe xong, hơi thất vọng. Cô không muốn mắc nợ người khác, nỗi ngượng ngùng do lần trước quên mang ví tiền vẫn canh cánh bên lòng.

Cô thiết nghĩ, cuối tuần này có thể lại đi uống rượu một mình.

Hà Như đang chuẩn bị rời công ty, Lưu Đông Khởi đột nhiên gọi điện thoại cho cô, mời cô tối nay cùng đi uống rượu. Lưu Đông Khởi nói: “Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn nói chuyện phiếm với cô thôi”.

Hà Như suy nghĩ, rồi đồng ý. Cô nghĩ, trước đây mình rất ít nhận lời mời của đàn ông, sao hôm nay mình lại vui vẻ nhận lời ngay vậy nhỉ? Cô tự nhủ, không phải cô đã thích Lưu Đông Khởi, họ chỉ là cùng nhau đi uống rượu và nói chuyện thôi.

Trên đường về nhà, Hà Như lại bị kẹt xe, cô phải lái mất hơn một tiếng đồng hồ. Khi về tới nhà, nghe điện thoại có lưu lại tin nhắn. Cô liền bật loa

lên, thì ra là điện thoại của Ngô Tiểu Thiên, anh nói thứ năm tuần sau sẽ đến Los Angeles, hy vọng Hà Như ra sân bay đón anh.

Hà Như nghe xong suy nghĩ một lát rồi gọi điện thoại lại cho anh ấy. Cô hỏi Ngô Tiểu Thiên anh đã liên lạc phòng ốc ở bên đây xong chưa, Ngô Tiểu Thiên nói anh vẫn chưa chuẩn bị chuyện này, cứ đến rồi tính sau. Hà Như thấy buồn cười. Cô nói: “Bữa đó, tôi sẽ tranh thủ ra sân bay đón anh, tôi sẽ đặt trước cho anh một phòng, còn việc khác tôi không giúp được đâu nhé!”.

Ngô Tiểu Thiên nghe xong, lặng đi một lúc không nói.

Hà Như ăn xong tô mì, rồi tắm rửa sạch sẽ. Trong lúc thay đồ, cô còn muốn thoa một ít nước hoa lên người, sau đó cô nghĩ lại, có đàn ông không thích mùi nước hoa lắm, lại là lần đầu tiên hẹn với người ta, nên lại thôi. Lúc ra cửa, cô kiểm tra lại lần nữa ví da của mình, vẫn còn chứng minh thư, cô không muốn lặp lại chuyện như lần trước ở khu vui chơi. Rồi cô lái xe ra khỏi nhà, Lưu Đông Khởi hẹn gặp Hà Như tại một khu vui chơi gần trung tâm thành phố, chỗ đó gần phố người Hoa. Họ hẹn nhau lúc 8 giờ. Hà Như nghĩ, ít ra cô phải đến muộn hơn Lưu Đông Khởi 10 phút, phụ nữ mà, phải giữ giá một tí chứ. Thế là cô thông thả xuôi theo dòng xe, nhìn ngắm phố phường hoa lệ xung quanh, nổi bực dọc vì cú điện thoại của Ngô Tiểu Thiên cũng dần dần tan biến.

Hà Như đến khu vui chơi đó. Không thấy Lưu Đông Khởi ngồi sẵn đợi cô như cô tưởng tượng. Cô thấy bực mình. Cô chọn đại một chỗ và ngồi xuống, kêu một ly rượu nho đỏ. Cô thấy hơi hối hận vì đã tùy tiện nhận ngay lời mời của Lưu Đông Khởi. Mới gặp nhau có hai lần, vả lại những gì cô hiểu anh cũng chỉ là bề ngoài, không thể gọi là bạn của nhau được. Đàn ông bây giờ ai mà hiểu nổi! Cô ngạc nhiên vì lần hẹn hò khó hiểu này của mình.

Cô đã ngồi trong quán rượu hơn nửa tiếng đồng hồ, Lưu Đông Khởi vẫn chưa tới. Cô có cảm giác như mình bị lừa, cô cười khẩy, đứng dậy trả tiền và lái xe về nhà. Cô nghĩ, chắc lúc này Lưu Đông Khởi đang trốn ở một nơi nào đó cười khoái chí đây.

Về tới nhà, cô tự dằn lòng không gọi điện chất vấn Lưu Đông Khởi vì sao lại thất hẹn, vì cô cảm thấy làm như vậy vô tình khiến người ta nghĩ mình rất chú trọng đến cuộc hẹn này. Tâm trạng không vui, nên cô lên mạng, chát vài câu với vẻ đầy giận dữ, người kia cũng chát lại với những lời lẽ độc địa, cay cú, làm cô khóc một trận.

Cô thấy tâm trạng của mình càng nặng nề. Cô tắt máy, vùi đầu vào gối.
Thứ bảy, chủ nhật tuần này sao chán quá!

5. Gặp mặt

Sáng thứ bảy, Hà Như nhớ lại hôm qua lúc nói chuyện điện thoại với Ngô Tiểu Thiên, thái độ của mình cứng nhắc quá, thế là cô nhắc máy gọi cho anh, định hỏi anh đã chuẩn bị sao rồi. Điện thoại của Ngô Tiểu Thiên reo nhưng không có ai nhắc máy. Lúc này ở bên Thượng Hải đã là nửa đêm, chẳng lẽ anh không về nhà? Đang suy nghĩ thì điện thoại di động của cô reo, cô uể oải nhắc máy, một giọng nói rất quen thuộc: “Cô Hà Như, xin lỗi cô, tối thứ sáu tôi đã thất hẹn, thành thật xin lỗi cô!”.

Hà Như nhận ra giọng của Lưu Đông Khởi, định cúp máy thì nghe Lưu Đông Khởi nói: “Cô Hà này, tối hôm đó lúc đang vội chạy ra chỗ hẹn gặp cô thì tôi bị tai nạn.”

Hà Như vừa nghe đến đó, cô bỗng thở gấp, hốt hoảng. Cô hỏi: "Lưu Đông Khởi, anh không sao chứ? Bây giờ anh đang ở đâu?".

Lưu Đông Khởi nói đang ở bệnh viện. “Xe tôi đang chạy trên đường cao tốc bị một chiếc xe tải của người da đen đụng phải, phải may hai mũi trên trán. Tối qua đầu óc tôi cứ ù ù nên không gọi cho cô, xin lỗi cô nhé! Chắc cô giận tôi lắm, phải không?”.

Hà Như vội vàng hỏi anh đang nằm ở bệnh viện nào, sau đó vội vàng vàng lao nhanh đến bệnh viện ấy. Cô nghĩ, Lưu Đông Khởi bị tông xe, ít nhất cô cũng có một nửa trách nhiệm, tối hôm qua lại còn hiểu lầm anh ấy. Cô mua một bó hoa cẩm chướng ở cạnh bệnh viện, sau đó lên thẳng phòng bệnh của Lưu Đông Khởi.

Lưu Đông Khởi vừa thấy cô đến, định gượng ngồi dậy, Hà Như vội ngăn anh lại, cô nói: “Sao anh lại bất cẩn thế? May là không bị thương nặng.”

Lưu Đông Khởi cười: "Không ngờ rằng người Los Angeles lái xe như đi đánh trận vậy, xe của tôi bị tông rớt cả khung xe!".

Hà Như cắm hoa vào bình, cô nói: "Anh không sao là tốt rồi, sau này cẩn thận một chút. Anh đi gặp luật sư chưa?" Rồi cô nhớ lại Lưu Đông Khởi chính là luật sư, cô cười: "Việc này đợi anh ra viện rồi tính sau. Bây giờ anh nên yên tâm dưỡng bệnh."

Lưu Đông Khởi: "Người da đen đụng tôi không mua bảo hiểm, xe của tôi lại chỉ bảo hiểm một bên. Như thế tìm luật sư cũng vô ích, chỉ tại mình xui xẻo!".

Hà Như nán lại một lúc rồi đi. Cô phát hiện, khi Lưu Đông Khởi nhìn cô, ánh mắt của anh đã mất đi cái vẻ xa lạ, lạnh nhạt nữa mà ẩn chứa một tình cảm nồng ấm.

Chiều thứ năm, Hà Như tới cổng khu số 2 sân bay Los Angeles như đã hẹn, cô đến trước màn hình vi tính xem thời gian máy bay hạ cánh, vẫn còn mười mấy phút.

Lúc này, nghĩ đến sắp phải gặp Ngô Tiểu Thiên, trong lòng cô đầy những cảm giác phức tạp. Cô vừa tò mò muốn gặp lại Ngô Tiểu Thiên mà mình đã chia tay tám năm về trước, lại vừa thấy bứt rứt. Trong thâm tâm cô nghĩ, lần gặp mặt này cũng có nghĩa là chia tay với Ngô Tiểu Thiên thêm lần nữa. Dứt khoát sắp xếp chỗ ăn chỗ ở cho anh xong, cô không muốn gặp gỡ gì với anh nữa.

Cô hy vọng Ngô Tiểu Thiên nhận ra điều đó.

Nhưng Ngô Tiểu Thiên có thật sự hiểu tâm trạng của cô lúc này không? Hai người đã tám năm rồi không gặp!

Cô nói với chính mình, lúc gặp nhau tuyệt đối không được xúc động, vì đây là lần gặp mặt để rồi biệt ly. Cô không muốn vướng víu tình cảm với Ngô Tiểu Thiên lần nữa. Chuyến bay của hãng hàng không Phương Đông Ngô Tiểu Thiên đi đã đáp xuống sân bay.

Hà Như đợi ở tiền sảnh, mười mấy phút sau, cuối cùng Ngô Tiểu Thiên cũng lững thững xuất hiện. Anh đẩy một chiếc xe nhỏ, bên trên chất đầy ba cái va li lớn, trông chúng rất nặng. Anh đảo mắt nhìn quanh, thấy cô, anh

liền vội vã đẩy xe tới. Thấy dáng vẻ mệt mỏi của anh, cô đột nhiên chạnh lòng. “Xe của em đậu bên bãi đối diện, mình phải qua đường”.

Ngô Tiểu Thiên quan sát cô, gượng cười: “Hà Như, em ốm đi đấy, nhưng trông rất rạng rỡ!”.

Hà Như cũng quan sát kỹ Ngô Tiểu Thiên, anh dường như không có gì thay đổi, trên mặt anh vẫn còn đó nụ cười ngang ngạnh bỡn đời.

Ngô Tiểu Thiên bỏ hành lý vào cốp xe. Ngồi trong ô tô, Hà Như hỏi Ngô Tiểu Thiên qua loa vài câu về chuyến bay của anh. Ngô Tiểu Thiên vừa trả lời vừa nhìn ra ngoài xe. Anh nói: “Los Angeles hình như không bằng Thượng Hải. Nhà cao tầng ở Thượng Hải còn nhiều hơn ở đây.”

Hà Như nói: “Nhà cao tầng ở đây đều xây vào những năm 60-70 của thế kỷ trước, bây giờ không cho xây cất nữa, vì có động đất. Los Angeles cũng không có xe điện ngầm, cũng là do sợ động đất. Muốn tìm hiểu Los Angeles, tốt nhất ra vùng ngoại ô. Ở đây có đến mấy chục cái thành phố. Đây chỉ là bề ngoài, chủ yếu còn do sự khác biệt về quan niệm của mỗi người. lát nữa em sẽ đưa anh tới chung cư anh ở, sau đó đến phố Trung Quốc dùng cơm.”

“Có vậy thôi à?”.

“Còn sao nữa? Anh muốn ăn món gì? Ở đây món gì cũng có”.

“Bây giờ anh không muốn ăn món gì hết, chỉ muốn ngủ một giấc, anh vẫn chưa quen sự chênh lệch múi giờ ở đây!”.

“Vậy cũng được, em cũng không muốn ăn mấy”.

Họ đến nơi ở của Ngô Tiểu Thiên, Hà Như rút ra một tấm danh thiếp và một tờ hoá đơn đưa cho Ngô Tiểu Thiên, cô cười và nói “Tiểu Thiên, tiền thuê phòng tháng đầu của anh là 830 đô, em đã trả cho anh rồi. Trong vòng ba tháng anh phải trả lại cho em, chi phiếu hay tiền mặt đều được. Em đã nói trước đấy nhé, nếu trong vòng ba tháng em không nhận được tiền của anh, em sẽ tìm luật sư, điện thoại và địa chỉ của em đều in trên danh thiếp, nếu không có chuyện gì thì đừng điện thoại cho em.”

Ngô Tiểu Thiên nghe xong, há hốc nhìn cô, sững sờ không thể tin được cả hồi lâu.

Hà Như rời khỏi chung cư của Ngô Tiểu Thiên, lúc nổ máy xe, cô thấy mình vừa rời đã quá lời với Ngô Tiểu Thiên, cô không biết mình tại sao lại có tâm trạng như vậy. Thế là cô đến tiệm hoa, mua một bó Anh Túc vàng, rồi quay lại chung cư của Ngô Tiểu Thiên. Cô cắm hoa vào bình hoa thủy tinh lớn: “Đây là hoa Anh Túc vàng mà em thích nhất, anh nghỉ ngơi cho khỏe nhé”.

“Ngày mai anh phải đến trường, anh nghĩ sau này cơ hội chúng ta gặp nhau không nhiều”. Anh liếc sang hoa Anh Túc mà Hà Như mang đến tặng: “Hoa này lẽ ra phải là anh tặng em mới đúng. Em vẫn còn thích màu cam như thế à, màu hoa trung thành với tình cảm của người khác. Nhưng màu sắc của nó chói mắt quá!”

6. Chiếc lấu ấm áp

Ít lâu sau, bạn trai của Bạch Quả – Giang Cốc lấy được bằng tiến sĩ khoa học. Anh vốn định đến đại học Haward hoặc Duke University lấy bằng tiến sĩ khoa học, vì bên đó điều kiện ưu đãi hơn, lương năm đầu vào khoảng 38.000đô. Nhưng Bạch Quả nhất định muốn anh đến Los Angeles.

Bạch Quả nói với anh qua điện thoại: “Giang Cốc, đây là một cơ hội, cũng có thể là cơ hội cuối cùng. Anh hãy suy nghĩ đi, bây giờ em đã ba mươi tuổi rồi, em không thể suốt ngày đợi giọng nói anh qua điện thoại. Bây giờ, tiền bạc với tụi mình không là gì cả. Em thật sự muốn có một gia đình, phát triển tương lai ở đâu cũng thế thôi, em muốn anh suy nghĩ kỹ những gì em nói.”

Hôm sau Giang Cốc trả lời điện thoại, nói anh đã quyết định, anh muốn đến miền Tây. Hồi đó, khi xin việc, anh đã gửi một bộ hồ sơ đến Đại học C, bên đó đã tiếp nhận anh. Nhưng lương năm của anh ít đi 8.000 đô.

Bạch Quả thở dài nhẹ nhõm, nhưng bỗng cô thấy lòng mình thật trống trải. Cô nghĩ, nếu như anh ấy sang đây, chẳng lẽ cuộc sống của mình bỗng chốc sáng bừng lên sao? Cô quan sát căn phòng trống vắng, tưởng tượng có bóng một người đàn ông tới lui trong nhà, cô bỗng thấy chán nản.

Cô tự hỏi tại sao lại phải kết hôn nhỉ? Mà nhất là con gái, lẽ nào một người con gái lại cần một người đàn ông đến như vậy? Xem ra những lời

Hà Như nói đêm hôm đó tại khu vui chơi không phải là không có lý.

Hôm ấy cuối tuần, Bạch Quả lấy di động gọi đến văn phòng của Hà Như. Hà Như không có ở đấy, Bạch Quả cắn bút suy nghĩ, cô càng lúc càng muốn tìm ai đó để tâm sự. Cô đột nhiên nghĩ đến người đàn ông lần trước giúp cô ở khu vui chơi, nhưng lúc đó cô quên xin số điện thoại và địa chỉ của anh ta mất rồi.

Cô nghĩ, cuộc sống ở những thành phố lớn như thế này cũng bình thường, cũng trống trải như sống ở sa mạc, đến cả người bạn để tâm sự cũng khó.

Cô đột nhiên nảy ra một suy nghĩ kỳ quái: nếu như bạn trai của mình lúc cần thì mình gọi, còn không cần thì đi, thế thì tốt biết mấy. Rõ ràng mình suy nghĩ như trẻ con. Vì ai cũng phải có vị trí và trách nhiệm của mình. Bạn trai cô đồng ý đến miền Tây vì cô, không phải xuất phát từ tinh thần trách nhiệm hay sao? Xem ra sau này cô cũng phải biết bớt suy nghĩ viễn vông đi.

Thế là cô lên mạng. Cô thường lên mạng lúc đang làm, đây là cách cô giết thời gian. Cô lướt qua một vài trang web, các mục đều chán ngắt, thì ra mạng cũng là một bãi sa mạc. Lúc sắp tan sở, cô nhận được một cú điện thoại, cô vừa nghe đã biết ai gọi đến. Cô vui mừng nói: “Hà Như, cậu đang ở đâu vậy? Tôi mới gọi điện thoại cho cậu này. Buổi tối đi đâu đó không?”

Hà Như nói: “Muốn chứ! Nhưng tôi muốn đến phố Trung Hoa ăn lẩu dê của người Nội Mông Cổ, mới vừa khai trương đấy. Cậu muốn đi không? Tôi mời.”

Bạch Quả: “Trời hôm nay lạnh, lại được đi ăn lẩu. Tất nhiên là đi chứ! Không biết đi quán nào?”

Hà Như: “Ở bên đường Valley, chừng nào đến, cậu gọi cho tôi. Tôi có mời thêm một người, không biết cậu có ngại không?”

Bạch Quả: “Ngại gì, chỉ cần người ấy không ăn tham là được.” Cô đùa.

Hà Như: “Đây cũng là lần đầu tôi mời người ấy đi ăn, cũng không biết khẩu vị người ấy ra sao. Nhưng mà không sao đâu, dù gì cái lẩu cho ba người, còn các món khác cứ thoải mái gọi thêm.”

Bạch Quả: "VẬY thì tôi không khách sáo đâu nhé!"

Lúc Bạch Quả đến quán ăn, đã thấy Hà Như cùng với một người đàn ông đợi ở đấy. Bạch Quả cứ tưởng người Hà Như mời là một phụ nữ, không ngờ lại là một người đàn ông cao lớn. Sau khi ngồi xuống, cô nhận ra người đàn ông đó chính là người lúc trước đã giúp cô sạc bình cho xe ở bãi xe khu vui chơi. Bạch Quả liếc nhìn Hà Như, hơi ngạc nhiên. Hà Như có quan hệ thế nào với người đàn ông này nhỉ?

Lúc này, Lưu Đông Khởi đứng dậy, tự giới thiệu mình với Bạch Quả. Hà Như nói với Bạch Quả: "Anh Khởi mới từ miền Đông sang, anh ấy là luật sư, làm việc ở văn phòng của Vụ Hành chính quản trị gần công ty mình. Cuối tuần trước xe anh ấy bị một người da đen đụng phải, hôm nay tôi mời anh ấy ăn tối, nhân tiện cảm ơn anh lần trước đã giúp tụi mình."

Lưu Đông Khởi: "Xem ra chúng ta quen biết nhau, đều từ chuyện xe cộ mà ra cả."

Lẩu đã được mang đến, ba người vừa ăn vừa nói chuyện với nhau.

Bạch Quả là người tinh tế, cô thầm quan sát thần sắc của Hà Như và Lưu Đông Khởi, nhưng không hề thấy giữa họ có một mối quan hệ đặc biệt nào. Cô bất giác thở phào nhẹ nhõm. Cô hỏi Lưu Đông Khởi: "Trước đây anh ở thành phố nào của miền Đông?"

"Washington".

"Thật là trùng hợp, bạn trai tôi cũng học ở Washington".

"Anh ấy học ở trường nào?"

Bạch Quả nói là đại học J. Lưu Đông Khởi nói: "Tôi cũng học ở đại học J"

"Vài ngày nữa anh ấy sẽ sang đây, làm việc ở Đại học C".

"Đã là bạn học cùng trường với nhau thì khi anh ấy đến, tôi sẽ mời mọi người cùng dùng cơm".

Hà Như nghe xong, cô định thông báo cho họ biết Ngô Tiểu Thiên cũng học lấy bằng tiến sĩ khoa học ở đó. Nhưng nghĩ lại, thấy không nói thì tốt hơn, nên cô lại thôi.

Lưu Đông Khởi nói: “Tôi không ngờ sau khi đến miền Tây thì lại gặp rắc rối, xe của tôi lái từ miền Đông sang đây hơn hai nghìn dặm, chẳng sao. Vừa mới đến đây không lâu thì bị người da đen đụng phải. Nấp xe phía trước bị đụng cong veo, tấm chắn vành lên như là Trư Bát Giới, chiếc xe này tôi mua là xe cũ, “Hàng Nhật” đời 1995 cách đây đã hai năm, tốn hơn năm nghìn đô. Chiếc xe Nhật đó trông đẹp chứ không chắc lắm, lại không có túi khí, đụng phải xe của Mỹ thì coi như thua. Xe của Mỹ tốt thật, chiếc xe đụng tôi là một chiếc “cũ rích” đã chạy gần hai mươi năm, người da đen lại thích lái những chiếc đời cũ như vậy, xe chỉ bị móp một chút, túi bọt xốp bảo vệ bung ra ngay khi xe đụng, lái xe trên đường cứ như đang chơi đồ chơi của con nít vậy.”

Hà Như cười: “Uống công anh là một luật sư! Sao anh không tìm người da đen tính sổ?”

Lưu Đông Khởi thở dài: “Xe họ to lại không mua bảo hiểm, nếu kiện họ ra tòa vì họ tông mình, thì họ cũng chẳng chịu bỏ tiền ra bồi thường đâu, mà còn chịu vô khám nữa chứ, có kiện cũng uống công thôi. Chiếc xe cũ của tôi khi ở miền Đông chỉ mua bảo hiểm một phần, tôi nghĩ vậy nên thôi, bớt rắc rối chùng nào tốt chùng ấy.”

Bạch Quả nói: “Cũng may anh không bị gì nghiêm trọng. Năm trước, một đồng nghiệp của tôi bị một chiếc xe tải đụng, anh ta bị mất trí, mãi gần đây mới hồi phục trở lại, nhưng không thể làm lại công việc vì tính như trước đây”.

Lưu Đông Khởi: “Tôi chỉ thấy hơi tiếc, chủ yếu tiếc cái xe cũ. Chiếc xe đó đã chạy được hai năm. Khi tôi quyết định đến đây làm việc, tôi không muốn sang lại, cho nên cứ ráng lái từ miền Đông sang đây. Hai ngày trước tôi đã định đi sửa xe, nhưng bên hãng xe nói, muốn sửa xe cho tốt phải tốn ít nhất 3.500 đô. Thế là xe tôi biến thành phế liệu, tôi đành đưa 100 đô cho hãng xe, gọi là tiền bảo trì”.

Hà Như nghe Lưu Đông Khởi nói anh luyến tiếc cái cũ, bất giác nhìn sang anh. Cô nghĩ, người hay luyến tiếc cái cũ thường là người sống có tình

cảm. Tự dưng cô lại nghĩ đến Ngô Tiểu Thiên, anh ấy có phải là người như vậy không?!

Bạch Quả hỏi Lưu Đông Khởi: “Vậy bây giờ anh đi làm bằng cách nào? Có cần tụi này giúp không?”.

“Sau này sẽ có lúc các cô giúp tôi. Mấy ngày nay, tôi đã thuê một chiếc xe, ngày mai phải trả rồi. Ngày mai tôi muốn đi xem xe mới. Ở Mỹ, có thể không cần lấy vợ, lấy chồng, nhưng xe thì dứt khoát phải có!”

Bạch Quả nghĩ đến bạn trai mình – Giang Cốc, bất giác cô cười thầm.

7. Mua xe

Về đến nhà, Hà Như đi tắm rồi rót một ly rượu nho đỏ.

Mỗi ngày trước khi đi ngủ, cô đều uống một ly rượu nho đỏ. Thứ nhất là để dễ ngủ, thứ hai là vị rượu nho có lợi cho việc làm mềm mạch máu, giảm thiểu áp lực tim mạch. Tim cô có lúc đập nhanh, trước đây khi học ở Đông Bắc thường hay bị hồi hộp, tối đến thường bị giật mình thức giấc vì những cơn ác mộng, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Sau khi đến Los Angeles, bác sĩ tư khuyên cô uống một ít rượu nho thử xem. Sau một thời gian thử nghiệm, cảm giác hồi hộp khi ngủ quả nhiên đã giảm rất nhiều.

Cô từng nói đùa với đồng nghiệp, khí hậu ở California hợp với việc trồng nho, tất nhiên cô phải nhập gia tùy tục rồi.

Cô ngồi trước tivi thờ ơ xem màn "Thoát y vũ" vừa uống rượu, vừa nghĩ đến Ngô Tiểu Thiên, không biết mấy ngày nay anh đã thích nghi được với cuộc sống ở đây chưa? Vài lần định gọi điện thoại hỏi thăm anh, nhưng hai người có thể nói với nhau những gì? Mối quan hệ giữa họ đã chấm dứt từ lâu rồi. Cho dù lần này Ngô Tiểu Thiên thực sự vứt bỏ sự nghiệp trong nước vì cô thì cô vẫn khó chấp nhận tình cảm của anh.

Thời gian tám năm, có thể biến một đôi vợ chồng đầu gối tay ấp mặn nồng thành những kẻ thù địch. Huống chi họ đã xa nhau tám năm. Có thể Ngô Tiểu Thiên đến Mỹ vì chuyện khác, vậy thì nó chẳng liên quan gì đến cô cả. Thấy hôm ấy Ngô Tiểu Thiên hăm hở muốn cùng cô nối lại tình xưa, cô cảm thấy thật buồn cười.

Cô chẳng vội vàng gì trong chuyện tình cảm, con gái ba mươi tuổi còn xoan chán! Con gái ba mươi đang vào độ “chín”: chín chắn trong suy nghĩ, chín muồi trong sự nghiệp và chín về thể hình, hay nói đúng hơn đang ở vào thời kỳ sung mãn nhất trong mọi phương diện. Những điều này, con gái hai mươi tuổi làm sao có được.

Đang mãi suy nghĩ, thì chuông điện thoại reo. Ai lại gọi vào giờ này nhỉ? Không lẽ là Ngô Tiểu Thiên? Cô nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại.

Khi chuông điện thoại ngừng reo, cô bỗng nhận được tin nhắn của Lưu Đông Khởi: “Cô Hà Như, tôi là Lưu Đông Khởi, tối nay dùng cơm có vui không? Không biết sáng mai cô có rảnh không? Tôi muốn nhờ cô dẫn tôi đi xem xe. Tôi vốn đã hẹn với một đồng nghiệp, nhưng anh ta vừa gọi điện bảo ngày mai anh ta có chút việc, không thể đưa tôi đi được. Tôi định ngày mai lấy xe mới về, chiều đi mua bảo hiểm. Về tới nhà, cô gọi cho tôi nhé. Xin lỗi đã làm phiền cô.”

Mỗi sáng cuối tuần Hà Như đều ngủ đến 12 giờ, cô thêm cảm giác thư thái và yên tĩnh khi cuộn chăn trên giường. Cô nghĩ, có cần thiết phải bỏ thói quen của mình vì một người bạn mới không? Nhưng nếu như từ chối thì cũng phải có lý do chính đáng.

Nhưng nếu như Lưu Đông Khởi lấy cớ này để gần gũi cô hơn thì phải làm gì đây? Trong thâm tâm cô không muốn qua lại thân mật với đàn ông. Duy trì mối quan hệ như gần mà vẫn có khoảng cách với đàn ông mới thú vị. Tình yêu tuy có thể làm cho trái tim người ta rộn ràng hoặc thốn thức nhưng nó cũng chính là con virus gặm nhấm tình cảm của đàn ông và đàn bà.

Cuối cùng, Hà Như cũng gọi điện thoại cho Lưu Đông Khởi, bảo anh sáng sớm mai đợi cô ở dưới lầu nơi anh ở. Cô nói: “Anh Khởi, hy vọng ngày mai sẽ giải quyết xong tất cả các chuyện xe cộ cho anh.”

Hôm sau, Hà Như đến chung cư nơi ở của Lưu Đông Khởi. Lưu Đông Khởi đã đứng đó đợi cô. Hà Như chạy xe theo sau xe anh, đến công ty thuê xe trả lại chiếc xe đã thuê. Lúc đến bãi xe, Hà Như hỏi anh có phải vẫn còn muốn mua “hàng Nhật” không. Lưu Đông Khởi nói lần này anh muốn mua

một chiếc xe của Mỹ, xe của Mỹ thích hợp với người có dáng cao lớn như anh.

Hà Như: “Anh không phải là người luyện tiếc cái cũ sao?”.

Lưu Đông Khởi: “Đây là hai việc khác nhau. Cũng giống như người vợ của mình qua đời, chưa chắc sẽ tìm được một người phụ nữ giống như vậy”.

Hà Như nghe qua những lời đó, cô hơi sốc! Xem ra Lưu Đông Khởi phức tạp hơn cô tưởng.

Lưu Đông Khởi đúng là một luật sư, anh chọn xong một chiếc, trả giá với nhân viên, chưa đầy nửa tiếng đã giải quyết xong chuyện xe cộ, tiếp đó anh và Hà Như người trước kẻ sau lái xe đến công ty bảo hiểm.

Hà Như vốn không muốn đi tiếp với Lưu Đông Khởi vì anh đã có xe rồi. Nhưng Lưu Đông Khởi vẫn muốn cô đi cùng, vì anh không rành chuyện bảo hiểm ở đây. Công ty bảo hiểm trước đây còn hơn nửa tháng sẽ hết hạn, vả lại anh không muốn mua bảo hiểm ở công ty bảo hiểm cũ nữa.

Họ đi đến một công ty bảo hiểm là đại lý của một công ty lớn của Mỹ, nhưng tất cả các nhân viên ở đây đều là người Trung Quốc trong bộ đồng phục màu xanh.

Hai người tìm một đại lý trẻ, cô gái có ngoại hình khá xinh, cặp mắt tròn xoe, đôi môi và sống mũi thanh mảnh, lại nhuộm tóc nâu. Chỉ nghe vài câu là biết ngay cô nàng từ Đài Loan đến. Cô này làm việc chậm rì, mò trên máy vi tính cả buổi mới tìm ra được hồ sơ lái xe của Lưu Đông Khởi trước đây.

Hà Như liên tục xem đồng hồ. Mãi đến một giờ, lúc công ty gần nghỉ trưa thì cô kia mới đăng ký xong cho Lưu Đông Khởi. Lúc sắp ra về, Lưu Đông Khởi thuận tay lấy một tấm danh thiếp của cô nhân viên ấy, xem qua, cô ấy tên Thu Địch.

Lưu Đông Khởi muốn mời Hà Như ăn trưa, Hà Như cười: “Thứ tôi muốn bây giờ không phải là một đôi đũa mà là một chiếc giường”

Lưu Đông Khởi có chút thảng thốt kinh ngạc, Hà Như biết mình lỡ lời, cô đỏ mặt nói: “Đừng có nghĩ vớ vẩn. Có lẽ đây là lần gặp cuối cùng của

chúng ta!”

“Tôi không cho là như vậy.”

“Anh tự tin thế à?”

“Dĩ nhiên, tôi là luật sư mà, lúc cần giúp đỡ thì đừng quên tìm tôi nhé!”

Chỗ Ngô Tiểu Thiên ở không xa trường đại học C nơi anh học mấy, nhưng ngày nào anh cũng mất chừng 40 phút để đón xe buýt đến phòng thực nghiệm. Cho nên học được ít lâu thì anh cũng muốn mua một chiếc xe cũ.

Anh muốn dọn đến khu chung cư của đại học C, điều kiện sinh sống ở đó tốt hơn một chút, nhưng anh lại muốn thuê một căn phòng độc lập, vì vậy cần phải đợi một thời gian. Tạm thời anh chỉ có thể thuê chung nhà với người khác, trả một nửa tiền thuê nhà. Như vậy, mỗi tháng anh có thể tiết kiệm 300 đô so với tiền thuê nhà hiện giờ.

Anh lên mạng tìm một căn hộ gia đình và gọi điện thoại sang đấy. Bên kia là một cặp vợ chồng, họ có một cô con gái nhỏ hơn ba tuổi, Ngô Tiểu Thiên liền đồng ý với họ.

Anh ít đồ đạc, chỉ một chiếc giường, vài cái va li. Đến cuối tuần, anh nhờ một người Do Thái trẻ tên Tony ở phòng thực nghiệm lái chiếc xe tải nhỏ đến, chỉ nửa ngày là dọn xong.

Tối đến, anh gọi điện cho Hà Như, Hà Như đã đi ra ngoài, anh để lại tin nhắn cho cô, để lại số điện thoại mới. Anh nói: “Tôi đã mở một tấm chi phiếu, trả lại cho em số tiền thuê nhà em đã tạm ứng trước đây.”

Ở chung nhà với người khác, điều bất tiện lớn nhất là nấu nướng và sử dụng phòng khách, phòng vệ sinh. Cũng may, chung cư Ngô Tiểu Thiên ở có hai phòng vệ sinh, cũng bớt phiền toái.

Nhưng việc nấu nướng lại là việc đau đầu nhất. Hai vợ chồng anh Trình ở chung với anh là nhân viên kỹ thuật của đại học C, người Tứ Xuyên, chỉ nghĩ tới mùi cay nồng xông lên mũi lúc xào thức ăn là nước mắt nước mũi anh đã trào ra. Anh là người Triết Giang, không ăn cay được, cho nên cứ mỗi lần họ xào thức ăn, anh liền vội vàng chạy vào phòng đóng cửa lại và

trốn luôn ở trong đấy. Khi anh lọ mọ nấu ăn, thì hai vợ chồng ấy đã ăn cơm xong, rảnh rồi xem ti vi.

Anh Trình hình như rất rành chuyện bếp núc, lâu lâu lại xuống bếp chỉ anh làm, còn nhiệt tình đem tương cay của Tứ Xuyên ra mời anh thưởng thức. Báo hại Ngô Tiểu Thiên ăn cũng không được, mà không ăn cũng không được.

Anh nghĩ, nếu không phải ở trong nước bị bức bách đến đường cùng thì hôm nay tội gì phải đến Mỹ cho khổ sở thế này.

Tám năm trước, sau khi tốt nghiệp đại học, anh xin vào một công ty được nước ngoài ở Thượng Hải, còn Hà Như lại xin được visa sang Mỹ du học. Hình như anh được ông trời phú cho sự tinh nhanh của người buôn bán Triết Giang và sự thông minh của một người có học vấn, cho nên anh nhanh chóng được cấp trên coi trọng. Trong suốt thời gian ở công ty được, anh đã lấy bằng Thạc sĩ tại chức ở trường mình, sau đó lại học lên Tiến sĩ tại chức ở một viện nghiên cứu nổi tiếng của Thượng Hải, có thể nói sự nghiệp của anh ngày một đi lên, như cá gặp nước.

Vì quan hệ công tác, anh tiếp xúc với nhiều người, lại được các cô gái để ý. Nhưng anh là người nhìn xa trông rộng, luôn nghĩ tới việc phải làm chút gì đó cho sự nghiệp của mình, huống chi ba năm đầu sau khi tốt nghiệp anh còn phải đợi Hà Như quay về, cho nên anh không quan tâm lắm đến việc riêng của mình. Anh là người của một thành phố nhỏ Triết Giang, giữa tình cảm và sự nghiệp anh mong ước, anh luôn xem trọng về sau.

Nhưng có một dịp tình cờ, một cô gái đã bước vào cuộc sống của anh, tương lai của cũng anh bắt đầu thay đổi.

8. Tan vỡ

Mùa hè năm ấy, Ngô Tiểu Thiên vừa phải tranh thủ viết luận văn tốt nghiệp vừa phải bận rộn lo chuyện công ty, anh bận đến bù đầu bù cổ. Có hôm anh phải chạy mấy nơi, về đến nhà mệt đến nỗi lăn đùng ra ngủ.

Một hôm, sau khi đến thư viện trường cũ tra tài liệu xong, anh phải vội vàng chạy đến công ty, xong bụng đói cồn cào, anh tạt vào một quán mì ngay cạnh cổng trường ăn vội một tô mì. Lúc anh cầm đĩa định ăn, đột

nhiên nghe giọng đặc sệt tiếng miền Nam của một cô gái, cô cuống quýt giục ông chủ tiệm: “Ông chủ, làm gấp cho cháu một tô mì xào Bắc Kinh, bỏ nhiều cay, cháu phải ăn gấp để còn tranh thủ đến lớp.”

Ngô Tiểu Thiên bất giác ngẩng đầu lên nhìn cô gái ấy. Cô có dáng người cao ráo, khuôn mặt tròn trịa, vừa nhìn đã biết cô là dân miền Nam với gương mặt nhỏ nhắn, xinh xắn, nước da trắng ngần thanh tú. Lúc đó, sau lưng cô gái còn mấy người đứng xếp hàng ở đấy, họ vừa nghe cô nói xong đã nhốn nháo hẳn lên:

“Cô gấp lên lớp, tui tui không gấp à?”

“Ngoan ngoan xếp hàng đi!”.

Ngô Tiểu Thiên nhìn vào tô mì của mình, vẫy cô đến, nói với cô: "Cô bạn, nếu cô không ngại, cô có thể ăn trước tô mì của tôi, tô mì này tôi chưa đụng đũa đâu."

Cô gái bưng tô mì lên hít hà, rồi cho nửa hũ tương ớt vào, vừa xuýt xoa vừa ăn một cách ngon lành, không hề khách sáo.

Ngô Tiểu Thiên phải đi xếp hàng. Mấy tên con trai cười trêu anh: “Anh bạn này, xem ra anh ga lăng quá nhỉ”.

Cô gái ăn xong tô mì, lau miệng hỏi Ngô Tiểu Thiên: “Này, điện thoại anh số mấy?”.

Ngô Tiểu Thiên: "Chẳng phải cô ăn xong rồi sao? Sao không tranh thủ đến lớp đi?"

Cô gái nói: “Anh không cho em số điện thoại, thì lần sau làm sao em mời anh được?!”.

Ngô Tiểu Thiên đưa số điện thoại của mình cho cô gái. Sau đó, anh cũng quên bémng ngay chuyện này.

Không ngờ hai ngày sau, vào lúc xế chiều, Ngô Tiểu Thiên đột nhiên nhận cuộc điện thoại của cô gái ấy gọi đến, cô muốn mời anh đi ăn.

Lúc đó đúng vào giờ tan sở, Ngô Tiểu Thiên nghĩ buổi tối anh muốn chỉnh sửa xong chương cuối cùng của luận văn, tuần sau nộp cho thầy

hướng dẫn. Anh đang do dự, tìm cách từ chối. Nhưng cô gái nói: “Vậi nhé, 7 giờ em đợi anh ở trước cổng trường, em sẽ đợi anh cho bằng được đây.”

Ngô Tiểu Thiên nhìn đồng hồ, đã 6 giờ 15 phút, anh bèn kêu một chiếc tắc-xi chạy đến trường học. Trên đường đi anh thấy có chút đường đột, mình làm sao vậy, chẳng lẽ chỉ vì một bữa cơm tối sao? Cả tên cô ấy anh còn chưa biết mà!

Bữa cơm rồi cũng xong, chưa tới hai tiếng đồng hồ, mọi việc diễn ra suôn sẻ, cô gái ấy hoạt bát, thông minh, cô nhanh chóng xóa tan mọi mệt mỏi mấy ngày nay của anh. Tối đó, anh ăn rất ngon, còn uống hai ly rượu, về đến nhà, anh cũng chẳng buồn nghĩ đến luận văn cứ thế lăn ra ngủ.

Cô gái ấy tên Trần Thu Địch, lưu học sinh từ Đài Bắc sang.

Cha cô vốn người Hồ Nam, là một quân nhân danh tiếng, gần năm mươi tuổi mới lấy một cô gái miền trung Đài Loan chính gốc về làm vợ, đó là mẹ của Thu Địch. Cha của Trần Thu Địch về già thường hay nhớ nhà, thế là ông đưa cô về Đại lục học. Cô theo học Quản trị kinh doanh, ngành học mà bằng cấp của nó không được hoan nghênh ở Đài Loan. Lúc đó khi đến Đại lục, cô chẳng nghĩ gì đến tương lai của mình, chẳng qua là cảm thấy vui vẻ, mới mẻ mà thôi.

Trần Thu Địch từ nhỏ đã được cha cưng chiều, bề ngoài trông rất dịu dàng, nhưng bên trong lại rất hiếu thắng, bất cần.

Sau khi dọn về ở chung với Ngô Tiểu Thiên, động một chút là Thu Địch nhõng nhẽo như tiểu thư, Ngô Tiểu Thiên chỉ có cách chiều theo ý cô. Nhưng sau khi mọi việc qua đi, cô lại cực kỳ ôn hòa dịu dàng.

Ngô Tiểu Thiên cũng nhận ra rằng, bỏ Trần Thu Địch thì thương mà vương thì tội, cuộc đời anh chắc sẽ khổ sở, thê thảm vì cô mất.

Không lâu sau đó, Trần Thu Địch tốt nghiệp, Ngô Tiểu Thiên hết lòng khuyên cô nên quay về Đài Loan lập nghiệp. Trần Thu Địch khẳng khẳng không muốn quay về, cô nói Đài Loan nhỏ quá, cô muốn đi Mỹ. Ngô Tiểu Thiên hết sức ngạc nhiên. Anh nhớ 5 năm trước Hà Như cũng sang Mỹ. Mỹ với chả miếc, nó có cái quái gì mà thu hút biết bao cô gái thế nhỉ? Lẽ nào

đàn ông bên ấy có sức hấp dẫn đến thế sao? Anh tiếp xúc với đàn ông Mỹ không nhiều, gần như không.

Trong ý thức của anh, nước Mỹ giống trại tị nạn của người Hoa hơn là chốn thiên đường.

Trần Thu Địch đã muốn đến Mỹ, Ngô Tiểu Thiên cũng đành chấp nhận. Cô muốn đến một trường đại học danh tiếng ở Mỹ học MBA, nhưng sẽ rất chật vật nếu chỉ dựa vào số tiền ít ỏi của cha mẹ Trần Thu Địch. Tuy cô có hộ chiếu “Trung Hoa Dân Quốc”, làm visa đến Mỹ dễ dàng hơn nhiều so với lưu học sinh Đại lục, nhưng nếu không có tiền học bổng thì học phí, sinh hoạt phí một năm 20.000 đô đâu phải chuyện nhỏ.

Ngô Tiểu Thiên làm việc gần sáu năm trời mới tích cóp được hơn hai trăm ngàn nhân dân tệ. Cuối cùng, Ngô Tiểu Thiên cũng nói thẳng với Trần Thu Địch, anh đồng ý lấy toàn bộ số tiền anh tích góp mấy năm nay cho Trần Thu Địch đi du học, yêu cầu duy nhất là sau khi cô học xong phải quay về nước, cùng gầy dựng sự nghiệp với anh.

Ngô Tiểu Thiên nghiêm trang nói: “Em cũng biết đấy, anh xuất thân từ một vùng hẻo lánh ở Triết Giang... anh dè không nổi đâu!”.

Trần Thu Địch đồng ý.

Lúc mới đến Mỹ, hầu như ngày nào cô cũng gọi điện thoại cho anh, sau nửa năm, một tháng cô chỉ gọi một lần. Họ nói với nhau toàn những chuyện vụn vặt không đâu.

Cũng đúng ngay lúc đó, công ty nước ngoài nơi Ngô Tiểu Thiên làm việc có rắc rối với một công ty Đức, doanh thu giảm 50%, công ty bắt đầu cắt giảm nhân viên. Ngô Tiểu Thiên vẫn giữ chức cũ nhưng thu nhập bị giảm đi một nửa. Sau đó một năm, Trần Thu Địch đột nhiên cắt đứt quan hệ với anh, khiến anh khốn đốn đủ bề. Anh gọi điện thoại cho cha mẹ Trần Thu Địch ở Đài Loan, họ nói lâu lắm rồi con gái họ không có liên lạc với họ.

Ngô Tiểu Thiên không biết Trần Thu Địch như thế nào. Anh nhớ lại Hà Như lúc đầu cũng thề thốt chân thành lắm, nhưng còn đỡ hơn Trần Thu Địch bạc tình bạc nghĩa này. Anh thấy hối hận để vượt mất tình đầu.

Sau đó anh tốn mất một năm trời để thi TOEFL và GRE, liên hệ với Đại học C California, cuối cùng anh cũng được chấp nhận. Anh cảm thấy bây giờ mình ra đi như thế này không khác nào một tên lưu manh, nếu Hà Như gặp không biết trong lòng cô sẽ suy nghĩ gì.

Nhưng anh ở lại trong nước cũng không ngẩng đầu lên được, bạn bè ai cũng biết chuyện anh ăn ở với Trần Thu Địch suốt hai năm trời, chỉ chưa đưa nhau đến Phòng dân chính mà thôi.

Trước khi gửi mail cho Hà Như, anh đã suy nghĩ rất lâu, nhưng cuối cùng anh cũng gửi đi, nói hết suy nghĩ của mình. Không ngờ mới đến Los Angeles, Hà Như cũng tạt cho anh một gáo nước lạnh, anh đã tỉnh ngộ rất nhiều. Từ lúc Hà Như đưa anh từ sân bay Los Angeles đến nơi ở, anh không dẫn được lòng mình lại nhớ đến Trần Thu Địch.

Anh nghĩ, thảo nào Trần Thu Địch sau khi đến Mỹ lưu lạc không biết tầm tích, thực ra nước Mỹ không phải là một mảnh đất màu mỡ mà là một ngôi sao đã tắt.

Chính lúc đó, trái tim anh như vỡ ra. Khi anh nhìn Hà Như quay xe gấp rút lao đi, anh cảm giác mạch máu mình bị vỡ. Anh hiểu rất rõ, cho dù anh và Hà Như có tình tâm ngời lại, họ cũng khó có thể nói chuyện một cách vui vẻ được.

Đêm hôm đó, anh không tài nào ngủ được, không phải do sự chênh lệch về thời gian mà là vì cảm giác mất mát không hiểu vì đâu. Anh nghĩ, rốt cuộc anh đã mất những gì nhỉ?

9. Mùi đàn ông

Hôm bạn trai của Bạch Quả – Giang Cốc từ miền Đông bay sang, chính hôm đó Bạch Quả phải đi với ông chủ cô đến Phòng thông tin, thương mại IT Trung Quốc ở San Francisco để bàn một vụ làm ăn lớn. Thế là cô gọi điện cho Hà Như, hỏi cô có rảnh thì ra sân bay đón bạn trai dùm cô. Hà Như hỏi chuyến bay, Bạch Quả nói buổi tối 7 giờ 20 đáp.

Hà Như cười: “Đúng vào lúc tôi tan sở, đón anh ấy về chỗ tôi cho rồi”.

Bạch Quả cười: “Nếu được vậy thì tốt quá, đang ngán phải lo cho ông ấy đây. Nhưng mà đêm ông ấy hay dậy nấu mì ăn liền đấy. Lần này nhờ cậu

giúp, mình để chìa khóa cửa dưới tấm thảm trước cửa nhà. Anh ấy tên Giang Cốc, Giang trong từ Giang Hồ, Cốc trong từ Đạo Cốc.

Hà Như: “Cái tên dễ nhớ”.

Hôm đó, Hà Như tan sở sớm hơn một tiếng. Từ công ty cô đến sân bay nếu không kẹt xe chạy trên đường cao tốc cũng phải mất một tiếng.

Hà Như đến sân bay đã gần 7 giờ rưỡi. Cô đậu xe xong chạy vào ga đến, khách đi máy bay đang bước ra. Hà Như nghĩ, Giang Cốc đáp chuyến bay lúc 7 giờ 20, cộng thêm thời gian lấy hành lý, lúc này chắc đang đi ra, thế là cô đợi anh ở hành lang.

Lúc đó, có một anh chàng thương nhân Châu Á cao ốm đeo mắt kính, kéo theo một chiếc va li đứng kế bên cô, cười với cô, hình như anh ta cũng đang chờ người. Hà Như cũng cười lại, trong lòng nghĩ, người này đen quá, chắc không phải là Giang Cốc.

Người ra cổng ngày càng thưa thớt, Hà Như liên tục nhìn đồng hồ. Lúc đó, anh chàng cao ốm đi đến, hỏi Hà Như: “Xin hỏi cô đến đón người phải không?”.

Hà Như: “Không phải đến đón người tôi đứng đây làm gì?”.

Anh chàng cao ốm: “Người cô cần đón có thể là tôi. Tôi tên Giang Cốc.”

Hà Như quan sát anh một lúc, nói: “Anh là Giang Cốc à? Sao anh không nói sớm?”

Giang Cốc cười: “Tôi ngại hỏi cô, sợ hỏi nhầm.”

Hà Như: “Thôi được rồi, đi nhanh thôi. Hành lý của anh đâu?”.

Giang Cốc chỉ chiếc va li to bên cạnh: “Đều ở đây cả.”

Hà Như ngó người ra: “Anh thật phóng khoáng quá.”

Giang Cốc: “Bạch Quả nói với tôi, ở đây cái gì cũng có, bắt tôi phải bỏ hết những vật dụng cũ. Nhưng mà một số sách và tài liệu của tôi đã nhờ vận chuyển qua, những thứ ấy là đồ kiếm cơm của tôi mà.

Hà Như cười: “Cũng may là anh còn nhớ cần phải có chén cơm để bưng.”

Sau khi Hà Như đưa Giang Cốc về nơi ở của Bạch Quả, cô quay về nhà mình. Trong điện thoại có người để lại tin nhắn. Cô ấn nút, là Ngô Tiểu Thiên gọi đến, nói anh đã chuyển trả tiền phòng mà cô đã ứng trước. Cô vốn không để tâm đến chuyện tiền thuê phòng cô đã ứng thay cho Ngô Tiểu Thiên, không ngờ rằng anh lại nghĩ là thật, xem ra tính khí của anh vẫn không thay đổi.

Cô gọi đến số điện thoại mới của Ngô Tiểu Thiên, người nghe điện thoại là một phụ nữ giọng sang sảng, nói Ngô Tiểu Thiên chưa về. Người phụ nữ đó còn hỏi Hà Như là ai, cô hoang mang cúp máy.

Cô thấy mình hơi trống trải, muốn tìm một người để nói chuyện. Lúc ấy cô chợt nghĩ tới Lưu Đông Khởi, nhưng lần trước cô đã nói dứt khoát quá, vả lại giữa họ cũng không thể gọi là bằng hữu tri âm được. Cô đi tắm, rót một ly rượu nho đỏ, chải lại mái tóc, định đi ngủ sớm, cô muốn tận hưởng nốt khoảng thời gian còn lại trong ngày.

Đột nhiên điện thoại reo lên. Lúc Hà Như đến nhắc ống nghe, trong tiềm thức, cô chỉ muốn nghe giọng nói của một người đó là Lưu Đông Khởi. Cô nhắc máy, dịu dàng a lô một tiếng, âm thanh từ đầu bên kia là Giang Cốc. Anh nói một cách lo lắng: “Hà Như, ví da của tôi không thấy rồi, cô xem có rơi lại trên xe cô không. Chứng minh thư và giấy tờ đều ở trong đấy!”.

Hà Như nghe xong cô vội vã nói với Giang Cốc, để cô xuống xe xem sao.

Hà Như mở cửa xe, lục soát dưới ghế ngồi một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một ví da căng phồng. Cô thở phào, thầm nghĩ: tên Giang Cốc này thiệt là, từ nơi xa xôi đến Los Angeles chỉ mang một cái va li lớn, cuối cùng kể cả cái ví quan trọng như thế cũng để đánh rơi.

Cô lập tức gọi điện thoại cho Giang Cốc. Giang Cốc nói ngày mai anh phải đến phòng thực nghiệm trình diện, không có chứng minh nhân dân không được và hỏi Hà Như có thể mang ví da đến giúp anh không.

Anh ta lúng túng nói: “Hà Như, coi như hôm nay tôi xấu mặt, cô đã là người tốt thì giúp tôi đến cùng vậy. Nếu việc này Bạch Quả mà biết được, tôi lại bị hành hạ đấy. Tôi không còn cách nào khác.”

Nghe anh ta nói, Hà Như thầm cười, cô nghĩ Giang Cốc chắc chắn là anh chàng học sinh già đầu, học hết trường nọ đến trường kia, chỉ quen trong môi trường học đường, ngờ nghếch với thế giới bên ngoài, có bạn trai như thế thì Bạch Quả cũng thật hết nói?

Lúc cô lái xe đến nhà Bạch Quả, đã thấy Giang Cốc đứng lóng ngóng chờ sẵn. Hà Như hạ cửa xe, chìa ví da cho anh. Giang Cốc nói: “Cám ơn” và xoay người chạy vụt lên lầu.

Hà Như nhìn bộ dạng của anh ta, thầm nghĩ một người sắc xảo, xuất sắc như Bạch Quả sao lại kết một tên mọt sách như vậy. Nhưng cô lại cảm thấy ở Giang Cốc dường như có nét gì đó rất quen thuộc, rất khó nói. Cô đã từng cảm nhận được điều ấy từ Ngô Tiểu Thiên. Chỉ có điều, Ngô Tiểu Thiên sống thực tế hơn, trong đầu anh chỉ có tương lai, không có tình cảm. Còn Giang Cốc ngoài sự nhanh nhạy ra, dường như vẫn còn đầy vẻ mọt sách.

Bạch Quả vừa từ San Francisco về liền gọi điện thoại cảm ơn Hà Như. Còn hỏi cô có ấn tượng như thế nào với Giang Cốc. Hà Như chỉ qua loa vài câu.

Bạch Quả thẳng thắn nói: “Anh ấy là vậy đấy, đầu óc cứ để đi đâu. Nhưng nói gì thì nói, từ đây về sau còn phải huấn luyện anh ấy nhiều.”

10. Cái vòng luân quần

Hôm đó, khi Ngô Tiểu Thiên đang làm thực nghiệm, người thanh niên Do Thái tên Tony lần trước giúp anh dọn nhà đến nói nhỏ với anh, hôm nay phòng thực nghiệm có thêm một người từ miền Đông mới đến chuẩn bị làm tiến sĩ khoa học, trưa nay sếp mời cơm, mọi người cùng ra ngoài ăn cơm.

Đang lúc bận bịu, Ngô Tiểu Thiên cũng không để ý đến việc đó. Người cũ đi người mới đến là việc thường xảy ra ở phòng thực nghiệm, nhưng thường là một vài người thân thích tụ họp lại với nhau, làm một bữa tiệc nhỏ. Sếp của anh là một phụ nữ Đài Loan, tên Hứa Mai, đã ngoài năm mươi, thường ngày bà rất chi li trong việc sử dụng kinh phí. Lúc anh mới đến, bà ta chẳng hề đãi tiệc, chỉ dắt anh đi tham quan một vòng các căn phòng trong khu thực nghiệm.

Xem ra, vị tiến sĩ mới đến rất được sếp ngưỡng mộ. Chắc hẳn đây cũng là người có tiếng tăm đây. Nếu thế, vô tình anh có thêm một đối thủ cạnh tranh.

Giống như lúc anh đến, Hứa Mai cũng dắt anh Tiến sĩ mới đến đi một vòng các phòng thực nghiệm. Lúc họ tới phòng của Ngô Tiểu Thiên, đúng lúc anh đang bận phân tế bào, ngay cả cơ hội để bắt tay với người đó cũng không có. Hứa Mai giới thiệu với anh: “Tiến sĩ Thiên, đây là ông Giang Cốc, tốt nghiệp tiến sĩ trường J vừa từ miền Đông sang, sau này hai anh cần phải hợp tác với nhau.”

Ngô Tiểu Thiên cười với Giang Cốc: “Tôi từ Đại lục đến đây cũng chưa lâu, sau này nhờ anh chỉ giáo!”.

Sau khi giới thiệu cho mọi người làm quen với nhau thì đã tới giờ cơm trưa, họ đến một quán ăn của Nhật. Mười mấy người ngồi chung một bàn, bụng ai nấy đói cồn cào.

Hứa Mai xem qua thực đơn, hỏi phục vụ bàn hôm nay có cá hồi hay cá gì ngon không?

Phục vụ: “Hôm nay vừa về một con cá thoi, nhập từ Argentina. Khoảng tám lạng.”

“Tốt, vậy cho món đó trước. Còn nữa, bà nói với đầu bếp, để lại xương cá cho tôi.” Hứa Mai vui vẻ chọn món cá thoi sống, sau đó lại chọn thêm món khác, ra vẻ mình là khách hàng thân thiết của quán.

Ngô Tiểu Thiên xem qua thực đơn, anh nghĩ, nếu nói đến ăn, thì nên ăn ở trong nước. Ở trong nước mấy món trong thực đơn này đều không được đưa lên bìa thực đơn. Anh gọi một tô mì lúa kiều mạch trộn rau không cay, sau đó liền chống cằm liếc sang Giang Cốc.

Giang Cốc lật thực đơn, nói với người bồi bàn: “Làm ơn cho tôi một tô mì kiều mạch, nhưng cho nhiều cay, càng cay càng tốt.”

Ngô Tiểu Thiên nghe xong, rất đỗi ngạc nhiên, nói với Giang Cốc: “Anh bạn, được đấy, là người Triết Giang à?”.

Giang Cốc: “Tôi là người Giang Tô, mẹ tôi là người Vân Nam. Tôi ăn cay lắm đấy. Lúc nhỏ mỗi lần tôi khóc, mẹ tôi lấy chiếc đũa chấm tương ớt

đưa vào miệng tôi, tôi lập tức nín khóc ngay, công hiệu lắm đấy.”

Quả thực, trong lúc ăn, Giang Cốc tỏ ra mình biết ăn cay như thế nào. Nhìn Giang Cốc gắp từng thìa ớt cho vào miệng, Ngô Tiểu Thiên vốn không biết ăn cay thấy mà nổi da gà. Anh cũng thấy mình ăn mất ngon.

Hứa Mai vừa thành thạo, nhanh nhẹn ăn cá sống chấm mù tạt, vừa nói: “Tôi cũng thích ăn cay. Nhưng mà ăn cay giống như anh Giang Cốc đây, thì là lần đầu tiên tôi thấy.”

Sau vài lần tiếp xúc với Giang Cốc, Ngô Tiểu Thiên thấy mình không hợp với Giang Cốc. Anh cảm thấy Giang Cốc thư sinh, bản chất như vậy thích hợp với công tác nghiên cứu khoa học. Nhưng anh cũng dần dần nhận ra rằng, lúc Giang Cốc làm thực nghiệm, không có chú tâm làm việc cật lực như anh. Cứ hễ anh đến phòng thực nghiệm, là không dứt ra được, còn Giang Cốc thì hơi kém tập trung.

Có lúc hai người nói chuyện về việc sắp xếp phòng thực nghiệm, có lúc nói việc riêng. Giang Cốc nói anh đã có cô bạn gái, đang làm việc ở công ty lập trình vi tính lớn ở Los, anh đến Los cũng chính vì cô ấy. Giang Cốc hỏi Ngô Tiểu Thiên đã có bạn gái chưa? Ngô Tiểu Thiên cười nói với Giang Cốc vẫn chưa.

“Một người xuất sắc như anh, làm sao lại không có bạn gái được?” Giang Cốc nói với Ngô Tiểu Thiên, “Bạn gái tôi có một cô bạn rất tốt, lúc tôi đến chính cô ta ra sân bay đón tôi. Lúc có thể tôi sẽ giới thiệu hai người gặp nhau, tôi thấy hai người rất xứng đôi, nhưng cô gái ấy hơi nóng tính.”

Ngô Tiểu Thiên cười: “Sau hãy nói. Những việc như vậy có ép cũng không được. Đàn ông đến ba mươi tuổi chính là lúc lúng túng nhất, đặc biệt là chuyện hôn nhân. Nếu không chọn kỹ, sẽ hối hận cả đời.”

Giang Cốc: “Anh nói nghe có lý. Tôi đang bần chồn đây, vừa thấy anh tôi biết anh vừa thoát ra khỏi hôn nhân.”

Ngô Tiểu Thiên: “Tôi thật ngưỡng mộ anh, mọi mặt đều suôn sẻ.”

Giang Cốc thở dài: “Ai mà biết được! Tôi đến đây cũng vì không có cách nào khác. Ở đây chán lắm, không thể ở được.”

11. Ăn tượng

Hôm đó, Bạch Quả bắt đầu bàn chuyện đám cưới với Giang Cốc. Bạch Quả nói: “Tụi mình đã ở bên nhau được bảy tám năm rồi. Ai cũng nói đàn ông ba mươi tuổi đang xoan, còn em thì sao? Phụ nữ quá ba mươi tuổi thì cũng giống như tự mình đánh lừa chính mình. Bây giờ sự nghiệp đối với em không phải là điều quan trọng nhất, điều em lo nhất là sống một cuộc sống bình yên.”

Giang Cốc nói: “Kết hôn có nghĩa là định hình mối quan hệ giữa hai người, Bạch Quả, em đã suy nghĩ kỹ chuyện này chưa?”

Bạch Quả: “Cần phải suy nghĩ nữa à? Tụi mình bây giờ đã ăn ở chung với nhau, kết hôn chẳng phải cũng chỉ vì một tờ giấy bảo đảm hay sao? Anh quyết định đi!”

Giang Cốc: “Trước khi sự nghiệp của anh ổn định, chuyện hôn nhân để từ từ rồi tính. Lúc đầu em muốn anh đến Los, nhưng không nói sẽ kết hôn ngay.”

Bạch Quả: “Chuyện này cần phải nói nữa sao? Anh thật tình không rõ hay giả vờ không rõ? Anh tự mình lo liệu đi. Dù gì đi nữa em cũng đã nói hết rồi.”

Giang Cốc: “Em cũng cho anh một thời gian chứ? Công việc hiện nay của anh vẫn chưa đâu vào đâu!”

Bạch Quả không nói nữa, cô làm như không nghe thấy và gọi điện cho Hà Như.

Lúc đó đã hơn 9 giờ tối, Hà Như đang tắm. Chuông điện thoại vừa reo lên, cô đã vội chạy ra nghe.

Bạch Quả: “Hà Như, bây giờ cậu có rảnh không, tụi mình đi ra ngoài uống một ly.”

Hà Như: “Tôi cũng đang buồn bực đây, hay là tụi mình gặp nhau ở khu vui chơi đó.”

Bạch Quả: “Hay là gọi thêm Lưu Đông Khởi cùng đi? Tụi mình đều gặp nhau ở đó mà.”

Hà Như do dự một lát: “Tôi vốn đã nói với anh ta là không gặp anh ấy nữa.”

Bạch Quả: “Cậu thiệt, có gì mà làm ầm lên như thế? Sao lại tự thu mình lại vậy? Ban nãy tôi đã nói toạc với Giang Cốc. Tôi muốn nói chuyện đám cưới với anh ấy, nhưng anh ấy lại né tránh. Nếu anh ấy không chuẩn bị kết hôn, tôi sẽ chấm dứt với anh ấy!”.

Hà Như nghe giọng Bạch Quả có lẽ không phải nói đùa. Cô bắt đầu thấy căng thẳng. Cô gọi điện cho Lưu Đông Khởi nói chuyện của Bạch Quả. Lưu Đông Khởi đồng ý ngay lập tức, anh giễu cợt: “Tôi là luật sư, mấy chuyện này để tôi hoà giải.”

Hà Như: “Ông luật sư ơi, đừng có tham quá. Lần này là Bạch Quả hẹn anh, chứ không phải tôi đâu nhé. Tốt nhất là anh nên thuyết phục Giang Cốc.”

Lưu Đông Khởi hỏi ai là Giang Cốc? Hà Như: “Là bạn trai của Bạch Quả, tính tình anh ta cứng nhắc, nói chuyện với anh ta anh phải cân nhắc đấy!”

Lưu Đông Khởi lái xe đến đón Hà Như trước, sau đó cùng đến bãi đậu xe ở khu vui chơi. Anh muốn đậu vào chỗ lần trước anh đã đậu, anh cười với Hà Như: “Xem ra nhân sinh tại thế đều có duyên phận. Nếu lần ấy Bạch Quả không quên tắt đèn xe thì tụi mình làm sao quen biết nhau được.”

Hà Như: “Anh nói lung tung gì thế! Cái gì duyên phận với không duyên phận, tôi vốn không nghĩ đến chuyện bạn bè ở đây!”.

Lưu Đông Khởi cười : “Coi như tôi nhiều chuyện.”

Hai người chọn một chỗ trong quán rượu, không lâu sau Bạch Quả và Giang Cốc cũng đến. Giang Cốc vừa nhìn thấy Lưu Đông Khởi, anh sững sờ: “Anh này, hình như tôi gặp ở đâu rồi thì phải. Anh có phải đã từng ở Đại học J không?”.

Lưu Đông Khởi: “Tôi lấy bằng Luật học ở đây.”

Giang Cốc nói: “Hình như tôi nhớ ra rồi. Còn vợ anh thì sao?”.

Lưu Đông Khởi nhìn Hà Như và Bạch Quả, anh cười: “Anh Giang Cốc à, tôi là người độc thân, lấy đâu ra vợ? Anh nhầm với ai rồi phải không?”.

Bạch Quả nói với Giang Cốc: “Anh nói bậy bạ gì vậy? Lưu tiên sinh vẫn chưa kết hôn mà.”

Giang Cốc vỗ trán nói: “Có lẽ tôi đã nhầm người.”

Hà Như nhớ lại việc Giang Cốc đánh rơi chiếc ví da, cô bất giác cười vang.

Lưu Đông Khởi gọi bốn ly rượu nho đỏ. Hà Như nghĩ đến lời Giang Cốc vừa nói cô cảm giác giữa Lưu Đông Khởi và Giang Cốc một trong hai người có một người không nói thật. Tuy rằng bây giờ không biết là ai nhưng khả năng Lưu Đông Khởi muốn giấu giếm chuyện gì đó là có thật. Cô tin rằng cảm giác của cô đối với đàn ông từ trước đến giờ không sai.

Lưu Đông Khởi nhìn Bạch Quả nói: “Nghe nói cô sắp kết hôn?”

Bạch Quả liếc sang Giang Cốc: “Ai mà biết được.”

Lưu Đông Khởi: “Anh Giang Cốc đúng là có con mắt nhìn người.”

Giang Cốc: “Việc này đâu có liên quan gì với nhân quan? Chẳng qua là đến lúc phải thể thôi.”

Lưu Đông Khởi: “Theo kinh nghiệm của tôi, tôi thấy kết hôn và nhân quan vẫn phải có mối quan hệ với nhau.”

Hà Như: “Nghe qua ý tưởng sống của anh Khởi, có vẻ anh là người từng trải?”.

Lưu Đông Khởi cười không nói, Hà Như nghĩ: xem ra cảm giác của cô đúng rồi.

Mọi người uống được một lúc, Lưu Đông Khởi nói với Giang Cốc: “Anh Giang Cốc này, chỗ bạn bè tôi muốn nói vài câu. Ai cưới được một người giống như Bạch Quả đây thì là phúc của người đó. Anh nên biết đến độ tuổi này của chúng mình, làm một người đàn ông quả không dễ. Nhưng là một người phụ nữ lại càng không dễ! Tôi không hiểu anh không muốn kết hôn là vì anh muốn trốn tránh cái gì? Thực ra kết hôn không phải là một gánh nặng mà là một quá trình mà con người ai cũng phải trải qua. Nếu như anh

thấy kết hôn là một gánh nặng thì chứng tỏ anh là người không có tinh thần trách nhiệm, vẫn chưa chín chắn để lý giải tình cảm. Một người đàn ông muốn trốn tránh một cô gái mà mình yêu, nhất định người đó không phải là người đàn ông tốt. Phụ nữ sẽ khiến anh chững chạc, trừ khi anh cho rằng mình đúng, muốn gây khó khăn cho mình. Có đàn ông qua độ tuổi ba mươi trở nên ngày càng ấu trĩ khác thường. Hy vọng anh không phải là loại người như vậy.”

Hà Như và Bạch Quả đều không ngờ rằng Lưu Đông Khởi lại có thể nói những lời như vậy, những lời nói đó hình như không chỉ để nói với Giang Cốc. Giang Cốc im lặng, anh mỉm cười, nụ cười không muốn thừa nhận lời nói của Đông Khởi.

Hà Như suy nghĩ những lời nói của Lưu Đông Khởi, cô lặng người. Cô đột nhiên nghĩ đến Ngô Tiểu Thiên, cô nghĩ, nếu như Ngô Tiểu Thiên cũng giống như Lưu Đông Khởi biết lo lắng cho phụ nữ như thế, không biết mình có nối lại tình xưa với anh ta không? Nhưng đây là chuyện không thể, cho đến bây giờ, cô vẫn chưa thật sự nghĩ đến chuyện kết hôn. Cô nghe ra từ những lời nói của Lưu Đông Khởi, những lời nói của anh hình như có ám chỉ nào khác.

Cô không dám được lòng mình nhìn Lưu Đông Khởi, thấy anh dường như không cố ý cũng bất giác nhìn cô.

Giang Cốc hớp một ngụm rượu: “Anh Khởi này, anh hỏi tôi trốn tránh cái gì à, nếu tôi thực sự như vậy, tôi đã không đến Los Angeles. Tôi thì lại thấy anh dường như đang trốn tránh một cái gì đó thì đúng hơn. Cái kinh nghiệm ban nãy anh nói, tôi có thể hiểu rằng anh đã kết hôn?”

Lưu Đông Khởi: “Đúng thế, tôi là người đã ly dị. Chính vì cuộc hôn nhân trước đây của tôi không hạnh phúc cho nên mới khao khát một tình cảm chín chắn, tôn trọng trách nhiệm trong hôn nhân. Mà những thứ này anh sắp có được vậy tại sao anh không trân trọng? Nhìn chung, không phải hôn nhân của tất cả mọi người đều hạnh phúc. Anh Giang Cốc ạ, tôi thực lòng ngưỡng mộ anh!”

Hà Như và Bạch Quả nghe xong những lời của Lưu Đông Khởi, họ nhìn nhau, đều thấy hết sức bất ngờ, họ không ngờ anh đã ly dị.

Giang Cốc nói với Lưu Đông Khởi: “Tôi sẽ thận trọng suy nghĩ những lời của anh. Chuyện kết hôn của chúng tôi là chuyện sớm muộn, nên không cần phải vội. Đến ngày đó, anh phải nhớ đến dự đám cưới của chúng tôi đấy!”

Lưu Đông Khởi cười: “Tôi nhất định đến dự. Đến lúc đó, tôi nói với cô dâu rằng, cô đã mang theo Jumper chưa?”

Bạch Quả nghe những lời của họ, cô mỉm cười vui vẻ rồi lẳng lặng đứng lên nói muốn đi vệ sinh, nhưng vừa mới đến phòng vệ sinh cô đột nhiên bật khóc. Cô không biết mình khóc vì vui mừng hay khóc vì đau lòng. Hà Như vừa uống rượu vừa suy ngẫm những lời của Lưu Đông Khởi, cảm thấy ấn tượng của cô đối với Lưu Đông Khởi đã có chút thay đổi.

12. Con đường khó đi

Ngô Tiểu Thiên không có xe nên mỗi lần đến phòng thực nghiệm rất bất tiện, anh muốn mua ngay một chiếc xe cũ. Anh định gọi điện thoại cho Hà Như nhờ cô giúp đỡ, nhưng sau đó lại thôi. Anh biết tính khí của Hà Như, với lại, lúc này anh cũng không muốn đến nhờ vả cô.

Sau khi đến Mỹ một thời gian anh dần dà hiểu ra rằng mình phải làm thế nào để thích ứng với môi trường mới.

Hôm đó, ở phòng thực nghiệm, anh vô tình nói với Giang Cốc chuyện mua xe. Giang Cốc nói: "Tôi thấy không nên mua xe cũ làm gì, vài tháng nữa loại xe mới của năm sau sẽ xuất xưởng, loại xe của năm nay nhất định sẽ hạ giá. Chi bằng anh đợi mua một chiếc xe mới."

Ngô Tiểu Thiên: “Anh nói nghe thì dễ, anh ở Mỹ đã sáu, bảy năm rồi, tiền bạc dư giả, còn tôi lấy đâu ra tiền mà mua!”.

Giang Cốc: “Tôi cũng không rành tình hình xe cũ ở đây. Mua xe cũ thì phải đi cùng với người biết về xe, như vậy mới tiết kiệm được tiền. Bạn gái tôi có biết một người bạn, có thể cô ấy sẽ giúp được anh.”

Ngô Tiểu Thiên hỏi: “Là nam hay nữ?”

Giang Cốc: “Là nữ, là người mà lần trước tôi nhắc với anh, cô vẫn chưa có bạn trai. “

Ngô Tiểu Thiên: “Nếu vậy thì thôi, anh trông tôi giống loại người đại gái lắm hả? Mua một chiếc xe cũ mà phải mất cả tá người giúp thế sao.”

Giang Cốc cười: “Tôi vốn định để hai người vì duyên mua xe mà gặp nhau, anh không thích thì thôi vậy. Cuối tuần này không biết bạn gái của tôi có rảnh không, nếu cô ấy rảnh, nhờ cô ấy dẫn tụi mình đi. Cô ấy ở đây đã lâu lắm rồi. Người ở Los Angeles này rất ranh ma, không rõ đường đi nước bước, ắt sẽ bị thiệt thòi.”

Ngô Tiểu Thiên: "OK. Đến lúc đó tôi mời cơm nhé, tôi nghèo thì lúc nào cũng nghèo, anh chị khỏi phải tiết kiệm dùm tôi."

Về đến nhà Giang Cốc, anh kể lại chuyện cho Bạch Quả, Bạch Quả nói: “Đã là đồng nghiệp của anh thì chúng ta phải giúp đỡ rồi. Anh ấy vừa mới từ Đại lục sang à?”

Giang Cốc: “Anh ta đến Mỹ chưa được ba tháng, coi như mới vừa ra khỏi nhà được nửa đường, nghe anh ta nói, anh ta ở trong nước cũng chật vật lắm. Anh ta đã từng quen với hai người bạn gái, kết quả ai cũng sang Mỹ cả, đến bây giờ anh ta vẫn không biết tung tích của họ.”

Bạch Quả thở dài: “Những người sang Mỹ, có ai dễ dàng đâu? Cho nên em mới muốn anh kết hôn sớm. Anh tưởng em ăn no rồi không biết lo chuyện gì khác à? Hai người sống chung với nhau may ra còn có chút tình ấm áp. Nếu không, em thà tìm một người bạn về ở chung!”

Giang Cốc chau mày: “Được rồi, anh không phải đã đồng ý mình sẽ thành thân rồi hay sao? Việc này coi như quá khứ. Nhưng cũng không nên gấp rút thế.”

Bạch Quả: “Cái gì là quá khứ? Mới vừa mới bắt đầu đây mà!”

Giang Cốc liền không nói nữa. Anh cảm thấy tính khí của Bạch Quả nóng nảy hơn. Đây là điều mà anh không ngờ tới.

Sáng thứ bảy, ba người Giang Cốc, Bạch Quả và Ngô Tiểu Thiên cùng đi mua xe. Bạch Quả hỏi Ngô Tiểu Thiên muốn mua loại xe gì, Ngô Tiểu Thiên cười: “Xe gì cũng được, chỉ cần lái được là được.”

Bạch Quả: “Anh dùng tiền để mua xe hóng gió hay là dùng tiền mua xe để đi?”

Ngô Tiểu Thiên: “Tôi cũng không biết nữa, cô xem dùm tôi đi, tôi tin ở cô!”

Bạch Quả không nhịn được liếc anh ta một cái, Ngô Tiểu Thiên ngượng nghịu mỉm cười. Giang Cốc vội vàng cứu vãn tình thế: "Bạch Quả, Anh Thiên giống anh, tính tình thẳng thắn. Tội mình đi xem xe đi."

Bạch Quả nói với Giang Cốc: “Anh như vậy mà là tính thẳng à? Anh đừng có làm em chán được không?”

Ngô Tiểu Thiên thấy Giang Cốc sắp bực mình liền nói với Bạch Quả: “Cô Bạch Quả, trong tài khoản của tôi hiện giờ chỉ có 4.000 đô. Tôi muốn mua một chiếc khoảng độ 3.000 đô thôi, bây giờ là cuối tháng, đầu tháng sau có khoảng hơn 2.000 đô vào tài khoản, tôi chỉ còn bấy nhiêu đấy thôi, còn phải giữ lại mua bảo hiểm xe.”

Bạch Quả nói: “Anh cũng tính rõ ràng quá đấy chứ. Thôi được rồi, hôm nay anh cứ đợi lái xe về nhà.”

Cuối cùng ba người cũng chọn được một chiếc Civic đời 1996, Bạch Quả trả giá chỉ còn 2.800 đô.

Ngô Tiểu Thiên vừa ý với trạng thái xe, chiếc xe đó chỉ mới lái hơn 70.000 dặm. Lúc chia tay, Ngô Tiểu Thiên cười và nói với Bạch Quả: “Hôm nay tiền mua xe còn dư, tôi đãi khách.”

Bạch Quả nhìn sang Giang Cốc: “Hay là để khi khác. Tôi và anh ấy ít khi cuối tuần được ở bên nhau, tôi muốn đi dạo trung tâm mua sắm.”

Giang Cốc vội nói: “Đi dạo trung tâm mua sắm à, làm gì mà hành xác thế, anh không đi.”

Bạch Quả nói với Ngô Tiểu Thiên: “Sau này cơ hội chúng ta gặp nhau còn nhiều. Nếu xe anh chạy không êm thì đừng có chửi tôi là được rồi.”

Ngô Tiểu Thiên: “Xin đừng nói vậy!”

Mua xe xong, việc làm đầu tiên của Ngô Tiểu Thiên là đi thi bằng lái xe. Việc này đối với anh không khó, vì ở trong nước anh đã lái xe rồi. Anh thi

lý thuyết trước, sau đó thi chạy đường trường lần đầu tiên cũng đậu, đây được xem là một việc may mắn ở Los Angeles. Cảnh sát ở Los Angeles thích hành hạ người khác, những người mới biết lái xe người nào chưa thi qua ba lần thì đừng hòng thi đậu.

Sau đó anh đi mua bảo hiểm.

Xe cũ chỉ cần mua bảo hiểm một chiều là được, chủ yếu chỉ sợ đụng phải xe xịn của người khác. Ngô Tiểu Thiên dự định thứ hai sẽ đi làm nốt, anh không rành việc này, định tìm ai đó đi với anh.

Người đầu tiên anh nghĩ đến là Giang Cốc. Nhưng mà anh thấy đã mắc nợ Giang Cốc và Bạch Quả, lần này anh rất ngại nếu làm phiền họ thêm lần nữa. Hay là nhờ Hà Như đi với anh, nhưng sĩ diện lại khiến anh lại thôi, vì Hà Như đã nói dứt khoát không muốn qua lại với anh nữa.

Bây giờ ngẫm lại lúc chia tay, anh quyết định ở lại trong nước quả thật đã làm tổn thương Hà Như. Một người con gái hai mốt tuổi điều cần thiết nhất là sự thương yêu của người mình yêu. Bản tính của đàn ông là phiêu bạt, con gái lại cần cảm giác an toàn, cho dù lúc đầu anh không lý giải được việc Hà Như đi ra nước ngoài, nhưng sau mấy năm suy nghĩ lại, cộng thêm chuyện bây giờ anh đang ở Mỹ, anh bắt đầu hiểu ra được quyết định của Hà Như lúc ấy. Bốn năm đại học, không ai có thể hiểu rõ hơn tính khí của Hà Như bằng anh. Bây giờ sau tám năm chia cách, anh muốn nói lại tình xưa, ở trên mảnh đất Los Angeles bạc bẽo này, xem ra chuyện ấy thật nực cười. Hơn nữa Hà Như bây giờ lại tỏ ra xa cách lạnh lùng với anh như vậy.

Mỗi lần nghĩ đến đây, Ngô Tiểu Thiên lại thở dài.

Anh gọi điện thoại cho Tony, không ngờ Tony từ chối ngay.

Tony nói: “Thứ hai tôi còn nhiều thí nghiệm phải làm, thứ năm phải báo cáo. Việc này anh cũng biết mà.”

Ngô Tiểu Thiên liền nói xin lỗi đã làm phiền, anh nói vì anh bận đến nỗi đầu óc choáng váng mất cả phương hướng nên anh cũng đã quên chuyện ấy.

Nghe thấy tình cảnh không biết làm sao khác của Ngô Tiểu Thiên, Tony nói: “Ở bên khu phố Tàu các anh không phải có rất nhiều công ty bảo hiểm

hay sao? Hay là anh tìm một người Trung Quốc đi với anh sẽ thuận tiện hơn nhiều.”

Ngô Tiểu Thiên thấy Tony nói có lý, nhưng anh cũng thấy thất vọng. Phải nói rằng Tony là người rất thông minh, quá thông minh là đằng khác, anh ta không để mình phải mắc nợ bất cứ ai trong phòng thực nghiệm, chỉ nghe theo lời của Hứa Mai. Ngoài Hứa Mai, không ai ưa anh ta, anh ta là người Los Angeles chính gốc, anh ta cho rằng Los Angeles là thành phố tốt nhất trên thế giới, các nơi khác ở Mỹ đều không sánh được. Cho nên sau khi tốt nghiệp tiến sĩ, bỏ luôn cơ hội sắp cử anh đến Haward, anh ta muốn ở lại Los. Anh ta hay nghĩ mình ưu việt hơn người khác, nhất là trong phòng thực nghiệm, anh ta luôn tỏ thái độ kẻ cả, vênh mặt hất hàm với các học giả đến thăm, cứ như mình là ông chủ không bằng. Lần trước Tony đến giúp Ngô Tiểu Thiên dọn nhà chủ yếu là muốn lôi kéo anh, cốt là để sau này đạt được một vài thành quả nào đó cho anh ta trong phòng thực nghiệm.

Ngô Tiểu Thiên tự nhiên nghiệm ra điều này, anh đã ở phòng thực nghiệm được ba tháng rồi. Bằng kinh nghiệm sống lăn lộn mấy năm trên thương trường, anh thấy mình không nhìn lầm người.

Anh suy nghĩ rất lâu, cuối cùng bấm bụng gọi cho Hà Như.

Lúc điện thoại reo, Hà Như đang nấu canh mướp. Gần đây cô ăn cay nhiều, mặt cô nổi mụn. Gương mặt trời sinh vốn trắng trẻo của cô giờ đây lấm chấm mụn đỏ trông rất nổi nên cô phải bổ dưỡng lại.

Lúc đó đã hơn 10 giờ đêm, cô nghĩ, gọi điện thoại vào giờ này ắt hẳn là Lưu Đông Khởi? Vì anh thẳng tính như vậy cho nên không câu nệ. Thế nên cô chạy vội vào nghe điện thoại, thì vẫn còn cầm trên tay. Hóa ra là Ngô Tiểu Thiên.

Hà Như hơi thất vọng: “Muộn thế này rồi anh còn gọi, có chuyện gì gấp sao?”

Ngô Tiểu Thiên trầm giọng nói: “Hà Như, anh vừa mới mua một chiếc xe cũ, muốn mua bảo hiểm. Em rành bên phố Tàu, tìm giúp anh một công ty bảo hiểm được không?”

Hà Như nghĩ đến công ty lần trước đi với Lưu Đông Khởi, cô nói: “Được rồi, khi nào anh tới?”

Ngô Tiểu Thiên: “Mười hai giờ trưa mai.”

Hà Như buông điện thoại xuống, cô thở dài, cô nghĩ, xem ra tính Ngô Tiểu Thiên không thể thay đổi được. Mười hai giờ, là lúc cô ăn trưa, rõ ràng Ngô Tiểu Thiên sợ phải chiếm thời gian làm việc của cô. Cô cảm thấy, Ngô Tiểu Thiên thực ra là người quá trọng sĩ diện, một việc vốn rất bình thường, hễ đến anh y như rằng trở nên rắc rối. Cô từng nói nếu anh không có gì quan trọng thì đừng đến tìm cô, nhưng đó chẳng qua là nói cho có nói, anh thì luôn để bụng.

13. Trùng hợp

10 giờ hôm sau, Ngô Tiểu Thiên ra khỏi nhà.

Lái xe trên đường cao tốc ở Los Angeles giống như đi thẳng bằng trên dây thép, đường một chiều có đến 6 làn xe, quẹo qua quẹo lại, nếu không cẩn thận sẽ xảy ra tai nạn.

Ngô Tiểu Thiên phải mất hơn một tiếng đồng hồ trên đường cao tốc mới đến được công ty Hà Như. Tìm được chỗ đậu xe bên đường gần đó, anh thở phào một cái. Lúc ấy mới chỉ 11 giờ rưỡi. Anh xuống xe tìm chỗ ngồi đợi, châm điếu thuốc rồi chậm rãi hút, lâu lâu lại ngược mắt nhìn lên tòa cao ốc nơi đặt văn phòng của Hà Như, anh kiên nhẫn đợi Hà Như đến.

30 phút chờ đợi với anh dài đằng dặc. Bất giác, anh nhớ lại những ngày tháng anh và Hà Như còn ở bên nhau.

Anh nhớ như in nụ hôn đầu tiên với Hà Như mùa đông năm ấy.

Hôm đó, đúng vào ngày sinh nhật Ngô Tiểu Thiên, anh mời một vài người bạn đến ký túc xá dự tiệc. Anh cũng mời Hà Như đến, trước đó, họ chỉ duy trì mối quan hệ bạn bè bình thường. Sau bữa tiệc, Ngô Tiểu Thiên đưa Hà Như về ký túc xá của cô. Thực ra đoạn đường đó chỉ cần băng qua một dải ngô đồng, mất chưa đến 10 phút là tới. Nhưng hai người lại đi vòng qua lối căn tin của trường. Khi ngắm nhìn Hà Như, anh bỗng thấy cô kiều diễm như hoa, cặp mắt của cô đầy vẻ thẹn thùng, e ấp.

Đến một chỗ tối, Ngô Tiểu Thiên đột nhiên ôm chầm lấy Hà Như, anh nói: “Hà Như, anh yêu em!” Hà Như vùng khỏi anh, cô giáng cho anh một bạt tai. Ngô Tiểu Thiên hoảng hồn trốn mất.

Mấy ngày sau đó Ngô Tiểu Thiên hết sức bối rối, không biết làm thế nào, không ngờ hai hôm sau Hà Như lại đến ký túc xá tìm anh. Hôm đó đúng vào tết Tây, Hà Như đã cắt tóc ngắn, thả tóc bay lòa xòa trên mắt. Không biết cô kiếm đâu được hai cái vé xem ca nhạc, khỏi nói hôm đó Ngô Tiểu Thiên vui mừng rạng rỡ như thế nào. Tối đó, họ hôn nhau.

Họ chính thức quen nhau từ đấy. Ngô Tiểu Thiên không thể nào quên được cái cảm giác lần đầu tiên hôn Hà Như, hai người như tan vào nhau. Thân thể Hà Như mềm mại, ấm áp, còn anh thấy mình hết sức khoan khoái. Một cảm giác hân hoan và mãn nguyện không sao tả được. Khi môi hai người chạm nhau, anh muốn hét lên vì sung sướng.

Ngoài việc hôn nhau ra, anh và Hà Như chưa bao giờ đi xa hơn. Lúc đó, cả hai rất trong sáng, tình yêu với họ lại càng đơn giản. Họ ít khi nào cãi nhau, có nhiều cái không cần nói ra người kia cũng hiểu. Cảm giác này anh không tìm thấy được khi sống với Trần Thu Địch.

Dường như Trần Thu Địch được trời phú cho tính đa cảm, tuy cô hay giận dỗi, nhưng lại rất biết lấy lòng Ngô Tiểu Thiên. Hai năm chung sống bên nhau, Trần Thu Địch làm cho Ngô Tiểu Thiên mãn nguyện trên giường nhưng cũng khiến anh hết sức khổ sở vì đủ thứ chuyện vụn vặt, linh tinh trong cuộc sống. Cuối cùng, Ngô Tiểu Thiên đành phải nhân nhượng cô.

Ở Trần Thu Địch, dường như anh chẳng bao giờ tìm được sự đồng cảm về mặt tinh thần nhưng đồng thời anh lại cảm thấy không thể thiếu được sự quan tâm chăm sóc ân cần nhưng cũng ngoa ngoắt của cô.

Có lúc anh nghĩ, nếu nói Trần Thu Địch chỉ mang đi hơn hai trăm ngàn tiền dành dụm của anh khi đến Mỹ, thì khi chia tay, Hà Như đã để lại cho anh gánh nặng tinh thần không sao trút bỏ được.

Đến Mỹ ba tháng nay, coi như anh đã nếm qua đủ cay đắng ngọt bùi. Nhưng anh vẫn không thể nào hiểu được tại sao Hà Như lại có thể nhẫn tâm không giúp đỡ anh như thế. Đáng lẽ cô phải hiểu những khó khăn của

anh, lẽ nào tình yêu xưa kia giờ đã hoàn toàn tan theo mây khói? Nếu quả như vậy, thì những lời thề non hẹn biển ngày trước cũng chỉ là những lời bèo bọt dối mình gạt người mà thôi.

Nhưng dù thế nào đi nữa, anh vẫn cảm thấy như mình mắc nợ Hà Như một điều gì đó.

Một tiếng sau, Hà Như đến. Hôm nay cô mặc sơ mi trắng, quần jean ôm. Cô thấy Ngô Tiểu Thiên ngồi thần người ra đấy liền nói: “Tụi mình đi thôi. Một giờ hơn em còn có việc!”

Ngô Tiểu Thiên đột nhiên vứt điếu thuốc, anh nói: “Nếu thế thì thôi. Hay là anh đi một mình vậy. Anh không tin là cả bảo hiểm mà mình cũng không mua được. Sau này còn khối thời gian!”

Hà Như nhíu mày, cô nói: “Ý của anh là sao? Không phải đã nói rồi à, sao lại còn thay đổi xoành xoạch như thế? Đến Mỹ từng đó ngày rồi mà vẫn còn cái tính đó! Rốt cuộc anh đã trưởng thành hay chưa vậy?”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Chẳng phải em đi với anh cũng phải mất hơn một tiếng đồng hồ sao? Hình như từ trước tới giờ em chẳng hề quan tâm đến anh. Em lúc nào cũng vậy, hình như chỉ có thời gian làm việc của em là quan trọng, mọi việc đều phải chiều theo em. Em coi coi, từ lúc mình còn hẹn hò nhau ở trường, giờ nào, đi đâu, tất tật mọi thứ, đến cả chuyện em quyết định sang Mỹ, lần nào em chẳng lấy mình làm trung tâm?”

Hà Như nói: “Anh đến để đi mua bảo hiểm hay là để tính nợ cũ với em?”

Ngô Tiểu Thiên cười nhạt: “Tính nợ cũ à? Anh dám sao!”

Hà Như không nói gì.

Ngô Tiểu Thiên nói xong, quay người bỏ đi. Hà Như gọi lớn: “Ngô Tiểu Thiên, anh đợi một lát, anh đừng có hờn dỗi ở đây được không?”

Ngô Tiểu Thiên đứng lại, Hà Như nói: “Thôi được rồi, coi như hôm nay em sai. Em xin lỗi. Ai mới đến Mỹ cũng nóng tính, cũng không thể trách anh được. Nhưng mà, lúc này em thực sự có một khách hàng Canada đến bàn chuyện làm ăn, người này rất tinh khôn, em đã trả giá với người ấy cả buổi mới bàn xong chuyện làm ăn, thế nên lúc này phải trễ mất nửa tiếng. Nhưng chuyện trước đây của tụi mình anh đừng lôi vào được không?”

Chuyện tụi mình qua lâu rồi, nhắc lại làm gì! Anh nói em luôn cho mình là trung tâm, thực ra cho đến hôm nay anh vẫn không hiểu được phụ nữ”

Ngô Tiểu Thiên cười chua chát: “Anh không hiểu phụ nữ, cho nên tám năm trước anh mới không cùng em sang Mỹ! Nước Mỹ hay thật đấy, toàn là những người coi trọng tình nghĩa như em!!. Làm phiền em một tí mà như sắp giết em đến nơi rồi không bằng!”

Hà Như nói: “Anh đừng có cay cú được không? Lúc đầu em muốn anh cùng đến Mỹ, anh không đồng ý, cuối cùng mình chia tay, nhưng em vẫn không trách anh, vẫn chờ đợi anh. Vì em nghĩ tình cảm em cho đi thì ắt phải có sự đền đáp. Mãi đến ba năm sau, em mới quên được anh. Anh biết ba năm đó em sống bằng cách nào không? Em đã bỏ chuyên ngành trước đây chuyển sang học MBA nên bị mất luôn học bổng trước đây, em đành phải bỏ hết thời gian rảnh rỗi đến quán ăn làm thêm, đi từ tờ mờ sáng đến tối mịt mới về nhà. Hôm nay anh chỉ mới đợi em có nửa tiếng đồng hồ mà đã bực bội như vậy rồi?!”

Nghe xong, Ngô Tiểu Thiên lặng người. Anh rút ra một điếu thuốc, châm thuốc hút vài hơi, tâm trạng dần dần ổn định trở lại, anh nói: “Hà Như, những điều em nói đều là thật sao? Nếu đúng là như vậy anh cũng không biết nói sao cho phải.”

Mắt của Hà Như đỏ hoe, cô tháo cặp kính râm xuống, cười nhạt: “Đừng nói những chuyện này nữa, tất cả đã qua hết rồi. Tụi mình lên xe đi!”

Trên xe, Ngô Tiểu Thiên lại hỏi Hà Như: “Hà Như, em nói em đã đợi anh ba năm thật sao? Thế thì tại sao em không viết thư hay điện thoại cho anh biết?”

Hà Như lạnh lùng nói: “Anh đã viết thư cho em chưa? Em nói rồi, em chỉ đợi anh ba năm. Sau ba năm anh chỉ còn là đồng tro tàn trong lòng em. Bây giờ anh đừng cho mình là người giàu tình cảm nữa, anh thật sự nghĩ rằng có một người con gái sẽ chờ đợi một người đàn ông suốt cuộc đời sao? Đó chỉ là suy nghĩ hảo huyền của đàn ông các anh.”

Ngô Tiểu Thiên: “Đúng, anh luôn cho mình là giàu tình cảm, đó là anh trong mắt em!”

Hà Như: “Em không muốn tiếp tục cãi vã với anh. Chia tay còn hay hơn là ở đó mà cãi nhau, ít ra trong lòng cũng được yên tĩnh. Anh lo lái xe đi, đừng có phân tâm. Anh đừng quên rằng anh vẫn chưa mua bảo hiểm đâu đấy! Theo luật, người chưa mua bảo hiểm ở Los Angeles không được lái xe.”

Ngô Tiểu Thiên đành tập trung tinh thần lái xe.

Hà Như nói: “Lần trước em dẫn một người bạn đi mua bảo hiểm, có quen một cô nhân viên đến từ Đài Loan. Anh có muốn đến công ty đó thử xem không?”

Ngô Tiểu Thiên: “Anh nghe theo em. Ở đây em rành hơn anh.”

Hà Như cười: “Anh nghe theo em? Câu này sao anh không nói sớm hơn?!”

Ngô Tiểu Thiên cười: “Điều này em rõ hơn anh!”

Hà Như cười, cô rất hiểu tính cách của Ngô Tiểu Thiên.

Đến công ty bảo hiểm, Hà Như trực tiếp dẫn Ngô Tiểu Thiên đến tìm gặp cô gái Đài Loan - Thu Địch cái cô mà lần trước cô đã cùng đến với Lưu Đông Khởi.

Ngô Tiểu Thiên nhìn thấy Thu Địch, anh bỗng chết lặng người. Cô gái ấy chính là Trần Thu Địch!

Không ngờ Thu Địch làm như không quen Ngô Tiểu Thiên, cô giả bộ tự nhiên, thân mật nói chuyện với Hà Như về ăn mặc, công việc... Thấy vẻ lúng túng của Ngô Tiểu Thiên, Hà Như cũng hơi nghi ngờ, nhưng lại không tiện hỏi. Ngô Tiểu Thiên nghĩ, lẽ nào trên đời này lại có người giống nhau như vậy? Sao lại trùng hợp đến thế? Anh chú ý quan sát nét mặt của Thu Địch xem dưới mắt trái của cô có một nốt ruồi đen không, đúng là có. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây đúng là Trần Thu Địch. Nhưng vì Hà Như đang ở kế bên nên anh cũng không tiện hỏi. Trong phút chốc anh bỗng thấy hụt hẫng, chán chường.

Thu Địch xem qua tờ khai của Ngô Tiểu Thiên. Lần này cô làm việc thật lẹ làng, không đến nửa tiếng đồng hồ đã giải quyết xong việc mua bảo hiểm cho anh. Cô tươi cười tiễn họ ra đến tận cửa công ty, rồi nhìn họ lên xe.

Ngô Tiểu Thiên đưa Hà Như về công ty cô. Trên xe, Hà Như cười: “Cô Thu Địch này ngọt ngào ghê, hai người diễn y như thật, rất nhịp nhàng ăn khớp.”

Ngô Tiểu Thiên giật thót người: “Kịch gì chứ?”

Hà Như tựa người vào lưng ghế: “Bỏ đi, đừng nào chuyện của anh, em cũng không muốn quan tâm. Em chỉ muốn cho anh biết trực giác của em thôi. Nhưng Tiểu Thiên này, ở Mỹ những cô gái giống như vậy rất thích hợp với anh, còn ở trong nước thì khó nói. Chẳng lẽ anh không phải nghĩ như vậy sao?!”.

Ngô Tiểu Thiên nghe xong lặng thinh. Xem ra Hà Như đã nhìn thấu tim gan anh. Nếu anh giải thích nữa sẽ có vẻ giả tạo, suy cho cùng Hà Như vẫn là người hiểu anh nhất. Câu nói cuối cùng của cô khiến anh mất hết dũng khí để nói dối.

14. Nợ cũ

Lúc xuống xe, Hà Như nói với Ngô Tiểu Thiên: “Sau này anh đừng liên hệ với em nữa, anh làm gì thì cứ làm nhé.”

Ngô Tiểu Thiên định giải thích mối quan hệ giữa anh và Trần Thu Địch, nhưng lại thôi. Anh nghĩ, nếu bộc bạch hết chuyện trước đây của anh với Trần Thu Địch, thì có lẽ anh sẽ rất thảm hại trong mắt Hà Như. Anh nói với Hà Như: “Hà Như, cuộc đời anh coi như đã tan nát hết rồi, anh chỉ mong em trân trọng chính mình.”

Hà Như nói: “Em biết trân trọng chính mình, không cần anh phải lo.”

Ngô Tiểu Thiên: “Nếu vậy, tụi mình chia tay ở đây!” Nói xong anh lái xe đi.

Nghe anh nói, Hà Như thấy chạnh lòng, cô không kiên cường như cô vẫn nghĩ. Một câu nói của Ngô Tiểu Thiên lại khơi dậy trong cô cái tình cảm tưởng chừng đã lắng đọng bấy lâu nay. Những phụ nữ sắp bước sang tuổi ba mươi thực ra rất nhạy cảm, rất mềm yếu, bất cứ một câu nói nào cũng có thể làm tổn thương họ. Cô ngóng theo chiếc xe của Ngô Tiểu Thiên đang xa dần, cô nghĩ: lẽ nào họ thực sự coi nhau như người xa lạ?

Ngô Tiểu Thiên vốn định quay về phòng thực nghiệm, nhưng vì cuộc gặp gỡ bất ngờ với Trần Thu Địch khiến anh bồn chồn không yên, không còn tâm trạng đâu mà làm thí nghiệm nữa.

Anh buồn bã quay về ký túc xá, châm điếu thuốc và chậm rãi hút. Lòng anh cứ bứt rứt mãi không yên. Điều khiến anh bất ngờ nhất hôm nay không phải là chuyện gặp lại Trần Thu Địch sau hai năm xa cách, mà chính là thái độ hờ hững của cô. Lúc đó con tim anh như tê dại. Lúc đầu anh đưa Trần Thu Địch ba mươi ngàn đô giúp cô đến Mỹ chỉ hy vọng cô sẽ trở về với anh, sau đó cô bật vô âm tín. Sau khi đến Mỹ anh mới nghĩ thông suốt, coi như số tiền ấy anh dùng để mua vui.

Anh tự mình cảm thấy điều anh quan tâm là con người chứ không phải tiền bạc.

Nhưng thái độ vừa rồi của Trần Thu Địch thật sự khiến anh hơi tuyệt vọng, anh không ngờ tình người lại bèo bọt như thế, chẳng đáng một đồng xu! Lần này anh cần rằng đến Mỹ, cũng có ý muốn nối lại tình xưa với Trần Thu Địch, nhưng đốm lửa hy vọng nhỏ nhoi ấy đã bị thái độ lạnh nhạt của Trần Thu Địch dập tắt.

Anh cảm thấy lạnh buốt đến tận tâm can. Đau khổ! Thất vọng! Nhưng cũng may anh đã ở Los Angeles được ba tháng, đủ sức chịu đựng cú sốc này. Anh tự cười với mình, nhủ thầm: xem ra ở Mỹ mà không có chuẩn bị sẵn tinh thần “Cùi không sợ lở” thì con người sẽ bị ngã gục.

Đang lúc anh miên man suy nghĩ thì điện thoại reo. Anh nhắc ống nghe, tiếng một cô gái với giọng cười nói rất quen thuộc: “Ông Ngô Tiểu Thiên, ông còn nhớ tô mì tương ở tiệm ăn trước cổng trường học Thượng Hải lúc trước không?”

Ngô Tiểu Thiên nhận ngay ra ai ở đầu dây bên kia, lòng anh thật bối rối, anh ngập ngừng một lát rồi hỏi: “Cô Trần, có phải giấy tờ bảo hiểm của tôi có thiếu sót gì không?”

Không ngờ Trần Thu Địch đột nhiên đổi giọng: “Tiểu Thiên, em xin lỗi về chuyện hồi trưa. Em không ngờ rằng lại gặp anh ở đây! Lúc đó đang giờ

làm việc, anh không trách em chứ? Khi nào anh rảnh em muốn mời anh đi ăn mì tương.”

Ngô Tiểu Thiên suy nghĩ một lát, anh bình tĩnh nói: “Thôi khỏi, tôi không muốn giao du với phụ nữ lạ.”

Trần Thu Địch nói với giọng trách móc: “Anh thật là, sao vẫn nói với giọng đó!”

Ngô Tiểu Thiên thở dài: “Nhưng em đã thay đổi rồi.”

Trần Thu Địch: “Thật sao? Anh không nghe em giải thích đã vội kết luận rồi? Tối nay anh rảnh không?”.

Ngô Tiểu Thiên: “Trước khi anh chưa biết rõ hai năm nay em đã làm gì, tạm thời anh chưa muốn gặp em.”

Trần Thu Địch: “Nhưng anh cũng phải cho em một cơ hội để giải thích chứ!”

Ngô Tiểu Thiên do dự, rồi liền nói: “Thôi được rồi, tối nay em đến gặp anh, anh đợi điện thoại của em. “

Ngô Tiểu Thiên buông điện thoại, trong lòng anh rất mâu thuẫn, anh thực sự không thể dẫn lòng muốn biết hai năm nay Trần Thu Địch đã làm những gì! Thông thường mỗi buổi tối anh đều ở lại phòng thực nghiệm đến hơn 10 giờ mới về, nhưng chiều nay anh vội vàng đến phòng thực nghiệm thay dung dịch rồi quay về nhà ngay, anh ăn vội tô mì và ở trong phòng chờ điện thoại Trần Thu Địch.

Gần 8 giờ, có điện thoại của Trần Thu Địch. Cô đã ở dưới chung cư của anh. Cô nói muốn lên lầu xem phòng ốc của anh ra sao, Ngô Tiểu Thiên nói: “Anh chưa dọn dẹp phòng, bữa bận lắm, vả lại anh không muốn chủ nhà biết chuyện của hai đứa mình.”

Vừa gặp nhau Trần Thu Địch liền cười: “Buổi trưa lúc anh xuất hiện ở công ty bảo hiểm, em giật cả mình! Nếu không xem tên anh trên hồ sơ, em cũng không dám tin rằng người đứng trước mặt em lại là anh. Mau nói cho em biết tại sao anh đến Mỹ? Anh đến tìm em phải không?”

Ngô Tiểu Thiên cười nhạt: “Không phải em nghĩ anh đến đây để đòi nợ em chứ? Nói thực, số tiền đó anh không đến nỗi phải để bụng đến!”

Trần Thu Địch: “Vậy là anh đến đây để đòi nợ tình?”

Ngô Tiểu Thiên: “Em quá tự tin rồi đấy. Nếu đúng vì mục đích này thì cũng không phải vì em. Tại em biến mất quá nhanh, nên em cũng chẳng còn đọng lại gì trong anh cả.”

Trần Thu Địch buồn so, cô nói:

- Em hiểu rồi. Hồi trưa cô gái cùng đi với anh là ai?

- Cô ấy là Hà Như mà ngày trước anh đã từng kể với em. Quan hệ giữa anh và cô ấy em cũng rõ. Nhưng anh đến Mỹ cũng không phải vì cô ấy.

- Vậy rốt cuộc anh sang đây làm gì? Anh đã sắp ba mươi rồi, không phải anh bay qua đây mà không có một mục đích gì sao?!

- Thế em cứ tưởng, đàn ông ngoài phụ nữ ra thì không biết phải làm gì khác sao? Anh bây giờ mới ba mươi, làm lại từ đầu vẫn còn kịp. Mất cái này được cái khác, điều xấu có khi biến thành điều tốt.

- Về điểm này em tin ở anh. Nói cho em nghe dự tính của anh sau này đi, cần em giúp đỡ gì anh cứ nói. Suy cho cùng em vẫn là bạn gái của anh. Đúng rồi, phí bảo hiểm xe, anh không cần gửi chi phiếu đến đây, em đã đóng dùm anh rồi.

Ngô Tiểu Thiên đột nhiên cười:

- Em lại trở thành bạn gái của anh từ khi nào vậy?

- Quan hệ của tụi mình đã chấm dứt rồi sao? Anh hình như chưa nói chuyện này thì phải?!

- Em vẫn chưa nói cho anh biết việc làm của em hai năm qua.

- Rất đơn giản, chỉ với hai câu. Câu thứ nhất em đã nói với anh rồi, em vẫn chưa có bạn trai, vì em không quên được anh. Câu thứ hai là, mệt gần chết, ban đầu đi làm công ở nhà hàng một năm, sau đó đi học, làm thẻ xanh, đây là ba điệp khúc của những ai lần đầu tiên đến Mỹ, em hầu như đã trải qua hết.

Ngô Tiểu Thiên trầm tư một lát, anh nói:

- Vậy thì tại sao cả một năm trời em không liên lạc với anh?

- Em đã định quên anh đi, sau khi đến Mỹ em học được cách phải sống thực tế, lúc đó em cho rằng anh sẽ không vì em mà đến Mỹ, vì lúc trước anh và Hà Như cũng vì thế mà chia tay. Cho nên em nghĩ, lưu lại tình cảm đau thương chi bằng để lòng mình trống trải! Đây là nguyên nhân em không liên lạc với anh. Nhưng mà, em vẫn không thể nào thoát khỏi được anh!”

Ngô Tiểu Thiên cười: “Thoát không được hay là quên không được?”

Trần Thu Địch vỗ nhẹ anh một cái, cô nói:

- Anh đừng có vội mừng!

- Anh chẳng cảm thấy mừng gì cả.

- Hay là anh dọn đến chỗ em ở đi, thuận tiện hơn, tiết kiệm tiền thuê nhà.

Ngô Tiểu Thiên cười gượng: “Thôi, chỗ anh cũng tiện, bộ anh chưa sống chung với em bao giờ sao?! Tội mình sau này việc ai người ấy lo.”

Trần Thu Địch: “Nói như vậy, anh vẫn chưa quên được Hà Như?”

Ngô Tiểu Thiên thở dài, anh nói: “Đã muộn rồi! Nước đổ đi rồi khó hốt lại được, còn có thể làm gì ai được nữa? Một đời người có mấy cái tám năm?!”

15. Tình người

Ngô Tiểu Thiên làm chung một phòng thực nghiệm với Giang Cốc, tuy anh làm việc chăm chỉ hơn Giang Cốc, nhưng ngay từ lúc đầu bà chủ Hứa Mai đã phân biệt đối xử với họ. Tiến sĩ trong nước nếu đem so với tiến sĩ tốt nghiệp ở Mỹ thì bất luận trình độ thực tế của họ ra sao, sếp vẫn coi trọng các vị tiến sĩ tốt nghiệp ở Mỹ hơn. Lối suy nghĩ thiên vị như vậy thường tồn tại phổ biến trong các sếp phòng thực nghiệm. Hứa Mai, người đàn bà đến từ Đài Loan này cũng thế. Bôn ba ở Mỹ đã nhiều năm nên bà ta đặc biệt coi trọng hoàn cảnh xuất thân của cấp dưới. Hứa Mai đã vào khoảng năm mươi, nhưng vẫn chưa con cái gì cả. Lúc rảnh, hai vợ chồng Hứa Mai sưu tập tranh sơn dầu. Nhà họ giống như phòng triển lãm tranh.

Mấy năm trước suýt chút nữa bà nhận giải Nobel, nên có địa vị rất quan trọng trong ngành.

Ngô Tiểu Thiên cũng làm công việc phân tích tế bào ung thư như Giang Cốc nhưng chế độ đãi ngộ của Ngô Tiểu Thiên không khác gì các nhân viên kỹ thuật bình thường khác trong phòng thực nghiệm. Mỗi ngày anh phụ trách giết chuột, phân tế bào, cứ như thế đã hơn ba tháng, sự hào hứng trong anh ngày một vơi đi. Thậm chí anh không có lấy được một lần báo cáo trước hội nghị phòng thực nghiệm. Nhưng anh vẫn cảm cúi chịu khó làm việc, anh nghĩ, cứ thế hiện hết năng lực của mình rồi sẽ có một ngày anh sẽ đạt được những gì mình mong ước. Trước mắt chịu thiệt thòi một chút, sau này có thể có điều lành.

Còn Giang Cốc thì không vậy. Sau đó, anh chàng Tony người Do Thái cùng phòng với họ chuyển sang một công ty dược khác, bên ấy trả lương năm cho anh ta cao gấp đôi so với lương ở đây. Trước đây Tony là lão làng của phòng, anh ta vừa đi, Hứa Mai liền quyết định chuyển giao các thí nghiệm sắp hoàn thành mà Tony làm trước đây cho Giang Cốc tiếp nhận. Giang Cốc chỉ cần bổ sung thêm một vài số liệu, hơn ba tháng sau, kết quả nghiên cứu được công bố trên tạp san Cell.

Tuy Ngô Tiểu Thiên không nói, nhưng trong lòng anh thật sự không phục. Anh nghĩ, trong các số liệu Giang Cốc làm có đến hơn một nửa là do anh thực hiện, còn trên tạp san, tên của anh lại được để vào vị trí thứ hai từ dưới đếm lên.

Mọi người đều biết, lúc đăng bài nghiên cứu, thường thì các tác giả chính sẽ được đưa lên hàng đầu, tên của bà chủ sẽ đặt ở cuối cùng. Tên của Ngô Tiểu Thiên ở sau tên bà chủ, điều đó cho thấy cống hiến của anh trong phòng thực nghiệm thực ra có hay không cũng thế. Nếu thế chẳng lẽ công lao hơn ba tháng trời nay của anh là công cốc hay sao. Anh rất buồn. Lúc nghe tin kết quả nghiên cứu sắp được công bố, anh không nói một lời, lặng lẽ về chung cư sớm.

Tối đó, anh mua một bình rượu nho đỏ Cali.

Bà Trình và cháu bé ở cùng nhà đã đi ngủ, chỉ còn một mình ông Trình xem trận đấu NBA, ông là fan hâm mộ của đội Lakers của Los Angeles, từ trước tới giờ ông chưa bao giờ bỏ lỡ một trận đấu của đội này. Ngô Tiểu Thiên lấy hai cái ly định uống rượu cùng với ông Trình, nhưng ông từ chối. Trận đấu vừa bắt đầu thì ông Trình đã thao thao hết chuyện đội bóng này đến cầu thủ kia, chuyện gì ông cũng tỏ. Trước đây khi còn đi học ông từng chơi bóng rổ, bởi thế vừa nói chuyện thi đấu này nọ là thao thao bất tuyệt.

Ngô Tiểu Thiên định bụng ngồi tâm sự, nhưng rồi anh chẳng thể chen vào được lấy một câu. Tai anh lùng bùng tên các cầu thủ và hết trận này đến trận khác của đội Lakers. Anh đành buồn bã uống rượu một mình.

Trận đấu kết thúc, ông Trình nói cũng đã mệt. Đột nhiên ông hỏi Ngô Tiểu Thiên: “Anh có cô bạn gái nào nói giọng miền Nam tên Thu Địch không?”

Ngô Tiểu Thiên ngạc nhiên, anh nói: “Sao ông biết? Nhưng mà cô ấy không phải là bạn gái của tôi.”

Ông Trình cười: “Cô ấy mới vừa gọi điện thoại tới, nhắn anh khi nào về gọi điện thoại cho cô ấy. Giọng của cô ấy cứ uốn a uốn éo y như bên Hồng Kông hay Đài Loan đang hát vậy.”

Ngô Tiểu Thiên nghe qua, anh gọi điện thoại cho Trần Thu Địch, không có người nghe. Gọi di động cho cô cũng không nghe máy.

Anh nghĩ, chắc giờ này Trần Thu Địch đã ngủ rồi. Anh nhớ lại lần trước sau khi gặp mặt Trần Thu Địch, anh không liên lạc với cô ấy nữa. Trần Thu Địch gọi điện thoại hai lần đến phòng thực nghiệm tìm anh, anh đều mượn cớ đang bận để tránh né. Anh nghĩ, chưa đạt được thành quả gì ở phòng thực nghiệm thì anh không muốn giao du thân mật với cô làm gì. Nhưng hôm nay tâm trạng anh không vui, anh lại rất muốn nói chuyện với cô.

Anh uống rượu tới gần 11 giờ, anh gọi điện cho Trần Thu Địch mà đầu óc cứ mơ mơ màng màng. Lần này đã có người nhắc máy, nhưng không ngờ đầu dây bên đó lại là một người đàn ông. Người đó nói Trần Thu Địch đang tắm, lại còn hỏi ngược lại anh là ai.

Ngô Tiểu Thiên nghe giọng người đàn ông đó sang sảng, có vẻ rất gần gũi với Trần Thu Địch. Anh bỗng chốc hiểu ra. Anh buông điện thoại, đất trời như sụp xuống dưới chân anh. Thì ra những điều cô nói với anh lần trước đều là giả dối. Anh thấy mình bị gạt thêm lần nữa. Đây là đất Mỹ, không thể tin được bất cứ ai! Đây quả là một sự thực không thể chấp nhận được. Anh nhớ lại những lời Hà Như đã nói với anh, trong mười người đã có khoảng tám-chín người là giả dối. Những người trước đây đã từng thân thiết với anh nhất, bây giờ từng người một lừa dối anh. Nước Mỹ đúng là nơi làm cho người ta “trưởng thành” lên.

Anh nghĩ, nếu cứ ở đây than thở chi bằng cố gắng làm việc tạo dựng sự nghiệp.

Anh vào toa-lét, vã nước lên mặt, rồi nhìn mình trong gương. Trong gương, một gương mặt tiều tụy, mắt vẫn những tia máu, trông hệt như kẻ bại trận đang nhìn anh. Bất giác anh không nén nổi bật khóc.

Hôm sau, lúc Ngô Tiểu Thiên đang giết chuột ở phòng thực nghiệm, Giang Cốc đi vào nói với anh có một cô gái gọi điện tới xin gặp anh. Anh đoán có thể là Trần Thu Địch, anh bảo Giang Cốc nói với cô ấy là anh không rảnh. Nhưng Giang Cốc đi một lát rồi lại quay vào, nói cô gái ấy nhất định muốn gặp anh.

Ngô Tiểu Thiên đành phải nghe điện thoại. Thu Địch nói: “Tiểu Thiên, tối qua anh gọi cho em hả?”

Anh ậm à ậm ừ rồi nói: “Tại anh tự chuốc buồn khổ vào thân! Ăn no không có chuyện gì làm ấy mà.”

Trần Thu Địch cười: “Anh đừng có nghĩ bậy bạ. Ba em vừa từ Đài Loan sang thăm em hôm trước, tối qua ông cụ bốc máy. Ông còn hỏi em anh là ai.”

Ngô Tiểu Thiên nghe xong, tự nhiên nhẹ hết cả người. Trước đây anh có nghe Trần Thu Địch kể về cha mình. Ông ấy là quân nhân, chả trách giọng ông to thế. Anh hỏi:

- Em có nói cho ba em biết anh là ai không?

- Tất nhiên là nói chứ. Em nói anh là bạn trai của em, tụi mình đang chuẩn bị làm đám cưới.

- Tầm phào! Bây giờ tụi mình có là gì của nhau? Lại còn kết hôn kết hiệp cái gì!

- Cái gì, anh định ăn quyết hả? Không phải tụi mình đã là vợ chồng thực tế từ lâu rồi sao?”

Ngô Tiểu Thiên định nói rớt cuộc ai ăn quyết ai, nhưng sau đó anh lại nói:

- Đó đã là chuyện xưa rồi. Anh nghĩ tụi mình bây giờ tốt hơn hết là bạn bình thường của nhau, chuyện đã qua cũng đã qua rồi, không có gì phải àm ỉ. Sự nghiệp của anh vẫn chưa bắt đầu gì cả.

- Lẽ nào sự nghiệp của anh lại quan trọng hơn cả em? Em biết em đã từng mắc nợ anh, nhưng mà bây giờ em không phải trả nợ tiền cho anh, mà là trả nợ tình.

- Nếu là như vậy, thì nợ tình đó em không cần phải trả. Lúc ban đầu anh đến Mỹ là vì em thật đấy, nhưng giờ đây anh dồn hết tâm trí cho công việc. Anh không muốn trở thành một kẻ thất bại ở đây, ở nơi đất khách quê người sẽ bị người ta khinh thường. Rồi sẽ có một ngày anh sẽ đạt được mong ước.

- Lẽ nào anh lại chia tay với em như vậy? Nói như vậy, thì anh cũng nợ tình em.

Ngô Tiểu Thiên cầm chiếc ống nghe, anh trầm mặc không nói. Trần Thu Địch đổi giọng: “Tiểu Thiên, Ba em muốn gặp anh. Ngày mai là cuối tuần anh có đến được không? Tụi mình dẫn ông đi dạo Wikipedia.”

Ngô Tiểu Thiên suy nghĩ một lát, anh nói: “Được rồi. Anh sẽ sang thăm ông. Nhưng em đừng có nhắc đến việc kết hôn gì gì đó nữa đấy nhé.”

Trần Thu Địch cười: “Chỉ sợ đến lúc đó không đến lượt của anh! Ngày mai tụi mình đưa ông đi dạo phố Trung Hoa nhé.”

16. Nhâm chỗ

Cuối tuần đó, Ngô Tiểu Thiên đến nơi đã hẹn trước với Trần Thu Địch, sau đó lên xe cùng đi đến “Phố Trung Hoa” nơi cô làm việc.

Lúc anh gặp ba Trần Thu Địch, tự nhiên anh có cảm giác rất thân thiết. Ông cụ đã ngoài bảy mươi, trên người vẫn toát lên khí phách của một quân nhân. Anh quan sát kỹ Trần Thu Địch, thấy cô thật giống ba cô, nhất là cặp mắt to. Khi đi, ông bước phăng phăng, mắt không hề liếc nhìn xung quanh, chẳng giống đi dạo chút nào mà lại giống hệt như đang đuổi theo ai đó.

Ngô Tiểu Thiên vốn chẳng tha thiết gì chuyện đi dạo phố hôm nay, nhưng khi nói chuyện với ông cụ, anh thấy rất hợp. Ông cụ người Hồ Nam. Mới trò chuyện vài câu ông đã kể cuộc chiến Từ Bang Hội của những năm 36 thời kỳ dân quốc cho đến cuộc tuyển cử tổng thống Đài Loan gần đây nhất, thỉnh thoảng còn mắng Trần Thủy Biển vài câu. Ngô Tiểu Thiên vừa nghe vừa cười. Sau đó ông cụ đột nhiên nghiêm sắc mặt, hỏi Ngô Tiểu Thiên có muốn lấy con gái ông không.

Ngô Tiểu Thiên suy nghĩ một lát, anh nói: “Bác ạ, Trần Thu Địch là một cô gái tốt.”

Ông cụ xua xua tay nói: “Điều tôi muốn nghe không phải là câu nói này của anh, còn ai hiểu con gái mình hơn cha nó. Lần này tôi đến Mỹ chủ yếu là lo chuyện hôn nhân của con gái, tôi cũng đã có tuổi, lại đau yếu luôn, tôi muốn những năm tháng cuối đời được ấm bằng cháu ngoại”

Ngô Tiểu Thiên lặng người đi một hồi, anh không ngờ rằng sự việc lại đến đột ngột như vậy. Anh nhìn sang Trần Thu Địch, chỉ thấy cô đang nhìn anh đăm đăm. Anh hỏi: “Thu Địch, em muốn lấy anh thật sao? Em đừng ngông cuồng như trước đây nữa, đây là chuyện cả đời! Em nên biết bây giờ tình cảnh của anh đang rất khó khăn.”

Trần Thu Địch cười: “Chỉ cần ba em thích anh thì em sẽ lấy anh! Ba em không nhìn lầm người đâu.”

Ông cụ nghe vậy, không nhịn được phá lên cười, ông nói: “Đúng là suy cho cùng cũng chỉ có con gái là hiểu cha! Nếu ba chưa già, ba cũng chưa muốn gả con đi!”

Ngô Tiểu Thiên ngậm ngừng một lát: “Việc này cháu cần phải suy nghĩ kỹ lại, mấy ngày nữa cháu sẽ gọi điện thoại cho Thu Địch.”

Trần Thu Địch nói: “Suy nghĩ gì nữa, anh không có ý từ chối đấy chứ? Hay là không nỡ bỏ Hà Như?”

Ngô Tiểu Thiên: “Em nói tầm bậy gì vậy, bác trai vẫn còn ở đây mà.”

Ông cụ cười: “Anh Thiên ạ, anh đừng để bụng, Thu Địch tính nó thẳng như vậy đó! Nhưng mà việc này quyết định càng sớm càng tốt.”

Một lát sau, nhân lúc ông cụ đi nhà vệ sinh, Tiểu Thiên hỏi Trần Thu Địch:

- Em đùa đấy à? Em thật lòng muốn lấy anh hay chỉ muốn ba em yên tâm?

- Ai đùa với anh, có thể đùa giỡn như thế trước mặt bố em được sao? Anh nghĩ em là ai.

- Thật ra, bây giờ công việc của anh vẫn chưa đi đến đâu, anh không muốn nghĩ đến chuyện kết hôn.

- Tùy anh. Dù gì đi nữa ngày mai anh cũng phải trả lời cho em, nếu không tại mình coi như chấm dứt.

Tối đến, Ngô Tiểu Thiên quay về chung cư, nghĩ đến yêu cầu của hai bố con Trần Thu Địch, anh thấy chán nản. Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn, anh thấy việc này đến đột ngột quá. Anh định gọi điện thoại cho Hà Như tâm sự một lát, anh sẽ kể hết chuyện anh và Trần Thu Địch cho cô nghe xem ý kiến của cô ra sao. Tuy Hà Như đã nói đừng liên hệ với cô nữa, nhưng anh cảm thấy đó chỉ là cô tự ái. Trước đây mỗi lần họ giận nhau, cô thường hay nói vậy. Lần trước khi họ cùng đến công ty bảo hiểm, Hà Như từng nói anh và Trần Thu Địch rất hợp nhau, nhưng anh lại cho rằng lời cô nói không thật lòng, anh rất hiểu cô.

Anh gọi điện thoại đến nhà Hà Như, nhưng không ai nghe máy, hôm nay lại là cuối tuần, Hà Như đi đâu một mình nhỉ? Hay là cô đã có bạn trai? Suy nghĩ đó chợt khiến anh hoang mang, thấp thỏm.

Anh để lại lời nhắn, rồi chẳng biết làm gì anh ra phòng khách, xem đấu bóng với ông Trình. Ông Trình lại bắt đầu “mở máy”, nói liên hồi, anh không thể lên tiếng. Hết chịu nổi anh lại quay về phòng. Đang định lên

mạng xem có email không thì điện thoại reo. Chắc điện thoại của Hà Như. Anh vội vàng nhắc máy, nên mở lời với Hà Như như thế nào nhỉ?

Không ngờ bên đầu dây kia lại là giọng Trần Thu Địch. Anh có chút không vui, buồn bã hỏi:

- Thu Địch, khuya thế này rồi, em gọi có việc gì không?
- Chuyện tụi mình nói hôm nay anh đã suy nghĩ kỹ chưa?

Ngô Tiểu Thiên im lặng một lúc:

- Anh nghĩ việc này tụi mình phải suy nghĩ kỹ một chút thì tốt hơn. Hôn nhân là việc hệ trọng. Vả lại tụi mình lâu nay ít qua lại với nhau, càng không thể qua loa đại khái được. Tánh ba em nóng vội, nhưng hai đứa mình thì không thể nóng vội được.”

Trần Thu Địch nghe xong, liền cúp máy. Cô nghĩ, không ngờ Ngô Tiểu Thiên lại kém cõi như vậy. Lúc còn ở đại học, cô yêu anh từ đáy lòng mình. Nếu không đến Mỹ có lẽ cô đã kết hôn với Ngô Tiểu Thiên từ lâu rồi. Bây giờ do ngẫu nhiên, do duyên số, cô đã gặp lại anh tại Los Angeles, cô càng thấy mình không thể bỏ qua cơ hội này.

Hôm nay, lần đầu tiên gặp anh, ba cô nói ngay anh là người thật thà. Sau khi anh về, ông nói với Thu Địch: “Con à, với tính tình của con như vậy bố nghĩ Ngô Tiểu Thiên có thể không phải là người lý tưởng nhất với con nhưng lại là người thích hợp nhất. Con thấy ba và mẹ không phải cũng đã đến với nhau như vậy sao?”

Thế là Thu Địch quyết định kết hôn với Ngô Tiểu Thiên. Mặc dù cô cũng thấy hơi phiêu lưu, nhưng với những gì cô hiểu về anh, cô vẫn cảm thấy mình quyết định đúng.

Ngô Tiểu Thiên gác điện thoại, châm điếu thuốc. Lại có tiếng chuông điện thoại. Ngô Tiểu Thiên nghĩ, Trần Thu Địch này thật quá đáng, chuyện kết hôn sao lại có thể qua loa được?! Cô càng chủ động, anh càng phản cảm, càng dẫn đo. Anh nhắc ống nghe, không ngờ là điện thoại của Hà Như.

Hà Như hỏi: “Lúc nãy anh gọi điện thoại cho em à? Có chuyện gì thế?”

Ngô Tiểu Thiên cười: “Thực ra cũng không có chuyện gì, chẳng qua trong lòng hơi buồn muốn tâm sự với em thôi.”

Hà Như nói một cách không vui: “Chẳng phải em đã nói với anh rồi hay sao, không có việc gì thì đừng gọi điện thoại cho em nữa. Anh nhất định có chuyện gì đó. Em không thích cái tính do dự thiếu quyết đoán này của anh! Nếu quả thật anh có chuyện muốn nói với em thì anh nói đi, đừng ập a ập úng nữa.”

Trong lúc Ngô Tiểu Thiên đang úp úp mở mở, Hà Như liền dập máy.

Ngô Tiểu Thiên muốn điên lên, anh nghĩ, Hà Như chẳng nể nang anh chút nào. Đang lúc giận bưng bưng, điện thoại lại reo, anh nghĩ lần này chắc chắn là Trần Thu Địch gọi đến, anh liền nói to vào điện thoại: “Trần Thu Địch, chẳng phải đã nói mấy ngày nữa sẽ trả lời cho em sao? Em có thể để anh yên tĩnh một chút được không?”

Không ngờ rằng điện thoại lại là của Hà Như gọi đến, cô nói: “Ngô Tiểu Thiên, ai là Trần Thu Địch? Anh phải trả lời cô ấy chuyện gì?”

Ngô Tiểu Thiên ngỡ cả người, anh nói: “Ban nãy anh muốn nói với em là chuyện này. Đó là cô gái hôm đó tại mình gặp ở công ty bảo hiểm. Là bạn gái trước đây của anh, đến từ Đài Loan. Cô ấy muốn ngày mai anh phải trả lời có muốn lấy cô ấy hay không. Anh muốn nghe ý kiến của em.”

Hà Như bên kia đầu dây im lặng một lúc lâu, sau đó cô nói: “Anh đã lên giường với cô ấy rồi phải không?”

Ngô Tiểu Thiên thở dài, nói giọng buồn bã:

- Phải.

- Vậy tại sao anh lại không cưới cô ấy đi?! Chẳng phải em đã từng nói, ở Mỹ thì túp người như cô ấy rất hợp với anh còn gì! Nếu anh thật lòng muốn nghe ý kiến của em thì trưa mai mình tìm chỗ nào đó để nói chuyện này.

Nói xong, không đợi Ngô Tiểu Thiên lên tiếng, cô gác máy ngay.

17. Ông lính già

Tối hôm đó, Ngô Tiểu Thiên uống hơn một chai rượu nho, anh say bết nhè rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay..

Sáng sớm hôm sau lúc anh còn say ngủ, thì có người gọi điện thoại đến. Anh mơ mơ màng màng nhắc máy, lại là Trần Thu Địch. Cô nói: “Hôm nay anh có rảnh không? Bố em muốn nói chuyện với anh.”

Ngô Tiểu Thiên tiu nghỉu nói: “Nói cái gì vậy?”

Trần Thu Địch: “Còn nói cái gì nữa? Thì là chuyện tối qua em nói với anh. Buổi trưa chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Ngô Tiểu Thiên lơ mờ nhớ lại tối qua lúc nghe điện thoại, hình như buổi trưa có hẹn, nhưng vì anh uống nhiều quá nên quên rằng đã hẹn với Hà Như. Anh ngáp dài rồi đồng ý với Trần Thu Địch.

Bác Trần là người Hồ Nam, ăn cay hơn cả Trần Thu Địch. Để chiều ông cụ, Ngô Tiểu Thiên đưa hai cha con Thu Địch đến quán ăn cay chính tông ở China Town, gọi một cái lẩu Hồ Nam. Ngô Tiểu Thiên là người Triết Giang không biết ăn cay, nhưng điều anh khó chịu nhất hôm nay không phải là chiếc lẩu cay đó mà là vẻ mặt nghiêm nghị của bố Trần Thu Địch, nét uy nghiêm của người quân nhân dường như vẫn còn khắc đậm trên gương mặt ông. Ngô Tiểu Thiên nghĩ đến việc ông cụ bắt anh phải hứa, anh vẫn chưa thể quyết định được nên không dám nhìn thẳng vào ông.

Bố Trần Thu Địch rất chú trọng mùi vị thức ăn, mỗi đĩa thức ăn ông nhất định bỏ vào nồi lẩu cay đầy dầu cay phủ bóng lộn mới chịu, cay đến nỗi Ngô Tiểu Thiên chảy cả nước mắt nước mũi. Ngô Tiểu Thiên nghĩ, nếu anh thực sự ở cạnh Bác Trần mười năm nay chắc anh sẽ chết vì cay, khỏi phải nói đến tính nóng như lửa của ông. Hai cô phục vụ cũng sợ khiếp lên được, tay bịt mũi hắt hơi liên tục.

Ngô Tiểu Thiên cũng không dám nói gì, chỉ đành nhắm mắt nhắm mũi ăn mấy món cay xè. Nhưng khi ăn được một lúc bất giác anh thấy ngon miệng, vị cay thật hết biết, khiến môi anh vô cùng khó chịu. Môi anh nóng đến độ tưởng chừng đó là miếng thịt dê sống đang nướng trên bếp lửa hừng hực, mắt anh cay đến đỏ cả mắt, trông như hai quả nho chín sau cơn mưa.

Lúc ba người ăn cay đến độ “Lửa cao tam trượng” thì ông cụ nói với Ngô Tiểu Thiên: “Tánh của bác rất nóng, chúng ta cứ nói chuyện thẳng thắn với nhau. Bọn trẻ tụi bay, định ngày giờ đi, chừng nào đám cưới. Bác năm nay đã 79 tuổi rồi, hy vọng những năm còn lại có thể chứng kiến hai con thành thân! Hôn lễ của các con tổ chức ở Đài Loan cũng được, tổ chức ở Đại Lục cũng được. Chi phí tổ chức hôn lễ hai con không cần phải lo.”

Ngô Tiểu Thiên cười: “Bác Trần, chuyện tụi cháu còn chưa đâu vào đâu, bác nói gì thế?”

Bác Trần khoát tay nói: “Không phải hôm qua chúng ta đã nói rõ rồi hay sao?”

Ngô Tiểu Thiên lặng người đi một lát anh nói: “Ý của cháu hôm qua là để suy nghĩ lại, chứ chưa có hứa hẹn gì.”

Bác Trần có vẻ không vui nói với Trần Thu Địch: “Thu Địch, con chống mắt lên chưa. Con tự coi lại đi, con tìm được người như thế nào! Lúc đầu con ở Đại Lục khoe khoang anh ta ra sao? Ba thấy loại người không dứt khoát như vậy từ nay về sau con bỏ quách đi cho xong. Anh ta thay lòng đổi dạ như vậy nếu con thật sự thành thân với nó ba cũng không yên tâm. Nếu anh ta là người vô tâm, bạc tình như vậy, ba chết cũng không nhắm mắt!”

Ngô Tiểu Thiên hoang mang nói: “Bác đừng nói nghiêm trọng vậy, ý của cháu chỉ là vì hiện nay sự nghiệp của cháu vẫn chưa đạt được kết quả gì. Và lại cháu và Trần Thu Địch đã xa nhau hai năm, chưa thật hòa hợp về lối sống và suy nghĩ. Cháu không muốn đem lại phiền phức cho cô ấy. Nếu sau này thực sự có duyên phận với nhau, cháu sẽ chọn cô ấy.”

Trần Thu Địch cười khẩy nói với Ngô Tiểu Thiên: “Lý do anh đưa ra gượng ép quá đấy? Còn ai hiểu anh bằng em? Rốt cuộc là ai chọn ai? Nếu như anh từ chối yêu cầu của bố em đưa ra thì cũng không cần thiết bịa ra lý do kém cỏi này. Có chuyện gì mà bố em chưa từng trải qua, chẳng qua bố chỉ lo lắng cho em mà thôi. Nói thực, ở Los Angeles này chẳng lẽ em không tìm ra người hơn anh hay sao?”

Ông Trần cười: “Địch à, con nói đúng ý bố rồi đó. Lúc bố con đang lăn lộn ở Miến Điện thì thằng nhóc này vẫn đang nằm trong bụng mẹ đấy!”

Ngô Tiểu Thiên: “Bác Trần, Thu Địch hai người nói sao cũng được, dù gì đi nữa điều cháu nói là thật lòng. Nhưng bác nói hơi quá lời. Hồi đó, giữa cháu và Thu Địch ai có lỗi với ai, cháu tin rằng trong lòng cô ấy hiểu rõ.”

Trần Thu Địch nói: “Thì ra anh vẫn để bụng. Anh muốn em trả anh bao nhiêu tiền? Em ghi chi phiếu ngay cho anh.”

Ngô Tiểu Thiên: “Anh đã từng nói với em, số tiền đó anh không quan tâm. Em đừng có cho rằng anh đến Mỹ chỉ vì muốn đòi nợ.”

Trần Thu Địch: “VẬY RỒT CUỘC ANH VÌ CÁI GÌ? ANH KHÔNG MUỐN TÌM LẠI QUÁ KHỨ THÌ CŨNG PHẢI CÓ MỘT TƯƠNG LAI RÕ RÀNG CHỨ?”

Ngô Tiểu Thiên: “Trước tiên anh phải có một chỗ đứng cho mình.”

Trần Thu Địch thở dài: “Em biết rồi, trong lòng anh không hề có em. Nếu đã là như vậy, em cũng không ép anh. Anh cứ lo cho bản thân anh đi.”

Ngô Tiểu Thiên không nói gì.

18. ĐÀN ÔNG ĐỀU CÓ KHIẾM KHUYẾT

Sáng sớm hôm sau, Ngô Tiểu Thiên chưa kịp ăn sáng chỉ uống qua một ly sữa nóng là vội vàng lao đến phòng thực nghiệm. Vì hôm qua phải ra ngoài ăn lẩu với Trần Thu Địch nên anh đã để các tế bào đông ở trong tủ lạnh, anh phải nhanh chóng giải đông tế bào thì hôm nay mới làm thí nghiệm được.

Anh gặp Giang Cốc ngay ở hành lang. Giang Cốc hỏi anh: “Ngô Tiểu Thiên, hôm qua anh đi đâu vậy? Tôi đợi kết quả thí nghiệm của anh. Hứa Mai muốn tôi hôm nay phát biểu trên hội nghị. Cả ngày hôm qua tôi gọi điện cho anh hai lần đều tìm không gặp, tối đến tôi đến phòng thí nghiệm cũng không thấy ai. Chẳng phải cuối tuần anh đều ở phòng thực nghiệm hay sao?”

Ngô Tiểu Thiên đang bực mình chuyện Trần Thu Địch tối qua, lúc này lại nghe những lời của Giang Cốc, nổi máu điên lên. Anh nói thẳng thừng:

"Giang Cốc, tôi dù gì cũng là một tiến sĩ, đâu phải nhân viên kỹ thuật của anh, anh có quyền gì mà bắt tôi cuối tuần phải làm thí nghiệm cho anh? Anh là ông chủ của tôi chắc? Ngay cả bà chủ cũng không dám để tôi làm việc vào cuối tuần đấy!"

Giang Cốc không ngờ rằng anh lại nổi giận như vậy, anh cố bình tĩnh lại rồi ngượng ngập nói: "Xin lỗi, Ngô Tiểu Thiên, lần này tôi sai rồi. Tôi đã không nói với anh trước, hôm trước tôi và Bạch Quả cùng đi Santiago. Vợ bạn tôi sắp sinh. Chúng tôi sang đấy chúc mừng họ."

Ngô Tiểu Thiên cũng nguôi bốt, anh nói: "Tôi không phải là người tính toán so đo như vậy. Nhưng mà anh có việc, lẽ nào tôi không có việc? Mọi người với nhau thì phải biết thông cảm chứ."

Giang Cốc: "Đúng, đúng. Có việc gì vậy? Tôi thấy sắc mặt anh hôm nay không được tốt, có phải hôm qua bị bệnh không? Nếu vậy thì thí nghiệm mấy ngày nay để tôi làm cho."

Ngô Tiểu Thiên: "Hai hôm nay tôi bực mình, không phải bệnh hoạn gì."

Giang Cốc tưởng rằng Ngô Tiểu Thiên vẫn còn đang giận anh, liền cười nói: "Được rồi, trưa nay tôi mời anh đi ăn sushi của Nhật. Tội mình không mà!"

Sau khi Ngô Tiểu Thiên giải đông các tế bào, nhân lúc rảnh rỗi anh lên mạng tra cứu một vài tài liệu. Đúng lúc đó Hà Như gọi điện thoại đến.

Hà Như nói: "Trưa hôm qua anh đi đâu vậy? Tội mình không phải đã hẹn đi ra ngoài hay sao? Có phải anh đã đi cùng với cô Trần Thu Địch ấy? Thế mà còn nói là muốn nghe ý kiến của em."

Ngô Tiểu Thiên đột nhiên nhớ lại tối hôm trước hẹn với Hà Như trong điện thoại, anh thấy áy náy, anh nói: "Xin lỗi em, tối hôm trước anh uống quá nhiều, quên mất. Hôm qua anh đi với Trần Thu Địch, kết quả không vui mà còn lại hỏng chuyện"

Hà Như: "Sao vậy?"

Ngô Tiểu Thiên thở dài: "Nói ra dài dòng lắm. Hà Như, chuyện thất hẹn anh sẽ tạ lỗi với em sau!"

Hà Như: “Tạ lỗi gì chứ? Cũng tại em lo chuyện bao đồng. Đúng rồi, gần đây Thị trường California muốn thu ngân sách đã ra lệnh kiểm tra gắt gao những người vi phạm giao thông, tình hình ở đây anh không rành, đi ra ngoài nhớ phải cẩn thận, để tránh bị bắt đấy.”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Anh biết rồi, lẽ nào anh lại xui xẻo như vậy?!”

Hà Như: “Thôi được rồi, việc của anh anh tự lo liệu lấy, nhưng anh phải quyết đoán kịp thời mới được. Em thấy anh giải quyết mọi chuyện đều quá cẩn thận, tỉ mỉ, như thế sẽ làm vượt mất rất nhiều cơ hội.”

Ngô Tiểu Thiên biết cô nói đến việc đi ra nước ngoài trước đây liền cười, anh không cho là như vậy.

Hà Như gác điện thoại. Cô cảm thấy mình hiểu Ngô Tiểu Thiên còn hơn bản thân anh ấy hiểu chính mình.

Từ khi còn ở đại học, Ngô Tiểu Thiên luôn bận bịu cho việc gầy dựng sự nghiệp, ai cũng biết đến anh. Nhưng cái tính do dự không dứt khoát của anh lại khiến anh không thể nào thành công nhanh chóng được. Chuyện tình cảm Ngô Tiểu Thiên cũng thế. Không phải anh không trung thành với tình yêu của mình, nhưng lúc thật sự cần anh phải lựa chọn, anh lại suy nghĩ quá chu đáo, đắn đo, cho nên khi giao tiếp với anh cảm thấy rất mệt. Lúc anh quen Hà Như cũng thế, bây giờ với Trần Thu Địch cũng vậy.

Thực ra, lúc cô dẫn Ngô Tiểu Thiên đi mua bảo hiểm, bằng trực giác của người con gái và tính nhạy cảm nghề nghiệp của cô, cô liền đoán ngay rằng Ngô Tiểu Thiên và Trần Thu Địch chưa hẳn đã thật sự phù hợp. Tuy trông bề ngoài Trần Thu Địch rất sáng sủa, nhưng suy nghĩ vẫn chưa thật chín chắn, trưởng thành.

Hôm qua, cô hẹn Ngô Tiểu Thiên ra ngoài không phải để nối lại tình xưa với anh, mà chỉ với tư cách là một người tình cũ và bạn học cũ, cô phải nói cho anh ấy suy nghĩ của mình về Trần Thu Địch.

Theo cô, một người con gái thực sự trưởng thành sẽ không làm cho người đàn ông phải lo lắng vì mình, còn ngược lại, nếu thiếu sự trưởng thành, chín chắn, họ sẽ là hòn đá cản đường thăng tiến của người đàn ông! Trong ấn tượng của cô, Trần Thu Địch là một cô gái chưa chín chắn. Sau

tám năm chia tay với cô, tính tình Ngô Tiểu Thiên vẫn thế, không có gì thay đổi, nhưng có lẽ anh không nghĩ rằng, sự chân chất, thật thà cũng có lúc sẽ thành cố hủ. Tuy trưởng thành không có nghĩa là sành sỏi, cũng giống như có được tình yêu đấy nhưng chưa chắc đã có một cuộc hôn nhân mỹ mãn. Nhưng nếu vẫn không may may có chút thay đổi thì sẽ là cố chấp.

Ở một xã hội như Mỹ, cố chấp, không chịu thay đổi sẽ rất khó thành công, trong tình yêu cũng thế. Ngô Tiểu Thiên là hạng người quá xem trọng giá trị tồn tại, nhưng lại thiếu đi sự thay đổi để tồn tại. Về điểm này thì cô hiểu khá rõ, đồng thời cũng rất lo cho anh. Cô luôn tìm cơ hội để nói anh việc này, nhưng lại ngại anh sẽ hiểu lầm ý cô.

Tám năm trước, cô đã từng xem Ngô Tiểu Thiên như một người anh cả, nhưng tám năm sau, cô cảm thấy trong mắt cô, anh như một đứa em trai. Cô thấy đau lòng, không biết là vì con tim cô đã chai sạn hay vì Ngô Tiểu Thiên vẫn khăng khăng làm theo ý mình, ai muốn nói gì mặc ai.

Tối hôm đó, về đến nhà, Hà Như thấy rất mệt mỏi. Cô vừa nghĩ sẽ nghỉ ngơi một lát, lại nhận được điện thoại của Lưu Đông Khởi. Lưu Đông Khởi cười: "Hà Như, tối mai anh muốn mời em đi ăn cơm, lâu lắm rồi tụi mình không nói chuyện với nhau."

Hà Như cười, cô nói: "Gần đây em ăn không ngon, không muốn đi lắm. Nhưng thiện ý của anh em xin ghi nhận."

Lưu Đông Khởi: "Anh đã đặt một bàn ở quán ăn Tây gần nơi chúng ta đã gặp lần đầu. Em phải nể mặt anh, nhất định phải đến."

Hà Như cười: "Hình như anh làm việc gì cũng tự tin quá. Không biết như vậy là điều tốt hay là điều xấu."

Lưu Đông Khởi: "Anh nghĩ, em chắc chắn thích kết bạn với một người đàn ông tự tin."

Hà Như trầm ngâm, không biết Lưu Đông Khởi đang có ý gì đây. Lưu Đông Khởi không nghe cô trả lời gì cả liền cười: "Anh biết em đang nghĩ gì."

Hà Như cười: "Nếu như anh đoán đúng, em sẽ hứa với anh."

Lưu Đông Khởi: “Em đang lo lắng anh sẽ đưa ra những chuyện khác ngoài chuyện ăn cơm.”

Hà Như: “Lẽ nào anh lại không có ý đó?”

Lưu Đông Khởi: “Thôi được rồi, em đã hứa rồi đấy.”

Hà Như lặng người một lúc, cô cũng hiểu ra ý của anh. Cô nói: “Thình tình của anh khó mà từ chối được, vậy thì đến lúc đó tụi mình cứ thoải mái trò chuyện, không nói chuyện khác.”

Lưu Đông Khởi cười: “Anh có điều không hiểu, em nói chuyện khác là chuyện gì!”

Hà Như: “Anh phải là người hiểu rõ hơn em.”

Lưu Đông Khởi: “Được rồi, việc này cứ như vậy đi. 8 giờ tối mai, nhất định phải đến đấy nhé.”

Hà Như buông điện thoại, trong lòng cô cứ thấp thỏm. Cô hiểu rất rõ Lưu Đông Khởi không đơn thuần chỉ mời ăn cơm, vả lại sau mấy lần gặp gỡ, cộng với sự nhạy cảm của người con gái, cô đã nhận ra rằng anh có cảm tình với cô.

Cô cảm thấy Lưu Đông Khởi là người thẳng thắn, vì hôm đó bốn người họ bàn về chuyện đám cưới của Bạch Quả và Giang Cốc ở khu vui chơi, Lưu Đông Khởi đã nói thẳng ra anh là người đã ly hôn. Nếu một người đàn ông có cảm tình với một người con gái thì thường anh sẽ không công khai chuyện riêng tư của mình trong trường hợp như vậy. Cô chỉ cảm thấy Lưu Đông Khởi biết ăn nói, khí chất tốt, nhưng lại không ngờ hoàn cảnh của anh lại éo le thế, thế nên những thiện cảm cô dành cho anh ban đầu đã vơi đi phần nào.

Cô nghĩ, một người đàn ông đã ly dị thì dù cho anh ta xuất sắc cỡ nào cũng không phải là người hoàn hảo.

Từ nhỏ cô đã không có cảm tình với với đàn ông.

Lúc cô còn nhỏ, bố mẹ cô sống hai nơi, cho đến đầu những năm 80, cả ba mới sum họp một nhà nhưng vì quá buồn trong thời gian xa cách, bố cô trở thành bợm nhậu, không thể tự cai rượu được. Mỗi lần ông uống say, là

lại oán trách mẹ cô, làm như mọi tội lỗi đều do bà gây ra. Mười năm sau mẹ cô mắc chứng bệnh ung thư dạ dày và qua đời, lúc đó Hà Như vừa mới học năm hai đại học, từ đó cô cắt đứt mọi quan hệ với ba. Cô dạy kèm, cuối tuần đi làm công ở nhà hàng để trang trải học phí. Những chuỗi ngày đó khiến cô có cảm tưởng như cô qua Mỹ là hoàn toàn sáng suốt.

Cô đã từng thực lòng yêu Ngô Tiểu Thiên. Đó là lúc năm hai đại học, sau khi mẹ cô qua đời. Lúc đó Ngô Tiểu Thiên đã từng giúp cô rất nhiều, an ủi tâm hồn bé bỏng, tan nát của cô. Cô cảm thấy Ngô Tiểu Thiên rất biết cư xử, lại đẹp trai, thông minh, có năng lực.

Lúc tốt nghiệp, Hà Như nhất quyết đến Mỹ du học, cô muốn thay đổi môi trường, đồng thời muốn trút bỏ những quá khứ đen tối trong lòng. Nhưng Ngô Tiểu Thiên lại khăng khăng muốn ở lại trong nước tạo dựng sự nghiệp, anh cho tính tình như anh chỉ có thể ở lại trong nước mới có cơ hội phát huy. Cả hai người không ai chịu nghe ai, cuối cùng đành chia tay.

Buổi tối hôm chia tay, Hà Như khóc suốt một đêm. Từ lúc bước chân lên máy bay, cô cho rằng mảnh đất này không còn gì để cô lưu luyến nữa. Nhưng cô không ngờ rằng, sau khi thật sự đã chia tay cô vẫn một lòng yêu anh, cô hy vọng Ngô Tiểu Thiên sẽ hồi tâm chuyển ý.

Nhưng sau ba năm chờ đợi mỏi mòn, cô vô cùng thất vọng, cô đem tình yêu đã dành trọn cho anh chôn chặt ở tận đáy lòng, và rồi để nó dần dần phôi pha.

Cô nghĩ, Lưu Đông Khởi có thể thực sự thay thế Ngô Tiểu Thiên, vực dậy tình yêu mà cô đã chôn vùi tận đáy lòng? Huống chi, anh lại là người đàn ông đã từng ly hôn.

Cô cảm thấy đàn ông ai cũng có khiếm khuyết.

19. Niềm vui bất ngờ

Gọi điện cho Hà Như xong, Lưu Đông Khởi rót một ly rượu ngoại voska, pha thêm kem dâu và hương thảo bạc hà, bỏ thêm chút đá vào và anh đã có trong tay một ly cocktail.

Ngày hôm nay, anh giải quyết chuyện ly hôn một đến bã cả người. Lúc này nằm trên ghế sofa, anh khoan khoái uống hết nửa ly rượu. Dòng suy

tưởng dần dần đưa anh trở lại chín năm về trước.

Quê hương anh nằm trên một hòn đảo nhỏ tên là Cầm đảo. Cha mẹ anh làm việc suốt ở Thượng Hải nên khoảng thời gian trước khi vào đại học anh sống ở Thượng Hải. Ngay hè đầu tiên sau khi anh vừa tốt nghiệp loại giỏi ở một trường luật danh tiếng ở Lộc Thành ven biển Đông Nam. Sau đó anh được điều tới làm việc ở một văn phòng tại Thượng Hải.

Một lần anh tới Vancouver ở Canada để thụ lý một vụ án kinh tế. Trên máy bay anh đã làm quen với Đường Phi Phi, tiếp viên hãng hàng không Đông Phương. Cô rất đẹp, lại tâm lý nên Lưu Đông Khởi rất có thiện cảm. Khi tới Vancouver, Đường Phi Phi còn chủ động làm hướng dẫn viên du lịch cho anh.

Hai ngày sau, tình cảm của hai người đã khá khăng khít. Sau khi anh giải quyết mọi việc xong xuôi và định trở về nước thì Đường Phi Phi yêu cầu làm đám cưới. Mặc dù Lưu Đông Khởi cũng cảm thấy chuyện này có phần hơi vội vàng nhưng cuối cùng thì anh cũng đồng ý. Khi ấy anh chỉ mới 25 tuổi, suy nghĩ còn nông cạn, đơn giản. Anh coi trọng tình yêu hơn cả sinh mạng của mình, anh mơ ước một cuộc sống vợ chồng đầy lãng mạn, đầy thi vị sau khi kết hôn.

Ít lâu sau, Đường Phi Phi di cư sang Vancouver – Canada, làm việc trong một công ty bảo hiểm. Lưu Đông Khởi sau đó cũng bỏ việc đến Vancouver với Đường Phi Phi. Một năm sau họ đã có một cô con gái đặt tên là Lưu Cầm. Do công việc bận rộn nên họ quyết định gửi con về cho ông bà nội trông coi.

Nhưng họ không thể biết được rằng Vancouver không phải là thiên đường với đám di dân mới đang ò ạt kéo tới Canada .

Được ít lâu sau thì quan hệ của Lưu Đông Khởi và Phi Phi nảy sinh nhiều mâu thuẫn. Trong công việc anh gặp nhiều trắc trở, thêm vào đó anh còn phải đi học thêm, môi trường sống và làm việc hiện nay của anh tệ hơn rất nhiều, chính vì thế mà anh thấy hụt hẫng, chán nản. Hai vợ chồng anh liên tục cãi nhau cũng chỉ vì vấn đề kinh tế. Lưu Đông Khởi phải thường xuyên mượn rượu giải sầu.

Trong một lần đi công tác ở Toronto, Đường Phi Phi gặp một tay Hoa kiều chuyên kinh doanh địa ốc giàu kịch xù. Hẳn lớn hơn cô những mười ba tuổi. Không vượt qua được sức cám dỗ của những đồng tiền hào nhoáng, cô vội vàng làm đơn ly hôn với Đông Khởi. Khi ấy, Lưu Đông Khởi đang ở trong tình cảnh tuyệt vọng bế tắc, anh như chột bưng tỉnh sau những cuộc say sưa túy lúy. Trái ngược hẳn với sự lo ngại của Đường Phi Phi, không thêm suy nghĩ, anh đặt bút kí tên ly hôn luôn. Anh hiểu được rằng từ lúc anh bỏ quê hương ra đi thì anh đã trở thành kẻ vô gia cư. Còn công việc chuyên môn của anh trước đây thì vẫn chưa xin được giấy phép nên không thể hành nghề luật sư. Vì vậy, hàng ngày anh vừa đi học vừa phụ việc cho một cửa tiệm bánh mì.

Lúc ly hôn anh không hề đòi hỏi gì về chuyện phân chia nhà cửa, anh chỉ có một yêu cầu duy nhất đó là được quyền nuôi con, bởi vì bây giờ cha mẹ anh không thể nào sống xa Lưu Cầm được nữa.

Đường Phi Phi chấp nhận yêu cầu của anh. Để gọi là đền bù cô còn chủ động đề nghị cho anh một số tiền nhưng anh cương quyết từ chối. Đường Phi Phi sang Toronto trong làn nước mắt. Cô đã bỏ anh mà đi.

Lưu Đông Khởi làm việc trong tiệm bánh mì đó được gần một năm, dành dụm được một số tiền. Sau đó anh đã vượt qua nhiều gian khó, thi đậu vào học chương trình nghiên cứu sinh luật học ở Đại học J của Mỹ. Trong suốt hơn ba năm đó, anh vừa học vừa làm thêm để kiếm tiền sống và đóng học phí. Khi tốt nghiệp, anh chưa đến ba mươi tuổi vậy mà trên đầu anh đã xuất hiện mấy sợi tóc bạc. Khi ấy cha mẹ anh đã về hưu, ông bà đã đưa con gái anh về Cầm đảo.

Từ lúc anh và Đường Phi Phi ly hôn tới nay anh vẫn chưa có ý định tái hôn. Anh chỉ vui đầu vào học tập, làm việc với mục đích duy nhất là sớm được ở bên con gái mình và có thể nuôi dạy nó lớn khôn. Anh cảm thấy rằng mọi tâm huyết của anh, tất cả tình yêu của anh đều dành hết cho con gái.

Từ sau chuyện Đường Phi Phi, anh có cái nhìn khá cực đoan với phái nữ, chuyện yêu đương, bồ bịch cũng thế, anh chẳng tha thiết gì. Anh coi tình

yêu của mình và Đường Phi Phi là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời. Anh nghĩ, một người đàn ông vấp ngã ở đâu thì phải đứng lên từ đó. Chính vì vậy mà sau này anh không còn tin tưởng vào tình yêu và cũng không muốn lãng phí thời gian và sức lực mạo hiểm một lần nữa.

Nhưng từ sau khi gặp Hà Như thì tình cảm của anh đã dần dần thay đổi. Anh không thể nào giải thích được nguyên nhân tại sao anh lại bị Hà Như thu hút, nếu như chỉ là trong thời gian dài quen biết thì anh cảm thấy mặc dù Hà Như có một bề ngoài hết sức cuốn hút nhưng điều đó vẫn không thể khơi gợi một tình cảm sâu đậm như thế trong anh, như tình cảm hiện nay anh dành cho cô.

Sức hút mãnh liệt nhất của Hà Như chính là ở tính cách của cô, chính nét sâu lắng, cô đơn, bướng bỉnh của cô đã đi vào tâm trí anh. Cô đúng là mẫu người mà anh vẫn hằng mơ ước và mong ngóng sự gặp gỡ. Trước đây anh dừng dừng với đàn bà, nhưng sự xuất hiện muộn màng nhưng nồng nàn cảm xúc của cô đã làm con tim anh sống lại.

Anh linh cảm dòng suối tình yêu đang ào ào đổ về trong lòng anh, chỉ cần có cơ hội thì anh sẽ nắm chắc lấy nó. Đây mới chính là tình yêu đích thực của anh. Cái linh cảm này dường như khiến anh tìm lại được chính mình.

Tối hôm sau, Hà Như trang điểm rất cẩn thận. Lâu lắm rồi cô không đứng trước gương để trang điểm như thế. Cô búi tóc cao lên, cô mặc một bộ trang phục dạ hội màu đen, làm nổi bật nước da trắng ngần của cô. Cô còn đeo một sợi dây chuyền bằng vàng nạm đá. Cô trang điểm kỹ như vậy không phải là để cho Lưu Đông Khởi ngắm mà chủ yếu muốn mình tự tin hơn. Cô nghĩ rằng một người con gái, khi đứng trước mặt người đàn ông thì bề ngoài là điều quan trọng nhất.

Một người con gái trang điểm để làm vui lòng người đàn ông nào đó thì ít nhất cũng có thể thấy được là người con gái đó không tự tin.

8 giờ, Hà Như đúng hẹn tới nhà hàng đó. Lưu Đông Khởi đã ngồi đợi cô ở một cái bàn trong góc, trên bàn có đặt hai ngọn nến. Giữa bàn có một bình hoa, trong bình cắm một cây anh túc vàng California, nở rất đẹp.

Khuôn mặt Lưu Đông Khởi thấp thoáng dưới ánh nến lung linh. Hà Như bước đến bên bàn, cô bỗng ngửi thấy mùi nến thơm dịu dịu.

Cô ngắm cành hoa anh túc vàng, bồi hồi xúc động, cô nói:

- Anh cũng thích hoa anh túc vàng à?

Lưu Đông Khởi ngó người một lát rồi cười nói:

- Em thích hoa anh túc vàng sao? Bình hoa này là do người phục vụ cắm đấy.

Hà Như cười nói:

- Đây là hoa anh túc vàng, cũng là loài hoa mà em thích nhất.

Lưu Đông Khởi nói:

- Xem ra bình hoa này đã đặt đúng chỗ rồi.

Anh nhẹ nhàng kéo tay Hà Như mời cô ngồi xuống bàn. Anh cười nói:

- Hà Như này, em lúc nào cũng đẹp mê hồn. Nhưng mà tối nay trông còn xinh hơn nữa, bộ đầm dạ tiệc này rất hợp với em. Cảm ơn em đã đến!

Hà Như mỉm cười:

- Anh đừng có hiểu lầm nhé, em sửa soạn như vậy là vì bản thân em chứ không phải vì anh đâu.

Lưu Đông Khởi nói:

- Điều này anh hiểu, anh làm gì có được điểm phúc lớn thế, nhưng dù gì đi nữa thì tối nay anh cũng rất hạnh phúc vì đã được chiêm ngưỡng vẻ đẹp khác của một người đẹp lạnh lùng.

Hà Như cười:

- Ấn tượng về em trong anh thực sự là một người lạnh lùng như vậy sao?

Lưu Đông Khởi cười nói:

- Chỉ cần thấy em cười là anh thấy lòng mình ấm áp hơn nhiều rồi.

Hà Như nói:

- Anh từng đó tuổi rồi, thế mà vẫn dẻo miệng như vậy.

Lúc đó Hà Như bỗng phát hiện ra trên bàn có đặt một cái bánh sinh nhật, cô đếm thật nhanh những ngọn nến cắm trên chiếc bánh, ba mươi tư ngọn nến, cô hiểu ngay là chuyện gì.

Lưu Đông Khởi cười nói:

- Xin lỗi Hà Như nhé, tối qua anh không nói cho em biết hôm nay là sinh nhật anh.

Hà Như im lặng một lát rồi cười nói:

- Thế này cũng tốt, em đỡ phải tốn công suy nghĩ tặng quà gì cho anh. Anh chỉ mời có một mình em thôi ư?

Lưu Đông Khởi nói:

- Đúng vậy. Anh biết em là người thích sự yên tĩnh.

Hà Như nghe xong mỉm cười, cô thầm nghĩ, anh chàng Lưu Đông Khởi này cũng tinh tế đấy chứ.

Lưu Đông Khởi kêu người phục vụ đến và nói anh ta đem ra hai ly rượu nho do chính nơi đây sản xuất.

Hà Như chủ động nâng ly và nói một cách long trọng:

- Ông Lưu Đông Khởi, tối nay, tôi chúc ông sinh nhật vui vẻ, thành đạt trong công việc, và luôn phong độ, bảnh bao.

Lưu Đông Khởi cảm ơn rồi nói tiếp:

- Từ ba mươi tuổi đến nay, anh chưa có sinh nhật nào như hôm nay. Tối nay anh thực sự rất hạnh phúc vì em đã đến đây với anh, anh tin tối nay là ngày vui vẻ nhất kể từ khi đến Mỹ .

Hà Như nói:

- Anh cũng cho em niềm vui bất ngờ đấy.

Lưu Đông Khởi cười nói:

- Em còn nhớ cái buổi tối vừa bước ra khỏi tiệm tạp hóa, anh gặp em và Bạch Quả ở bãi đậu xe ở khu vui chơi tối hôm đó không?

Hà Như nói:

- Khi ấy em và Bạch Quả đều cảm thấy anh rất lạnh lùng, giống như là có một bức màn ngăn cách giữa anh với mọi người vậy.

Lưu Đông Khởi cũng cười nói:

- Lúc ấy anh mới đến Los Angeles không lâu, lại không có bạn bè gì cả, rất cô đơn. Vì thế chỉ biết ra tiệm mua một chai rượu nho và về nhà uống

một mình thôi. Nhưng mà từ lúc đó trở đi anh không còn cảm thấy cô đơn nữa. Em có đoán được là tại sao không?

Hà Như mặc dù là đã biết được điều anh muốn nói nhưng cô vẫn cứ hỏi:

- Tại sao?

Lưu Đông Khởi nói:

- Đó là vì anh đã gặp được em.

Hà Như nhìn cành hoa anh túc vàng nói:

- Em vẫn mừng sinh nhật một mình đấy thôi, có quá nhiều người có khi lại không hay lắm. Anh thử nghĩ mà xem, nhiều người như vậy vây chung quanh anh, mừng anh thêm một tuổi mới. Phụ nữ mà bị chúc vậy thì trong lòng họ sẽ như thế nào chứ.

Lưu Đông Khởi nói:

- Anh cũng nghĩ như em. Sinh nhật em ngày mấy nhỉ?

Hà Như cười nói:

- Điều này em không muốn nói với ai cả, em không muốn làm phiền người khác.

Lưu Đông Khởi nói:

- Nói như vậy là anh đã làm phiền em rồi?

Hà Như nói:

- Chuyện này lại khác.

Lưu Đông Khởi nói:

- Thôi được, mình nói chuyện khác nhé. Như quê ở đâu nhỉ?

Hà Như bỗng trở nên trầm mặc, cô nói:

- Xin lỗi em không thích kể chuyện gia đình mình, hay là nói về chuyện của anh đi, hôm nay là sinh nhật của anh mà.

Lưu Đông Khởi nhìn thấy nét mặt của Hà Như, anh đoán chắc chắn cô có nhiều đau khổ chất chứa trong lòng. Nếu không thì, bình thường người con gái nào cũng rất thích nói về chuyện của gia đình mình. Do vậy anh nói:

- Quê anh nằm trên một hòn đảo đông vui ở Miền Nam, từ cửa sổ nhà anh nhìn ra có thể thấy được đảo Kim Môn cách đó không xa.

Hà Như nói:

- Hồi năm thứ nhất đại học, em đã từng tới đó du lịch, chỗ ấy đẹp thật đấy, núi đồi nhấp nhô, đường sá gập ghềnh uốn khúc. Một lần đến là một lần khó quên.

Lưu Đông Khởi nói:

- Hiện giờ nhà anh ở đó chỉ còn ba, mẹ và con gái anh, Lưu Cầm tám tuổi.

Hà Như vừa nghe anh có một đứa con gái thì hơi khựng lại, nhưng sắc mặt cô vẫn không thay đổi. Cô không ngờ anh đã có một đứa con tám tuổi rồi.

Khi nhắc tới con gái mình, mặt Lưu Đông Khởi rạng rỡ hẳn lên. Khuôn mặt tươi cười của anh bây giờ khác hẳn khuôn mặt của người đàn ông đã trưởng thành mà cô vẫn thấy. Lần đầu tiên Hà Như trông thấy một nụ cười đầy tình cảm nồng hậu, tươi tắn như thế trên khuôn mặt anh, cô bất giác rùng mình. Đồng thời sự thẳng thắn của Lưu Đông Khởi cũng làm cho cô thấy hụt hẫng khó tả.

Lưu Đông Khởi nói tiếp:

- Mấy ngày trước anh có gửi điện tín cho mẹ. Nghe nói con bé nhà anh đã đạt được giải nhất trong cuộc thi dương cầm thiếu niên thành phố. Con bé học dương cầm với bà nội từ khi nó vừa lên ba. Anh định đưa nó qua đây để hai cha con được gần nhau, nhưng ông bà nội thì nhất quyết không chịu. Ông bà không muốn xa cháu mà bản thân hai cụ cũng không muốn sang Mỹ nữa. Anh cứ đau hết cả đầu vì chuyện này.

Trước sự thẳng thắn của Lưu Đông Khởi, Hà Như vừa ngạc nhiên vừa thấy vui vui. Vui vì Lưu Đông Khởi bộc bạch hết với cô, rõ ràng anh không coi cô như những người bạn bình thường khác. Ngạc nhiên hơn nữa là anh lại kể với cô chuyện con gái mình, điều đó có nghĩa là cái cảm giác lo ngại hình như anh đang cố gắng theo đuổi cô đã ít nhiều được khẳng định, có

điều hình như cô nghĩ hơi quá. Chính vì vậy mà lúc này cô thấy chộn rộn không yên.

Cô cười và hỏi anh:

- Thế còn vợ anh. Sau khi hai người chia tay, cô ấy ở đâu vậy?

Nói xong cô mới cảm thấy hối hận. Cô cảm thấy rằng chuyện này cô không nên hỏi, vì khi hỏi như vậy vô hình chung khiến cô rơi vào thế bị động. Một người thông minh như Đông Khởi thì sẽ đoán ngay ra ẩn ý hàm chứa sau câu hỏi hiếu kỳ này. Cô bất giác đỏ bừng cả mặt.

Lưu Đông Khởi có vẻ như không để ý đến sự biến đổi sắc mặt của cô. Anh nói chuyện đó như là đang nói chuyện của người khác vậy. Anh nói nhẹ nhàng:

- Cô ấy đã lấy một người làm nghề kinh doanh địa ốc, bây giờ có lẽ là vẫn ở Toronto. À, nhân tiện cũng nói luôn là hôm nay đúng là ngày kỉ niệm chín năm ngày cưới của anh và cô ấy đấy. Kết hôn cũng giống như người nợ nợ người kia vậy, còn ly hôn thì khác, chẳng ai nợ ai cả. Anh đã quên cô ấy từ lâu rồi, tội gì phải đau khổ mãi vì một người con gái mà mình không yêu, chính vì vậy cho nên bây giờ anh thấy rất nhẹ nhõm trong lòng.

Hà Như lặng lẽ quan sát Lưu Đông Khởi, cô thầm nghĩ: xem ra người đàn ông trước mặt mình có vẻ rất có cá tính. Từ trước giờ Hà Như chưa bao giờ và cũng không hề muốn đi sâu vào thế giới nội tâm của anh, lúc này tự nhiên cô lại có một cảm giác rất mới lạ về anh.

Cô vẫn bình tĩnh nhìn anh và nói:

- Có rất nhiều người đàn ông sau khi ly hôn xong là thấy ngán, còn anh hình như là như một trường hợp ngoại lệ. Bây giờ tôi bắt đầu thấy thú vị về anh rồi đấy!

Lưu Đông Khởi cười nói:

- Vậy thì từ nay chúng ta phải thường xuyên gặp nhau nhé. Đúng rồi, cuối tuần này em có rảnh không?

Hà Như nói:

- Cuối tuần này em phải đi San Fransico rồi. Một người bạn học của em lấy chồng người Mỹ, anh chàng ấy rất tốt với cô ấy, cũng rất thật thà. Bạn em định đám cưới xong sẽ nghỉ việc ở nhà vun vén gia đình.

Lưu Đông Khởi nói:

- Anh thật ngưỡng mộ người đàn ông ấy. Nếu như em lấy chồng thì em có tính lấy chồng người Mỹ không?

Hà Như cười nói:

- Câu hỏi của anh thừa mất rồi. Em đã vừa mới nói là em không muốn kết hôn. Em nghĩ một người phụ nữ mà không có sự nghiệp riêng của mình thì không thể tưởng tượng được. Em chỉ đến chúc mừng bạn em thôi chứ em không ngưỡng mộ cô ấy.

Lưu Đông Khởi cũng cười nói:

- Em đã gián tiếp trả lời câu hỏi của anh rồi đấy. Em không muốn lấy chồng Mỹ.

Hà Như lại thoáng đỏ mặt, trong lòng nghĩ, cái ông Lưu Đông Khởi đây không chịu yên, cứ muốn thăm dò, bắt ngọn cỏ.

Vừa lúc ấy trên sân khấu nhà hàng, một tay dương cầm đã vừa chơi xong bản “Năm tháng ngao du” của Liszt, sau đó ông ta còn đứng trên bục và giới thiệu hôm nay chính là sinh nhật của Lưu Đông Khởi. Mọi người liên tục vỗ tay chúc mừng, ông ta lại đàn tiếp một bản “Chúc mừng sinh nhật” nữa. Lưu Đông Khởi mỉm cười đứng dậy, và gật đầu nói với Hà Như:

- Đêm nay anh sẽ đàn tặng em một bản nhé.

Anh bước lên bục, nói nhỏ với người chơi đàn vài câu, người chơi đàn mỉm cười và rời khỏi bục đứng sang một bên. Lưu Đông Khởi ngồi xuống. Anh khẽ nhắm mắt lại, ung dung ngồi lấy cảm xúc rồi anh thả hồn vào bản nhạc “Nàng Rose Maria xinh đẹp” mà ai cũng biết. Hà Như có thể dễ dàng cảm nhận được tình cảm của anh dành cho cô trong tiếng nhạc da diết, điêu luyện của anh. Cô bỗng thấy lòng mình nao nao, bối rối.

Khi bản nhạc vừa dứt, tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên không dứt, mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Hà Như làm cô bỗng ngỡ ngàng đỏ hết cả mặt.

Cô vội vàng uống một ly rượu, cô muốn mượn sắc hồng của rượu che giấu sự bối rối trong lòng.

20. Lễ phục hưng

Tony nghỉ việc ở phòng thực nghiệm của Hứa Mai, chuyển sang một công ty dược. Anh vốn là người được Hứa Mai tin tưởng và yêu quý nhất phòng thực nghiệm. Bà ta mấy lần khuyên anh ở lại, còn hứa tăng lương cho anh nữa, nhưng anh vẫn kiên quyết ra đi. Bởi vì lương năm của công ty đó cao gấp đôi ở đây, chưa kể tiền thưởng cuối năm nữa. Bởi thế mới có câu rằng con người thì luôn luôn tiến lên chỗ cao hơn, còn nước thì luôn đổ về chỗ trũng.

Tony đi được ít lâu, thì Hứa Mai nhận thêm một nữ tiến sĩ từ Toronto Canada đến. Cô này tên là Stacy cô có dáng người cao ráo, thanh mảnh, tính cách hoạt bát, vì vậy cô nhanh chóng chiếm được cảm tình của mọi người trong phòng. Cô còn rất thích tìm hiểu văn hóa Trung Quốc, vì vậy cô thường xuyên nói chuyện với Ngô Tiểu Thiên và Giang Cốc, hỏi này hỏi nọ, những lúc rảnh rỗi còn nhờ hai người dạy cô nói tiếng Hoa. Cô nói là hai năm trước cô đã từng tới Tây Tạng, nơi đó không có vẻ kỳ bí như cô vẫn từng tưởng tượng, chỉ là một cao nguyên rất thu hút du khách mà thôi.

Ngô Tiểu Thiên không muốn cùng cô nói về chủ đề nhạy cảm như vậy, nên chỉ nói vài câu là đi làm thí nghiệm. Anh mới từ Trung Quốc tới, chưa hiểu phụ nữ nước ngoài mấy. Chỉ có Giang Cốc là huyền thuyên đủ mọi thứ về sự khác nhau giữa các nền văn hóa với cô. Thực ra Giang Cốc cũng không hiểu biết mấy về văn hóa Trung Quốc, nhưng với một người con gái nước ngoài, ít hiểu biết về Trung Quốc như Stacy thì anh ta cũng đủ để làm cho Stacy ngưỡng mộ rồi.

Ngô Tiểu Thiên ngồi một bên nghe, cười thầm trong bụng.

Stacy nghe nói Giang Cốc đến từ Đại học J, liền hỏi anh đã có bạn gái chưa. Giang Cốc nói có lâu rồi nhưng chưa kết hôn. Anh không muốn lấy vợ sớm, vì lấy vợ khác gì tự đeo gông vào cổ.

Ngô Tiểu Thiên nghĩ, anh chàng Giang Cốc này còn muốn cột nhà với Stacy, chuyện này Bạch Quả mà biết thì cô sẽ tức giận xé xác anh ta ra mất.

Xem ra có lẽ khi ở Đại học J, Giang Cốc chắc chắn rất đào hoa, anh ta đẹp trai tuấn tú, lại khéo mồm khéo miệng như vậy, đúng là mẫu người lý tưởng của các cô gái.

Nhưng bây giờ Ngô Tiểu Thiên ngay cả chuyện của mình còn chưa giải quyết xong thì hơi đâu mà đi lo chuyện của người khác. Bình thường, khi rảnh anh chỉ biết lang thang tới mấy rạp chiếu phim xem phim, hay là đến các viện bảo tàng tham quan, ra biển dạo chơi mà thôi.

Thỉnh thoảng anh cũng gọi điện cho Hà Như, lúc nào anh cũng nghe một giọng chẳng ra hờ hững cũng chẳng ra nhiệt tình của cô: “Có chuyện gì không?” những câu đại loại như vậy. Sau đó anh dứt khoát không thèm gọi điện thoại nữa. Anh nghĩ, trước một người con gái nhạy cảm và hay tự ái cao như Hà Như thì nếu như anh cứ đối xử với cô quá thân mật, có lẽ sẽ càng làm cho cô ghét anh thêm.

Trong thời gian này, hầu hết thời gian rảnh rỗi, Ngô Tiểu Thiên đều ở phòng thí nghiệm. Thời gian biểu mỗi ngày của anh rất đơn giản: ban ngày từ nhà trọ đến phòng thí nghiệm, ăn cơm ở ngoài, cho tới tối khuya lại từ phòng thí nghiệm trở về nhà trọ.

Mặc dù chỉ có như vậy, nhưng anh vẫn cảm thấy hài lòng về cuộc sống của mình. Anh đã quen với cuộc sống cô đơn, hơn nữa một người độc thân đến một nơi đất khách quê người, sống thoải mái là đã ít nhiều giảm bớt được áp lực của cuộc sống. Anh nghĩ, chỉ cần dựa vào sự cố gắng của bản thân mình thì nhất định sau này sẽ thành công.

Từ sau lần cãi nhau với Trần Thu Địch trong quán ăn, anh gần như cũng đã quên hẳn cô. Yêu được một người con gái là điều không dễ nhưng quên được họ lại càng khó hơn. Anh chỉ còn biết vùi đầu vào công việc để quên đi mọi phiền muộn.

Hơn một tháng sau, công việc của anh cuối cùng cũng có tiến triển khá hơn. Hứa Mai cũng không còn đối xử với anh như trước nữa. Bà ta thường xuyên gọi anh đến văn phòng thảo luận một số vấn đề, để anh chuẩn bị làm luận văn. Lúc còn trong nước, Ngô Tiểu Thiên luôn luôn chan hòa và ngay

thăng với mọi người, nên chỉ làm chung với Hứa Mai một thời gian, anh đã tạo được ấn tượng rất tốt.

Tối ngày lễ Phục Hưng, Hứa Mai mời tất cả mọi người từ thạc sĩ, tiến sĩ đến kỹ thuật viên cùng người nhà của họ đến nhà dự tiệc. Giang Cốc viện lý do Bạch Quả bận tặng ca nên anh chỉ đi một mình. Thực ra, anh sợ khi có Bạch Quả thì anh không thể vui vẻ thoải mái được. Suốt cả buổi tối anh cứ đeo dính lấy Stacy, hai người nói chuyện với nhau rất là vui vẻ.

Hai vợ chồng Hứa Mai đều là chuyên gia về ung thư tiền liệt tuyến, mấy năm trước Hứa Mai đã để vượt mất giải Nobel y học, đến nay mọi người vẫn lấy làm tiếc. Hai vợ chồng đều dốc lòng cho khoa học, cho đến nay đã năm mươi tuổi đầu rồi mà vẫn chưa có con cái. Căn nhà của họ rất rộng, xung quanh treo những bức tranh nổi tiếng mà họ đã thu thập được trong nhiều năm qua. Các căn phòng được bố trí rất đẹp mắt, giàu tính nghệ thuật.

Hứa Mai nấu nhiều món ăn Trung Quốc trông vừa bắt mắt vừa ngon, mặc dù bình thường hai vợ chồng họ đều ăn món Tây. Đây là điều mà Ngô Tiểu Thiên chưa bao giờ nghĩ tới.

Hôm đó Hứa Mai còn đích thân xuống bếp làm mười mấy món ăn, tất cả đều rất đặc sắc.

Từ lúc Tiểu Thiên rời khỏi Trung Quốc, anh cũng đã nếm thử nhiều món ngon vật lạ nhưng nhìn mấy món ăn này, anh vẫn thấy thèm thuồng. Chồng Hứa Mai thông thả dẫn mọi người đi tham quan hết các phòng và giảng giải lai lịch của các bức họa. Giang Cốc và Stacy tỏ ra hết sức yêu thích các bức họa này.

Ngô Tiểu Thiên không hào hứng mấy với hội họa. Anh nghĩ đó là cách giải trí của những người nhàn hạ, chỉ có khoa học mới là thực tế. Nhưng anh thực lòng thán phục những thành tựu của hai vợ chồng Hứa Mai. Nếu sau này anh cũng được như họ thì sống thế mới đáng...

Lúc này, đột nhiên anh nghĩ tới Hà Như, tự nhiên anh có một cảm giác hụt hẫng, chua xót và buồn khó tả.

Chủ nhà không uống được rượu, nhưng ông lại đem ra một chai rượu pha. Tối hôm đó ông làm mọi người bất ngờ vì ngón tuyệt chiêu của mình. Ông pha rượu Gin vào rượu Brandy, sau đó thêm nước cốt chanh, bỏ một lát cam vào rồi thêm đá nữa thành một thứ sô đa tuyệt vời.

Ngô Tiểu Thiên ngồi bên xem, anh nổi hứng uống rượu. Anh uống cạn hai ly rượu, dạo này anh rất buồn. Hãy uống cho những buồn khổ ấy trôi đi hết. Anh lại uống liền năm chai bia, anh uống say đến nỗi đầu óc quay cuồng đi không nổi.

Sau bữa tiệc, Giang Cốc và Stacy lái xe chở Ngô Tiểu Thiên về nhà trọ, bà Trình nhìn thấy mà hết hồn. Ngô Tiểu Thiên nằm xuống là luôn miệng ú ớ gọi tên Hà Như, sau đó anh mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Tối hôm đó, Giang Cốc nghe Ngô Tiểu Thiên gọi tên của Hà Như, liền nghĩ: Cô Hà Như này có phải là bạn của Bạch Quả không nhỉ? Tiểu Thiên và Hà Như từng có quan hệ như thế nào nhỉ? Về đến nhà, anh hỏi Bạch Quả ngay.

Bạch Quả nói:

- Lạ nhỉ, em có nghe Hà Như nói là cô ấy có bạn trai bao giờ đâu! Anh xem cô ấy đấy, vẫn kiêu sa và lạnh lùng như vậy, hay là anh nghe lầm?

Giang Cốc cười nói:

- Rượu vào thì lời ra, đó là những lời chân thật nhất. Chắc chắn là anh không nghe lầm đâu!

Giang Cốc nói chắc như đinh đóng cột nên trưa hôm sau Bạch Quả gọi điện ngay cho Hà Như. Lúc đó Hà Như đang bận tiếp đón một khách hàng Nhật, không tiện nói chuyện nên cô nói Bạch Quả tối nay gọi điện lại cho cô, sau đó sẽ nói chuyện sau.

Hai người cũng khá lâu chưa gặp, Bạch Quả thì lại đang rất tò mò về chuyện của Hà Như và Tiểu Thiên, nhưng cô cũng phải cúp máy đợi tới tối. Trớ trêu thay, lúc cô sắp tan ca thì sếp của cô đột nhiên cầm một xấp tài liệu tới nhờ cô sắp xếp lại, sáng hôm sau ông ta có việc cần dùng.

Bạch Quả bận tối mày tối mặt cho tới hơn 8 giờ tối, cô vội vàng về nhà. Vừa về đến nhà thì thấy Giang Cốc đang thảnh thơi lên mạng.

Giang Cốc nói:

- Sao em về tối thế? Anh sắp chết đói rồi đây.

Bạch Quả bực mình nói:

- Anh không tự nấu mì được sao?

Giang Cốc im lặng.

Đã muộn, Bạch Quả lại không thích nấu nướng gì cả, nên cô chỉ làm một ít mì thôi.

Giang Cốc ăn gì cũng phải thật cay, còn Bạch Quả thì không ăn được cay, nhưng sau này cô cũng tập ăn cay được rồi. Có một lần Giang Cốc trêu cô:

- Đó là lấy chồng thì phải theo chồng.

Bạch Quả nói:

- Ai nói lấy anh cơ chứ?

Giang Cốc vẫn không buông tha, anh nói:

- Câu này là do em nói đấy nhé!

Bạch Quả nói:

- Thì có gì phải chối đâu chứ!

Lần này Bạch Quả biết ý nên đã cho tương ớt vào nhưng Giang Cốc vẫn thấy chưa đủ. Cô để sẵn một chai tương ớt trước mặt anh.

Bạch Quả làm mì xong, hai người xì xụp ăn. Giang Cốc như chợt nhớ ra điều gì bèn nói với Bạch Quả:

- Lúc này Hà Như gọi điện tìm em đấy.

Bạch Quả nghe xong vội nói:

- Sao anh không chịu nói sớm?

Giang Cốc cười nói:

- Anh sợ là hai đứa em mà nói chuyện thì cũng phải mất cả buổi, như vậy thì sao anh ăn tối được?

Bạch Quả liếc anh một cái, vừa định gọi điện cho Hà Như thì đã nghe tiếng chuông điện thoại reo lên. Cô nghĩ có lẽ là Hà Như gọi tới, nhưng vừa nghe giọng thì cô liền chuyển máy cho Giang Cốc, cô nói:

- Cô bạn người nước ngoài của anh đấy. Thiệt tình, tối thế này rồi mà còn điện thoại tới nữa.

Giang Cốc nghe là biết ngay đó là Stacy. Anh đã từng nói với Stacy là nếu có chuyện gì thì hãy gọi điện di động cho anh, không ngờ tối nay cô lại gọi đến nhà anh. Anh len lén quan sát Bạch Quả, nói vội mấy câu trong điện thoại rồi cúp máy.

Thấy Bạch Quả đang nhìn mình cười nhạt, anh vội vàng nói:

- Cô ấy mới đến phòng thí nghiệm của bọn anh, cô ấy là tiến sĩ, lúc này gọi tới là muốn hỏi anh cách làm món mì Trung Quốc.

Bạch Quả nhìn anh một cái rồi nói:

- Anh mà cũng dám dạy nấu mì cho người ta sao?

Giang Cốc cười nói:

- Cô ta là người nước ngoài mà, sao biết nấu mì được, anh nói là ngày mai anh sẽ chỉ cho cô ta.

Thực ra thì Stacy gọi tới không phải muốn hỏi anh cách làm mì gì cả, chỉ là cô ta đang ở một mình trong nhà trọ, buồn quá nên uống vài chén rượu, muốn tìm anh để nói chuyện thôi. Giang Cốc sợ Bạch Quả nghi ngờ nên nói dối cô ấy.

Bạch Quả cũng không truy hỏi gì nhiều, cô bấm số điện thoại của Hà Như. Hà Như nói:

- Sao cậu về muộn thế, không sợ ông xã tưởng cậu bị bắt mất rồi sao?

Bạch Quả giải thích nguyên nhân xong rồi cười nói:

- Mình già thế này thì còn ai cần nữa chứ? Đàn ông có bắt thì cũng chỉ bắt những cô gái xinh đẹp như cậu thôi.

Hà Như nói:

- Buổi trưa cậu gọi điện cho mình có phải là muốn nói chuyện gì đó phải không?

Bạch Quả nói:

- Thực ra thì cũng không có chuyện gì đâu, nhưng mà mới ăn cơm trưa xong, rảnh rồi không biết làm gì nên muốn nói chuyện với cậu thôi.

Hà Như cười nói:

- Cậu không cần phải nói xạo như vậy với mình đâu, cậu nhất định là có chuyện gì đó muốn nói với mình.

Bạch Quả nói:

- Cũng không phải chuyện gì cả. Lần trước có một người bạn là tiến sĩ mới qua đây làm trong phòng thí nghiệm chung với Giang Cốc, mình có dẫn anh ta đi mua một chiếc xe có hai tay lái. Anh ta tên là Ngô Tiểu Thiên, không biết cậu có biết anh ta không?

Hà Như cười nói:

- À, thì ra người cậu nói là cái anh chàng ấy à. Anh ấy chính là bạn trai của mình hồi đại học đấy. Khi mình xuất ngoại, anh ấy không đồng ý đi nên tụi mình đã chia tay, bây giờ tụi mình chỉ là bạn bè bình thường thôi. Bạch Quả, có phải là anh ấy và Giang Cốc đã nói gì mình không?

Bạch Quả sững người một lát rồi nói vội:

- Không có, không có, cậu đừng hiểu lầm, mình chỉ hơi tò mò một chút thôi, hỏi đại ấy mà.

Miệng nói vậy nhưng trong lòng cô thấy hơi thất vọng. Cô cứ tưởng Hà Như nghe xong câu nói của cô sẽ rất ngạc nhiên, không ngờ Hà Như vẫn bình tĩnh đến như vậy, như là không quen biết gì với Tiểu Thiên vậy. Điều này chứng tỏ chính cô mới là người ư xía vào chuyện của người khác.

Đang nghĩ thì đột nhiên Hà Như hỏi cô:

- Bạch Quả, dạo này cậu có gặp Lưu Đông Khởi không?

Bạch Quả nói:

- Anh ta ấy à, đã hơn một tháng không liên hệ gì với nhau rồi, không biết bây giờ anh ta đang làm cái gì nữa? Có phải là cậu có tin tức gì của anh ta không?

Hà Như định hỏi tiếp xem Bạch Quả nghĩ như thế nào về Lưu Đông Khởi, nhưng lại không muốn nói nữa. Sau đó hai người hỏi thăm tình hình của nhau.

Hà Như cảm thấy, tính cách của Bạch Quả không kín đáo như cô nghĩ, nhưng đây chính là điểm đáng yêu nhất của Bạch Quả, ai mà làm bạn với cô cũng đều thấy vui. Hà Như rất thích điểm này ở Bạch Quả.

21. Bận rộn

Hôm sau lễ Phục hưng, Ngô Tiểu Thiên phải đến gần trưa mới tỉnh lại, anh chỉ có cảm giác là đầu óc anh như muốn nổ tung ra. Anh chợt nhớ hôm nay có một thí nghiệm rất quan trọng phải làm, anh uể oải rời khỏi giường, tắm rửa xong liền vội vàng lái xe đến phòng thí nghiệm.

Ngô Tiểu Thiên lái xe mà đầu óc vẫn còn như cũ, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh rạo. Khi anh vội rẽ vào con đường Santa Monica đông đúc thì gặp tai nạn.

Ở giao lộ giữa đường Santa Monica và Westwood Blvd, cách nhau chưa tới hai mươi mét, mà lại có những hai cột đèn xanh đỏ.

Khi xe của Ngô Tiểu Thiên chạy đến chỗ đèn xanh đèn đỏ thứ nhất thì cũng vừa đúng lúc đèn vàng bật lên, anh liền nhấn ga rồi phóng xe chạy lên phía trước. Lúc ấy, không ngờ ở chỗ đèn xanh đèn đỏ thứ hai đèn vàng lại sáng lên nữa, trước mặt anh có một chiếc xe, khi chủ chiếc xe ấy nhìn thấy đèn vàng liền vội thắng gấp xe lại. Ngô Tiểu Thiên chạy đằng sau, cứ tưởng chiếc xe ấy đáng lẽ ra phải vượt nhanh qua đèn vàng mới phải nên anh cũng nhấn mạnh ga muốn vượt theo, ai ngờ chủ xe ấy lại quá ư là cẩn thận.

Thế là tông xe. Xe của anh đụng mạnh vào chiếc xe hiệu Benz 320 ấy làm cho đuôi xe bị lõm mất một khoảng sâu hơn hai inch, còn cái cần bảo vệ phía trước chiếc xe của anh thì cũng bị cong queo như lưỡi liềm.

Chủ của chiếc xe Benz 320 là một ông già đầu bạc khoảng hơn sáu mươi tuổi. Ông ta liền xuống xe lấy di động gọi ngay cho 911. Ngô Tiểu Thiên biết là lần này lỗi hoàn toàn ở anh, còn may là ông già ấy không bị thương gì hết. Anh vội chạy đến xin lỗi ông ấy, hai người vừa nói chuyện vừa đợi cảnh sát đến giải quyết.

Đợi đến lúc mọi chuyện được giải quyết ổn thoả đâu vào đấy thì Ngô Tiểu Thiên mới lái chiếc xe rách của mình đến phòng thí nghiệm, lúc ấy cũng đã hơn mười một giờ rưỡi rồi. Anh chẳng nói với ai chuyện mình gặp

tai nạn cả. Đến lúc mọi người rủ nhau đi ăn trưa hết thì anh mới gọi điện cho Trần Thu Địch.

Trần Thu Địch vội vàng hỏi anh có bị thương ở đâu không, đến khi biết anh chẳng bị làm sao cả cô mới nói: “Tiểu Thiên này, em nhớ loại bảo hiểm mà anh đã đăng kí chỉ là bảo hiểm đơn mà thôi, hơn nữa còn là loại chỉ bảo hiểm xe dưới 25 ngàn thôi. Chiếc xe bị anh đụng là loại nào thế?”

Ngô Tiểu Thiên nói cho cô biết đó là loại xe Benz đời 1996.

Trần Thu Địch nói: “VẬY là cũng còn may đấy, chiếc xe ấy theo em tính thì không hơn 25 ngàn đâu, anh không cần phải bỏ tiền cho ông ấy sửa xe làm chi. Nhưng anh phải sửa xe của mình đó, tiền để sửa xe thì anh không cần phải bận tâm. Còn nữa, khoảng nửa năm sau thì có lẽ tiền bảo hiểm của anh sẽ tăng lên cho coi. Khoảng sau mười giờ sáng thứ bảy anh mang xe đến nhé, còn những chuyện khác thì không cần phải lo đâu”

Ngô Tiểu Thiên thở dài một hơi, than sao mà xui thế, rồi cúp máy điện thoại.

Sau vụ tai nạn, Ngô Tiểu Thiên có phần uể oải, ủ rũ, làm thí nghiệm cũng không còn chuyên tâm. Anh cứ bần thần sao mà vận may chẳng khi nào mỉm cười với anh cả? Đang lúc mấy cuộc thí nghiệm có được chút khởi sắc thì lại xảy ra vụ tai nạn này mới chết chứ.

Hứa Mai dường như cũng đoán được anh có chuyện gì đó nên gọi anh lên, hỏi anh sao mấy ngày nay tâm trạng lại sa sút đến thế? Ngô Tiểu Thiên không nói cho bà ta nghe chuyện mình gặp tai nạn xe, chỉ nói là do dạo này hơi bị mất ngủ mà thôi.

Hứa Mai nói: “Mấy thí nghiệm của cậu sắp có kết quả rồi đấy, đừng tạo cho mình nhiều căng thẳng hay là áp lực quá như thế. Mấy ngày nữa cậu viết bản thảo của bài luận văn đi nhé, tôi sẽ sửa cho rồi gửi bài cho tạp chí PNAS, cậu là tác giả đầu tiên đấy. À, cuối tháng này ở Harvard có một buổi họp cuối năm, tôi định sẽ dẫn cậu đến Boston, đến lúc ấy cậu phải làm bản tường trình báo cáo nhé, hãy chuẩn bị cho tốt một tí. Trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học thì sự cần mẫn chắc chắn sẽ đạt được sự bù đắp thoả đáng thôi.”

Ngô Tiểu Thiên nghe những lời nói ấm áp nghĩa tình ấy của Hứa Mai thì phấn chấn hẳn lên.

Tuần sau đó, Trần Thu Địch mang xe của Ngô Tiểu Thiên đi sửa. Buổi tối sau khi tan ca, Trần Thu Địch lái xe đến khu chung cư của Ngô Tiểu Thiên.

Tiền sửa xe tốn hết 1.300 đô, Ngô Tiểu Thiên liền trả tiền cho cô bằng chi phiếu. Trần Thu Địch nói anh khỏi phải lo vì nếu nói đến tiền thì tính ra cô vẫn còn đang nợ anh mà, nghe thế Ngô Tiểu Thiên liền thôi không kèo nài thêm nữa.

Anh mời Trần Thu Địch đến khu phố người Hoa ăn món Triều Châu, sau đó còn định đưa Trần Thu Địch về nhà nữa chứ.

Trần Thu Địch cười nói: “Tối nay là cuối tuần cơ mà, em chẳng muốn về nhà sớm như thế đâu, phải thư giãn một tí chứ. Hai hôm trước ba em đã quay về Đài Loan, giờ thì em tự do rồi. Ba em tối ngày cứ hay để ý và giám sát em hoài, cứ y như em là thuộc hạ của ông vậy đó, chính vì thế nên em mới phải mượn cớ qua bên Đại Lục để học, thiệt đúng là như cá gặp nước vậy.”

Ngô Tiểu Thiên cười nói: “Vậy nước mà em nói chính là anh chứ gì?”

Trần Thu Địch trách yêu anh bằng một giọng nói đậm tiếng Phúc Kiến: “Thật đáng ghét!”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Thời gian này anh sẽ tương đối bận đấy, sắp muốn anh phải nhanh chóng trình kết quả thí nghiệm, vì thế có lẽ các tối cuối tuần anh vẫn phải chạy đến phòng thí nghiệm để làm việc.”

Trần Thu Địch nói với giọng không được vui: “Chẳng nhẽ bỏ ra một ít thời gian đi chơi với em mà anh cũng tiếc sao?”

Ngô Tiểu Thiên nghĩ một hồi rồi cũng đồng ý.

Trần Thu Địch đề nghị đến vũ trường chơi, Ngô Tiểu Thiên thở dài rồi cười và nói: “Thôi thì dù sao tối nay anh có làm bảo vệ cho người đẹp cũng được thôi, chỉ cần em đừng có nổi hứng quá là được”

Buổi tối hôm ấy Ngô Tiểu Thiên không dám uống nhiều rượu còn Trần Thu Địch thì lại uống thả cửa, cuối cùng cô vừa mệt mỏi lại vừa say ngất ngưỡng. Khi Ngô Tiểu Thiên dìu cô ra khỏi hộp đêm thì cô đã say mèm và chẳng còn biết trời trăng gì nữa, đầu cô tựa vào ngực Ngô Tiểu Thiên.

Khi đưa cô về đến nhà thì đã hơn một giờ sáng. Tiểu Thiên đặt cô nằm xuống giường, đắp chăn cho cô rồi nhẹ nhàng chuẩn bị ra về. Đột nhiên Trần Thu Địch lẩm bẩm nói: “Tiểu Thiên à, đừng bỏ em. Em muốn anh hãy ôm em vào lòng và hôn em như trước kia được không?”

Ngô Tiểu Thiên nghe xong, thừ người ra, không bước tiếp nữa. Anh ngẩng nhìn gương mặt đỏ ửng vì rượu của Trần Thu Địch, khung cảnh mấy năm về trước dường như đang lượn lơ trước mắt anh. Anh ngồi ở đầu giường, sát bên Thu Địch, châm một điếu thuốc, rồi lặng lẽ ngắm nhìn cô, trong lòng nghĩ: rốt cuộc thì trước nay mình có thật lòng yêu người con gái này không nhỉ? Còn người con gái này thì sao? Rốt cuộc thì cô ấy có từng thật lòng dành trọn tình cảm cho mình hay không?

Đang lúc anh nghĩ thì Trần Thu Địch đột ngột trở mình “ọe” lên một tiếng, có vẻ như muốn nôn, Ngô Tiểu Thiên vội vàng đỡ cô lên dìu cô vào phòng vệ sinh. Chưa kịp đến bồn vệ sinh thì Trần Thu Địch đã nôn thốc nôn tháo. Gương mặt trắng xanh của cô có vẻ rất mệt mỏi. Nôn xong, một tay anh đỡ cô, tay kia thì xả một chiếc khăn tay, lau mặt cho cô, sau đó anh dìu cô lên giường nằm. Rồi anh lại quay ra dọn sạch nhà vệ sinh, mãi đến lúc tờ mờ sáng, thấy Trần Thu Địch đã ngủ thật say, anh mới nhẹ nhàng rời khỏi nhà cô.

Lúc anh gật gà gật gù về đến chung cư thì cũng vừa đúng lúc ông Trình thức giấc. Ông nghĩ thấy trên người Ngô Tiểu Thiên nồng nặc mùi rượu, bất giác mỉm cười rồi lắc lắc đầu. Ngô Tiểu Thiên đóng cửa phòng lại, rúc đầu vào chăn, lặng lẽ đánh một giấc đến tận trưa.

Anh dậy, thì cả nhà ông Trình đã đi hết. Anh xuống bếp trưng qua loa một gói mì để ăn, lúc đang ăn thì Trần Thu Địch gọi điện thoại đến xin lỗi anh vì những hành động quá lỗ của mình tối hôm qua.

Cô nói: “Lúc em say chắc là khó coi lắm phải không?”

Ngô Tiểu Thiên cười:

- Lễ nào thoải mái chơi bởi một bữa mà lại không có chuyện này chuyện nọ, dù sao thì mọi chuyện cũng qua rồi, đừng nên để tâm đến nó làm chi. Huống hồ đây đâu phải là lần đầu anh nhìn thấy em say rượu đâu. Cái lần ở trường ấy, em đã uống say đến nỗi nằm bẹp xuống đất luôn, sau đó cũng là anh cõng em về kí túc xá chứ đâu.

- Lần đó là tại anh làm em nổi giận. Còn lần này là tại em tự giận bản thân mình mà thôi.

- Đang yên đang lành như thế, tội gì tự mình làm khổ mình hả em?

- Em vẫn chưa ăn sáng, anh có muốn đến chỗ em rồi hai đứa mình đến khu China Town uống trà sáng không?

- Anh đang ăn mì, với lại hôm qua cũng hơi mệt, thôi, chắc anh không qua bên em được đâu. Tiểu Thiên cười và nói.

- Nếu không thì mình ra biển dạo một lát nhé, đến giờ này mà đầu óc em vẫn còn quay mòng mòng đây nè.

- Lát nữa anh phải đến phòng thí nghiệm rồi, sếp đang hỏi thúc anh phải nhanh chóng cho kết quả đây này, lúc này nói thật anh bận lắm.

Trần Thu Địch lăm bằm câu gì đó rồi cúp máy điện thoại.

Ngô Tiểu Thiên đến phòng thí nghiệm, lúc đó cả Giang Cốc và Stacy cũng có mặt ở đấy, hai người đang ngồi tán gẫu với nhau, thấy Ngô Tiểu Thiên tới thì họ bỗng im bật. Ngô Tiểu Thiên biết là hai người rất thân với nhau, bây giờ họ đã thân đến mức có thể nói với nhau mọi chuyện. Có lần Giang Cốc đã len lén nói với Ngô Tiểu Thiên rằng Stacy đã từng nói với anh ấy là cặp môn của Ngô Tiểu Thiên trông rất ư là gợi cảm, làm cho mấy ngày nay mỗi lần gặp Stacy là anh lại thấy mất tự nhiên.

Ngô Tiểu Thiên chào họ một tiếng, đang tính quay sang làm thí nghiệm thì đột nhiên Stacy hỏi anh: "Anh Thiên này, nghe nói là tháng sau anh sẽ đi với sếp đến Boston để tham dự cuộc họp cuối năm phải không?"

Ngô Tiểu Thiên ngẩn người một lát, nghĩ thầm, cô ta moi ở đâu ra được cái tin này nhỉ? Anh liếc Giang Cốc một cái, Giang Cốc liền vội quay mặt

đi chỗ khác.

Stacy lại nói tiếp: “Anh Thiên nè, tôi thấy so ra thì anh Giang Cốc đi vẫn đúng hơn chứ?”

Ngô Tiểu Thiên không nói, trong lòng rất bực.

Stacy lại nói: “Giang Cốc đã ở Mỹ được sáu năm rồi, trong lĩnh vực này thì anh ấy có nhiều kinh nghiệm hơn, hơn nữa tiếng Anh của anh ấy cũng rất tốt.”

Nghe những lời ấy Ngô Tiểu Thiên muốn điên lên, thì ra này giờ họ đang nói về chuyện này. Có lẽ Giang Cốc nghe nói anh sẽ đi tham dự cuộc họp cuối năm này, không chịu nên mới ngồi than vãn với Stacy. Còn Stacy lại là người có tính tình thẳng thắn, đã nói ra hết mấy điều mà Giang Cốc không tiện nói.

Ngô Tiểu Thiên cố gắng nén giận, nói với Stacy: "Chuyện này đâu phải do tôi quyết định, tốt nhất là cô đi mà nói với sếp ấy. Nói xong anh quay sang làm thí nghiệm."

Giang Cốc nghe xong hơi què. Anh ta biết mấy lời nói ấy của Ngô Tiểu Thiên thực ra là nhắm vào mình.

Sau khi cuộc thí nghiệm của Ngô Tiểu Thiên có kết quả, Hứa Mai rất vừa ý, đây là lần đầu tiên bà ta khen Ngô Tiểu Thiên được vài câu. Như thế bà ta sẽ xin tăng thêm được chút hỗ trợ ở quỹ nghiên cứu. Ngô Tiểu Thiên đem bản thảo luận văn nộp cho Hứa Mai xong thì Hứa Mai sửa ngay và nộp tạp chí PNAS trước khi đi Boston 2 ngày.

Buổi tối trước khi đi dự hội nghị thường niên, Ngô Tiểu Thiên gọi điện cho Hà Như. Hà Như nói: “Ở Đông Bắc không ấm như ở Los Angeles đâu. Tuy bây giờ ở đó đã vào xuân nhưng trời vẫn còn lạnh lắm, không chừng khi anh sang đến đó còn có tuyết nữa. Tốt hơn hết là anh mang theo áo ấm để đề phòng cảm lạnh. Đi đường cẩn thận nhé anh.”

Ngô Tiểu Thiên nghe xong thấy lòng mình như ấm lại, giống như được quay lại tám năm trước.

Anh cũng gọi cho Trần Thu Địch, Trần Thu Địch nói: “Anh thật là, sao không biết sắp xếp thời gian gì cả, sao anh không đợi đến hè hãy đi? Giờ

mà qua bên ấy thì chẳng có gì hay ho đâu.”

Ngô Tiểu Thiên nói là anh đâu phải đi chơi mà là đi tham dự hội nghị thôi.

Trần Thu Địch nói: “Thôi được rồi, được rồi, sang đến bên đó nhớ thường xuyên gọi điện cho em là được rồi. Sau này mình vẫn còn rất nhiều dịp để đi chơi với nhau mà.”

Khi Tiểu Thiên cùng Hứa Mai đến Harvard, quả nhiên là bên đó đang có tuyết rơi nhẹ, Ngô Tiểu Thiên chẳng hề thấy lạnh, anh nhớ lại những lời mà Hà Như đã nói, trong lòng thấy ấm áp hẳn lên. Hôm báo cáo, anh thể hiện rất xuất sắc, trình bày xong còn có mấy người đồng nghiệp đến hỏi anh một số vấn đề. Hứa Mai rất hài lòng, khen anh mãi.

Một ngày trước khi quay về Los Angeles, Ngô Tiểu Thiên muốn mua cho Hà Như một món quà gì đó. Anh đến trung tâm mua sắm lớn nhất dạo một hồi lâu, anh chợt nhớ tháng sáu này là sinh nhật của Hà Như rồi, Hà Như tuổi Sửu, thế là anh liền mua cho Hà Như một con trâu nhỏ làm bằng thuỷ tinh thật đẹp. Anh lại nghĩ đến chuyện lần trước Trần Thu Địch đã giúp anh mang xe đi sửa, tiện thể mua tặng cô một túi mỹ phẩm hàng hiệu.

Lúc anh quay về khách sạn để gói quà thì cũng vừa lúc Hứa Mai đến tìm anh để bàn một số chuyện. Nhìn thấy con trâu nhỏ bằng thuỷ tinh ấy, Hứa Mai cầm lên ngắm nghía một hồi rồi cười nói: “Tặng cho bạn gái phải không?”

Ngô Tiểu Thiên cười ngượng ngùng nói: “Bạn gái trước đây của tôi tuổi Sửu”

Hứa Mai thở dài một cái nói: “Thanh niên các cậu bây giờ sao mà tinh tế thế. Tôi cũng tuổi Sửu, nhưng sinh nhật lần thứ 30 của tôi thì đột nhiên ông xã tôi quên bém mắt. Đến giờ ông ấy vẫn còn ân hận đấy.”

22. Phụ nữ tuổi ba mươi

Mấy năm nay, theo đà phát triển nhảy vọt của nền kinh tế Trung Quốc và xu hướng tự do hoá mạnh mẽ của thị trường, các tập đoàn đa quốc gia của Mỹ không ngừng đổ xô vào thị trường Trung Quốc. Tập đoàn M mà công ty của Hà Như là một bộ phận đang áp ủ cơ hội tìm đối tác làm ăn tại Trung

Quốc, nhằm khai thác và phát triển các chi nhánh, nếu nói đến chuyện tuyển chọn nhân viên nòng cốt nhất để đặt trụ sở làm ăn ở nước ngoài thì Hà Như chính là một trong những ứng cử viên lí tưởng nhất.

Tổng giám đốc chi nhánh Los Angeles, ông Jones nói riêng cho Hà Như biết chuyện này, nhưng Hà Như cứ một mực từ chối.

Jones lấy làm lạ, liền hỏi: “Cô cũng biết mà, bao nhiêu người đang giành nhau để có được vị trí này. Chúng tôi đã xem xét học lực cũng như trình độ nghiệp vụ của cô. Hơn nữa cô cũng lấy được thẻ xanh năm kia rồi, không phải lo chuyện đi lại bất tiện nữa.”

Hà Như không muốn nói nhiều với Jones về chuyện quá khứ, cô chỉ cười rồi nói: “Jones à, tôi vốn đã quen với cuộc sống bên đây rồi, nếu lại phải quay về nước để làm việc thì chỉ ngại là sẽ được cái này mà lại phải mất cái khác thôi. Nhưng nếu đến lúc ấy mà công ty vẫn rất cần người thì tôi sẽ suy nghĩ đến việc trước tiên sẽ qua Thượng Hải giúp một thời gian. Lúc trước tôi vốn học đại học ở đó mà, dù sao thì cũng quen môi trường và còn mấy người bạn học cũ bên ấy.”

Jones cũng không muốn ép cô thêm nữa.

Từ sau cái lần ăn mừng sinh nhật Lưu Đông Khởi thì hầu như ngày nào cô cũng gặp Lưu Đông Khởi ở cái tiệm ăn Tứ Xuyên mà cô thường đến để ăn trưa. Tuy Lưu Đông Khởi viện cớ là ngày nào không ăn ớt thì ngày đó về giữa ngáy hết cả người, nhưng lẽ nào Hà Như lại không đoán được ý của anh cơ chứ! Nhưng cô không định đổi tiệm ăn, mãi rồi, cô cũng không thấy khó chịu nữa.

Hà Như nghĩ, mình chỉ cần xem Lưu Đông Khởi như là một người bạn bình thường là được rồi, thỉnh thoảng ăn cơm, tán gẫu với anh thì cũng vui. Khi hai người ở bên nhau, Lưu Đông Khởi hay nói về chuyện thời sự, còn Hà Như thì vẫn thích nói về phim ảnh và âm nhạc hơn. Hễ Hà Như nói Lưu Đông Khởi đều vui vẻ mỉm cười, chú ý lắng nghe, đôi lúc lại chen vào vài câu. Hà Như bất giác cảm thấy Lưu Đông Khởi cũng là một người bạn tâm tình tuyệt vời.

Chẳng bao lâu nữa sẽ đến sinh nhật của Hà Như. Trước sinh nhật hai ngày, cô không ngờ lại nhận được một gói bưu kiện nhỏ, mở ra xem mới thấy bên trong là một con trâu nhỏ bằng thủy tinh rất đẹp và tinh xảo, cô chẳng cần phải nhìn tấm thiệp gửi kèm thì cũng biết là do ai gửi tới rồi.

Cô không thể nào ngờ là đã tám năm trôi qua rồi mà Ngô Tiểu Thiên vẫn còn nhớ rõ ngày sinh của cô như thế, xem ra anh vẫn chưa thể quên hẳn được cô. Nhưng theo như những gì cô hiểu về tính tình của anh thì việc anh tặng quà sinh nhật trước cho cô như thế có nghĩa là anh chẳng mong đợi gì cô sẽ mời anh đến dự sinh nhật của cô.

Thực sự thì năm nay cô cũng không muốn mời bạn bè và đồng nghiệp đến nhà hoặc ra ngoài làm tiệc sinh nhật nữa. Cô chỉ muốn được ở một mình tại nhà rồi thắp lên hai ngọn nến và thưởng thức âm nhạc, rồi cùng lặng lẽ nói chuyện, bồi hồi nhớ lại những thời khắc đau lòng trước đây với người mẹ quá cố của mình.

Còn hai ngày nữa là cô bước qua tuổi ba mươi, Hà Như không hề thấy chút bất an hay lo lắng gì trong lòng. Tuổi ba mươi đáng lẽ phải là một dấu ấn quan trọng trong cuộc đời người phụ nữ. Bước sang tuổi ba mươi ấy, có người sẽ cảm thấy mình chín chắn lên; có người thì ý thức được trách nhiệm của mình hơn. Những người phụ nữ bi quan thì lại cảm thấy bất lực, tiếc nuối khi tuổi xuân đang vùn vụt trôi qua. Nhưng Hà Như dường như chẳng hề có những cảm giác ấy tuy cô là người nhạy cảm hơn những người phụ nữ khác. Cô cảm thấy thời gian như là một dòng nước lững lờ trôi, chỉ cần dòng nước ấy êm đềm thì lòng cô tự khắc sẽ không hề phiền muộn. Cô cho rằng vận mệnh là của chính mình, vậy thì chính mình hoàn toàn có lí do để điều khiển nó chứ không phải cứ thả mình trôi theo dòng nước như thế.

Vì thế tuổi ba mươi, với cô chỉ là một giao lộ, không phải là một bước ngoặt. Tuổi ba mươi là khoảng thời gian mà đời người phải trải qua chứ không cần bản thân mình phải có sự lựa chọn bắt buộc phải theo hướng nào như hồi cô từ sinh viên chuyển sang làm nghiên cứu sinh ngày trước.

Hà Như nghĩ, ngoài Ngô Tiểu Thiên ra thì chỉ có mỗi Bạch Quả biết sinh nhật cô mà thôi. Hai người đã nói cho nhau biết ngày sinh của mình trong một lần trò chuyện. Cô cũng không muốn mời Bạch Quả đến nhà chơi. Tính ra thì năm nay Bạch Quả cũng đã ba mươi rồi còn gì, hai người phụ nữ ba mươi tuổi mà xúm lại một chỗ mừng sinh nhật thì chắc chắn chẳng hay ho gì. Huống hồ là Bạch Quả có quan niệm về thời gian riêng, nếu không cô ấy vội gì kết hôn.

Hôm sinh nhật, Hà Như đến công ty rất sớm. Cô muốn hôm nay tập trung thời gian để hoàn thành sớm những công việc trước mắt rồi sau đó sẽ về nhà sớm một chút.

Lúc trưa khi cô đi ăn trưa về, thấy trong đại sảnh có một bé gái Mexico ôm một bó hoa anh túc màu vàng cam thật rực rỡ đang đứng đợi cô. Cô bé ấy nói cho cô biết là bó hoa này là do một người đàn ông gọi điện đến tiệm đặt hoa, muốn nhân viên của cửa hàng mang hoa đến tặng cho cô.

Hà Như đón nhận bó hoa anh túc, cho cô bé giao hoa ba đồng tiền bo, còn cảm ơn cô bé nữa chứ. Điều kì lạ là trên bó hoa ấy không hề lưu lại bất cứ danh thiếp hay thiệp chúc mừng gì cả.

Hà Như nghĩ không biết bó hoa anh túc này là do ai gửi đến nhỉ? Những người biết cô thích hoa anh túc không nhiều lắm. Cô bé ban nãy nói là người gọi điện đến đặt hoa là một người đàn ông mà người biết sinh nhật của cô thì chỉ có Ngô Tiểu Thiên và Bạch Quả mà thôi, chẳng lẽ bó hoa này là do Ngô Tiểu Thiên gửi đến sao? Cô vẫn còn nhớ lúc cô mới đến Los Angeles, cô đã từng tặng cho anh một bó hoa anh túc.

Nhưng Ngô Tiểu Thiên cũng đã tặng cô con trâu nhỏ bằng thủy tinh rồi mà, bây giờ khi quan hệ của hai người vẫn chưa được bình thường hóa mà anh lại tặng hoa cho cô thì chẳng giống anh chút nào.

Nhưng ai gửi tặng cũng được, cô vẫn thấy vui và ấm áp.

Cô lấy bình ra cắm hoa, sau đó lại tiếp tục quay sang bận rộn với công việc của mình.

Bốn giờ chiều Hà Như nói với Jones là tối nay mình có chút chuyện riêng nên muốn về sớm một chút. Jones trêu cô có phải tối nay hẹn hò

không. Cô chỉ cười rồi nói: “Chẳng có hẹn gì đâu, mà là chú rể của tôi đang đợi tôi quay về nhà để kết hôn với anh ấy thôi!”

Jones còn nói đùa là nếu thật sự như thế thì anh sẽ rất là buồn đấy.

Cô ôm bó hoa anh túc vui vẻ lên xe. Trên đường về nhà thì lại bị kẹt xe, mãi hơn một tiếng sau cô mới lái xe về được đến khu nhà của mình. Cô đến một cửa hàng ở gần đấy mua một cái bánh sinh nhật, hai ly thủy tinh nến có hương bơ và một chai rượu nho đỏ nữa.

Về đến nhà, cô mang bó hoa anh túc ra cắt tỉa cho đẹp rồi cắm vào bình, tắm rửa một chút rồi thay bộ đồ ngủ màu trắng ra, cô thắp nến lên, tắt hết đèn trong phòng, một mình lặng lẽ ngồi trước bàn. Cô nhớ lại lúc trước mẹ đã từng nói với cô là cô được sinh ra vào bảy giờ rưỡi tối.

Lúc này thì mới có bảy giờ mà thôi, cô muốn đợi thêm nửa tiếng mới thổi nến trên bánh kem.

Cô cảm lòng chẳng đặng khi nhớ đến mẹ mình. Mẹ cô qua đời khi chưa đầy năm mươi. Nếu mẹ không mất thì bây giờ chắc cô đã có một cuộc sống khác. Nhiều khi cô sẽ ở lại nước tiếp tục phát triển sự nghiệp, thậm chí có khi đã kết hôn với Ngô Tiểu Thiên, trở thành một người vợ hiền, một người mẹ tốt. Cũng có thể cô không có tình cảm gì với Ngô Tiểu Thiên cả mà sẽ chọn một người đàn ông khác làm bạn đời của mình. Số mệnh con người phiêu bồng vô định, mà không chỉ là một sự lựa chọn khách quan. Nên sau khi sang Mỹ cô chẳng thêm chủ tâm theo đuổi bất cứ cái gì hết, cô chỉ mong cuộc sống của mình cứ bình lặng như dòng nước mà thôi, một cuộc sống yên tĩnh và đầy đủ là được.

Đương nhiên cũng giống như hầu hết các cô gái ba mươi tuổi chưa chồng, đôi lúc trong lòng cô cũng thấy cô đơn. Nhất là khi ở Mỹ, bạn bè đã ít lại càng ít hơn, cô đơn hiu quạnh là điều khó tránh khỏi. Nhưng cô cảm thấy mình khác họ ở chỗ cô có thể chịu được nỗi cô đơn, hơn nữa còn coi cô đơn là một sự hưởng thụ buồn mà đẹp của cuộc sống.

Sau tuổi ba mươi này thì thái độ sống của mình liệu có gì thay đổi không nhỉ? Ví như chuyện lập gia đình chẳng hạn, điều chỉnh lại trạng thái tình cảm của mình, tích cực theo đuổi những thú vui mà trước đây chưa từng

nắm trái, thậm chí là có một đứa con nữa chứ. Nếu thế thật, cô mong sao mình có được cái kết quả thuận với tự nhiên, chứ không muốn phải cố tình thay đổi cá tính của mình để đổi lấy sự vui vẻ gượng ép của một cuộc sống nhần nhục ngậm đắng nuốt cay.

Lúc ấy, điện thoại reo. Cô nghĩ, chỉ có mỗi một mình Ngô Tiểu Thiên biết chính xác ngày giờ sinh của cô mà thôi. Cô do dự một lúc, có nên bắt máy không nhỉ? Cuối cùng thì cô cũng nhắc máy.

Điều ngoài dự đoán của cô là người gọi điện thoại đến không phải là Ngô Tiểu Thiên mà lại là Lưu Đông Khởi!

Hà Như ngần người một lát, Lưu Đông Khởi cười rồi nói: “Hà Như, chúc em sinh nhật vui vẻ nhé!”

Hà Như nói: “ hế hoa là do anh tặng em sao?”

Lưu Đông Khởi nói: “Lẽ ra anh định sẽ cùng em đón sinh nhật cơ, nhưng hai hôm trước văn phòng công ty muốn anh sang Texas để giải quyết một số tài liệu, cho nên không kịp về sinh nhật em. Nên đành phải nhờ tiệm hoa gửi tặng em bó hoa anh túc mà em thích nhất để tạo bất ngờ cho em đấy. Anh vẫn nhớ là em đã từng nói em thích nhất là hoa anh túc mà. Giờ anh đang ở Dallas, bận đến tận giờ này mới gọi điện cho em được đấy”

Hà Như cảm ơn anh rồi hỏi: “Làm sao anh biết sinh nhật của em thế?”

Lưu Đông Khởi nói: “Anh hỏi Bạch Quả đấy”

Lúc ấy, một suy nghĩ như luồng điện chọt lóe lên trong tim cô, Lưu Đông Khởi thật là một người đàn ông tinh tế, mong là sự tinh tế ấy của anh không phải là cố ý để lấy lòng cô.

Hai người trò chuyện tiếp vài câu rồi Hà Như mới cúp máy. Lúc ấy đã là bảy giờ rưỡi rồi, Hà Như lặng lẽ nhắm mắt lại, một lúc sau cô mở mắt ra rồi thổi nến trên bánh kem. Cô tự rót cho mình một ly rượu nho, cạn một hơi sạch trơn.

Thình lình điện thoại lại vang lên. Chắc Bạch Quả gọi đến, cô nhắc máy lên thì lại nghe thấy tiếng của Ngô Tiểu Thiên chúc mừng sinh nhật cô.

Ngô Tiểu Thiên mỉm cười với một tâm tư nặng trĩu, anh nói: “Anh vẫn còn nhớ lần cuối anh nói chúc mừng sinh nhật đã là tám năm về trước rồi, lúc ấy chỉ còn cách ngày tốt nghiệp có một tháng thôi.”

Hà Như nghe những lời ấy, cô thấy thật xót xa. Nhưng cô vẫn cười và nói với Ngô Tiểu Thiên: “Bây giờ anh đang ở đâu thế? Có muốn qua đây không?”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Giờ anh đang ở phòng thí nghiệm. Anh không muốn sang bên ấy đâu, những gì cần nói thì anh cũng đã nói hết rồi. Anh biết tính của em, lúc này thì em chẳng phải thật lòng mời anh qua đâu”

Hà Như bất giác cảm thấy chua chát trong lòng, đang tính cảm ơn con trâu thủy tinh mà anh tặng thì Ngô Tiểu Thiên đã cúp máy mất rồi.

Nhận một lúc hai cuộc điện thoại liên tiếp, Hà Như bỗng nhiên cảm thấy không khí trong phòng mới hiu quạnh làm sao.

Cô mở máy bật nhạc lên, bỏ đĩa The Greatest Hits của Chris Gaines vào, nghe được hai bài, thấy bài hát trầm buồn quá, lại đổi sang nghe The Globe Sessions của Sheryl Crow. Trong tiếng ca vui tươi của Crow, cô từ từ thường thức ly rượu nho của mình, cố gắng làm cho tâm trạng mình thoải mái lại.

Lúc ấy có người bấm chuông ngoài cửa. Hà Như chẳng cần phải đoán cũng biết đó chính là Bạch Quả chứ không ai khác. Cô ra mở cửa, thấy Bạch Quả đang ôm một bó hoa anh túc và cầm một chai rượu nho đứng ở trước cửa.

“Hà Như, cậu hay quá ha, đón sinh nhật mà sao không mời tôi hả, hay là sợ tôi đến làm phiền cậu?”

Hà Như cười mời cô vào phòng, nói: “Đến Mỹ đã được tám năm rồi, tôi cũng quen với chuyện đón sinh nhật một mình rồi. Tôi vốn là người thích sự tĩnh lặng chứ không phải là sự ồn ào mà”

Bạch Quả nhìn thấy bó hoa anh túc trên bàn liền hỏi: “Bó hoa anh túc ấy đẹp thật đấy, của ai tặng vậy?”

Hà Như không muốn nói cho cô biết nên chỉ nói là có bạn tặng thôi. Bạch Quả nói: “Con gái như cậu mà không có ai tặng hoa mới là lạ đấy.

Không phải của Ngô Tiểu Thiên tặng cậu hả?”

Hà Như cười nói: “Anh ấy đó hả, phải lãng mạn hơn chứ đâu có lạnh nhạt như vậy chứ? Sao, Giang Cốc không đi cùng cậu sao?”

Bạch Quả nói: “Anh ấy còn đang ở phòng thí nghiệm mà, ai mà biết đang bận chuyện gì cơ chứ, nếu mà anh ấy đến thì chúng mình làm sao có hứng nói chuyện được hả?”

Hà Như cắt bánh kem, rót cho Bạch Quả một ly rượu. Bạch Quả nói: “Trai ba mươi tuổi đang xoan, lấy vợ hay không cũng chỉ là chuyện nhỏ, còn đám con gái tụi mình “gái ba mươi tuổi đã toan về già”, lấy chồng là cả một vấn đề. Máy tháng nữa mình cũng ba mươi rồi. Có người nói tuổi ba mươi đã là độ tuổi trung niên của người phụ nữ rồi, nghĩ ra thì cũng thấy có lí đó chứ. Tôi bắt đầu cảm thấy mình bắt đầu có chút phản ứng tâm lí rồi đó”

Hà Như cười rồi nói: “Vớ tụi mình, ba mươi tuổi lại tệ đến thế sao?”

Bạch Quả nói: “Ít nhất là vớ mình, mình có cảm giác nóng nảy, bất an thế nào ấy. Mình định chậm lắm là cuối năm nay làm đám cưới.”

Hà Như cười rồi nói: “Có nhiều người lấy chồng là để tìm một thứ cảm giác an toàn. Mong là cậu lấy chồng là xuất phát từ kết quả của tình yêu thật sự.”

Bạch Quả nói: “Yêu mà không lấy nhau thì chẳng nói làm gì. Theo tôi thì cuộc hôn nhân đem lại cảm giác an toàn mới là nền móng vững chắc cho tình yêu”

Hà Như nghiêng ngả câu nói của Bạch Quả, cảm thấy cũng có lí liên hỏi: “Chuyện tình cảm của cậu và Giang Cốc tốt chứ?”

Bạch Quả nói: “Bây giờ thì ông ấy không được ý kiến ý cò gì nữa. Cậu nghĩ thử xem, có mấy người đàn ông xem hôn nhân là chuyện trọng đại đâu cơ chứ?”

Hà Như cười nói: “Cậu nói như thế không phải là lời người ta vào rồi ép người ta sao?”

Bạch Quả nói: “Làm gì có chuyện đó cơ chứ. Mình cũng đâu để ông ấy bị thiệt gì đâu!”

Tối hôm ấy, hai người uống khá nhiều. Hơn mười một giờ, Giang Cốc gọi điện đến từ phòng thí nghiệm, Bạch Quả muốn anh lái xe đến đón cô về luôn.

Lúc Giang Cốc đỡ Bạch Quả ra khỏi nhà Hà Như thì anh cười và nói với Hà Như: "Hai cô hợp nhau thật đấy. Ngoài chuyện căn nhãn này nọ ra, những câu mà cô ấy nói đàng hoàng, nghiêm chỉnh với tôi trong một tuần so ra cũng không nhiều bằng một đêm hai cô trò chuyện."

23. Thung lũng antelope

Thăm thoát đã sang mùa hạ.

Hà Như nhận được một lá thư của người anh họ ở Tây An gửi sang, trong thư nói bố cô đã nằm viện từ tháng trước, kết quả chẩn đoán cho biết ông bị ung thư gan thời kì cuối do thường xuyên uống rượu, hiện nay đang vật vã đau đớn trên giường bệnh. Bố cô khóc nói rằng muốn gặp mặt cô lần cuối.

Xem thư xong, Hà Như có vẻ tư lự. Từ sau khi cô đến Mỹ, dường như đã quên phắt đi người bố nát rượu ấy. Nguyên nhân chủ yếu khiến hồi đó cô phải kiên quyết xuất ngoại chính là muốn thoát khỏi sự u ám của gia đình, cùng vết thương lòng do người mẹ quá cố để lại. Đã hơn mười hai năm cô chưa gặp bố, thậm chí hình dáng ông ra sao cô cũng quên mất. Cô chỉ nhớ ông thường gây gổ với mẹ cô sau mỗi lần uống rượu rồi luôn miệng mắng cô là đồ con hoang, lần nào mẹ con cô cũng tức đến phát khóc.

Càng trưởng thành, Hà Như càng trở nên trầm lặng, ít nói với bạn bè cùng lớp. Cô nhạy cảm với cuộc sống xung quanh hơn các bạn cùng trang lứa.

Nhưng trước phút lâm chung, mẹ cô vẫn nhắn nhủ với cô rằng, trước đây bố mẹ cũng đã từng yêu nhau. Cô chính là con ruột của ông ấy, mong cô từ nay cho dù thế nào cũng phải chăm sóc bố đàng hoàng. Không ngờ sau khi biết rõ sự thật về thân thế, Hà Như lại càng thấy hận ông ta hơn. Mười hai

năm qua, cô chưa một lần gọi điện hay viết thư cho bố, cũng như chưa một lần về thăm nhà.

Từ sau khi mẹ qua đời, khái niệm gia đình đã không còn tồn tại trong cuộc sống của cô. Từ nơi sâu thẳm trong cõi lòng cô coi như bố đã chết. Lần cuối cùng cô gặp mặt ông là trong lễ tang của mẹ. Đó là lần đầu tiên duy nhất cô thấy ông ta khóc, nhưng cô đã không nói với ông ta lời nào, ngày hôm sau cô rời Tây An quay lại trường.

Hà Như cầm lá thư của anh họ trên tay, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cô quyết định không trở về. Hà Như gọi điện cho anh họ, bảo cô bận không về được, đồng thời gửi cho anh tám nghìn đô la nhờ thay cô lo liệu việc hậu sự.

Anh họ vốn cũng chẳng hay biết gì về chuyện của gia đình cô trước kia, chỉ biết thờ dài không nói thêm gì.

Gởi tiền về xong, trong lòng Hà Như luôn cảm thấy có chút bất an suốt mấy ngày. Cô cảm thấy lo lắng không phải vì do bố sắp chết mà mình lại nhẫn tâm không về gặp mặt ông lần cuối, mà vì cô cảm thấy bản thân có lỗi với những lời mẹ trăng trối trước lúc lâm chung.

Nhưng rồi mấy hôm sau cô cũng quên dần chuyện này. Cô không muốn lại thêm lần nữa vướng vào lòng những ám ảnh mà phải khó khăn lắm cô mới thoát ra được.

Vài ngày sau, Đông Khởi từ Dallas trở về, Hà Như gặp anh khi đến dùng bữa tại nhà hàng Tứ Xuyên. Cô cảm ơn bó hoa anh túc mà Đông Khởi đã gửi tặng. Đông Khởi cười nói: “Nếu em mời anh dự sinh nhật sớm vài ngày, anh đã nhờ người khác đi thu thập tài liệu ở Dallas rồi. Thật chẳng giống bạn bè chút nào.”

Hà Như cười nói: “Anh đã biết ngày sinh của em qua Bạch Quả rồi còn gì?”

Đông Khởi cười nói: “Nếu em không mời mà anh vẫn cứ tự đến, thì cũng ngại chứ? “

Hà Như định trêu anh, rằng anh vốn không có lòng từ trước rồi còn gì. Nhưng vừa chực nói, cô lại ghìm lại được, cô nói: “Thực ra hôm sinh nhật,

em không định mời ai mà chỉ muốn mừng sinh nhật một mình, vì vậy chẳng mời ai cả. Có điều được anh tặng hoa, em cũng thấy vui lắm, sau đó Bạch Quả có đến, bọn em đã trò chuyện suốt buổi tối.”

Đông Khởi nói: “Anh tặng hoa là để cảm ơn em lần trước đã cùng anh mừng sinh nhật. Đương nhiên, anh cũng hi vọng hai chúng ta sẽ có “sự khởi đầu mới” sau lần em mừng sinh nhật thứ ba mươi”.

Trong lòng Hà Như hiểu rõ ý anh muốn nói “sự khởi đầu mới” nghĩa là gì, bèn cười rồi cúi đầu ăn cơm không nói gì thêm.

Đông Khởi hỏi Hà Như: “Cuối tuần có kế hoạch gì chưa? Tụi mình đi đâu đó đi.”

Hà Như cười nói: “Sở thích của em không nhiều, nhưng nói đến đi chơi thì anh tìm đúng người rồi đấy. Hay chúng ta hẹn Bạch Quả và Giang Cốc cùng đi leo núi vậy”.

Đông Khởi muốn chỉ cùng Hà Như đi biển câu cá giải khuây, hay là chỉ hai người cùng nhau đi đánh tennis, không ngờ Hà Như lại muốn rủ theo cả Bạch Quả và Giang Cốc, anh cũng chỉ đành cười nói: “Leo núi thì leo núi, chỉ sợ đến lúc quay về em lại mệt đến phải nằm lì trên giường mấy ngày ấy chứ”.

Hà Như nói: “Bố hoa anh tức anh tặng em hôm sinh nhật, là hoa đặc trưng của California em rất thích”. Hay là cuối tuần này em dẫn mọi người đến Antelope Canyon ở Palmdale, nơi đó là đồi hoa anh túc nổi tiếng, phong cảnh tuyệt vời.

Đông Khởi cười nói: “Ok! Anh cũng bắt đầu thấy thích hương thơm thanh khiết của hoa anh túc rồi đây.”

Giang Cốc vốn là người không thích vận động, từ khi sống chung với Bạch Quả anh đâm ra dị ứng với những ngày cuối tuần. Vì cứ đến cuối tuần thì Bạch Quả không lôi anh đi shopping thì cũng đi rong khắp nơi. Với tính tình như anh, đi thế khác gì đày đọa anh. Bạch Quả muốn anh cuối tuần đi dã ngoại với Đông Khởi và Hà Như. Anh bèn kiểm soát phải làm thí nghiệm để thoái thác chuyện đi leo núi. Bạch Quả đành miễn cưỡng tha cho anh một lần.

Giang Cốc ngủ liền một mạch đến mười hai giờ, mới xuống giường nấu bát mì ăn rồi đi đến phòng thí nghiệm.

Tiểu Thiên đã có mặt từ lâu. Kể từ sau khi Stacy lỡ miệng thổ lộ cho Tiểu Thiên biết nỗi lòng của Giang Cốc, Giang Cốc cảm thấy hơi mất tự nhiên và ít nói chuyện hơn mỗi khi cả hai chạm mặt nhau.

Mấy hôm trước, tạp chí PNAS gửi thư báo đã duyệt đăng bài luận văn của Tiểu Thiên ở vị trí thứ nhất, chỉ cần chỉnh sửa đôi chút và bổ sung vài số liệu. Cuối cùng Tiểu Thiên đã có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng Giang Cốc lại không phục, tên anh bị liệt vào vị trí thứ hai, đó là vị trí không quan trọng. Anh luôn cho rằng nhờ nhận được sự chiếu cố đặc biệt của Hứa Mai nên Tiểu Thiên mới có thể thành công nhanh chóng như vậy, vì thế nhìn thấy Tiểu Thiên, anh chẳng thèm ngó ngang đến.

Cuối tuần, Đông Khởi lái chiếc xe mới của anh đưa Hà Như và Bạch Quả men theo đường cao tốc 405 chạy về phía Bắc khoảng hơn một tiếng đồng hồ, sau đó rẽ sang xa lộ 14, chẳng bao lâu sau thì đã đến Antelope Canyon trên sa mạc Mojave.

Lúc này, nắng xuân đang lan tỏa khắp sa mạc, cả một góc trời mênh mông dường như sáng bừng rực rỡ một màu vàng của hoa anh túc.

Đông Khởi ngẩng nhìn bầu trời xa xăm nói: “Trời ở đây trong xanh chẳng giống như ở Los Angeles chỉ một màu xám xịt mù”.

Hà Như cười nói: “Không khí ở đây rất trong lành, cứ mỗi khi xuân về, em đều đến đây một lần nhưng mỗi lần lại có một cảm giác khác nhau.”

Bạch Quả cười nói: “Năm nay cậu đến cùng bọn tớ, cảm giác còn khác nữa “

Hà Như im lặng không nói.

Đông Khởi quay lại nhìn họ cười nói: “Đây là lần đầu anh được thấy nhiều hoa như thế, đẹp thật đấy.”

Họ lái xe vào bãi đậu xe của vườn hoa, sau đó mang theo thức uống đi vào thung lũng, lần theo đường mòn lên núi. Hai bên đường mọc đầy cây tư lan lá ngắn và đỗ tùng, màu trắng của những bông nở rộ trên cành như

điểm xuyết, trên màu vàng của hoa anh túc, chúng càng thêm nổi bật. Cảnh sắc ở đây trông thật nên thơ.

Leo được vài trăm mét đầu, Hà Như và Bạch Quả còn theo kịp Đông Khởi, nhưng sau đó dần dần họ bị bỏ lại phía sau anh.

Cứ leo được vài chục mét, Đông Khởi lại phải dừng lại đợi họ. Hà Như thở hổn hển nói: “Này, anh đi chơi hay đi thi chạy vậy?”

Đông Khởi cười nói: “Anh đã chiếu cố đến thể lực của hai cô lắm rồi đấy”.

Khó khăn lắm Hà Như và Bạch Quả mới leo đến lưng chừng núi, cả người họ đều ướt đầm mồ hôi, mặt đỏ bừng bừng. Hà Như khom lưng thở dốc, còn Bạch Quả thì thả người nằm dài trên bãi cỏ.

Đông Khởi vội nói với Bạch Quả: “Đang lúc mệt không nên nằm xuống, nếu không chốc nữa em sẽ càng thấy mệt hơn đấy. Xem bộ dạng của hai người, chắc chắn là khi còn trẻ ít tập thể thao phải không?”

Hà Như vừa nghe nhắc đến từ “còn trẻ”, tự nhiên thấy man mác buồn. Theo như lời Đông Khởi nói thì bây giờ mình đã không còn trẻ nữa. Mấy hôm trước vừa sinh nhật lần thứ ba mươi, dù cô không mấy quan tâm đến chuyện tuổi tác, nhưng bây giờ trong suy nghĩ của mọi người, cô bây giờ đã khác.

Đông Khởi thấy Hà Như thờ người ra, biết mình lỡ lời nên vội đánh trống lảng: “Hay là chúng ta trở xuống vậy, đi dạo quanh đồi, ở đó không khí vừa trong lành vừa được ở gần hoa anh túc, thích hợp với hai người hơn.”

Hà Như đứng thẳng người nói: “Không được, cho dù thế nào hôm nay em cũng phải leo lên đến đỉnh núi. Trước kia, cứ mỗi lần leo núi em cũng chỉ đều leo đến lưng chừng, chưa bao giờ đứng trên đỉnh núi ngắm toàn cảnh thung lũng cả”

Đông Khởi nhìn Bạch Quả, Bạch Quả nói: “Không ngờ leo núi lại mệt thế, đúng là hành xác. Tôi không leo nữa đâu, tôi sẽ ở đây đợi hai người trở xuống.”

Đông Khởi cùng Hà Như người trước kẻ sau leo thêm hơn một tiếng đồng hồ mới lên đến đỉnh núi.

Cả hai nhìn xuống từng dãy núi, chỉ thấy khắp cả núi đồi đều toàn là màu vàng của hoa anh túc, đang khẽ lay động trong gió nhẹ, cả mặt đất như được phủ lên một tấm thảm tơ vàng óng ả mềm mại.

Đông Khởi hít mạnh một hơi, nói: “Khung cảnh này làm anh nhớ đến “Hoa yêu” của Ellenbo.”

Hà Như cười nói: “Hoa anh túc của California là một loài hoa dại, không giống như hoa anh túc trong ấn tượng của chúng ta. Anh xem chúng không có thân, hoa dường như dán dính trên mặt đất. Sức sống của chúng rất mãnh liệt, không yếu ớt giống như một số loài hoa khác.”

Đông Khởi cười nói với Hà Như: “Bây giờ anh mới biết vì sao hằng năm em đều muốn đến nơi này. Cảnh đẹp nơi đây thật khó mà diễn tả bằng lời, dễ làm người ta say mê, ngây ngất”

Hà Như cười nói: “Mỗi lần ngắm nhìn khoảng trời màu vàng ấy, em luôn có cảm giác thanh thản tâm hồn”

Cả hai cùng ngồi nghỉ dưới một gốc cây tư lan. Đông Khởi nói với Hà Như: “Anh không ngờ em lại hiếu thắng như vậy”

Hà Như lau mồ hôi trên mặt, hít một hơi thật sâu, cười nói: “Từ nhỏ em đã như thế rồi. Những việc em muốn làm thì nhất định phải làm cho được. Và lại anh thử nghĩ xem, cảnh đẹp thế này em làm sao nữa?”

Hai người ngồi trên núi khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, chợt nhớ ra Bạch Quả còn đang ở dưới lưng núi, bèn quay xuống. Không ngờ đi trở xuống cũng không dễ, Đông Khởi sợ Hà Như trượt té nên đi trước cô.

Khi đi ngang qua một tảng đá lớn, Đông Khởi nhảy qua trước sau đó đưa tay ra ý muốn đỡ lấy tay của Hà Như. Hà Như khoát tay nói: “Không sao, em tự qua được.”

Cô xoay người, hai tay vịn vào tảng đá từ từ leo xuống. Khi cách mặt đất khoảng chừng ba bước, bỗng nhiên cô bị hụt chân phải, nghiêng người té xuống, Đông Khởi giang tay ra đỡ nhưng không kịp. Chân trái Hà Như chạm đất, thoát một cái, cô lăn lông lốc theo triền dốc.

Đông Khởi cuống lên, chẳng kịp nghĩ ngợi gì lao theo Hà Như, chụp được cánh tay của Hà Như nhưng do lao tới mạnh quá, ngực phải của anh lại đụng mạnh một viên đá nhọn. Lúc đó anh cảm thấy ngực đau nhói nhưng vẫn cố chịu đựng, ráng sức kéo Hà Như lên.

Hà Như té nhưng không nặng lắm, chỉ là lúc chân trái chạm đất có hơi ê ẩm. Cô ngồi xuống, cởi bỏ giày xoa bóp gót chân trái, ngượng ngùng nói với Đông Khởi: “Cảm ơn anh đã giúp em, bằng không giờ này chắc em đã lăn đến chỗ của Bạch Quả rồi.”

Đông Khởi cố gượng cười. Hà Như mang giày vào nói: “Ổn rồi, em không sao, chúng ta mau quay xuống đi, Bạch Quả chắc đang sốt ruột đợi.”

Đang lúc Đông Khởi muốn đứng lên, ngực phải đột nhiên đau buốt như bị kim châm, anh đau đớn hự lên một tiếng nhỏ. Lúc này Hà Như mới phát hiện ở anh có gì đó không bình thường, lo lắng hỏi: “Có phải anh đã bị thương rồi không?”

“Không sao, quay về xoa bóp một tí là khỏi ngay”, anh cố dùng tay trái để gượng đứng dậy, phúi tay nói, “Đi thôi.”

Lúc quay xuống núi, Hà Như áy náy nói: “Tại em tùy hứng, nếu lúc này em để anh đỡ thì đã không xảy ra chuyện này rồi.”

Tay trái Đông Khởi xoa xoa ngực phải, miệng luôn nói không sao. Lúc cả hai đi ngang đến chỗ Bạch Quả năm khi nãy, mới phát hiện cô ấy đã quay trở xuống từ lâu rồi.

Bạch Quả vừa nhìn thấy họ đã la lên: “Hai người làm cái quái gì vậy? Để mình tôi đợi ở đây hơn cả tiếng đồng hồ. Có đến ba chiếc xe chạy ngang qua dừng lại hỏi tôi có cần giúp gì không rồi đấy. Tôi cứ nghĩ hai người mãi vui chẳng thèm trở xuống nữa rồi chứ!”

Hà Như kể lại cho Bạch Quả nghe. Bạch Quả sốt ruột nói: “Vậy chúng ta mau đưa Đông Khởi đến bệnh viện chụp X quang kiểm tra xem”

Bạch Quả muốn Đông Khởi đưa chìa khóa xe cho cô, cô sẽ lái xe. Đông Khởi vốn định tỏ mình vẫn còn khỏe khoắn, nhưng khi anh xoay người ngồi vào xe, đặt tay phải đặt lên vô lăng, thì ngực phải đau như buốt, thế là anh đành phải ngồi băng sau với Hà Như .

24. Cảm động

Bạch Quả lái xe đến một bệnh viện lớn trong thành phố, gần chỗ họ ở. Cô là người cẩn thận, đã từng học y khoa hồi trong nước, cô không muốn lái xe đến bệnh viện gần đó vì đáng vẻ đau đớn của Đông Khởi cho thấy vết thương của anh rõ ràng không nhẹ, không khéo còn phải nằm viện mấy ngày để chữa trị. Hà Như ngồi cùng Đông Khởi, trong lòng vừa áy náy vừa lo lắng, cô lo Đông Khởi mà bị thương nặng, cô sẽ lo lắng không nguôi. Đông Khởi nhìn đáng vẻ rầu rĩ của cô, lại phải liên tục trấn an cô.

Xe vào đến bệnh viện, Hà Như cẩn thận đỡ Đông Khởi xuống xe. Cô tìm chỗ cho Đông Khởi ngồi, sau đó bảo anh đưa thẻ bảo hiểm y tế và chứng minh thư để lấy số thứ tự. Do nhằm ngày thứ bảy, nên phòng khám đông chật cứng người, khó khăn lắm mới tới phiên họ.

Hà Như muốn đỡ Đông Khởi, anh cười từ chối, anh không muốn biểu lộ vẻ yếu đuối trước mặt Hà Như, cho dù lúc này ngực phải của anh đau như dao cắt.

Y tá đưa anh vào phòng chụp X quang, Hà Như và Bạch Quả ngồi đợi ở phòng chờ. Bạch Quả nói với Hà Như: “Mong rằng sẽ không bị thương gì bên trong, bằng không thì nguy to.”

Hà Như nói: "Lúc anh ấy đụng té xuống đất, tớ cũng đang lăn xuống dưới nên không nhìn thấy anh ấy đụng phải ra sao, có điều tớ đoán anh ấy chỉ đụng nhẹ, tớ thấy anh ấy cắn răng, mồ hôi toát cả ra."

Chụp hình X quang xong, y tá mang phim đến cho bác sĩ trực ban xem, cả ba cùng ngồi ở phòng chờ đợi lấy kết quả xét nghiệm. Đông Khởi trông hai người ngồi đó rầu rĩ, chẳng nói năng gì, bèn cười nói: “Hai cô làm sao vậy? Tôi không thấy đau đớn gì, hai người lại lo lắng hơn cả anh. Xương cốt của anh cứng lắm không dễ gì bị hỏng đâu.”

Lúc ấy, bác sĩ đến, ông ra hiệu cho Hà Như và Bạch Quả đến phòng khách, hỏi: “Trong các cô ai là người nhà của bệnh nhân?”

Hà Như và Bạch Quả cùng đưa mắt nhìn nhau, Hà Như nói: “Chúng tôi là bạn của anh ấy, anh ấy không có người thân nào ở Los. Tình hình thế nào ông có thể nói cho chúng tôi biết.”

Bác sĩ nói: “Theo kết quả quan sát cho thấy xương ngực phải của bệnh nhân bị nứt nhẹ, có một ít máu tụ trong lồng ngực.”

Bạch Quả nghe xong, trong lòng hoảng hốt, theo kiến thức về y học của cô, thì cô đoán có khả năng Đông Khởi bị thương nặng dù thái độ của bác sĩ có vẻ bình thường khi báo cho họ biết kết quả, khó mà khỏe lại ngay. Cô đưa mắt nhìn Hà Như, hiểu ý cô, Hà Như sốt ruột kéo tay bác sĩ nói: “Thưa bác sĩ, tình hình của anh ấy có nghiêm trọng không?”

Bác sĩ nói: "Chúng tôi sẽ đưa anh ấy đến phòng theo dõi điều trị vài ngày, xem tình hình diễn biến thế nào mới quyết định. Nhưng các cô có thể yên tâm vì nội tạng không bị thương, thể chất của bệnh nhân khá tốt, có lẽ sẽ không có vấn đề gì lớn lắm. Trong các cô ai sẽ lưu lại để chăm sóc cho anh ta?"

Hà Như chẳng chút do dự nói: “Tôi sẽ ở lại.”

Bạch quả nói: “Nếu thế, ngày mai mình sẽ ghé qua, chúng ta sẽ thay phiên nhau chăm sóc cho anh ấy.”

Hà Như nói: “Không cần đâu, mình sống ở gần đây, vả lại mọi chuyện đều do mình mà ra, không thể làm phiền cậu được.”

Bạch Quả nói: “Vậy mình không tranh với cậu nữa. Mình đi điện thoại cho Giang Cốc, bảo anh ấy mang xe đến đón.” Nói xong cô đưa chìa khóa xe của Đông Khởi cho Hà Như.

Y tá chuyển Đông Khởi đến phòng theo dõi. Nói là phòng theo dõi nhưng kì thực là phòng bệnh chăm sóc đặc biệt.

Đông Khởi vừa nằm xuống đã vội lo lắng hỏi Hà Như tình hình thương tích của anh như thế nào? Hà Như cười an ủi anh: “Bác sĩ nói rồi, đây chẳng phải là vết thương nặng gì mấy, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe ngay thôi.”

Đông Khởi nói: “Vậy thì không được, cho dù thế nào thì thứ hai anh cũng phải xuất viện. Anh còn phải đi làm nữa!”

Hà Như nói: "Bây giờ anh không nên nghĩ đến công việc nữa, lo chữa lành vết thương trước rồi hẵng tính, không nên để lại di chứng gì. Còn có gì quan trọng hơn sức khỏe bản thân chứ?"

Cô ngừng một lát rồi nói tiếp: “Đều tại em cả! Nếu anh không chịu ngoan ngoãn chữa trị, em làm sao an tâm đây?”

Đông Khởi cảm động, anh đưa tay trái nắm lấy tay cô, cười nói: “Em chớ để chuyện này trong lòng, nếu không người cảm thấy ngại sẽ là anh đấy.”

Đêm hôm ấy, Hà Như ở lại phòng bệnh với Đông Khởi. Nửa đêm, Đông Khởi thức giấc thấy Hà Như đang ngủ gật trên ghế salon, trong lòng vừa ấm áp vừa áy náy không nguôi.

Anh ngấm nhìn gương mặt mệt mỏi của Hà Như rất lâu, thầm nghĩ: “Trước kia mình luôn cho rằng Hà Như là người lạnh lùng, không ngờ cô ấy lại yếu đuối đến thế.” Xem ra tuy anh quen biết cô đã lâu nhưng vẫn chưa thật sự đi vào thế giới nội tâm của cô, mà Hà Như lại là người kín đáo, không dễ gì mở lòng với người khác, có lẽ người con gái trong sáng, hiền lành không nhất định là trong suốt. Không giống với Đường Phi Phi, vợ cũ của anh, cái gì cũng thể hiện ra mặt, nói dễ nghe một tí là thẳng thắn nhưng nói khó nghe một tí là nhạt nhẽo, ẩn chứa sâu thẳm trong lòng cô ấy lại là tham vọng ích kỉ tột cùng.”

Anh đang suy nghĩ, bỗng Hà Như từ từ mở mắt. Cô trông thấy Đông Khởi đã tỉnh giấc, biết lúc này chắc anh đang ngấm nhìn mình nên bỗng đỏ bừng cả mặt, cô nói: “Sao anh không ngủ đi? Có phải ngực lại đau không? Để em đi gọi y tá trực đến.”

Đông Khởi cười nói: “Không cần đâu, anh chỉ muốn yên tĩnh nằm nghỉ, không cựa mình thì không thấy đau. Sau khi hút hết máu bầm bên trong ngực cũng không còn đau nữa. Em kéo ghế salon ra làm thành giường mà ngủ. Cả ngày nay em leo núi cũng đủ mệt rồi nên nghỉ ngơi một lát đi.”

Hà Như cười nói: “Em có thói quen xấu là hay lạ giường, hễ rời xa chiếc giường của mình thì sẽ không ngủ được, may mà ngồi như thế này lại ngủ gục.”

Sáng hôm sau, y tá trực nói với Hà Như, người thân hay bạn bè chăm sóc bệnh nhân không được lưu lại phòng bệnh trong khoảng thời gian từ chín giờ sáng đến mười hai giờ trưa.

Đông Khởi cười nói với Hà Như: “Em mau về ngủ một giấc đi, đừng để mình bị ốm. Sau này em cũng không cần đến đây nữa, ở đây đã có y tá tận tình chăm sóc. Khi nào xuất viện anh sẽ gọi cho em.” Nói rồi, anh đưa chìa khóa xe cho Hà Như.

Hà Như dặn Đông Khởi đừng lo lắng, sau đó lại dặn dò y tá mấy câu rồi mới ra về.

Hà Như vừa đi khỏi, Đông Khởi mở to mắt nhìn lên trần nhà, một nỗi cô đơn, trống trải xâm chiếm lòng anh. Đầu óc anh cũng trống rỗng, hụt hẫng. Anh biết rất rõ rằng, kể từ tối qua, khi Hà Như ở bên anh suốt một đêm như thế, cô đã chiếm trọn trái tim anh. Trước kia anh rất có thiện cảm với cô, một thứ tình cảm rất mờ mờ lung lung, mơ hồ, nhưng lúc này đây anh nhớ cô da diết và thấy rất hụt hẫng trống trải vì thiếu vắng cô.

Anh nghĩ, phải chăng từ trong tiềm thức anh đã yêu cô từ lâu, nhưng chỉ có điều là trước kia không muốn làm rõ mà thôi? Lần này cơ duyên trùng hợp, cuối cùng đã đập tan bức tường kiêu hãnh mà anh đã cố công tạo dựng nên. Người đã ba mươi lăm tuổi rồi đấy, sao không dám đối diện với lòng mình như thế? Cứ miên man suy nghĩ, anh ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Khoảng bốn giờ chiều, Hà Như ôm một bó hoa anh túc vàng và một chiếc lọ hoa đến. Thấy Đông Khởi đang ngủ say, cô bèn nhẹ nhàng tía hoa cắm vào lọ.

Đông Khởi mở mắt tỉnh giấc, trông thấy Hà Như, anh vừa ngạc nhiên vừa vui sướng, không nén nổi lòng mình, anh bất giác mỉm cười. Anh hỏi Hà Như: “Sao em lại đến đây? Anh không sao, thỉnh thoảng lại có y tá đến thăm. Em nên ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe mới phải.”

Hà Như nói: “Em không yên tâm. Và lại, cũng chỉ ở nhà có một mình nên thấy buồn.”

Đông Khởi nghe xong trong lòng dường như ấm lại. Hà Như nói cô thấy cô đơn khi ở nhà một mình, vậy há chẳng phải cô đang nhớ anh sao? Anh lại nhìn thấy hoa anh túc, người bỗng nóng bừng. Anh cười nói: “Bác sĩ bảo cơ thể anh khỏe mạnh, nếu hồi phục nhanh thì thứ ba có thể xuất viện rồi”.

Anh ngủ suốt cả buổi nên giờ thấy tinh thần sáng khoái, cứ nói chuyện suốt. Hà Như ngồi bên anh mỉm cười yên lặng lắng nghe, lúc này đây cô bỗng thấy Đông Khởi dường như giống một đứa trẻ khiến trong lòng cô dấy lên cảm giác muốn che chở. Cô thắc mắc không hiểu vì sao mình lại có cảm giác như thế, lẽ nào đây chính là bản tính của nhi nữ thường tình chăng?

Hà Như ở lại phòng bệnh đến mười một giờ đêm, Đông Khởi thấy đã khuya bèn giục Hà Như về.

Hà Như trông tình hình của anh cũng tạm ổn, bèn nói: “Việc ở công ty anh chớ bận tâm, sáng sớm mai em sẽ gọi điện thoại đến cơ quan anh xin nghỉ phép. Anh chỉ cần quan tâm đến sức khỏe của mình là đủ.” Nói rồi cô chào tạm biệt anh ra về.

Hà Như vừa đi khỏi, Đông Khởi lại cảm thấy trong lòng trống vắng vô cùng. Do ban ngày ngủ quá nhiều nên tinh thần phần chần, đêm đến hình bóng của Hà Như cứ chiếm đầy tâm trí anh, mãi đến tận hơn hai giờ sáng mới mê man thiếp đi.

Những ngày sau đó, cứ hết giờ làm việc, Hà Như ăn cơm luôn ở gần ngay công ty rồi sau đó đến bệnh viện thăm Đông Khởi, lần nào cũng ở mãi đến tận khuya mới rời khỏi phòng bệnh. Trong khoảng thời gian ấy, giây phút Đông Khởi vui sướng nhất chính là khi Hà Như đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng bệnh, nhưng ngược lại, điều khiến anh buồn bã nhất chính là khoảng trống mênh mông mà Hà Như để lại sau khi đi khỏi.

25. Sóng đôi

Chiều thứ tư, Đông Khởi xuất viện. Hà Như tan ca sớm để đến đón anh.

Mấy ngày nay, cô đều tự lái xe của mình đi làm, còn xe của Đông Khởi thì để ở nhà cô. Sau khi đưa Đông Khởi về đến nhà, cô muốn anh nên ở nhà nghỉ ngơi thêm vài hôm cho khỏe hẳn. Nhưng Đông Khởi cứ một mực muốn sáng mai phải đi làm, anh nói: “Anh không thể để người nước ngoài có ấn tượng không hay về mình. Những người làm nghề luật sư như bọn anh, ngoài ba tắc lưỡi ra thì sức khỏe cũng là tài sản quan trọng, chí ít thì cũng phải để cho họ thấy anh rất mạnh mẽ. Đây mới chính là mẫu chốt

quan trọng nhất. Cạnh tranh phải dựa vào thực lực trên mọi mặt. Vả lại trong tay anh vẫn còn mấy vụ án đang bị gác lại, không thể đợi thêm nữa.”

Hà Như nói: “Nếu anh cương quyết như thế, em cũng không muốn khuyên thêm. Chỉ cần anh tự biết quý trọng sức khỏe thì được rồi. Chốc nữa em sẽ mang xe qua cho anh.”

Cô gọi điện thoại cho Bạch Quả, cô ấy đã tan ca từ lâu, nhưng điện thoại nhà không ai nghe, cả di động cũng tắt máy. Đông Khởi nói: “Chắc Bạch Quả bận việc, hay là anh với em về , sau đó tự anh lái xe về lại đây?”

Hà Như không chịu, nói: “Bây giờ anh làm sao mà lái xe được chứ? Tay anh còn không thể duỗi thẳng ra nữa là!”

Cô suy nghĩ rồi gọi điện đến phòng thí nghiệm cho Tiểu Thiên, cho anh biết địa chỉ rồi bảo anh đưa xe đến dưới chung cư nhà Đông Khởi đợi cô, tiếp đó lái xe về nhà.

Nửa tiếng sau, cô lái xe của Đông Khởi qua nhà anh, Tiểu Thiên đã ngồi trong xe đợi ở đó, lúc này khi nhận được điện thoại của Hà Như, ghi nhớ địa chỉ, lòng anh bỗng thấy lo, không biết Hà Như xảy ra chuyện gì, bèn vội vàng chạy ngay đến.

Hà Như lên lầu trả chìa khóa xe lại cho Đông Khởi, Đông Khởi muốn cô ngồi thêm chút nữa. Hà Như nói có người đang đợi cô ở dưới lầu nên vội vàng quay xuống để Đông Khởi nghỉ ngơi sớm.

Đông Khởi thấy tò mò, anh vén rèm cửa sổ nhìn xuống, thấy một người đàn ông đang ngồi trong chiếc xe đậu bên kia đường, vì trời tối nên không trông rõ mặt mũi.

Lúc này lòng anh bỗng dấy lên một cảm giác khác thường, lẽ nào Hà Như đã có bạn trai? Nhưng trông cô ấy hình như không phải. Anh tự cười thầm, chế giễu: hình như mình đang ghen!

Hà Như lên xe của Tiểu Thiên, trên đường về, Tiểu Thiên cười hỏi: “Ai thế ? Ai mà lại đáng để cho em huy động nhiều người vậy?”

Hà Như nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Là một người bạn.”

Tiểu Thiên hỏi: “Nam hay nữ?”

Hà Như nói: “Nam.”

Tiểu Thiên sững người một hồi, cười nói tiếp: “Sao trước kia chưa từng nghe em nhắc tới?”

Hà Như cười nói: “Có cần thiết không? Anh là ai chứ? Suốt tám năm qua anh đã từng hỏi thăm em chưa? Quan tâm đến em chưa?”

Tiểu Thiên nghe xong, không biết nói sao.

Sau khi Hà Như về nhà, Tiểu Thiên lại đến phòng thí nghiệm, nhưng anh không còn bình tĩnh như lúc vừa đến đón Hà Như. Anh mở cửa sổ xe, châm một điếu thuốc, tâm trạng cũng dần dần tản mát theo làn khói thuốc. Anh nghĩ, bây giờ nên thừa nhận một sự thật là Hà Như đã không còn có bất cứ quan hệ gì với anh, tội gì phải nghĩ nhiều về cô ấy, cho thêm mệt xác.

Lúc anh đến phòng thí nghiệm, thấy Giang Cốc đang ngồi thờ trước bàn thí nghiệm, gương mặt buồn so. Tiểu Thiên cũng đang muốn tìm người trò chuyện, thấy Giang Cốc rầu rĩ, bèn hỏi: “Giang Cốc, anh về từ hồi trưa rồi mà, sao muộn thế này lại còn ở đây? Có phải kết quả thí nghiệm không được ưng ý?”

Giang Cốc thở dài nói: “Thí nghiệm thì có đáng là gì, chuyện làm tôi phát rầu chính là chuyện của nửa cuộc đời còn lại!”

Tiểu Thiên cười nói: “Người làm công việc như chúng ta, đều phải thực tế biết nhẫn nại đợi chờ mới đạt được kết quả. Thành công lại không phải là chuyện một sớm một chiều. Tôi thấy làm thí nghiệm cũng giống như một câu ngạn ngữ Anh đã nói: cho bao nhiêu nước vào ly thì được bấy nhiêu nước khi lấy ra.”

Giang Cốc chẳng để ý đến câu nói của anh, đột nhiên hỏi Tiểu Thiên: “Tiểu Thiên, khi xưa sao anh lại chia tay với Hà Như? Tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu, cô ấy có chỗ nào không xứng với anh? Mà trông anh cũng có phong độ gì cho cam.”

Tiểu Thiên ngẩn người trong giây lát, nhớ ra mình chưa từng nói cho Giang Cốc biết chuyện trước kia của anh và Hà Như, vội hỏi: “Làm sao anh biết được chuyện trước kia của tôi và Hà Như? Lẽ nào anh cũng quen cô ấy?”

Giang Cốc nói: “Tôi chỉ gặp cô ấy có một lần. Chuyện này là do vào đêm lễ phục sinh, sau khi anh uống say tiết lộ ra đấy chứ.”

Tiểu Thiên suy nghĩ một hồi, nói: “Kể ra thì dài dòng lắm, đủ để viết thành một quyển sách. Do tính tình và suy nghĩ không hợp nhau, nên sau khi tốt nghiệp đại học, chúng tôi không thể cùng đi chung một con đường. Anh hỏi chuyện này để làm gì?”

Giang Cốc thở dài nói: “Chẳng giấu gì anh, tối qua tôi và Bạch Quả cãi nhau, đến trưa cô ấy lại hẹn tôi ra ngoài gây tiếp. Anh thấy phụ nữ có phiền không cơ chứ? Nếu đã như thế, anh bảo hai người làm sao sống bên nhau?”

Tiểu Thiên vừa nghe xong đã hỏi tới: “Hai người cãi nhau rốt cuộc là vì cái gì? Nói ra nghe thử xem.”

Giang Cốc nói: “Thì cũng vì chuyện kết hôn của chúng tôi đấy thôi!”

Tiểu Thiên cười nói: “Vậy là do anh không phải rồi, lần trước lúc hai người đi mua xe cùng tôi, ấn tượng của tôi đối với bạn gái của anh khá tốt. Con người và tướng mạo của cô ấy đều không có gì để phàn nàn. Anh đấy, có phúc mà không biết hưởng!”

Giang Cốc cười nhạt nói: “Anh đã kết hôn chưa? Phúc cái nỗi gì, tôi đang rầu rĩ vì chuyện này đây nè, tại sao trước kia anh và Hà Như chia tay chứ? Cái gì mà tính tình và suy nghĩ không hợp nhau nên không thể tiếp tục, toàn là gạt người. Có phải anh bị người ta bỏ không? Anh bạn.”

Tiểu Thiên cười nói: “Ai bỏ ai chứ? Tại trước kia tôi cạn nghĩ, giờ hối hận thì đã muộn màng rồi.”

Giang Cốc thở dài nói: “Bạch Quả tốt thì tốt đấy, nhưng cô ấy cứ như mẹ tôi vậy. Hễ cô ta muốn tôi như thế nào là tôi phải nghe theo như thế ấy, bây giờ chưa lấy nhau, lấy nhau rồi không biết cô ta còn quay tôi đến mức nào nữa. Cho nên mới nói, tìm bạn gái cũng giống như chọn phòng thí nghiệm vậy, hễ không cẩn thận thì coi như xong.”

Tiểu Thiên cười nói: “Vậy chắc là anh có gì bị cô ấy tóm phải thóp rồi, bằng không người ta sốt ruột làm chi? Anh đừng có mà đứng núi này trông núi nọ nữa đi.”

Giang Cốc như bị nói trúng tim đen, lớn tiếng nói: “Anh nói thế là có ý gì? Tôi vốn chẳng hề có ý nghĩ đó đối với Stacy.”

Tiểu Thiên nói: “Tôi có nói anh có suy nghĩ đó với Stacy sao? Đừng giật mình thế được không?”

Lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Giang Cốc hốt hoảng nói: “Này anh bạn, nếu Bạch Quả tìm, nhớ nói tôi không có ở đây.”

Tiểu Thiên nhắc ống nghe lên, quả nhiên là điện thoại của Bạch Quả gọi đến, cô hỏi Giang Cốc có ở đây không?”

Tiểu Thiên liếc nhìn Giang Cốc, Giang Cốc trừng mắt xua xua tay.

Tiểu Thiên cười nói trong ống nghe: “Alô, Giang Cốc dặn tôi nói anh ấy không có ở đây.” Nói xong thì gác máy.

Giang Cốc tức giận nói: “Anh đúng là bán đứng tôi rồi!”

Tiểu Thiên cười nói: “Anh đã muốn ra vẻ phong độ, dỗ ngọt cô ấy một lần thì đã sao?”

Giang Cốc nói: “Thôi đi. Tối nay khi nào anh về? Tôi muốn đến nhà anh ngủ.”

Tiểu Thiên nói: “Tôi còn phải nán lại thêm hơn một tiếng nữa. Còn nữa, nhà tôi chỉ có một chiếc giường một chiếc chăn, tôi chẳng phải là người đồng tính đâu đấy.”

26. Bốn cũ soạn lại

Nửa tiếng sau, bỗng nhiên có người đẩy cửa phòng thí nghiệm đi vào. Giang Cốc vừa nhìn thấy người đến, giật thót cả mình.

Đó là Bạch Quả, cô chậm rãi đến bên Giang Cốc, nhẹ nhàng nói: “Giang Cốc, muộn thế này anh còn chưa chịu về, đói rồi phải không? Em đã nấu sẵn cơm rồi, chúng ta đi thôi.”

Giang Cốc chần chừ một hồi, nhìn Tiểu Thiên, sắc mặt có vẻ khó chịu, cuối cùng vẫn phải đứng lên cùng Bạch Quả rời khỏi phòng thí nghiệm. Tiểu Thiên trông theo, vui mừng trong lòng.

Tháng trước Giang Cốc vừa mua một chiếc xe mới, trả góp theo kì, bình thường ít đi vì xót xe, lúc này anh đến phòng thí nghiệm bằng xe buýt. Bây giờ anh lên xe của Bạch Quả, mặt xỉ xuống, không thèm nói. Bạch Quả cũng chẳng thèm để ý đến anh, tập trung lái xe.

Về đến nhà, Bạch Quả mang một bát mì đã nguội lạnh cho vào lò vi ba hâm nóng, dọn ra bàn rồi đi tắm.

Giang Cốc nhìn bát mì, vốn định nuốt giận không ăn. Sau đó nhin không nổi nữa, nghĩ thầm, cãi thì cãi dù sao cũng không nên nhin ăn, chỉ tổ hại cái bao tử. Thế là cho thêm một muỗng tương ớt vào trong mì, hì hục ăn.

Bạch Quả tắm xong, sấy khô tóc. Giang Cốc ăn xong bát mì, lòng dạ rồi bời mở máy vi tính lên, chuẩn bị nghe Bạch Quả căn nhắc, không ngờ Bạch Quả chẳng thèm để ý đến anh, lên giường đi ngủ một mình. Nổi căng thẳng trong lòng Giang Cốc bỗng biến mất, thay vào đó là nỗi trống vắng, có chút bồn chồn.

Anh xuống mạng, đang suy nghĩ xem có nên chủ động nói chuyện với Bạch Quả không, rõ ràng mọi chuyện cho xong, khỏi ảm ức suốt đêm, khiến cả hai đều thấy không thoải mái. Thế là anh vào phòng ngủ, bật đèn lên, thấy Bạch Quả đã ngủ say, anh định tắt đèn quay trở ra.

Bỗng nhiên anh thấy trên gương mặt của Bạch Quả có hai dòng lệ đang lăn trên má. Lòng anh chợt thấy đau nhói, định đưa tay ra lau nước mắt cho cô, đột nhiên Bạch Quả giơ tay lên đánh bốp một cái thật mạnh hất tay anh ra.

Giang Cốc buồn lòng, đành quay ra phòng khách, nằm trên ghế salon, thờ ơ nhìn vào màn hình tivi .

Tối qua, một nhân viên nữ ở công ty Bạch Quả kết hôn, hôn lễ của họ được cử hành tại nhà thờ của người Hàn Quốc, Bạch Quả không đến dự. Về đến nhà, nấu cơm xong, cô đợi mãi đến hơn chín giờ Giang Cốc mới về.

Lúc ăn cơm, Bạch Quả làm như vô tình nói đến chuyện đám cưới của cô gái Hàn Quốc nọ, nói họ quen nhau nửa năm đã lấy nhau rồi. Giang Cốc hiểu ý của Bạch Quả, làm bộ không quan tâm mấy đến câu chuyện của cô, chỉ cầm cúi ăn cơm. Bây giờ anh sợ nhất là nói chuyện này với Bạch Quả,

vì từ sau lần Bạch Quả nhờ Hà Như và Đông Khởi đến khuyên anh, cả hai bỗng trở nên nhạy cảm với chuyện cưới xin, giống như chơi trò trốn tìm vậy. Vì thế hễ mỗi lần nghe Bạch Quả đề cập đến chuyện kết hôn, anh toàn giả vờ lãng sang chuyện khác hoặc lặng câm.

Nhưng tối qua Bạch Quả cứ nói hoài không dứt. Cô nói muốn đăng ký kết hôn với Giang Cốc vào dịp sinh nhật cô cuối năm nay. Giang Cốc thấy cô nói nghiêm túc thế, bèn nói một câu: “Làm gì mà vội thế? Mới ba mươi thôi mà?”

Bạch Quả nghe xong nổi nóng: "Mới ba mươi thôi à? Anh biết không, trong nước ở vào tuổi này đủ để trở thành bà cô già rồi đấy."

Giang Cốc nói:

- Đó chẳng qua là do em nói mà thôi. Đây là Mỹ, phụ nữ ba mươi mới kết hôn là chuyện rất bình thường. Vả lại, trông em vẫn cứ hết như đôi mươi.

- Anh đừng có đánh trống lãng, em hỏi anh một câu, cuối năm nay anh có định kết hôn với em không?

Giang Cốc ậm ừ không muốn trả lời. Bạch Quả càng giận dữ, Giang Cốc cũng không thêm nhin, cuối cùng hai người cãi nhau một trận kịch liệt, rồi ai nấy nổi giận đùng đùng, tức khí bỏ đi ngủ.

Trời vừa bừng sáng, nhân lúc Bạch Quả còn chưa thức giấc, Giang Cốc uống một ly sữa rồi vội vàng đến phòng thí nghiệm.

Đến trưa, Bạch Quả gọi điện thoại bảo anh đến công ty của cô, Giang Cốc viện cớ đang bận. Bạch Quả nói: “Anh tránh được hôm nay, có tránh được ngày mai không?.” Giang Cốc đành phải miễn cưỡng đến. Hai người cùng ăn cơm xong, mỗi bên một câu thế là lại cãi nhau tiếp. Sau Đó Giang Cốc lái xe bỏ đi. Anh ra bờ biển một mình, lặng lẽ ngồi đó đến khi trời sẩm tối mới lái xe quay về nhà, sau đó lại đón xe buýt đến phòng thí nghiệm.

Thực ra, anh và Bạch Quả, đám cưới cũng chỉ là hình thức mà thôi, họ đã chung sống như vợ chồng với nhau lâu rồi. Nhưng dường như Bạch Quả rất xem trọng cái hình thức này, điều mà Giang Cốc không thể lý giải là vì sao

Bạch Quả lại xem trọng cái hình thức đó đến vậy, do thế mà giữa hai người họ nảy sinh mâu thuẫn từ khi nào chẳng hay.

Lúc này, có người gọi điện đến. Giang Cốc tắt ti vi, nhón người nhắc máy. Điện thoại của Hà Như gọi đến tìm Bạch Quả. Bạch Quả lau nước mắt cầm lấy ống nghe, Hà Như nói: “Hôm nay cậu đi đâu vậy? Gọi mấy lần đều không gặp cậu. Tưởng cậu bị chuyện gì rồi chứ! Chiều nay Đông Khởi xuất viện rồi.”

Bạch Quả không tiện kể cho Hà Như nghe chuyện cô và Giang Cốc cãi nhau, chỉ nói người không được khỏe, nên cả di động cũng tắt máy. Cô hỏi thăm tình hình của Đông Khởi, rồi gác máy.

Giang Cốc ngồi cạnh không dẫn được hỏi: “Đông Khởi bị làm sao? Người như anh ta mà cũng bị bệnh à? Lần trước lúc nói chuyện với anh, anh ta khỏe khoắn thế cơ mà?”

Bạch Quả gằn giọng nói: “Người ta muốn cứu Hà Như nên bị thương ở ngực. Giá như anh bằng được một nửa của người ta thì hay biết mấy.”

Giang Cốc làu bàu nói: “Cô ngưỡng mộ anh ta như thế, vậy thì lấy anh ta đi. Làm luật sư cũng hay, uốn ba tấc lưỡi lại có thể dỗ ngọt cô đến chết đi sống lại ấy chứ!”

Bạch Quả giận dữ lớn tiếng nói: “Anh tưởng tôi không lấy anh thì không lấy ai được sao? Vào giờ này tháng sau, nếu anh không cho tôi câu trả lời rõ ràng, thì anh dọn ra ngoài mà sống cho tôi!” Nước mắt cô lại trào ra.

Ngày hôm sau, Giang Cốc rầu rĩ đến phòng thí nghiệm, Tiểu Thiên trông thấy bèn hỏi: “Không bị phạt đấy chứ hả? Thực ra, phụ nữ vốn mềm lòng, anh chỉ cần nhường cô ấy một tí là ổn ngay mà.”

Giang Cốc nói: “Chuyện của tôi không cần anh lo. Anh có biết Hà Như, bạn gái trước kia của anh gần đây cặp kè với ai không?”

Tiểu Thiên nhớ lại người bạn trai mà Hà Như nói tối qua, nói: “Tôi biết, chỉ có điều họ chỉ là bạn bè bình thường mà thôi. Hà Như không dễ yêu ai đâu, điều này thì tôi hiểu rõ.”

Giang Cốc cười nhạt nói: “Bạn bè bình thường gì chứ? Người ta còn có cả chuyện anh hùng cứu mỹ nhân mà anh còn ở đó mà nói! Chỉ có điều

chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến anh. Anh lo lắng cũng vô ích. Anh đừng có mà nói này nói nọ, ba mươi tuổi rồi còn chạy sang Mỹ tự đày đọa mình. Đây là đất của đàn bà, đàn ông chả được cái gì đâu. Theo tôi thấy, ở đây đàn ông khó mà chọn được cô nào ưng ý, tới lúc đó rồi anh biết.”

Tiểu Thiên nghe xong, thấy lòng xót xa. Anh hỏi Giang Cốc, người đàn ông đó là ai? Giang Cốc nói: “Là một luật sư đã từng ly hôn, tên Lưu Đông Khởi, trước kia cũng từng học ở đại học J. Đàn ông đã từng ly hôn cũng giống như có thêm tấm băng về kinh nghiệm trong tay, biết cách lấy lòng phụ nữ. Còn anh hả, đừng hòng rờ vào được!”

Đương nhiên Tiểu Thiên hiểu rõ trong lời nói của Giang Cốc có vẻ chế giễu anh, nhưng không biết tự khi nào lòng anh lại thấy dao động.

27. Bữa cơm gia đình

Vừa mới rạng sáng Đông Khởi đã thức giấc, đây là ngày đầu tiên anh đi làm sau khi vết thương hồi phục. Anh định tự lái xe đến cơ quan. Tay phải của anh đã có thể xoay chuyển nhẹ nhàng, chỉ là không được quá sức.

Ăn sáng xong, đột nhiên anh nhớ ra đã mấy hôm rồi không gọi điện thoại về nước cho bố mẹ và con gái. Bình thường cứ cách ba hôm anh lại gọi điện về nhà một lần hỏi thăm và trò chuyện với con gái.

Đông Khởi nhìn đồng hồ, giờ này là bảy giờ sáng, trong nước giờ này chắc là mười giờ đêm. Anh quay số, con gái đã ngủ, anh nói chuyện với bố một hồi. Bố anh nói, mấy ngày nay Lưu Cầm nghỉ hè, năm sau vào lớp ba rồi, mọi thứ đều bình thường, chỉ là ngày nào cũng nói muốn gặp bố.

Đã sáu năm rồi Đông Khởi không gặp mặt con gái, chỉ nhìn con lớn lên qua những tấm ảnh, sau mỗi lần trò chuyện với con gái, anh đều thấy xót xa trong lòng. Anh thấy yêu con tha thiết, chỉ ước gì được ôm con vào lòng, mặt khác anh lại cảm thấy day dứt vì không thể đưa con sang sống với mình.

Anh nghĩ, đợi khi mọi việc ở văn phòng ổn định, sẽ về thăm nhà một chuyến, nhân tiện đưa con gái qua cùng.

Đông Khởi xuống lầu, đến bãi đậu xe, đang định mở cửa xe thì bỗng nghe có tiếng còi xe phía sau. Anh sửng người quay đầu lại nhìn, thì thấy

xe Hà Như đang đỗ ở góc bên kia. Hà Như vẫy vẫy tay, anh bèn bước qua.

Hà Như nói: “Lên xe đi, may mà em đến sớm, nếu không lại khổ cho cái tay anh.”

Đông Khởi lên xe, cười nói: “Lần này lại làm phiền em rồi.” Tuy nói vậy nhưng lòng anh thấy rất vui.

Hà Như cười nói: “Đừng nói thế, nếu anh đã xem em là bạn thì em nên làm cho ra dáng bạn bè chứ, không thôi anh lại trách em là người phụ nữ lạnh lùng kiêu ngạo.”

Hà Như đưa Đông Khởi đến dưới lầu văn phòng anh, nói: “Tối trước giờ tan ca khoảng nửa tiếng anh nhớ gọi điện cho em, em sẽ đến đón. Buổi trưa anh ăn tạm món Tây vậy, nhớ nhé, đừng tỏ vẻ mạnh mẽ, không thì ảnh hưởng đến sức khỏe đấy.”

Đông Khởi cười rồi nói: "Em cứ nói hoài, xem ra anh phải thuộc lầu thôi. Anh ăn cơm cũng được, tay trái còn cầm được đĩa mà."

Bình thường ở văn phòng, ngoài những lúc còn việc chưa làm xong, khoảng năm giờ chiều là Đông Khởi tan ca. Hôm ấy khoảng bốn giờ rưỡi, anh bèn gọi điện cho Hà Như. Hà Như bảo anh khoảng năm giờ mười đợi cô ở phía dưới lầu văn phòng anh.

Không ngờ gần năm giờ, Jones lại sắp xếp cho Hà Như đi gặp khách hàng. Hà Như vội vàng gọi điện thoại cho Đông Khởi, anh đã đứng dưới lầu đợi cô rồi. Anh bảo Hà Như không cần sốt ruột. Hà Như vừa mỉm cười bàn chuyện với khách hàng, vừa sốt ruột len lén liếc nhìn đồng hồ. Vị khách hàng này lại là người khó tính, Hà Như lại không muốn gây tổn thất cho công ty, vì vậy đến tận năm giờ bốn mươi mới ngã ngũ.

Hà Như vội vội vàng vàng lái xe đến dưới dây lầu văn phòng của Đông Khởi, thấy anh đang ở đó nhìn băng quơ. Đông Khởi lên xe xong, Hà Như giải thích ngắn gọn sự tình cho anh biết, nói: “Tối nay anh muốn ra ngoài ăn cơm hay về nhà nấu?”

Đông Khởi nói: “Hay ra ngoài ăn đi, anh mời.”

Hà Như suy nghĩ rồi nói: “Thôi, hay về nhà anh nấu cơm đi. Chúng ta ra phố Tàu mua một ít thức ăn trước, em nghĩ mấy hôm nay tủ lạnh nhà anh

chắc đã trống trơn rồi.”

Đây quả là chuyện mà Đông Khởi không ngờ tới. Anh cười nhìn Hà Như, nghĩ thầm: "Cô này sao mà tâm lý, hiểu mình thế, nghĩ hết như mình muốn vậy."

Chung cư mà Đông Khởi sống có hai phòng ngủ một phòng khách, còn có một nhà bếp và một nhà vệ sinh. Ở Los, chung cư như thế này lẽ ra có thể tìm thêm người ở chung, nhưng Đông Khởi sợ không thoải mái nên đã từ chối đề nghị của nhiều người muốn thuê chung. Anh dùng một gian làm phòng đọc sách, để dàn máy vi tính và sách, còn có cả một chiếc dương cầm gỗ đỏ cũ, đây chính là đồ vật mắc nhất mà anh mua về sau khi đến Los. Trong phòng khách ngoài ti vi và bộ ghế salon ra, chẳng còn thứ gì khác, để chừa cả một không gian rộng lớn.

Hà Như nhìn thấy nhà bếp của anh ngăn nắp sạch sẽ, bèn cười nói: “Không ngờ người độc thân như anh cũng biết sắp xếp nhà cửa ngăn nắp ra phết.”

Đông Khởi cười nói: “Anh ít khi tự nấu cơm ăn, nên nhà bếp cũng ít mùi dầu mỡ, đương nhiên là sạch sẽ rồi. Một mình tự nấu cơm ăn chẳng vui vẻ gì, lại mất thời gian, nên phần lớn thời gian anh đều ra ngoài ăn cơm.”

Hà Như cười nói: “Theo em, trông dáng vẻ anh không giống như thế lắm.”

Cô đề Đông Khởi bày biện mắm muối dầu đường ra, sau đó xắn tay áo bật bếp ga lên, bắt đầu nấu nướng. Đông Khởi hỏi cô có cần anh phụ giúp không, Hà Như nói: “Anh cứ nghỉ ngơi đi, khi nào nấu xong em sẽ gọi”. Đông Khởi bèn đến ngồi trên ghế salon xem ti vi.

Hà Như lo nấu nướng, cách cô dùng dao thớt cũng rất điêu luyện. Đông Khởi trông dáng vẻ bận rộn của cô, bỗng thấy xúc động trong lòng, nhà mà không có phụ nữ thì đúng là chưa thực sự là nhà.

Chưa đầy nửa tiếng, Hà Như đã nấu ăn xong. Cô làm một món cá nướng hành, một đĩa dưa leo ướp lạnh và còn có cả mì sợi.

Cô nói: “Hôm nay muộn rồi nên đành ăn tạm vậy. Lần sau có thời gian sẽ nấu nhiều món hơn.”

Đông Khởi ném thử món cá nướng hành, nói:

- Trước kia khi anh công tác ở Thượng Hải, đã dùng qua món này, em nấu rất đặc sắc, còn cho thêm ớt. Không ngờ em cũng có tài nấu nướng đấy chứ.

- Lúc còn ở đại học, mỗi khi nghỉ đông hay nghỉ hè, bạn bè về quê hết, chỉ còn mỗi mình em ở lại ký túc xá. Em đành phải tự nấu lấy. Có một dạo em còn đi làm thêm ở nhà hàng, lúc rảnh thì học đầu bếp làm vài món. Nhưng lúc có một mình, em cũng rất ít nấu nướng. Đến Mỹ, dần dà chẳng còn hào hứng gì chuyện bếp núc nữa.

Đông Khởi cười, trêu cô: “Tay nghề như em nếu mở nhà hàng Trung Hoa ở đây chắc sẽ có khối chủ nhà hàng khác lo sốt vó ấy chứ.”

Hà Như cười nói: “VẬY sau này có tiền em sẽ mở nhà hàng nhé.”

- Nếu quả như thế thì tốt quá rồi, anh sẽ giúp em không tính tiền công, chỉ cần cho anh thưởng thức món ăn là đủ.

- Thế chẳng thành một nhà sao!

Đông Khởi nhìn cô cười, Hà Như biết mình lỡ lời, cúi đầu ăn cơm.

Ăn cơm xong, Hà Như dọn chén bát đi rửa, rồi xin phép ra về. Đông Khởi biết không giữ cô lại được, bèn nói: “Ngày mai em có đến đón anh không?”

Hà Như nói: “Khi nào vết thương của anh lành hẳn, thì em sẽ không đến đón anh nữa. Còn nữa, ngày mai em sẽ không nấu cơm cho anh đâu, em sợ mùi dầu mỡ lắm. Tan sở anh ăn cơm xong rồi hãy gọi điện cho em, em sẽ đến đón anh.”

Đông Khởi trông theo bóng cô, nhớ đến câu “Thế chẳng thành một nhà sao!” cô nói ban nãy, thấy mát cả lòng.

28. Suy đoán

Lúc Hà Như về đến nhà, nghe điện thoại có tin nhắn. Cô ấn phím, nghe thấy giọng của Tiểu Thiên. Tiểu Thiên nói: “ Hà Như, cuối tuần này anh muốn nói chuyện với em, em về nhớ gọi điện đến phòng thí nghiệm cho anh.”

Hà Như suy nghĩ giây lát, cô biết Tiểu Thiên muốn nói gì với cô. Cô chưa vội gọi, tắt cái đèn, sau đó cô rót một ly rượu vang đỏ rồi mới gọi cho Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên vừa bốc điện thoại là hỏi ngay:

- Sao em về muộn vậy? Anh gọi cho em từ lúc hơn tám giờ.
- Sao anh không gọi vào di động của em?
- Anh để số máy di động của em ở nhà rồi.

Hà Như nghe là biết anh đang nói dối. Nếu anh nhớ số điện thoại nhà cô chắc chắn anh ta cũng nhớ số máy di động của cô. Cô quá hiểu Tiểu Thiên, anh không gọi di động cho cô, trừ phi muốn biết lúc đó cô có nhà hay không thôi.

Hà Như đoán, tối qua anh nghe nói “bạn cô” là một người đàn ông, chắc chắn thấy khó chịu trong lòng.

Tính đa nghi của Tiểu Thiên, Hà Như đã quá hiểu ngay từ khi hai người còn yêu nhau. Mới đầu, cô cho rằng anh chẳng qua chỉ nhõng nhẽo, trẻ con, sau mới biết ngay cả trong quan hệ nam nữ, anh cũng rất nhạy cảm. Dù anh luôn cố gắng che dấu bản tính yếu đuối của mình, nhưng ngay cả với cô, anh cũng thế. Anh không chống đỡ nổi với những cú sốc, nhạy cảm với mọi thứ chung quanh, dễ bị tổn thương. Tất nhiên, không phải họ chia tay nhau vì chuyện ấy, vì đến lúc tốt nghiệp đại học, cô đã quen cái tính đó của anh rồi.

Sau khi Tiểu Thiên đến Mỹ, Hà Như đã từng có một thời gian ngồi một mình giữa đêm khuya ôn lại chuyện cũ giữa cô và anh, nhưng điều cô lo lắng nhất là, những bóng đen u ám trong cuộc sống chung của cha mẹ cô sau năm năm xa cách sẽ lặp lại trong quan hệ giữa cô và Tiểu Thiên. Rốt cuộc họ đã chia tay được tám năm rồi. Chỉ cần nghĩ đến cảnh cha mẹ lục đục ngày xưa, là Hà Như đã thấy sợ đến phát run. Có lẽ vì tình yêu của mình quá sâu đậm nên mình mới đa đoan thế này.

Hà Như nói: “Có chuyện gì anh cứ nói qua điện thoại cũng được, biết đâu cuối tuần này em có hẹn khác.”

Tiểu Thiên trầm ngâm một hồi, nói: “Đi dã ngoại à?”

Hà Như nói với vẻ không vui: “Anh hỏi thế để làm gì? Có đi dã ngoại thì cũng liên quan gì đến anh.”

Tiểu Thiên cười nói: “Người đó tên Lưu Đông Khởi, làm luật sư, phải không?”

Hà Như đã rõ, Tiểu Thiên chọn cách nói toạc ra là có ý muốn cho cô biết anh đã biết rõ quan hệ của hai người, như thế lòng anh cũng đỡ khó chịu.

Tiểu Thiên thấy Hà Như im lặng bèn nói: “Nghe nói người đó đã từng ly hôn, em nên cẩn thận!”

Hà Như có vẻ giận, cao giọng nói: “Những chuyện này Giang Cốc nói với anh phải không? Nếu cuối tuần chuyện anh muốn nói là chuyện này thì tôi thấy chẳng cần gặp mặt anh. Tôi khuyên anh bớt lo chuyện này đi. Anh ấy từng ly hôn thì đã sao? Đàn ông chưa kết hôn đều là người tốt cả sao? Cho anh hay, anh ấy còn có con gái tám tuổi nữa! Anh hài lòng rồi chứ!”

Nói xong, Hà Như cúp máy.

Tiểu Thiên nghe cái giọng bất cần của Hà Như, anh tự nhiên lo cuống lên. Anh định nhắc nhở Hà Như nên cẩn thận trong quan hệ với người đàn ông đó, tất nhiên trong sâu thẳm lòng anh, cũng có chút không vui khi thấy Hà Như qua lại với anh ta. Nhưng Hà Như lại chẳng thèm đếm xỉa tới anh. Anh nghĩ chắc Hà Như đã hiểu lầm ý anh, có khi lại cho rằng anh là người nhỏ mọn, nếu không nói là “ghen” - cái từ mà anh ghét cay ghét đắng.

Anh biết trên đời này, người hiểu rõ anh nhất chính là Hà Như, vì thế anh càng cố tìm cách che giấu bản thân, thì lại càng sợ cô sẽ làm anh tổn thương. Trước mặt Hà Như, anh bỗng trở nên hết sức yếu đuối, mong manh, dễ vỡ như trái trứng gà vậy.

Bỏ ống nghe xuống, anh phát hiện mình vừa làm một việc ngốc nghếch.

Chưa đến mười giờ tối anh đã về chung cư. Lúc đi ngang qua tiệm tạp hóa, anh xuống xe mua vài chai bia, hai lát bánh mì.

Về đến chung cư, chị Trình đang cho con ngủ, còn anh Trình đang xem trận đấu bóng NBA. Thấy hôm nay Tiểu Thiên về sớm, anh hơi ngạc nhiên. Tiểu Thiên cười: “Hôm nay làm thí nghiệm hơi mệt nên về sớm, thư giãn một chút. Thế nào, làm vài chai chứ?”

Anh Trình vội vàng từ chối: “Tôi không biết uống rượu, vả lại vợ tôi cũng không cho tôi uống. Cậu cứ tự nhiên, muốn bày đồ nhắm gì thì cứ việc, tôi sẽ ngồi chơi với cậu. Tối nay có phát trận chung kết của đội LA Lakers đấy!”

Tiểu Thiên vừa uống bia, vừa nghe Trình tường thuật lại lịch sử huy hoàng của đội LA Lakers. Lúc anh uống hết chai bia thứ ba, “nhiệm vụ” bình luận của anh Trình mới kết thúc, đột nhiên hỏi Tiểu Thiên: “Này, sao cậu không lên tiếng? Chỉ mỗi mình tôi nói lái nhai”

Tiểu Thiên cười nói: “Tôi không rành về bóng rổ lắm, không hiểu biết nhiều như anh, nên chẳng biết nói gì.”

Trình lại hỏi anh có phải đang định kết hôn? Anh nói:

- Bạn gái tên gì còn chưa biết nữa là!

- Đừng vội đừng vội. Đàn ông bốn mươi tuổi mới kết hôn là lý tưởng nhất. Ở, hóa ra trước kia chính tôi cũng sốt ruột còn gì. Không nói nữa, không nói nữa.

Tiểu Thiên quay về phòng mình, thấy hơi đói, bèn ăn một lát bánh mì, sau đó mơ màng ngủ thiếp đi.

29. Đắm say

Thứ bảy, Ngô Tiểu Thiên ngủ dậy, nhớ đến câu “Không chừng cuối tuần em có hẹn khác” Hà Như nói, lòng buồn man mác. Đến phòng thí nghiệm, anh không thể nào tập trung tinh thần làm việc. Chốc chốc anh lại vào nhà vệ sinh hút điếu thuốc, hoặc đi tới đi lui trong phòng thí nghiệm, dáng điệu có vẻ bồn chồn lo lắng, chán chường.

Đến hơn ba giờ chiều, cuối cùng không chịu được anh gọi di động cho Thu Địch.

Hình như Thu Địch còn đang ngủ, mơ màng hỏi: “Ai đấy?”

Ngô Tiểu Thiên chần chờ một chút, Thu Địch lại uể oải hỏi: “Ai đó? Sao gọi sớm thế? Có gọi lộn số không đấy?”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Thu Địch, anh đây, đã mấy giờ rồi mà vẫn còn nằm mơ giữa ban ngày thế!”

Trần Thu Địch nghe giọng anh, thở dài nhẹ nhõm: “Tối qua em đi chơi với mấy đứa bạn, đang mệt muốn chết đây. Có chuyện gì à?”

Ngô Tiểu Thiên hỏi:

- Bạn gì, bạn trai hay bạn gái ?
- Trai gái gì cũng có. Thế nào, nhớ em hả?”

Ngô Tiểu Thiên ngừng một lát, nói:

- Không có gì, tiện thể gọi điện hỏi thăm vậy mà.
- Anh thật là, không có gì mà anh lại gọi cho em sao? Chả trách hôm nay mặt trời lại mọc hướng Tây.
- Đó là mặt trời sắp lặn rồi. Thôi, hôm nay anh hơi buồn, muốn tối nay cùng em ra ngoài thư giãn một chút.
- Lúc anh buồn mới nhớ đến em, anh coi em là ai chứ. Thu Địch cười nhạt.

- Nếu thế thì thôi vậy, xem như anh chưa gọi điện cho em.
- Em có nói em không đi đâu.

Ngô Tiểu Thiên cười nói: “Anh biết em sẽ đồng ý mà.”

Trần Thu Địch hứ lên một tiếng, ngồi dậy, kéo rèm nhìn ra bên ngoài, hỏi: “Giờ anh đang ở đâu?”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Ngoài phòng thí nghiệm ra, anh còn ở đâu được nữa?”

Trần Thu Địch nói: “Anh không thấy chán à? Tối ngày cứ ở trong phòng thí nghiệm. Trước kia khi còn ở Trung Quốc anh nào có như thế, đến Mỹ rồi thú vui cuộc sống cũng biến mất, lẽ nào đây chính là tất cả sự nghiệp mà anh vất vả theo đuổi sao?”

- Ở đây chẳng có bạn bè để nói chuyện, chán phèo!
- Vậy em có phải là bạn của anh không?
- Việc này thì em phải biết rõ hơn anh chứ. Chúng ta đâu chỉ là quan hệ bạn bè? Em thông thuộc Los, tìm đại nơi nào đó chúng ta cùng đi uống vài ly.

- Lúc trước em có đến một câu lạc bộ, nằm gần Sunset Blvd, chỉ cách nhà em khoảng mười lăm phút lái xe. Hay là anh lái xe đến đón em, em còn phải tắm cái đã.

Nửa tiếng sau, Ngô Tiểu Thiên chạy xe đến dưới khu cao ốc Thu Địch ở, nhấn còi mấy tiếng.

Anh biết, hàng ngày sau khi ngủ dậy, chí ít Thu Địch cũng phải mất hơn nửa tiếng trang điểm, có khi không kịp giờ, cô còn bỏ luôn cả bữa sáng, vì thế trước kia khi còn đi học, bị trễ tiết đầu là chuyện thường. Ngô Tiểu Thiên lại là người nóng nảy, lúc còn ở Thượng Hải, họ cãi nhau bao nhiêu lần vì chuyện này. Thực ra năm nay Trần Thu Địch mới hai mươi bảy, da dẻ trắng mịn, tướng mạo cũng chẳng có gì kém cỏi, vì thế Tiểu Thiên thấy cô không cần phải tốn công trang điểm làm gì.

Hơn năm phút nữa trôi qua, cuối cùng Thu Địch cũng đã xuống. Ngô Tiểu Thiên ngắm cô từ xa, bụng nghĩ, hôm nay tạm được, chỉ trang điểm nhẹ, chắc là do đi chơi cùng anh. Mái tóc màu nâu mới nhuộm của cô xõa ngang bờ vai, trông rất đẹp. Cô chỉ khoác một cái áo hai dây màu đen, để lộ cánh tay cái eo trắng ngần, bên dưới cô mặc một chiếc quần Jean ống loe bó sát người. Cô mở cửa xe nói: “Anh không rành đường để em lái xe.”

Ngô Tiểu Thiên ngồi ở ghế phải trước, anh ngồi thấy một hương thơm dịu nhẹ, bèn chun mũi mấy cái. Trần Thu Địch cười nói: “Đây là nước hoa anh mang từ Boston về tặng em lần trước. Em rất thích loại nước hoa này. Anh đấy, chàng ngọc cũng có khi được việc lắm.”

Ngô Tiểu Thiên nhớ đến con trâu bằng thủy tinh đã tặng cho Hà Như, nhớ Thu Địch nhỏ hơn Hà Như hai tuổi. Thế là anh hỏi Thu Địch: “Em tuổi mọo phải không?”

Trần Thu Địch nói: “VẬY mà cũng không nhớ, còn sinh nhật của em ?”

Ngô Tiểu Thiên cất công suy nghĩ một hồi, cố dò tìm các ngày đặc biệt có ấn tượng. Trần Thu Địch cười nhạt nói: “Lộ tẩy rồi nhé? Chỉ khéo giả vờ!”

Cuối cùng Ngô Tiểu Thiên nói: “Ai lộ tẩy? Anh chỉ là trêu em thôi. Chẳng phải là ngày hai mươi ba tháng tám sao?”

Trần Thu Địch nghe xong vui hẳn lên, đưa tay sang véo nhẹ mũi anh một cái. Trước kia đây là động tác biểu hiện sự thân mật của họ. Tiểu Thiên lơ đãng ngắm nhìn ánh đèn muôn màu ngoài cửa sổ, bất giác đắm chìm trong những mảnh hồi ức tản mát xa xăm.

Trần Thu Địch tìm chỗ để đậu xe, sau đó dắt Ngô Tiểu Thiên vào trong câu lạc bộ. Đây là một hộp đêm mang phong cách Tây Ban Nha, Tiểu Thiên không thích sự sôi động, muốn tìm một góc yên tĩnh. Một nhân viên phục vụ nữ đưa họ đến chỗ gần cửa sổ, nơi ấy ánh sáng le lói, vàng vọt, cách xa khán đài, nên cũng tạm được.

Ngô Tiểu Thiên hỏi Thu Địch muốn uống rượu gì? Thu Địch nói muốn một ly Louis, Tiểu Thiên kêu một vai bia tươi. Thu Địch trợn mắt nói: “Anh có nhầm không đấy? Anh đến để giải khuây hay để rửa ruột vậy?”

Ngô Tiểu Thiên cười nói: “Bia tươi mát họng, dễ gì say.”

Trần Thu Địch nói: “Hôm nay em cũng muốn để anh say một lần, xem thử trong bụng anh đang chứa thứ gì.”

Ngô Tiểu Thiên cười nói: “Em nhớ đừng say theo là được. Chỉ có điều lục phủ ngũ tạng của em đều nằm hết trong lòng anh rồi, chẳng thứ gì.”

Lúc này, trong đại sảnh vang lên tiếng saxophones.

Trần Thu Địch nhìn Ngô Tiểu Thiên đăm đăm, hỏi: “Thực ra có phải anh từng thích em không?”

Ngô Tiểu Thiên cười đau khổ nói: “Phải, có điều, đó là khi em còn đang đi học.”

Trần Thu Địch nói: “Vậy bây giờ?”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Bây giờ vẫn còn chưa tìm lại được cảm giác ban đầu đó.”

Trần Thu Địch thở dài nói: “Lần trước chúng ta dùng bữa cùng ba em, em cũng bị làm cho khó xử. Tính ba là thế. Lẽ ra em nên bàn trước với anh.”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Thôi, đừng nhắc lại chuyện đó nữa, làm anh suất bị cay chết nè.”

Trần Thu Địch lại thở dài, nói: “Em biết anh đã không còn tình cảm gì với em nữa.”

Ngô Tiểu Thiên nhìn thấy vẻ sầu muộn của cô, bèn lảng sang chuyện khác. Anh quay đầu nhìn qua đại sảnh một lượt. Bỗng nhiên, anh trông thấy bóng một người phụ nữ rất quen, chua chát quá! Người phụ nữ đó chính là Hà Như, cô mặc thường phục, lộ rõ sự thoải mái hoạt bát, theo sau là một người đàn ông cao to, trông rất lịch lãm.

Dường như họ đang tìm chỗ ngồi, cô nhân viên phục vụ đưa họ đến một chỗ ngồi trống gần chỗ của Tiểu Thiên. Hà Như ngồi xoay lưng lại nên Ngô Tiểu Thiên không thấy được vẻ mặt của cô, nhưng qua vẻ mặt tươi cười của người đàn ông ấy, anh có thể đoán được họ rất hợp nhau. Ngô Tiểu Thiên nghĩ thầm, người này chắc chắn là người đàn ông mà Hà Như nói hôm ấy.

Trần Thu Địch thấy Tiểu Thiên bỗng nhiên sa sầm sắc mặt, hỏi anh có phải không khỏe không? Tiểu Thiên uống cạn một cốc bia lớn, cười nói: “Không sao, chỉ là hơi ồn thôi.”

Lúc này, nụ cười của anh trở nên gượng gạo, đầu óc anh quay cuồng bởi tiếng cười của Hà Như. Anh thấy thật náo nê, ủ dột vì sự xuất hiện của Hà Như và người đàn ông lạ mặt ấy, nhưng anh lại sợ bị Trần Thu Địch hiểu thấu tim gan, đành giả vờ vui vẻ, hỏi Thu Địch: “Ban nãy em nói đến đâu rồi?”

Trần Thu Địch liếc anh một cái nói: “Anh không còn tình cảm gì với em nữa rồi.”

Ngô Tiểu Thiên lớn tiếng nói: “Ai nói chứ, có phải em cũng chán anh rồi phải không?”

Trần Thu Địch nghe anh nói vậy, thấy lòng dịu lại ít nhiều.

Ngô Tiểu Thiên thấy người đàn ông đi chung với Hà Như đứng lên hình như muốn đi vệ sinh, anh cũng lập tức đứng dậy, nói với Thu Địch muốn đi vệ sinh một lát. Lúc đi ngang qua chỗ của Hà Như, anh giả bộ tỏ vẻ ngạc nhiên, nói: “Ừa, Hà Như, sao em cũng ở đây? Người ban nãy có phải là người bạn trai mà em đã nói không? Anh ta đẹp trai thật đấy.”

Hà Như thoáng thấy anh, hơi bất ngờ, nhưng trấn tĩnh lại ngay, nói: “Bạn trai gì chứ? Đừng có nói bừa! Sao anh cũng ở đây?”

Ngô Tiểu Thiên cười chỉ tay qua chỗ ngồi của mình, nói: “Em chớ đa nghi, là bạn anh đưa anh đến đây. Đây là lần đầu anh biết có nơi chơi vui thế này.”

Hà Như ngoái đầu lại nhìn Trần Thu Địch, đúng lúc Trần Thu Địch cũng đang quay người nhìn qua, bốn mắt nhìn nhau, ngay lập tức Hà Như nhận ra Trần Thu Địch, nhìn cô cười. Trần Thu Địch thì quay phắt đầu đi chỗ khác.

Tiểu Thiên quay người đi vệ sinh .

Người đàn ông đó đúng là Lưu Đông Khởi. Anh rửa tay xong đang định đi ra thì Ngô Tiểu Thiên vào. Ngô Tiểu Thiên cười nhìn anh một cái nói: “Trông anh quen lắm, tôi quên mất tên anh rồi.”

Lưu Đông Khởi sững người một lát, hồi nghĩ trong đầu, nói: “Anh là ai? Sao tôi chẳng có chút ấn tượng gì?”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Tôi từng gặp anh ở văn phòng luật sư của các anh.”

Lưu Đông Khởi nghĩ bụng, hóa ra là khách hàng, thế là anh cho Tiểu Thiên biết tên và còn đưa cho anh ta một tấm danh thiếp.

Lúc Ngô Tiểu Thiên trở ra, ngang qua chỗ Hà Như, anh mỉm cười nói với Đông Khởi: “Anh Khởi này, lần sau có việc tôi nhất định đến tìm anh.”

Lưu Đông Khởi cười nói: “Hoan nghênh anh đến, nhưng có điều tốt nhất nên ít liên quan với người hành nghề như tôi.”

Ngô Tiểu Thiên quay về chỗ ngồi. Hà Như thắc mắc hỏi Đông Khởi: “Anh quen anh ta à?”

Lưu Đông Khởi nhìn theo Ngô Tiểu Thiên nói: “Anh ta là một khách hàng cũ của bọn anh.”

Hà Như không nói gì thêm, cô biết chắc rằng Ngô Tiểu Thiên đang dối anh.

Hôm nay Lưu Đông Khởi hẹn Hà Như đến câu lạc bộ gần bãi đậu xe, nơi mà họ lần đầu gặp nhau chơi là để cảm ơn cô. Ngô Tiểu Thiên bỗng đứng xuất hiện, nét mặt Hà Như không hề thay đổi, nhưng lòng cô thì đang chộn rộn, nhất là khi nhìn thấy Trần Thu Địch. Cô không ngờ, Ngô Tiểu Thiên vẫn còn đang qua lại với cô gái mà theo cô thì vẫn chưa trưởng thành đó. Khi này cô định nói cho Lưu Đông Khởi biết quan hệ của cô với Ngô Tiểu Thiên, nhưng suy nghĩ một hồi, thấy nói ra lúc này có lẽ giấu đầu hở đuôi. Cô lại thôi.

Dù gì cô và Lưu Đông Khởi vẫn chỉ là bạn bè bình thường, cô hiểu nên biết giữ chừng mực.

Sau khi về lại chỗ ngồi, Ngô Tiểu Thiên buồn bực nốc bia liên tục.

Trần Thu Địch cười nói: “Người ngồi bên kia là bạn gái trước đây của anh phải không? Em nhận ra hai người đó, lần trước khi anh ta đi đóng bảo hiểm xe, họ đã cùng đến công ty em. Cô ta cũng khéo thật, hóa ra người đàn ông đó là bạn trai của cô ta. Anh cũng đừng buồn mà làm gì.”

Ngô Tiểu Thiên cười nói: “Nói gì thế? Em quan tâm đến chuyện của người ta làm chi?”

Trần Thu Địch cười nói: “Là em nghĩ cho anh thôi.”

Ngô Tiểu Thiên chỉ lo uống bia, mặc kệ cô. Sau đó Trần Thu Địch huyên thuyên những gì anh dường như không thể để tâm được. Anh chỉ mỉm cười, dưới ánh đèn vàng vọt, trông có vẻ gượng ép, giả tạo. Đến khi Trần Thu Địch phát hiện tâm trạng khác thường của anh thì anh đã say khướt rồi.

Trần Thu Địch nói: “Hay chúng ta về đi, ở đây ồn quá.”

Cả hai tính tiền rồi ra bãi đậu xe. Ngô Tiểu Thiên lại qua tiệm tạp hóa mua nửa két bia. Trên xe Trần Thu Địch thấy hai mắt anh đờ đẫn, bèn hỏi: “Có phải anh ủ rũ vì cái cô Hà Như đó không?”

Ngô Tiểu Thiên gượng gượng mở cặp mắt lơ lơ nói: “Cô ta thì liên can gì đến tôi?”

Trần Thu Địch cười nhạt nói: “Anh nghĩ em còn là học sinh chắc? Mặc mớ gì anh lại giận dữ vì cô ta chứ!”

Ngô Tiểu Thiên tự nhiên gằn giọng: “Cô đừng nói nữa được không, phiền phức quá!”

Trần Thu Địch lái xe về đến dưới lầu nhà cô, Ngô Tiểu Thiên muốn xuống xe, Trần Thu Địch nhìn anh vẻ khiêu khích, cười cười: “Thế nào? Lên nhà em hay anh tự lái xe về?”

Ngô Tiểu Thiên nghiêng mắt, cười nói: “Em nghĩ anh sợ em chắc? Lên thì lên!”

Anh xách bia xuống xe, Thu Địch cho xe vào bãi đậu. Trong lúc đợi cô trở ra, đầu óc Ngô Tiểu Thiên không ngừng quay cuồng bởi cảnh tượng Hà Như và Đông Khởi vui vẻ bên nhau, lòng thấy hoang mang. Anh cúi đầu “ợ” một tiếng, lúc này Thu Địch cũng từ bãi đậu xe đi ra, Tiểu Thiên ngấm dáng cô đang rảo bước về phía mình, bỗng thấy lòng xót xa. Anh thấy mình như đang bị treo lơ lửng trên một sợi dây, đứng đưa qua lại.

Hai người lên lầu, Thu Địch vào nhà trước, bật đèn lên. Tiểu Thiên thấy nhà cô gọn gàng hơn so với lần trước anh đưa cô về. Mọi thứ trong nhà đều được sắp xếp ngăn nắp. Anh nghĩ, chả trách, ban nãy anh đến, Thu Địch mò mẫm cả buổi. Hóa ra là đang thu dọn nhà cửa. Hơn nữa có thể thấy rằng, cô đã biết chắc tối nay Tiểu Thiên sẽ lên nhà cô, bằng không cô loay hoay cả buổi, cũng giống như trang điểm xong lại lên giường đi ngủ, chẳng phải mất công vô ích sao.

Thu Địch nói cô đi tắm trước. Tiểu Thiên ngồi một mình trên ghế salon, nốc bia liên tục. Sẵn trong người đang có hơi men, anh dần dần thấy hưng phấn trở lại.

Trước mắt anh như hiện lên những lần anh và Thu Địch gần gũi nhau mấy năm về trước.

Khi ấy, ở Thu Địch, anh cảm nhận được nhiều niềm vui sướng mà anh không tìm thấy được ở Hà Như. Lúc Hà Như còn đi học, cô đẹp thật đấy, nhưng anh luôn cảm thấy dường như rất khó khơi gợi những kích thích, những ham muốn tình dục tiềm ẩn, bản năng vốn có của cô, ngay cả lúc họ say đắm nhất cũng thế. Đó không phải là do Hà Như thiếu sức quyến rũ, mà ngược lại, anh cảm thấy cô quá nữ tính, điều này làm anh mất dần đi

cảm giác tự tin và an toàn. Trong suốt khoảng thời gian ba năm anh và Hà Như yêu nhau, anh dành cho cô rất nhiều sự quan tâm lo lắng, khi ấy, anh nghĩ tình yêu là sự cao thượng.

Với Thu Địch thì khác, anh thích cô không vì vẻ nữ tính, thân hình đầy đặn, trắng ngần mà vì sự hoang dã ở cô. Lúc ở bên cô, tận sâu thẳm trong anh luôn bị thao túng bởi dự vọng mà anh trước nay vẫn cho là thấp hèn. Cái cảm giác ấy đem lại cho anh nhiều khoái cảm.

Bố qua đời khi anh còn nhỏ, mẹ anh lúc ấy vẫn còn trẻ, bà không tái giá mà dồn hết tình yêu cho anh, vì thế sau khi trưởng thành, anh đối với tình yêu nam nữ cũng mang theo cả khát vọng với tâm trạng thấp thỏm lo âu. Anh không thích kiểu tình yêu thanh cao, mà đòi hỏi ở người yêu một sự dung hòa của sự nhu mì và táo tợn.

Lúc này, Thu Địch từ phòng tắm bước ra, trên người cô không một mảnh vải che thân, tóc để xõa.

Tim Tiểu Thiên bỗng chốc đập loạn xạ. Thu Địch bước đến bên giường, bật đèn ngủ lên. Ánh đèn vàng nhạt, mờ mờ huyền diệu. Tiếp đó cô tắt hết đèn trong phòng. Dưới ánh đèn vàng dịu, tấm thân trắng ngần của cô dường như được giát lên một lớp bạc. Óng ánh! Gọi mời!

Cô khui một chai bia, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Thiên. Dưới ánh đèn vàng mờ nhạt, Tiểu Thiên nhìn vào đôi mắt đen láy của cô, anh lại nốc thêm nửa chai bia, rồi quăng chai đi, ôm ghì lấy cô.

Anh chỉ nhớ được mỗi câu cuối cùng anh nói: “Anh sẽ nghiền chết em!”

30. Tâm tư đàn ông

Ngô Tiểu Thiên đi khỏi, Hà Như và Lưu Đông Khởi nói chuyện càng hào hứng. Mới đầu Hà Như nhìn thấy Ngô Tiểu Thiên đi cùng với Trần Thu Địch, trong lòng cô tự nhiên thấy hơi ấm ức, bực bội nhưng rồi rất nhanh sau đó, cô gạt bỏ hình bóng của Ngô Tiểu Thiên, rồi dần dần nhập tâm vào cuộc nói chuyện với Lưu Đông Khởi.

Lưu Đông Khởi mới vừa lành hẳn vết thương, hôm nay tâm trạng anh rất vui, nhất là sau khi bị thương, anh càng hiểu rõ hơn cách cư xử và tính cách

của Hà Như, cho nên anh cảm thấy lần bị thương lần này đối với anh lại là một điều may mắn.

Anh nói rất nhiều về những việc riêng của bản thân, kể cả những ước vọng tương lai của mình. Anh nói kế hoạch trước đây của anh là đến cuối năm nay anh sẽ mua một căn hộ ở vùng ngoại ô Los Angeles, địa điểm tốt nhất là nên chọn gần khu có trường học tốt để tiện cho con cái đến lớp. Sau đó đón cha mẹ và con gái ở bên nhà sang. Ba anh mắc bệnh viêm thấp khớp, mẹ anh cũng bị mắc bệnh tiểu đường nhẹ, hai ông bà đã già, bình thường tự chăm sóc mình còn khó, huống hồ phải chăm sóc Lưu Cầm, con gái anh. Lưu Cầm tuy đã lên lớp ba, nhưng ngay từ nhỏ đã được ông bà nội nuông chiều, thành ra vẫn chưa biết cách tự chăm sóc bản thân.

Hà Như không ngờ anh kể chuyện gia đình kiên nhẫn thế, cứ như một cụ bà lớn tuổi vậy.

Cô cười nói: “Không ngờ anh cũng được lắm. Chỉ sợ anh bận bịu suốt ngày, đến lúc hai bác sang rồi, có khi lại phải chăm sóc anh.”

Đông Khởi thở dài nói: “Việc này chẳng có gì, vấn đề là bố mẹ anh lớn tuổi rồi nên không muốn rời bỏ hòn đảo nhỏ đó sang Mỹ. Họ không sang, Lưu Cầm cũng đành phải ở lại bầu bạn với họ. Đã bảy năm rồi anh chưa gặp nó, thường thì cũng chỉ trò chuyện với nó qua điện thoại. Dạo này anh bỗng thấy nhớ nhà da diết, con bé cũng bảo nó rất nhớ anh, nó nói nó quên mất hình dáng anh ra sao rồi. Cho nên nếu họ nhất quyết không sang bên này, chắc anh phải tranh thủ vài hôm nghỉ phép để về nước thăm nhà.”

Hà Như nói: “Dù gì anh cũng còn có người thân trong nước để nhớ nhưng, em thì chẳng còn ai để khiến mình vương vấn cả.”

Đông Khởi vội vàng hỏi vì sao? Hà Như kể hết chuyện gia đình cô cho anh nghe.

Đông Khởi nghe xong, cảm động nói: “Không ngờ em lại có một quá khứ đau buồn như thế. Tuy anh từng đổ vỡ trong chuyện gia đình nhưng xét ra vẫn còn may mắn hơn em nhiều. Sao em không lập gia đình đi? Bên cạnh có thêm người thật lòng thông cảm chia sẻ, như vậy em sẽ mau chóng quên đi những nỗi buồn ấy.”

Hà Như cười nói: “Những chuyện này, không phải em chưa nghĩ đến, nhưng em cứ luôn cảm thấy không thể dứt bỏ được những ám ảnh về bố. Còn nói đến thật lòng ư? Làm sao phân biệt được bây giờ?” Cô nhớ đến Tiểu Thiên và Thu Địch, bất giác cười tê tái trong lòng.

Đông Khởi im lặng.

Thực ra, lần này anh về nước thăm người thân, còn có mục đích khác. Mẹ anh muốn giới thiệu cho anh một người. Cô ấy là học trò của mẹ anh khi bà còn dạy ở Học viện nghệ thuật, gần đây đã tốt nghiệp cao học. Bố mẹ anh khen cô không ngớt lời, nói cô tài đức vẹn toàn, lại sống biết trên biết dưới, nhỏ hơn anh sáu tuổi. Mẹ muốn anh tranh thủ về thăm nhà một chuyến. Đông Khởi vốn định từ chối, nhưng lại sợ làm cho bố mẹ anh buồn, nên tạm thời anh vẫn chưa từ chối thẳng, chỉ thầm quyết định mà thôi.

Ở vào tuổi như anh, lại từng một lần đổ vỡ, không thể nhận xét về người ta một cách mơ hồ theo kiểu nhìn mặt mà bắt hình dong, hai bên phải có một thời gian dài tìm hiểu, mới hiểu rõ được nhau.

Anh muốn nói cho Hà Như nghe chuyện này, nhưng khi anh nhìn vào mắt cô, lại chẳng thốt nên lời. Anh hiểu lý trí của anh đang bị tình cảm đối với Hà Như chi phối. Nếu nói ra, anh sẽ làm cho mọi việc càng tồi tệ hơn. Anh vẫn chưa hiểu hết tình cảm thật sự trong lòng cô. Trái tim của phụ nữ cũng giống như một cái hố sâu, không thể đoán biết được. Anh cũng đã qua cái tuổi thoải mái tỏ tình với mọi phụ nữ. Nói trắng ra, cái anh cần là tình yêu chứ không phải đơn thuần là một người phụ nữ.

Hà Như trông anh thờ người ngắm mình, gương mặt dường như mỉm cười, không nhịn được cười phá lên: “Trông mặt anh cứ y như là chàng trai hai mươi tuổi ấy.”

Đông Khởi cười nói: “Vậy chẳng hóa ra anh đã sống phí hết mười mấy năm còn gì.”

Cả hai ngồi ở câu lạc bộ đến mười giờ, sau đó Hà Như lái xe đưa Đông Khởi về nhà anh.

Lúc Đông Khởi xuống xe, có vẻ do dự, dường như muốn nói điều gì đó. Hà Như hình như nhìn thấu lòng anh, cười nói: “Cũng muộn rồi, anh vừa mới khỏe lại, nên nghỉ ngơi sớm đi.”

Đông Khởi đứng bên đường, dõi mắt nhìn theo xe của Hà Như khuất dần. Anh mừng thầm vì ban nãy khi đang ở câu lạc bộ đã không nói cho Hà Như biết chuyện anh về nước để ra mắt. Nhưng rốt cuộc anh muốn che giấu cái gì nhỉ? Ngay cả bản thân anh cũng không thể lý giải nổi.

Hà Như về đến nhà xong, vội vào phòng tắm soi gương trước. Gương mặt cô trong gương hơi ửng đỏ, sống mũi hơi ướm, chắc tại khi tối uống hơi quá chén. Cô rửa mặt, thay quần áo, rót một ly trà chanh. Cô quên mất đã xem ở tờ tạp chí nào nói trà chanh giúp giảm béo làm đẹp. Nhưng cô uống trà chanh không phải vì những công hiệu đó, mà sau mỗi lần uống rượu, cô đều uống một ly trà chanh để giải khát.

Cô nằm trên salon, bật tivi lên, nhưng chẳng có tâm trí nào xem. Cô nghĩ đến chuyện tối nay gặp Tiểu Thiên ở câu lạc bộ, lòng đắn đo, sao Tiểu Thiên lại biết cô đi đâu vào buổi tối? Nếu nói là trùng hợp, vậy thì cũng quá trùng hợp rồi. Và lại, Đông Khởi nói Tiểu Thiên là khách hàng của anh, sao cô chẳng hay biết gì đến chuyện Tiểu Thiên tìm đến luật sư? Lại nhớ đến việc mấy hôm trước Tiểu Thiên muốn hẹn cô cuối tuần gặp mặt nói chuyện, rõ ràng dường như tất cả mọi việc đều do anh xếp đặt trước.

Nghĩ đến đây, Hà Như bỗng nổi giận. Cô mang chiếc hộp da cất giấy tờ quan trọng được giấu trong tủ ra, mở khóa, sau đó lấy một quyển album ảnh ở dưới đáy hộp ra. Những tấm hình được để vào quyển album này đều là những tấm hình mà Hà Như rất quý, có vài tấm là hình chụp từ khi cô còn nhỏ cho đến lớn, vài tấm là hình cô chụp chung với mẹ, chúng là vô giá với cô.

Trang cuối cùng của quyển album là một tấm hình cô chụp chung với Tiểu Thiên. Cả hai cùng ngồi dưới một gốc cây, tựa vào nhau trong ánh chiều tà. Bốn năm trước, cô đã huỷ hết những tấm hình cô chụp chung cùng Tiểu Thiên, cả hình ảnh mình anh, chỉ còn giữ lại tấm hình này, cô đã đắn đo mãi cuối cùng đã không nỡ vứt đi mà giữ lại làm kỉ niệm.

Lúc này cô cầm lấy tấm hình, ngắm nhìn nụ cười của Tiểu Thiên trong hình, nhớ đến màn kịch tối nay của anh, cô giận dữ xé tấm hình làm hai.

Khi cô đang định vứt nửa tấm hình có ảnh của Tiểu Thiên vào sọt rác, bỗng lại trông thấy nụ cười rạng rỡ của anh trong ảnh. Tim cô dường như thắt lại, dịu xuống, cẩn thận ráp lại hai nửa tấm hình rồi để lại vào trong album.

31. Buổi sáng buồn

Khi Tiểu Thiên tỉnh giấc, ánh sáng mặt trời bên ngoài đã luồn qua khe cửa chiếu rọi xuống giường. Anh mở mắt, đảo mắt suy nghĩ một hồi mới nhớ ra mình đang ở đâu.

Anh xoay đầu nhìn qua Thu Địch, thấy cô vẫn còn đang ngủ say, bờ vai và cánh tay cô trắng nõn nà để ngoài chăn, một tia nắng chiếu trên mi mắt cô, nhấp nháy, khóe miệng cô như đang mỉm cười. Tiểu Thiên mê mẩn ngắm nhìn.

Chuyện xảy ra trên giường đêm qua, Tiểu Thiên gần như quên sạch, anh chỉ có cảm giác mình như con thuyền nhỏ đang trôi bồng bềnh trên làn sóng lớn, đến khi cổ họng khát khô, đầu óc quay cuồng.

Anh nhẹ nhàng bước xuống giường, ra ngồi salon, châm một điếu thuốc, rít mấy hơi lại dập đi. Anh cảm thấy hơi ngứa ngáy bèn đi tắm, sau đó quay lại phòng ngủ mặc quần áo vào rồi lại ra phòng khách châm một điếu thuốc.

Lúc này, đầu óc anh đã hoàn toàn tỉnh táo. Anh nhớ lại toàn bộ sự việc xảy ra đêm qua, cảm thấy mình thật vớ vẩn ngay từ khi bắt đầu. Hà Như có bạn trai thì liên quan gì đến mình? Người ta muốn thế mà, hưởng hồ bầy giờ mình và cô ấy chẳng còn gì ràng buộc nhau nữa. Mình khó chịu gì chứ? Như vậy chỉ tổ làm khổ bản thân, sống thêm mệt mỏi. Anh nghĩ, sở dĩ anh luôn vương vấn Hà Như, là vì trong lòng anh vẫn còn khao khát được chiếm hữu cô cho riêng mình. Như hồi xưa vậy. Nếu bây giờ anh chỉ xem Hà Như như một người bạn bình thường, thì anh sẽ dễ dàng lấy lại sự cân bằng tâm lý. Nhưng liệu Hà Như có còn chịu xem anh như một người bạn bình thường không?

Nghĩ đến đây anh lại châm một điếu thuốc. Trong làn khói thuốc, anh nhớ lại khoảnh khắc ân ái của anh và Thu Địch đêm qua, đáng tiếc là anh không nhớ được gì. Anh tự cười thầm, mất cái này nhưng lại có cái bù đắp lại, trong chuyện ái ân, anh thấy mình như kẻ mù thấy ánh sáng vậy. Nhưng bây giờ tâm trạng anh đã dần dần bắt đầu thấy dễ chịu.

Đột nhiên, chuông điện thoại reo liên hồi. Anh sợ tiếng chuông làm Thu Địch thức giấc, vội vàng nhắc máy. Tiếng một người đàn ông vang lên từ đầu dây bên kia: “Judy, hôm nay em dậy sớm thế, đêm qua ngủ có ngon không?”

Tiểu Thiên nghe xong cứ như bị người ta giáng cho một cái bạt tai vậy, anh lớn tiếng hỏi: “À lô, anh là ai?”

Bên kia cũng có vẻ bất ngờ, hỏi ngược lại: “Anh là ai? Judy có đó không?”

Tiểu Thiên chợt nhớ ra, lần trước khi anh và Hà Như cùng đến công ty của Thu Địch đóng bảo hiểm, tên tiếng Anh của Thu Địch là Judy. Rõ ràng bên kia không phải gọi nhầm số.

Anh trả lời: “Cô ấy còn đang ngủ.”

Bên kia có vẻ nóng: “Cô ta còn đang ngủ! Rốt cuộc mày là ai? Mày muốn chết hả?”

Tiểu Thiên phì một hơi thuốc vào trong ống nghe, “cụp” một tiếng bỏ máy xuống. Thu Địch ở trong phòng nghe có tiếng ồn, mơ màng dụi mắt đi ra, ngáp một cái nói: “Điện thoại của ai vậy? Mới sớm ra đã...!”

Tiểu Thiên không thèm để ý đến cô, tiếp tục hút thuốc. Lúc này di động của Thu Địch lại vang lên, cô bắt máy, nghe mấy câu đã bực bội nói với bên kia: “Anh Sáu, tôi chẳng đã bảo anh đừng gọi điện thoại cho tôi nữa sao? Ai? Anh ta là ai thì liên can gì đến anh!”. Nói xong cô giận dữ cúp máy, hỏi Tiểu Thiên: “Lúc nãy anh ta nói gì với anh?”

Tiểu Thiên cười nhạt nói: “Chẳng có gì, chỉ là vừa mở lời đã làm người ta thấy buồn nôn! Đến giờ anh vẫn chưa hề nói với em những lời âu yếm như thế! Xem ra quan hệ giữa hai người cũng không phải tầm thường, hình

như anh đã quấy rầy chuyện của hai người!”. Nói xong anh mở cửa định bỏ đi.

Thu Địch kéo tay anh lại nói: “Tiểu Thiên, anh đừng hiểu lầm em. Anh muốn đi đâu?”

Tiểu Thiên nói: “Đi khỏi đây. Tôi còn có thể ở lại đây nữa sao, chị Sáu!”

Thu Địch dấm thùm thụp vào ngực anh, khóc nói: “Anh đi đi. Đi ngay! Tôi không muốn trông thấy mặt anh nữa, tôi đã nói rồi đấy, anh đừng bao giờ hối hận!”

Tiểu Thiên quay người bỏ xuống lầu. Anh đến bãi đỗ xe tìm ra xe mình, lên xe xong bèn châm một điếu thuốc, đang lúc định cho xe nổ máy, chợt lại thở dài một cái, xuống xe, vứt điếu thuốc đi rồi quay lại lên lầu.

Thu Địch nghe có tiếng gõ cửa, vội vàng dụi mắt chạy ra mở cửa. Khi trông thấy người đang đứng ngoài cửa là Tiểu Thiên, cuối cùng nhịn không được bật khóc lên.

Tiểu Thiên diu cô vào trong nhà, nói: “Được rồi được rồi, chuyện trước kia coi như thôi. Anh sẽ không hỏi em anh Lục kia là ai, có quan hệ gì với em nữa? Chỉ cần em hứa với anh sẽ cắt đứt quan hệ với anh ta từ đây, chúng ta vẫn có thể tiếp tục duy trì mối quan hệ hiện nay.”

Thu Địch nói: “Vậy quan hệ của chúng ta hiện nay là gì?”

Tiểu Thiên cười nói: “Em muốn là quan hệ gì thì là như thế ấy.”

Thu Địch nói: “Anh chớ có cho em đi tàu bay giấy, rồi đến lúc quan trọng lại quẳng đi. Nhưng anh nói lời thì nhớ giữ lời đấy! Anh muốn biết người vừa điện thoại cho em khi nãy là ai không?”

Tiểu Thiên cười nói: “Anh chẳng nói rồi sao, việc trước kia coi như thôi. Anh không muốn biết!”

Thu Địch nói: “Anh đừng giả vờ như chẳng hề gì, thực ra lòng anh thế nào em còn không biết sao? Anh ngoài miệng nói có vẻ nhẹ nhàng thế, thực ra trong lòng rất khó chịu.”

Tiểu Thiên chỉ cười, châm một điếu thuốc không phản đối.

Thu Địch nói tiếp: “Người đó là ông chủ một nhà hàng Trung Hoa, nhưng trên thực tế hẳn nhúng tay vào tất cả các phi vụ mờ ám, đánh bạc, dặt gài, làm đại ca, mọi người gọi hẳn là anh Lục. Những chuyện này em chỉ mới biết được sau khi nghỉ việc ở nhà hàng của hẳn. Lúc đầu khi em vừa mới sang Los, muốn tìm một luật sư để làm thẻ xanh, em biết hẳn qua một người giới thiệu, hẳn rất tốt với em. Luật sư vốn định đòi em mười hai nghìn đô phí lo thủ tục, nhưng có hẳn ta dẫn đến nên sau đó luật sư chỉ lấy tám nghìn đô. Có một thời gian em làm thu ngân tại nhà hàng của hẳn, hẳn rất tốt với em, còn dành cho em nhiều ưu ái. Khi ấy ở Mỹ em bơ vợ không nơi nương tựa, nên cũng có tình cảm thân thiết với hẳn. Về sau em lấy được giấy phép hành nghề, vào làm ở công ty bảo hiểm hiện nay, thì dần dà cũng ít qua lại với hẳn, nhưng hẳn vẫn không chịu buông tha. Đôi lúc không thể thoái thác, em đành phải đi với hẳn, cuối cùng hẳn muốn vượt quá giới hạn nhưng đã bị em cự tuyệt. Kể từ sau khi anh đến Los, em đã không còn liên lạc với hẳn. Hôm nay chẳng hiểu vì sao hẳn lại nổi cơn lên mới sáng sớm đã gọi điện đến đây quấy rầy.”

Tiểu Thiên nói: “Sau này hẳn còn đến quấy rối thì em cứ gọi 911.”

Thu Địch cười nói: “Hẳn còn đến quấy rối em, em sẽ gọi điện cho anh.”

Tiểu Thiên nói: “Hay là sau này em đổi chỗ làm đi, tránh xa khỏi khu phố Tàu, đến sống ở miền Tây vậy, mình không chơi nổi với tụi này đâu, nhưng lẽ nào mình không thoát được chúng sao?”

Thu Địch nói: “Em cũng đã nghĩ đến cách này lâu rồi, nhưng khó tìm được chỗ ở tốt.”

Tiểu Thiên nói: “Chuyện này để sau hẵng tính vậy, anh sẽ nghĩ cách giúp em. Thu Địch này, bây giờ bụng anh đói lắm rồi.”

Thu Địch nói: “Em đi nấu món mì. Anh uống đỡ tách sữa trước nhé.”

Tiểu Thiên vội nói với theo: “Nhớ đừng bỏ ớt vào mì đấy!”

Cả hai ăn sáng xong, Thu Địch đề nghị đi shopping, cô nói với Tiểu Thiên: “Anh cũng nên sắm sửa một vài bộ đồ mới rồi. Xem bộ đồ trên người anh kìa, ai không biết lại tưởng anh là tên trộm mất.”

Tiểu Thiên cứ một mực không chịu đi shopping, anh nói: “Sau khi sang Mỹ có hai chuyện khiến anh nhức cả đầu: một là ngồi nghe ông Trình chủ nhà huyền thuyên về Long Môn Trận bóng biếc gì của ông ấy, hai là lao vào các shop mua sắm không suy tính.”

Thu Địch cười nói: “May mà em chưa khiến anh phải nhức đầu.”

Tiểu Thiên nói: “Nếu em muốn thay đổi thói quen sống của anh, anh thấy cũng sắp rồi đấy.”

Cuối cùng họ thỏa thuận cùng nhau đi tắm biển. Hôm ấy đẹp trời, tâm trạng Tiểu Thiên cũng vui vẻ hiếm thấy.

Tiểu Thiên lái xe đưa Thu Địch đến dưới lầu chung cư anh sống, sau đó để cô ngồi trong xe đợi anh, anh quay về nhà lấy quần bơi và khăn tắm rồi quay xuống ngay. Lần trước Thu Địch vội vàng nên chưa ghé qua nhà anh, lần này nhất định phải lên nhà anh xem thử xem.

Tiểu Thiên đành phải để cô cùng lên nhà. Ông Trình đang ăn mì, cuối tuần nào vợ ông cũng phải đưa con gái họ đi học đàn dương cầm, không có nhà. Mùi cay trong nhà bốc lên chấy cả nước mắt.

Ông Trình ngăm Thu Địch, chào rồi nhìn Tiểu Thiên cười cười. Tiểu Thiên đặng hăng liên hồi, vội vàng kéo Thu Địch vào trong phòng đóng cửa lại.

Phòng anh ngoài chiếc vi tính xách tay ra, khắp nơi toàn là sách báo và quần áo bẩn vứt ngổn ngang. Thu Địch lấy tay phẩy phẩy trước mũi, nhăn mặt nói: “Nhà anh thế này thì anh sống thế nào nhỉ? Anh lại chẳng thích ăn cay, cứ ở đây thật là khó chịu, hay là chuyển đến ở chung với em cho rồi, thế lại còn tiết kiệm được một khoản tiền thuê nhà nữa chứ.”

Tiểu Thiên nói: “Em chớ có đùa, hiện giờ quan hệ của chúng ta còn chưa phải lúc.”

Anh lôi hai chiếc quần bơi ra, lấy một chiếc khăn tắm đã dùng, kéo Thu Địch đi khỏi. Trên xe, Tiểu Thiên nói: “Thu Địch, ba năm nay kể từ sau khi em rời khỏi Thượng Hải, lâu lắm rồi anh đã không đi bơi.”

Thu Địch nói: “Em cũng lâu lắm rồi không được nhìn căn phòng bừa bộn của anh.”

Cả hai cùng cười phá lên.

32. Tình cũ chưa phai

Thấm thoát đã đến tháng 8, Tổng giám đốc Jones của công ty Hà Như muốn cô chuẩn bị giữa tháng cùng ông và mười mấy nhân viên khác của văn phòng chính tập đoàn M đến Thượng Hải, đàm phán với công ty bảo hiểm Viễn Đông Trung Quốc các vấn đề có liên quan đến việc tham gia cổ phần của tập đoàn M tại công ty này. Nếu như cuộc đàm phán thuận lợi, Hà Như phải ở lại Thượng Hải vài hôm để xử lý một số việc liên quan đến nghiệp vụ của công ty.

Jones cười: “Tôi đã đến Thượng Hải ba lần, lần đầu tiên là vào khoảng mười năm trước, lúc đó chắc cô đang vừa học vừa yêu phải không?”

Hà Như nhớ lại, lúc đó học đại học năm 3, cũng là giai đoạn cô và Ngô Tiểu Thiên đang yêu nhau thắm thiết. Không ngờ thoát cái mười năm đã trôi qua. Lần này quay về chốn cũ không biết sẽ có cảm tưởng gì? Tuy biết rằng quay về chốn cũ không có nghĩa là quay về quá khứ - trên thực tế điều này cũng không thể nào xảy ra được, nhưng sự tách bạch giữa không gian và thời gian của quá khứ và hiện tại sẽ không bao giờ có sự trùng lặp. Hôm ấy, lúc Hà Như đang ăn trưa tại một quán ăn Tứ Xuyên thì gặp lại Lưu Đông Khởi. Lâu lắm rồi cô không gặp anh, liền hỏi thăm tình hình sức khỏe của anh ra sao. Lưu Đông Khởi đánh mạnh vào cánh tay phải, anh nói: “Mọi thứ đều ổn cả. Gần đây thời gian của anh được sắp xếp kín mít, bữa cơm trưa anh thường hay ăn ở quán ăn nhanh dưới lầu, anh phải tranh thủ trước ngày 20 tháng này làm hết các công việc đang dở dang, như thế mới có thể tranh thủ được hai mươi ngày để về nước một chuyến.”

Hà Như nhìn vào mắt anh, cô cười nói: “Lúc đó nhớ quay trở lại làm việc đấy.”

Lưu Đông Khởi ngơ ngác một hồi, anh không biết câu nói của Hà Như ám chỉ là anh về nhà vui cùng ba mẹ và con gái mà không nhớ xa họ hay còn có ý gì khác. Anh biết thần kinh xúc giác của Hà Như vô cùng nhạy cảm, nhạy cảm đến nỗi anh tưởng chừng như cô có lúc có thể dễ dàng hiểu được tư duy của mình. Anh nghĩ, cũng may lần trước tại khu vui chơi ấy mình đã

không nói với cô việc mẹ anh muốn anh sau khi đến Thượng Hải sẽ gặp một nghiên cứu sinh của học viện nghệ thuật, nếu không lúc này anh khó xử đến phải nói. Thế là anh nói đùa: “Sao có thể được? Không phải ở Los Angeles này còn có cô bạn như em đang nhớ mong hay sao?”

Hà Như cười: “Bệnh nghề nghiệp khiến anh lúc nào cũng khéo ăn khéo nói, có ba mà nói thành chín. Nhưng đôi mắt anh không biết nói dối. Em chỉ nói câu bông đùa không có ý quan trọng gì cả nhưng ánh mắt anh lại có vẻ, điều này chứng tỏ trong lòng anh đang giấu giếm chuyện gì đó. Anh đừng lo, em sẽ không tò mò chuyện riêng tư của anh đâu. Không chừng tụi mình lại gặp nhau ở Thượng Hải đấy!”

Lưu Đông Khởi có chút bất ngờ, anh nói: "Em cũng về nước nghỉ phép thăm nhà à? Lúc đang hấp tấp, suýt nữa anh nói 'thăm nhà' thành 'ra mắt' "

Hà Như nói: “Ở trong nước em không có người thân nào cả lấy đâu mà thăm? Em dẫn sếp đến Thượng Hải bàn chuyện hợp tác đầu tư, có khả năng sẽ ở lại bên đây một thời gian.”

Lưu Đông Khởi vui mừng ra mặt, anh nói: “Thật là tốt quá, khi nào em đi? Lúc đó nhớ cho anh biết nơi ở và số điện thoại của em bên Thượng Hải. Anh đã tám năm rồi không về Thượng Hải.”

Mấy ngày trước khi khởi hành, Hà Như tranh thủ thời gian rảnh rỗi đến siêu thị mua quà cho vài người bạn khá thân và bạn học thời đại học.

Lúc ở trường rất ít giao du bạn bè này nọ, hầu hết thời gian cô ở trên lớp, thư viện hoặc đi làm công ở ngoài, cho nên mọi người thường nghĩ cô là người khó hòa đồng, bạn bè tâm đầu ý hợp chẳng có mấy ai. Cô nghĩ, bạn bè cô đa số đều đã lập gia đình, ở trong nước, con gái đến tuổi 30 mà chưa kết hôn thì rách việc lắm đây, không những chính mình lo lắng mà mọi người xung quanh cũng lo lắng. Ở Mỹ thì khác, con gái đến tuổi 30 vẫn còn được đàn ông phương Tây ngưỡng mộ, muốn nhõng nhẽo thì cứ.

Một người con gái phương Đông ở tuổi 30, khi đàn ông phương Tây nhìn họ chỉ đoán họ vào khoảng 25. Nhưng khi Hà Như đi mua rượu, nhân viên bán hàng còn hay hỏi cô đã qua tuổi 21 là độ tuổi mà pháp luật cho phép dùng rượu rồi hay không?

Hà Như biết, sau khi về nước gặp bạn bè, họ sẽ hỏi chuyện chồng con của cô, có lẽ sẽ hơi lúng túng một chút. Phải chuẩn bị sẵn tư tưởng để tránh đến lúc đó khó xử.

Cô tự dưng nhớ đến Ngô Tiểu Thiên, mình có nên nói với anh ấy mình sắp đi công tác ở Thượng Hải không? Không chừng anh sẽ nhờ cô mang ít đồ về. Cô gọi điện về nơi ở của anh hai lần, không có người nghe. Tối đến cô gọi tới phòng thực nghiệm mới gặp được anh.

Ngô Tiểu Thiên nghe cô sắp về nước, trong lòng hơi hụt hẫng, anh im lặng một lúc rồi nói: "Cám ơn em, anh không có gì để nhờ em mang về cả. Mẹ anh ở mãi tận Giang Nam, không tiện đâu."

Hà Như: "Vậy còn mấy người bạn chí cốt của anh ở Thượng Hải?"

Ngô Tiểu Thiên suy nghĩ rồi nói: "Họ chẳng thích thú với mấy thứ đó, nếu gặp họ cho anh gửi lời thăm là được rồi, nói Ngô Tiểu Thiên chưa có quen họ đâu."

Lúc Hà Như nghe anh nói những lời đó, giọng của anh có chút ghen ngào, trong lòng cô cũng cảm thấy khó chịu. Bạn thân của anh hầu như cô đều quen biết, lúc xưa ai cũng biết họ là một đôi uyên ương luôn quấn quýt bên nhau. Đến lúc đó nếu gặp được họ cũng không biết phải nói sao nữa.

Đang mãi suy nghĩ, Ngô Tiểu Thiên nói: "Nếu em thấy tiện, tối mai anh sẽ đến nhà em, có vài quyển sách và tài liệu anh muốn nhờ em đem về cho Châu Nhuận bạn cùng lớp trước đây của tụi mình, bây giờ nó đã là phó giáo sư của khoa mình, lúc trước khi anh đang học tiến sĩ tại chức, nó giúp anh rất nhiều."

Hà Như cười: "Người anh nói có phải tên một sách có biệt hiệu là "Cái dùi" không? Anh ta trẻ như vậy mà đã leo lên được phó giáo sư rồi à?"

Ngô Tiểu Thiên: "Chính hẳn. Trong đám bạn thân của anh chỉ có hẳn là ra hồn ra vía!"

Hà Như nói: "Được rồi, khi nào anh tiện thì cứ tới, hai ngày này sau 7 giờ em đều có ở nhà."

Tối hôm sau, Hà Như vừa về đến nhà đã nhận được điện thoại của Bạch Quả gọi đến, Bạch Quả nói với cô hết chuyện này lại sang chuyện khác. Hà

Như nhin không được liền hỏi: “Bạch Quả, có phải cậu đã biết tôi sắp về nước rồi không vậy?”

Bạch Quả ngại ngùng nói với cô: “Mình vừa nghe Giang Cốc nói. Cậu đã chuẩn bị hành lý xong chưa?”

Hà Như cười: “Nói đi, cậu muốn tớ đem đồ gì về cho nhà cậu đây.”

Bạch Quả nói: “Sao tớ thấy cái gì cậu cũng biết hết vậy? Là như vậy, hai năm nay bố tớ bị cao huyết áp, tớ muốn nhờ cậu mang về dùm một vài lọ thuốc cho ông ấy, nghe nói mấy thứ này công hiệu lắm. Không biết có tiện cho cậu không?”

Hà Như cười: “Đồ của cậu nhờ mang về, không tiện cũng phải mang!”

Bạch Quả vui mừng nói: “Vậy thì tốt quá! Ngày mai tớ sẽ mang sang. Cả địa chỉ, điện thoại nhà tớ cho cậu.”

Hà Như thay đồ rồi ra nhà bếp nấu ăn.

Lúc hơn 8 giờ, Ngô Tiểu Thiên đến, anh mang theo một túi sách đứng trước cửa nhà. Hà Như mời anh vào nhà, hỏi anh đã ăn tối chưa, Ngô Tiểu Thiên nói anh vừa từ phòng thực nghiệm qua đây. Thế là Hà Như lại bỏ thêm vào một nắm mì.

Ngô Tiểu Thiên: “Em bỏ ít cay nha.” Hà Như nói cô biết rồi.

Ngô Tiểu Thiên đặt túi xách xuống đất, nhìn quanh nhà cô, anh nói: “Căn hộ của em cũng rộng quá, tiền thuê chắc phải hai ngàn đô?”

Hà Như nói: “Một ngày đã có một nửa thời gian phải ở trong căn hộ này, đương nhiên phải ở cho ra hồn một chút, ở cho thỏa thích”.

Ngô Tiểu Thiên: “Em vẫn sạch sẽ như ngày nào, nhà em chả tí bụi bặm nào cả, bày biện cũng rất ngăn nắp.”

Hà Như nói: “Sau khi tan sở không có việc gì làm, bày đại ấy mà. Anh ngồi đi. Sao rồi, anh cũng vẫn lôi thôi lếch thếch như vậy à?”

Ngô Tiểu Thiên ấ a ấ úng không nói.

Thức ăn đã làm xong, hai đĩa thức ăn, rau trộn và một món canh. Hà Như làm cho cô và Ngô Tiểu Thiên mỗi người một tô mì. Cô thấy Ngô Tiểu Thiên vẫn còn thờ người ra đây liền nói: “Ăn đi chứ, sợ em ăn luôn anh à?”

Ngô Tiểu Thiên cầm đôi đũa, bỗng thấy sống mũi cay cay. Anh nói: “Hình như đã hơn chín năm rồi anh và em không ngồi ăn chung với nhau.”

Hà Như ngó người ra, cô chỉ cầm cúi ăn. Lúc trước, khi họ còn ở trường học, hầu như đều ăn cơm chung với nhau. Hà Như nghĩ đến những chuyện ấy, cô cũng thấy nao lòng.

Hai người ăn cơm xong, Hà Như vừa uống nước chanh vừa hỏi anh: “Tiểu Thiên, em muốn hỏi anh một việc, sao anh lại biết quán bar ấy?”

Ngô Tiểu Thiên hiểu ra cô muốn nói đến quán ba mấy tuần trước họ đã đến đó, không ngờ rằng Hà Như vẫn còn để ý tới chuyện ấy. Anh nói: “Em hẳn còn nhớ Thu Địch đi chung với anh chứ? Tối hôm đó anh không được vui nên cô ấy dẫn anh tới. Những nơi vui chơi như vậy anh là người ngoại đạo.”

Hà Như nghe qua, cảm thấy nhẹ người đi rất nhiều, cô lại hỏi: “Anh và Thu Địch vui vẻ lại rồi phải không?”

Ngô Tiểu Thiên cười: “Thật ra con người cô ấy rất tốt, chỉ có cái nóng tính.”

Hà Như cười: “Những người giống như anh là phải tìm một người nóng tính để quản lý.”

Ngô Tiểu Thiên cười: “Thế em không nóng tính à?”

Hà Như vừa nghe xong, cô liền đỏ mặt, cô nói: “Anh nói lung tung gì thế! Nhưng theo trực giác của em, cô ấy không phải là đối tượng lý tưởng nhất của đời anh. Anh phải tìm một người chín chắn hơn cô ấy.”

Ngô Tiểu Thiên nhìn cô, anh thở dài. Hà Như lại cười: “Có thể trực giác của em sai. Anh phải tự lo cho bản thân, không thể đi từ sai lầm này đến sai lầm khác.”

Ngô Tiểu Thiên trầm ngâm không nói.

Hà Như để ý thấy khoé mắt anh đỏ hoe. Lúc đó lòng cô đột nhiên thắt lại. Cô định mở lời thì thấy Ngô Tiểu Thiên từ từ ngẩng đầu lên, nhìn cô chăm chú. Hà Như cố gắng dẫn lòng mình, không ngờ Ngô Tiểu Thiên cầm lấy tay cô, tuy rằng Hà Như đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng vẫn cảm thấy

ngạc nhiên. Ngô Tiểu Thiên thốt lên từng chữ từng lời: “Hà Như, em có thể tha thứ cho anh không?”

Hà Như gật đầu, rồi cười với anh. Cô rút tay mình ra khỏi bàn tay Ngô Tiểu Thiên, cô nói: “Muộn rồi, anh về đi nhé!”

Ngô Tiểu Thiên hơi thất vọng, anh đứng lên đi về. Hà Như tiễn anh đến cửa hành lang. Ngô Tiểu Thiên ngừng lại cười gượng gạo: “Cám ơn món mì của em. Trông cái anh chàng họ Lưu đó cũng được đấy. Thật ra đó là lần đầu tiên anh gặp anh ấy.”

Hà Như nghe xong lại cười, cô trông theo dáng Ngô Tiểu Thiên, những điều cô muốn nói không tuôn thành lời.

Ngô Tiểu Thiên lên xe, đốt một điếu thuốc, rồi hút như kẻ thất thần. Đột nhiên anh gục đầu vào vô-lăng xe, ứa nước mắt.

CHƯƠNG 2

TRỞ VỀ (1)

33. Về lại chốn xưa

Los Angeles, 2 giờ chiều ngày 15 tháng 8. Hà Như cùng một đoàn mười mấy người của tập đoàn M đi chuyến bay của hãng Hàng không Phương Đông rời sân bay Los Angeles bay sang Thượng Hải.

Máy bay đã bay trên biển Thái Bình Dương được mười mấy tiếng, đến khoảng hơn 8 giờ tối ngày hôm sau theo giờ Bắc Kinh thì gần đến Thượng Hải. Hà Như đã ngủ trên máy bay hơn 7 tiếng, nhưng do chênh lệch múi giờ nên đến chiều, khi máy bay đến sân bay Kim Ba ở Hán Thành, cô chẳng thể nào ngủ được nữa. Bấy giờ cô đang ở trên máy bay ngắm nhìn thành phố Thượng Hải về đêm rực rỡ sắc màu, lung linh huyền ảo mà cô đã xa cách hơn 9 năm.

Los Angeles và Thượng Hải đều ở giữa khoảng 30 đến 35 độ vĩ Bắc, một nơi thì ở phía Đông Thái Bình Dương, một nơi thì ở phía Tây Thái Bình Dương. Hai thành phố này từ xa phản chiếu với nhau, tuy vậy mỗi nơi lại có nét đặc thù riêng.

So với những cao ốc ở Phố Đông đang mọc lên như nấm sau cơn mưa thì Canyon của Los Angeles lại có vẻ hơi già nua. Phần lớn chúng được xây dựng vào những thập niên 60-70 của thế kỷ trước. Ngày nay, ở nội thành Los Angeles sẽ hiếm thấy những tòa nhà nào năm tầng trở lên đang được xây dựng. Thứ nhất là bởi vì Los Angeles nằm trong vùng động đất khu vực Thái Bình Dương. Thứ hai là vì nền kinh tế của Los Angeles đang dần

dần mở rộng ra khỏi phạm vi nội thành. Tuy dân số Los Angeles chỉ có hơn ba triệu người nhưng thêm vào đó xung quanh lại có rất nhiều thành phố vệ tinh với quy mô dân số hơn mười triệu người. Diện tích của Los Angeles lớn hơn Thượng Hải nhiều, gấp đôi hoặc hơn nữa, bởi vậy về mặt không gian thì nó khá rộng rãi. Ở Los Angeles có tới mười mấy con đường cao tốc xuyên qua thành phố, những chiếc cầu lớn mọc lên san sát ở khắp nơi. Về mặt kết cấu, Los Angeles được bố cục theo hình bàn cờ điển hình. So với các thành phố lớn cổ kính như: New York, Chicago, Philadelphia v.v... với tư cách là đầu mối kinh tế của bang California, Los Angeles dường như trẻ trung hơn.

Đây là những ấn tượng sau hơn 5 năm Hà Như sống ở Los Angeles. Lúc trước, khi cô tốt nghiệp MBA ở miền Đông xong, sở dĩ cô không ở lại đó chính là vì cô nghĩ môi trường sống ở miền Đông khá bảo thủ, không tràn trề sức sống như ở California. Cô cho rằng sức cuốn hút của một thành phố không phải ở chỗ có bao nhiêu tòa cao ốc, bao nhiêu xe cộ mà là ở lối sống nhân văn .

Thượng Hải bây giờ hiện đại hơn nhiều so với hồi cô đi. Những khu cao ốc ở vùng Lục Gia Chủy dường như cũng không thua kém gì Street Canyon ở trung tâm thành phố Los Angeles. Tuy người ta không thể đánh giá sự phồn thịnh của một nền kinh tế bằng hình ảnh những tòa cao ốc, nhưng sự thay đổi đến mức tuyệt vời của Thượng Hải vẫn thật sự làm cho người ta say mê. Phát triển kinh tế là huyết mạch của thành phố, Thượng Hải ngày nay như được tiếp thêm một nguồn máu mới, đang vươn lên với một sức sống mãnh liệt.

Hà Như nghĩ thầm, thảo nào những người của tập đoàn M muốn nhanh chóng đầu tư vào Thượng Hải. Bởi vì đối với một thị trường phát triển mạnh mẽ như vậy ở Trung Quốc, chỉ cần hơi do dự một chút là sẽ vuột mất cơ hội. Lần này tập đoàn muốn góp cổ phần trong công ty bảo hiểm Viễn Đông, thực tế là vì họ muốn xây dựng một nền móng vững chắc trước, sau này sẽ dần dần đánh vào thị trường rộng lớn này.

Máy bay đang từ từ hạ cánh xuống sân bay Phố Đông.

Một đoàn ba chiếc xe đã có mặt ở sân bay từ trước. Cùng đến có ông phó giám đốc của công ty bảo hiểm Viễn Đông và một anh thông dịch viên khoảng độ 30 tuổi. Ông phó tổng giám đốc đã cùng ông phó chủ tịch của tập đoàn M lên chiếc xe thứ nhất, còn anh thông dịch viên lẽ ra muốn chen vào ngồi chung chiếc xe thứ ba với Hà Như, nhưng vì bên chiếc xe thứ hai không có ai phiên dịch nên anh ta đành phải qua xe đó. Hà Như đảm trách việc phiên dịch ở xe thứ ba.

Đoàn xe đã rời khỏi sân bay Phố Đông và đi thẳng đến khách sạn Shangri-la nằm ngay sát sông Hoàng Phố.

Trên đường đi, Hà Như trò chuyện với Jones. Cô hỏi Jones lần này đến Thượng Hải ấn tượng đầu tiên của anh là gì. Jones nói: “Tiếc là, tôi không thể nói ngay ấn tượng đầu tiên của tôi với nơi này, vì ngày mai khi mặt trời mọc ở biển phía Đông, tôi tỉnh dậy và đột nhiên phát hiện mọi thứ xung quanh tôi đều thay đổi cả”.

Một anh ngồi ở bên cạnh nói: “Hi vọng tối nay tôi sẽ có một giấc ngủ ngon. Vì lúc này ở New Jersey mặt trời đang mọc ở biển phía Đông.”

Đến khách sạn Shangri-la, mọi người đến nhà ăn ăn tối rồi sau đó về phòng của mình. Do trong đoàn chỉ có Hà Như là nữ nên cô được xếp riêng một phòng trên tầng 28.

Sau khi tắm xong, Hà Như rót một ly rượu nho đỏ rồi ra mở rèm cửa sổ. Đứng trên phòng của cô có thể thoải sức ngắm nhìn cảnh đêm phồn hoa ở thành phố Thượng Hải và bến sông Hoàng Phố từ đằng xa.

Chín năm rồi, Hà Như nghĩ.

Cô nhìn ra xa về hướng Từ Gia Hối nơi có mái trường xưa thân yêu của cô, trong khoảng thời gian 4 năm học ở đó, cô đã trải qua biết bao nhiêu ngọt bùi đắng cay, vì vậy mà tình cảm của cô dành cho nơi này thật khó dùng lời nào để diễn tả hết. Bây giờ từ trên cao nhìn ra xa, nó như bị nhấn chìm trong những ánh đèn cao áp vàng chanh. Những con đường nhỏ xinh xắn trong vườn trường dưới màn đêm tĩnh mịch ngày ấy giờ chắc cũng đã bị những ham muốn, dục vọng vô chừng nhấn chìm.

Lúc cô ở Mỹ, cô rất ít khi nghĩ đến mấy cái chuyện nhân cách bị vật chất hóa gì đó, nhưng lúc này khi xuống sân bay, cô dường như đã ngửi thấy hương vị của nó ngay. Có thể chỉ có kí ức mới là chân thật. Sau khi tốt nghiệp, Ngô Tiểu Thiên vẫn ở lại đây hơn bảy năm, có lẽ vì vậy mà tình cảm giữa hai người dần dần tan vỡ. Cô cứ suy nghĩ mãi, lúc trước Ngô Tiểu Thiên đòi ở lại rất cuộc là muốn theo đuổi cái gì? Bây giờ anh đang dốc hết sức mình cho sự nghiệp nghiên cứu khoa học là để trốn tránh quá khứ hay là anh đã thực sự thay đổi cách suy nghĩ?

Tối đó, cô đã suy nghĩ rất nhiều. Cô là trợ lý kinh doanh kiêm phiên dịch của tập đoàn M, tối đến phải đi ngủ sớm để ngày mai còn có đủ tinh thần tham gia buổi đàm phán. Nhưng cô cứ trăn trở mãi đến hơn 2 giờ khuya mới chập chờn ngủ được. Cuộc đàm phán lần này giữa đại diện của tập đoàn M và công ty bảo hiểm Viễn Đông chỉ diễn ra trong vòng ba ngày, 10 giờ sáng ngày mai diễn ra buổi đàm phán đầu tiên.

Trong làm ăn người ta rất chú trọng việc tạo ấn tượng đầu tiên của mình cho đối tác, điều này ảnh hưởng ít nhiều đến chiến lược đàm phán tiếp theo và số tiền đầu tư.

Sáng hôm sau, chưa tới 9 giờ Hà Như đã vội vàng thức dậy. Sau khi rửa mặt xong, cô chẳng trang điểm gì nhiều, chỉ búi tóc lên. Cô mặc một bộ vest váy màu đen đậm, bên trong là áo sơ mi màu xanh đen, trông cô rất trang nhã lại không có vẻ hào nhoáng, rất hợp với cô. Sau đó cô đến nhà ăn dùng bữa sáng. Cô đã gọi một ly nước cam, hai miếng bánh mì nướng và một cái bánh ngọt.

Lúc cô đang ngồi ăn thì tự nhiên có một người đàn ông bụng khay thức ăn đến trước bàn cô, người đó cười và hỏi cô bằng tiếng Anh rất lưu loát: “Thưa cô, tôi có thể ngồi chung được không?”.

Hà Như ngẩng đầu lên nhìn, thì ra người đó chính là anh phiên dịch bên công ty bảo hiểm Viễn Đông. Cô gật đầu cười.

Sau khi ngồi xuống, anh ta đưa danh thiếp cho Hà Như. Cô cầm tấm danh thiếp nhìn sơ qua, thấy tên anh là Cố Thôn, giám đốc bộ phận nghiên cứu và phát triển thị trường của công ty bảo hiểm Viễn Đông, tốt nghiệp

MBA ở trường B bên Mỹ. Hà Như cười, nói: “Nói như vậy, anh theo phái “trở về Thượng Hải” đó hả?”.

Cô cũng đưa danh thiếp của mình cho anh ta. Cố Thôn cầm tấm danh thiếp nhìn sơ qua và nói: “Tôi thích sống ở bên đây hơn. Nếu như sau này cô Hà Như được tập đoàn M cử đi công tác ở Thượng Hải thì chúng ta coi như vừa là bạn vừa là đồng nghiệp rồi.”

Hà Như nói: “Thương trường chỉ có đối thủ cạnh tranh chứ làm gì có người bạn chân chính. Chẳng lẽ thầy anh ở trường không dạy các anh điều này sao?”

Cố Thôn có vẻ hơi ngượng, anh nói: “Nhưng đây là ở Trung Quốc, chúng ta vẫn nên coi trọng tình cảm hơn.”

Hà Như nói: “Một tháng sau tôi phải trở về Los Angeles, sự nghiệp của tôi ở đó.”

Cố Thôn cười và nói: “Trở về đó thì cũng được. Bây giờ ở Thượng Hải có rất nhiều người tài giỏi, rất có tiềm năng. Nơi nào thích thì làm ở nơi đó, thực ra đều như nhau cả thôi. Cô Hà Như có phải đã lập gia đình ở Los Angeles rồi không?”

Hà Như nghe xong hơi bực mình, cô lạnh lùng nói: “Xin lỗi anh Cố, tôi có thể không trả lời câu hỏi này được không?”

Cố Thôn gượng cười, nói: “Đương nhiên rồi. Tôi chỉ là hơi hiếu kỳ mà thôi.”

34. cuộc đàm phán

Cuộc đàm phán bắt đầu diễn ra vào lúc 10 giờ sáng.

Hà Như giữ vai trò thư kí kiêm phiên dịch bên tập đoàn M, còn bên công ty bảo hiểm Viễn Đông thì do Cố Thôn đảm nhiệm.

Nội dung của buổi đàm phán chủ yếu tập trung vào việc thảo luận số cổ phần đóng góp của tập đoàn M trong công ty bảo hiểm Viễn Đông, phân công và trách nhiệm của nhân viên ở khâu điều hành. Công ty bảo hiểm Viễn Đông nhấn mạnh rằng: số cổ phần của tập đoàn M trong công ty bảo hiểm Viễn Đông không được phép vượt quá 40%. Tuy nhiên bên M lại kiên

quyết đòi đến 48% cổ phần. Công ty bảo hiểm Viễn Đông hiểu rất rõ, với tập đoàn M thì số tiền để mua 48% cổ phần trong công ty họ chỉ là một phần rất nhỏ thôi, nhưng mà hầu hết số vốn của công ty bảo hiểm Viễn Đông lại nằm hết ở đó. Về mặt điều hành công ty, tập đoàn M muốn trực tiếp điều hành hoạt động ở những bộ phận quan trọng và muốn có quyền quyết định các sách lược quan trọng của công ty. Nhưng công ty bảo hiểm Viễn Đông không chấp nhận, điều làm họ lo lắng nhất là người nắm nhiều cổ phần trong tay sẽ khống chế toàn bộ việc kinh doanh của công ty.

Buổi đàm phán kéo dài mãi đến hai giờ chiều mà vẫn chưa đi đến đâu. Thế là hai bên quyết định tạm ngưng và sẽ tiếp tục sau khi ăn trưa.

Lúc Hà Như đang ăn thì Cố Thôn lại đến ngồi chung bàn. Cố Thôn cười và nói với cô: “Cô Hà, lúc nãy trên bàn đàm phán bên cô rất quyết liệt, lẽ nào không còn cách nào sao?”.

Hà Như nói: “Đấy là chỉ thị của tập đoàn M đề ra, tôi chỉ theo chỉ thị của cấp trên mà truyền đạt lại cho các anh. Chúng tôi chỉ đặt phòng ở khách sạn trong ba ngày, nếu như ba ngày sau mà cuộc đàm phán vẫn ở trong thế bế tắc thì chúng tôi phải bay sang Quảng Châu.”

Cố Thôn vội vàng ăn xong rồi bỏ đi. Hà Như cười thầm trong bụng, cô biết Cố Thôn muốn thăm dò tập đoàn M cho nên cô đã bịa ra mấy câu để nói. Thực ra ý đồ thực sự của cấp trên cô không hề hay biết, nhưng cô tin rằng những lời mà cô nói lúc nãy thế nào Cố Thôn cũng tưởng là thật.

Buổi đàm phán đến hơn bảy giờ tối mới kết thúc. Đôi bên bước đầu đã nhất trí với nhau rằng tập đoàn M sẽ giữ 42% cổ phần, công ty bảo hiểm Viễn Đông giữ 49% và một người nữa giữ 9%.

Sau bữa ăn tối, Cố Thôn mời Hà Như đi nhảy ở khu vui chơi. Hà Như vì lịch sự nên đã nhảy hai bản với anh ta, nhưng sau đó cô từ chối với lý do là tối qua cô không ngủ được nên cô muốn về nghỉ sớm.

Cố Thôn nhìn cô đi khỏi thì lắc đầu, nghĩ bụng: “Cái cô này thật là, ở Mỹ bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn bảo thủ như thế.”

Hà Như vừa về đến phòng thì nghe thấy có tiếng người gõ cửa. Cô nghĩ bụng: cái anh Cố Thôn này sao mà phiền thế, cứ bám theo cô miết. Thế là

cô làm mặt lạnh ra mở cửa, hóa ra là Jones. Jones cười và nói: “Hà Như, tôi có thể làm phiền cô một lát được không?”

Hà Như cười và mời Jones vào phòng. Jones nói: “Như này, hôm nay trên bàn đàm phán cô làm rất tốt, cô đã làm cho phía bên kia hiểu chính xác, rõ ràng ý đồ của chúng ta.”

Hà Như cười, nói: “Cảm ơn ông đã quá khen, tôi chỉ cố gắng hết sức làm tròn trách nhiệm của mình mà thôi.”

Jones nói tiếp: “Cái anh Cố Thôn phiên dịch ở bên công ty kia hình như rất chú ý đến cô, cô phải biết cách quay anh ta đấy nhé.”

Hà Như nói: “Về việc này mọi người cứ yên tâm, tôi sẽ không vì lợi ích cá nhân mà đánh đổi lợi ích của công ty. Ông thử nghĩ xem, nếu tôi đối xử quá thờ ơ với anh ta, anh ta sẽ nói không tốt về chúng ta với sếp của anh ta.”

Jones mỉm cười. Ông nhìn Hà Như và giơ ngón cái lên, sau đó nói “Chúc em ngủ ngon” rồi đi mất.

Ngày đàm phán thứ hai và thứ ba tập trung chủ yếu vào việc tập đoàn M yêu cầu được tham gia điều hành và quyết định các sách lược trong công ty bảo hiểm Viễn Đông.

Sau hai ngày tranh luận rất quyết liệt, cuối cùng mỗi bên đã phải nhượng bộ một bước. Trong số 42% cổ phần của tập đoàn M thì chỉ có 40% được tham gia bỏ phiếu, tập đoàn M có quyền điều hành hoạt động ở tất cả các bộ phận trong công ty bảo hiểm Viễn Đông và chỉ định người điều hành. Nhưng thay vào đó toàn bộ 49% cổ phần của công ty bảo hiểm Viễn Đông đều được tham gia bỏ phiếu. 9% cổ phần còn lại không được tham gia bỏ phiếu, quyền tham gia bỏ phiếu chỉ do bên tập đoàn M và công ty bảo hiểm Viễn Đông toàn quyền quyết định. Còn về việc tập đoàn M có quyền quyết định các sách lược của công ty hay không còn tùy thuộc số cổ phần tham gia bỏ phiếu. Đây là bước nhượng bộ lớn nhất của tập đoàn M trong cuộc đàm phán lần này. Số vốn của công ty bảo hiểm Viễn Đông bây giờ đã tăng lên gần gấp đôi, và như thế tập đoàn M có thể dựa vào nguồn tài chính dồi

dào này để đứng vững ở Lục Gia Chủy, một thị trường với tiềm năng rộng lớn.

Sau khi đàm phán xong, hai bên đã cùng ký hiệp định. Ông chủ tịch công ty bảo hiểm Viễn Đông đã cười và nói với ông phó chủ tịch tập đoàn M: “Như thế ngày mai không cần phải trả phòng gấp để bay sang Quảng Châu phải không?”

Ông phó chủ tịch nghe Cố Thôn dịch xong thì quay sang nhìn Hà Như với vẻ mặt khó hiểu. Hà Như ghé sát ông phó chủ tịch, cười và nói nhỏ mấy câu với ông. Ông phó chủ tịch nghe xong nhìn Hà Như bật cười.

Sau khi cuộc đàm phán kết thúc thì tối hôm sau, Jones và ông phó chủ tịch cùng một số người khác đã rời khỏi Thượng Hải bay về Mỹ. Hà Như và 6 người đại diện của tập đoàn M vẫn ở lại Thượng Hải để giải quyết hết những điều khoản cụ thể về nghiệp vụ trong hiệp định. Sự căng thẳng trong mấy ngày qua của Hà Như cuối cùng cũng đã được giải toả bớt. Ban ngày cô cùng các cộng sự của mình làm việc tại tổng công ty bảo hiểm Viễn Đông ở Lục Gia Chủy, tối đến không bận việc gì nữa thì cô lo những việc riêng của mình.

Đầu tiên cô gọi điện thoại cho ba mẹ của Bạch Quả, sau đó cô đón taxi đi đến nhà Bạch Quả để đưa đồ mà Bạch Quả nhờ cô gửi giúp.

Ba mẹ Bạch Quả nhìn thấy Hà Như thì vô cùng mừng rỡ, y như là gặp được con gái của mình vậy.

Bạch Quả là con gái một trong nhà, ba cô là bộ đội, còn mẹ cô là giảng viên đại học, cả hai ông bà đều đã về hưu. Hà Như cảm thấy vóc dáng của Bạch Quả hao hao giống ba, còn khuôn mặt lại thanh tú giống mẹ. Trong lúc đang nói chuyện thì ba mẹ của Bạch Quả nhắc đến chuyện kết hôn của Bạch Quả. Mẹ cô hỏi Hà Như: “Chuyện của con Bạch Quả và thằng Giang Cốc đến đâu rồi cháu?” Hà Như chợt nhớ đến những lời mà Bạch Quả nói với cô hôm sinh nhật. Hà Như nói: “Bạch Quả hình như muốn đám cưới trong năm nay, Bạch Quả nói là họ muốn đi làm thủ tục kết hôn vào dịp sinh nhật cô ấy, tết sẽ về làm đám cưới luôn.”

Mẹ Bạch Quả nghe xong vui mừng nói với ba Bạch Quả: “Anh à, anh đã nghe thấy chưa, chỉ còn ba tháng nữa là con gái của chúng ta đã lập gia đình rồi! Sinh nhật của con Bạch Quả là vào cuối tháng mười một mà.”

Ba Bạch Quả nói: “Anh đã nói với em từ trước rồi mà, chuyện gì đến nó sẽ đến. Chuyện của con cái cứ để chúng nó lo, em lo mà được à?”

Hà Như nói: “Cháu chỉ còn ở lại đây vài ngày nữa thôi là phải bay về Mỹ rồi, nếu hai bác muốn gửi đồ gì cho Bạch Quả thì hai bác cứ gọi điện thoại cho cháu.”

Mẹ Bạch Quả cười và nói: “Bạch Quả nó sắp về rồi nên không cần phiền cháu mang đi nữa.”

35. ký ức chiều mưa

Rời khỏi nhà Bạch Quả, Hà Như đón taxi ở một ngã, đường để về lại Phố Đông. Khi đi ngang qua bến sông, cô bảo bác tài xế chạy chậm lại. Nhìn những gợn sóng trong vạt lặn tăn trên mặt sông, cô như trở về chín năm trước.

Đó là vào một buổi tối trời mưa lất phất, cô và Ngô Tiểu Thiên cùng che dù đi dạo bên bến sông. Lúc đó hai bên bờ sông vẫn chưa náo nhiệt như bây giờ, nhìn từ xa, Phố Đông đang trong giai đoạn xây dựng cứ thấp thoáng trong mưa. Cảnh sắc ban đêm vô cùng yên tĩnh. Cô và Ngô Tiểu Thiên đều không nói gì cả, ai cũng lặng lẽ bước đi trong mưa. Trước khi đến đây, những gì muốn nói thì cả hai đều đã nói hết với nhau rồi, không khí bây giờ rất trầm lắng, nói đùng hơn là rất nặng nề.

Hôm đó, Hà Như đã lấy được hộ chiếu sang Mỹ du học. Đây là kết quả đạt được sau hơn hai năm nỗ lực phấn đấu của cô. Nhờ vào thành tích học xuất sắc, cô đã được nhận vào học tiến sĩ tại trường Đại G ở miền Đông Bắc Mỹ. Ước mơ của cô cuối cùng đã trở thành hiện thực.

Nhưng mỗi tình gần ba năm trời giữa cô và Ngô Tiểu Thiên lại gặp phải trắc trở, nếu không nói là đã chấm hết. Hồi đó cô không còn cách nào để thuyết phục Ngô Tiểu Thiên cùng với cô sang Mỹ du học. Thực ra thành tích học trong lớp của Ngô Tiểu Thiên luôn xếp hàng top ten. Anh đã lấy được bằng tiếng Anh cấp 8 từ lâu. Hơn nữa anh cũng nghĩ Thượng Hải rất

có tiềm năng phát triển nên muốn làm việc ở đây, chứ không muốn mất thêm mấy năm khổ luyện nữa mới lấy được cái bằng tiến sĩ. Trước khi Hà Như đi làm hộ chiếu, anh đã nói với cô rằng: nếu như Hà Như xin được hộ chiếu, anh đồng ý ở lại Thượng Hải đợi cô cho đến khi cô lấy được bằng tiến sĩ bên Mỹ trở về. Nhưng Hà Như lại nghĩ hoàn toàn khác, cô nói nếu cô đã bước chân ra đi thì sẽ không bao giờ quay đầu trở lại. Tuy vậy, cô cũng muốn ở Mỹ đợi Ngô Tiểu Thiên trong ba năm để anh có thể thay đổi ý định.

Hôm nay, Hà Như đã nhận được hộ chiếu, vì thế họ hẹn nhau ra bến sông này để đưa ra quyết định cuối cùng của mình.

Ngô Tiểu Thiên rút thuốc liên tục, khói thuốc làm cho Hà Như cay sè cả mắt.

Sau cùng, Hà Như phá tan bầu không khí im lặng, cô lên tiếng: “Tiểu Thiên, nếu tụi mình đưa nào cũng muốn đi theo con đường mà mình đã chọn thì bây giờ hãy để thời gian quyết định. Em đã nói rồi, em đồng ý đợi anh ba năm, trong ba năm đó anh có thể thay đổi quyết định của mình.”

Tiểu Thiên nói: “Đây là một việc không thể. Nếu như em đã có suy nghĩ như vậy thì anh khuyên em đừng nên ép buộc mình nữa. Nếu em đồng ý học xong quay trở về thì anh có thể đợi em.”

Hà Như gượng cười, nói: “Chính anh là người hiểu rất rõ vì sao em lại quyết định sang Mỹ, bởi thế em sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa.”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Nếu đã như vậy thì tối hôm nay có thể sẽ là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta.”

Hà Như nghe xong liền ôm chặt lấy anh mà khóc. Ngô Tiểu Thiên cũng rưng rưng nước mắt, ngay lúc đó anh đã có ý nghĩ từ bỏ sự lựa chọn của mình, nhưng sau đó anh lại tự nhủ với mình rằng đó chỉ là cảm xúc nhất thời.

Hôm đó cũng là khoảng giữa tháng tám, hai người cứ thế ôm nhau dưới mưa, chẳng ai muốn chia tay.

Mãi đến 2 giờ khuya, Ngô Tiểu Thiên mới dìu Hà Như về đến nhà cô.

Mấy ngày sau Hà Như lên đường sang Mỹ. Lúc ở cổng soát vé sân bay Hồng Kiều, cô cứ quay đầu nhìn lại, hi vọng Ngô Tiểu Thiên sẽ bất ngờ xuất hiện ở sảnh chờ, nhưng cuối cùng cô đã thất vọng.

Thực ra, lúc đó Ngô Tiểu Thiên cũng đang đứng ở một góc, lặng lẽ nhìn cô đi vào trong. Sau khi anh đến Mỹ, anh cũng không kể với Hà Như về chuyện này. Tính anh là thế, y như trẻ con, dù thế nào cũng phải giữ thể diện.

Và sẽ không ai có thể hiểu Ngô Tiểu Thiên bằng Hà Như. Vì vậy cuối năm ngoái, khi biết Ngô Tiểu Thiên sắp sang Mỹ học sau tiến sĩ, cô đã rất ngạc nhiên. Đương nhiên, mới đầu cô vẫn chưa biết mối quan hệ giữa Ngô Tiểu Thiên và Trần Thu Địch, cô chỉ cảm thấy Ngô Tiểu Thiên khi đụng chuyện lớn vừa thiếu quyết đoán, lại vừa tùy tiện.

Hà Như vừa về đến khách sạn thì có một cô gái ôm một bó hoa đến và nói: “Cô Hà Như, vừa nãy có một vị khách họ Cố nhờ gửi tặng bó hoa này cho cô.”

Hà Như ôm lấy bó hoa, cô nhìn thấy bên trong bó hoa có kẹp một mảnh giấy nhỏ, bên trên mảnh giấy có mấy dòng chữ viết bằng tiếng Anh: “Cô Hà thân mến, xin cô thứ lỗi về sự đường đột của tôi. Tôi muốn mạn phép mời cô ngày mai cùng dùng bữa tối với tôi. Nếu được cô đồng ý thì tôi sẽ rất lấy làm vinh hạnh. Cố Thôn .”

Hà Như cười nhếch môi, cô đem bó hoa để ở bệ cửa sổ. Sau đó cô tìm danh thiếp của Cố Thôn rồi gọi vào điện thoại cầm tay của anh ta, cô nói: “Anh Thôn à, rất lấy làm tiếc là tối mai tôi đã có hẹn rồi.” Chưa đợi đầu dây bên kia trả lời thì cô đã cúp máy.

Cô nhớ lại còn mấy cuốn sách Ngô Tiểu Thiên nhờ cô gửi cho Châu Nhuận, liền gọi điện thoại đến nhà Châu Nhuận. Đầu dây bên kia là một giọng nam ồm ồm, nghe có vẻ như không phải giọng của Châu Nhuận, người bạn thời đại học của cô. Thế là cô hỏi đầu dây bên kia: “Xin hỏi có phải Châu Nhuận đó không?”

Bên kia nghe thấy giọng của cô thì chần chừ một lát mới nói: “Tôi là Châu Nhuận đây. Thế còn cô là ai? Tôi nghe giọng cô rất quen.”

Hà Như không muốn cho anh biết ngay cô là ai nên liền nói: “Bạn của anh, Ngô Tiểu Thiên nhờ tôi đem mấy cuốn sách cho anh. Sau 8 giờ tối ngày mai anh hãy đến quây tiếp tân ở đại sảnh khách sạn Shangri-la hỏi cô gái họ Hà ở phòng tầng 28. Cô ấy có ít đồ muốn đưa cho anh.”

36. sóng lòng

Tối hôm sau, sau khi từ tổng công ty bảo hiểm Viễn Đông trở về, Hà Như đã ăn tối ở nhà ăn và sau đó về phòng tắm.

Lúc 8 giờ, Hà Như nghe thấy có tiếng ai gõ cửa, cô đi ra mở thì thấy ở ngoài cửa có một người mập mập, mặt tròn trĩnh và đeo một cặp kính.

Hà Như mới đầu cũng rất ngỡ ngàng, chưa kịp nhận ra đó là ai thì người đó liền gọi tên cô.

Người đó cười cười rồi nói: “Hà Như, đúng là cậu. Tối hôm qua nghe điện xong tớ cứ suy nghĩ mãi xem cậu là ai. Đã từ Mỹ trở về, lại quen với Tiểu Thiên, họ Hà mà giọng nói lại còn quen quen nữa chứ, mình đoán chắc là cậu rồi Hà Như. Cậu dường như chẳng thay đổi gì, vẫn giống như hồi tốt nghiệp. Phong cách vẫn như hồi nào.”

Hà Như bật cười và mời anh vào phòng, cô nói: “Ông bạn của tôi ơi, cậu hình như phát tướng ra rồi. Nếu như gặp cậu ở ngoài đường thì chắc mình không nhận ra mất. Thật không thể tưởng tượng nổi Châu Nhuận trước đây ốm như cây sậy nay lại bự con như thế này.”

Bạn bè cũ gặp lại có vô vàn chuyện để nói. Ban đầu Châu Nhuận hỏi thăm về tình hình của một vài đứa ở bên Mỹ, Hà Như nói: “Mỗi đứa một nơi, mấy năm qua cũng chưa có dịp nào gặp nhau. Bình thường chỉ thỉnh thoảng liên lạc qua điện thoại mà thôi. Phần lớn đều đã có gia đình, có công ăn việc làm cả.”

Tiếp đó, Châu Nhuận hỏi thăm về tình hình của Ngô Tiểu Thiên. Hà Như cũng nói sơ qua về tình hình của anh ta.

Châu Nhuận thở dài, nói: “Tiểu Thiên cũng hơi khó xử thiệt, cậu hiểu tính cách của cậu ấy hơn bọn mình. Đôi khi nhắc đến cậu ấy, mấy đứa đều nói cậu ấy đã làm hai chuyện khiến ai cũng phải ngạc nhiên.”

Hà Như hỏi: “Đó là hai chuyện gì?”

Châu Nhuận nói: “Cậu cũng có thể đoán ra được rồi đó. Chuyện thứ nhất là lúc trước cậu ấy thà chia tay với cậu còn hơn cùng cậu sang Mỹ, chuyện thứ hai là năm ngoái cậu ấy lại quyết định sang Mỹ học sau tiến sĩ, mới đầu bọn tớ còn tưởng cậu ấy sang đó là vì cậu, nào ngờ sau đó cậu ấy nói với bọn tớ là vì nguyên nhân khác.”

Hà Như nói: “Mối quan hệ giữa bọn mình đã kết thúc từ lâu rồi, hơn nữa bọn mình đã chia tay nhau bao nhiêu năm, cả hai đều đã thay đổi rất nhiều. Mình cũng đã suy nghĩ đến những chuyện này.”

Châu Nhuận nói: “Thế Tiểu Thiên chưa nói với cậu về chuyện của cậu ấy với cái cô người Đài Loan à?”

Hà Như đoán người mà anh nói chính là cái cô Thu Dịch mà cô đã gặp ở công ty bảo hiểm Viễn Đông và ở khu vui chơi. Nhưng chuyện giữa bọn họ thì cô chẳng biết tí gì. Thế là cô hỏi Châu Nhuận là chuyện gì.

Châu Nhuận nói: “Chuyện này không thể chỉ vài ba câu là nói hết được. Cô ấy cùng học chung trường với bọn mình, không biết sao Tiểu Thiên lại dính vào cô ta, mà còn sống chung với cô ấy nữa. Cậu ấy có một cái tật xấu là khi làm việc gì thì cũng qua loa, bây giờ nếm đủ khổ cực thì mới tỉnh ra được. Cậu ấy là người tốt, cậu hãy giúp đỡ cậu ấy, các cậu cũng đừng nên nghĩ đến chuyện xưa nữa mà làm gì, dù sao thì vẫn còn là bạn mà. Cậu ấy không thể tiếp tục vấp ngã, nếu vấp ngã thêm lần nữa thì e rằng cuộc đời của cậu ấy coi như đã hết.”

Hà Như vừa nghe vừa lặng lẽ uống rượu. Hai người trò chuyện mới đó đã hai tiếng đồng hồ. Châu Nhuận hỏi Hà Như lần này định ở lại trong nước bao lâu, Hà Như nói rằng có thể cô sẽ ở lại khoảng một tháng.

Châu Nhuận nói: “Đợi hôm nào cậu rảnh, tớ sẽ gọi mấy đứa ở Thượng Hải về để bọn mình họp mặt.”

Hà Như cười và gật đầu đồng ý.

Cô đưa mấy cuốn sách của Ngô Tiểu Thiên nhờ gửi cho Châu Nhuận rồi nói: “Trước lúc mình đi, Ngô Tiểu Thiên đã nói với mình là một bài luận văn của anh ấy đã được đăng trên PNAS.”

Châu Nhuận giở cuốn sách ra và hớn hờ nói: “Chà, chà! Cái cậu này ghê thật. Khi nào cậu sang lại bên đó thì nhất định phải cảm ơn cậu ấy giùm tớ đấy.”

Châu Nhuận ra về, tâm trạng của Hà Như cứ bứt rứt không yên. Cô cứ nghĩ đến những lời mà Châu Nhuận nói với cô lúc nãy: “Cậu ấy là người tốt, cậu hãy giúp đỡ cậu ấy, không còn yêu nhau nữa thì dù sao cũng là bạn học ngày xưa.” Nghĩ đến mối quan hệ ương ương dở dở giữa cô và Ngô Tiểu Thiên trong suốt một năm qua. Mũi cô bất giác cay cay.

Cô bước đến bên cửa sổ, nhìn ra sông Hoàng Phố xa xa. Cô như lại nhìn thấy một đôi trai gái đang ôm chặt lấy nhau trước khi phải xa nhau mãi mãi ở bến sông chín năm về trước. Cô tự nhiên rưng rưng nước mắt.

Cô bèn nhắc điện thoại lên và gọi đến chỗ ở của Ngô Tiểu Thiên. Cô nhìn đồng hồ đã là 10 giờ 15 phút, bên Los Angeles lúc này chắc đang là 7 giờ sáng.

Chuông điện thoại reo liên hồi, đầu dây bên kia cũng không có ai bắt máy.

Hà Như bấm gọi lại số của Ngô Tiểu Thiên, vẫn không có ai nhắc máy. Cô nghĩ, bây giờ bên này đang là tối thứ 3, vậy bên đó phải là sáng thứ ba, Ngô Tiểu Thiên đêm nào cũng thức khuya, không lý nào anh ta lại đi ra ngoài sớm như vậy. Những hôm nào đặc biệt thì không nói, sáng nào cũng phải đến 9 giờ anh ta mới ngủ dậy, trừ phi...

Cô bỗng giật mình, “á ...à” cô chợt nghĩ ra, trừ phi tối hôm qua anh ta không ngủ ở nhà. Cô cũng thoáng nghĩ đến Thu Địch, bạn gái trước đây của Ngô Tiểu Thiên và những gì mà Châu Nhuận đã nói với cô, cô liền cúp máy. Ban nãy, sau khi Châu Nhuận nói với cô rằng: “Ngô Tiểu Thiên chẳng chú tâm vào việc gì”, cô lại nghĩ tốt về Ngô Tiểu Thiên, nhưng ý nghĩ đó giờ đã tan biến mất.

Cô nhớ lại lần trước ở quán ăn Tứ Xuyên, Lưu Đông Khởi đã nói với cô là anh sẽ về nước chơi, bảo cô sau khi đến Thượng Hải thì cho anh biết địa chỉ và số điện thoại để liên lạc. Sớm nhất là ngày 21 anh sẽ trở về nước. Bây giờ bên đây đã là tối ngày 20, tức là sáng ngày 20 bên Los Angeles.

Nếu như cô muốn gặp Lưu Đông Khởi ở Thượng Hải thì bây giờ phải gọi điện thoại cho anh rồi.

Tuy vậy, lúc nhắc điện thoại lên thì cô lại chần chừ. Cô nghĩ, cô chủ động cho Lưu Đông Khởi biết địa chỉ và số điện thoại của mình như thế có bị anh hiểu lầm là cô đang trông đợi anh không? Nếu như anh thật sự nghĩ rằng cô đang tỏ ý thích anh thì mối quan hệ của họ sẽ không thể trở lại như trước được nữa.

Nhưng rồi cô cũng đã gọi điện thoại đến nhà Lưu Đông Khởi. Lưu Đông Khởi nhắc điện thoại lên với giọng còn ngái ngủ, hỏi: “Ai vậy?”. Hà Như cười và nói: “Em đây, Hà Như đây, anh vẫn chưa dậy à? Em cứ tưởng anh sắp trở về nước nên không ngủ được nữa chứ!”

Lưu Đông Khởi nghe thấy giọng cô thì vui mừng nói: “Anh cứ tưởng em đã quên những gì chúng ta đã nói với nhau ở quán ăn Tứ Xuyên rồi chứ. Tối qua anh bận chỉnh sửa tài liệu, mãi đến hơn 2 giờ mới ngủ. Anh đã đặt vé máy bay vào tối thứ bảy, nên anh muốn nộp tài liệu ngay ngày hôm nay để ngày mai có thể đi mua một ít đồ chuẩn bị về nước.”

Hà Như cười và nói: “Anh nên đem ít đồ về thôi, ở Thượng Hải thứ gì cũng có, em đã hối hận khi mang về quá nhiều đồ, hay là anh để về đây hằng mua, đừng để lúc đó đã mất công chất cả đống va li đồ mang về, mà mọi người ở nhà lại cứ tưởng là toàn đồ của Trung Quốc.”

Lưu Đông nói: “Từ bên đây mang về thì có ý nghĩa hơn so với mua ở bên đó chứ. Em ở bên đó thế nào rồi? Thượng Hải trong mấy năm qua đã thay đổi rất nhiều rồi phải không?”

Hà Như nói: “Hiệp định của bọn em đã được ký kết, tuy vậy em cũng phải ở lại đây thêm mấy ngày nữa. Còn Thượng Hải thay đổi ra sao thì bây giờ em không thể nào kể hết được, đợi khi nào anh về đây sẽ thấy. Em cho anh địa chỉ và số điện thoại của em, ban ngày thì em không có ở khách sạn, chỉ có sau 8 giờ tối anh mới gặp được em.”

Cô đọc địa chỉ và số điện thoại của mình, sau đó nói với Lưu Đông Khởi chừng mấy câu nữa thì cúp máy.

37. ngôi trường xưa

Thứ bảy, Hà Như dậy từ rất sớm, cô muốn đến đường Nam Kinh đi dạo một lát, rồi sau đó ghé qua thăm trường cũ của cô. Cô vừa sắp ra khỏi nhà thì nghe thấy tiếng điện thoại reng. Cô nhắc máy lên, nghe thấy giọng của Cố Thôn thì cô tỏ vẻ khó chịu. Cố Thôn nói bọn họ lâu lâu mới được rảnh rỗi nên hôm nay anh ta muốn lái xe chở cô ra ngoài chơi cho khuây khoả.

Hà Như nói cô muốn được tự mình đi ra ngoài, Cố Thôn cười: “Cô Hà Như, xin cô đồng ý một lần này thôi được không, hôm nay cô lại định từ chối tôi nữa hả, ngay cả vợ tôi cũng sắp khinh thường tôi rồi.”

Hà Như vừa nghe xong phì cười, nói: “Bây giờ anh đang ở đâu?”

Cố Thôn nói: “Tôi đang ở dưới khách sạn. Chúng ta đi uống trà trước đi.”

Sau khi Hà Như lên xe thì Cố Thôn nói: “Cô Hà Như, không phải là tôi chê cô đâu nhé, cô đã ở bên Mỹ lâu như thế mà sao quan niệm vẫn còn bảo thủ so với những cô gái ở Thượng Hải thế? Lâu lâu mới có một ngày rảnh rỗi, phải để cho mình được nghỉ ngơi chứ.”

Hà Như nói: “Tôi đã quen với cách sống tự lập ở bên Mỹ, không thích những chốn ồn ào đông người. Sống trong thế giới riêng cũng không hẳn là buồn.”

Cố Thôn nói: “Còn tôi lại là người không chịu được sự buồn chán. Hồi học ở trường B bên Philadelphia, học hành căng thẳng, nên cứ đến cuối tuần là tôi lại một mình lái xe ra ngoài ô chơi. Tốt nghiệp xong chịu hết nổi, kiên quyết quay về lấy vợ sinh con, cả nhà ríu rít thế mới vui.”

Hà Như nói: "Nhìn anh, tôi không nghĩ là anh có con rồi đâu đấy.""

Cố Thôn nói: “Tôi như thế là muộn đấy, mấy năm bên Mỹ, tôi cũng không biết là mình được hay mất nữa”

Cố Thôn dẫn Hà Như đến một quán ăn, khó khăn lắm họ mới kiếm được chỗ ngồi. Cố Thôn nói Hà Như thích ăn gì thì cứ gọi. Hà Như chỉ gọi một đĩa sủi cảo rồi không gọi gì thêm. Cố Thôn nói: “Nếu biết cô ăn đạm bạc thế này thì tôi đã không dẫn cô đến những quán này.”

Hà Như nói: “Bữa sáng tôi chỉ thường dùng mấy cái bánh ngọt, thêm một ít nước ép trái cây hoặc là sữa tươi. Mà hôm nay chủ yếu là chúng ta đi

ra ngoài để thư giãn, ăn gì cũng được mà.”

Cố Thôn nói: “Thôi được, tùy cô vậy. Chỉ cần cô vui là được.”

Anh ta đang nói thì điện thoại reo. Anh bắt điện thoại, thì thà thì thào gì đó mấy câu, Hà Như nhìn sắc mặt của anh ta thì biết đầu dây bên kia là một người nào đó rất thân thiết với anh ta.

Cố Thôn chỉ vào điện thoại nói: “Không phải là điện thoại của vợ tôi đâu, hôm nay cô ấy đã đưa con về bên ngoài rồi, cô đừng có lo. Tôi nói chuyện với một người bạn bên Mỹ về ấy mà. Nếu như được thì tôi sẽ sắp xếp thời gian cho các cô gặp mặt nhau nói chuyện. Hay là tối nay tôi chở cô qua nhà tôi chơi được không?” Vừa nói anh ta vừa tắt điện thoại.

Hà Như đã đoán ra được đầu dây bên kia là một cô gái, nhưng chắc hẳn không phải là vợ anh ta. Trong bụng cô nghĩ thầm, cái anh Cố Thôn này cũng không phải là một người thật thà.

Cố Thôn lắc đầu, nói với Hà Như: “Cô cũng thấy rồi đó, là một cô gái. Tôi đã quen với cô ta ở một bữa tiệc đám cưới của người bạn học, cô ấy muốn sang nước ngoài nên cứ bám theo tôi. Ôi, cũng thật là nhất thời hồ đồ.”

Anh ta lấy một điều thuốc ra hút rồi nói: “Cô Hà, không giấu gì cô, mấy ngày nay tôi cứ suy nghĩ mãi, với điều kiện quá tốt như cô, cô hoàn toàn có thể lấy danh nghĩa là đại diện của tập đoàn ở lại Thượng Hải để làm việc, nếu như cô có thể ở lại, thì mối quan hệ hợp tác giữa công ty chúng tôi và quý tập đoàn sẽ càng trở nên tốt đẹp.”

Hà Như cười và nói: “Anh Thôn ạ, chuyện này là chuyện công mà.”

Cố Thôn cười, nói: “Đây vừa là chuyện công vừa là chuyện tư.”

Hà Như vẫn cười và nói: “Tôi không muốn bàn chuyện đó vào lúc này, nó sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị của chúng ta.”

Cố Thôn nói: “Cô Hà, cô biết không, ông chủ tịch hội đồng và ông tổng giám đốc của công ty chúng tôi đều đánh giá rất cao năng lực làm việc của cô.”

Hà Như nói: “Tôi rất lấy làm vinh hạnh. Tuy nhiên chuyện đó với định hướng công việc của tôi là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

Cố Thôn nói: “Nhưng tôi cảm thấy cô nên suy nghĩ lại những lời mà tôi vừa nói lúc nãy.”

Hà Như nói: “Nếu đây là chuyện tư thì tôi sẽ tự có quyết định của mình, anh cũng đừng bận tâm. Còn nếu là chuyện công thì tôi nghĩ tôi nên về thôi.”

Cố Thôn vội cười, nói: “Được rồi, được rồi, cứ coi như là tôi quá lời đi.”

Uống trà xong, Cố Thôn dành trả tiền, nhưng Hà Như khăng khăng đòi ai trả phần người nấy. Cố Thôn nói: “Cô Hà, đây là ở Thượng Hải. Hôm nay là tôi mời, cô định làm tôi mất mặt à?”

Hà Như cười: “Thế anh mời thì là giữ thể diện cho tôi chắc.”

Cố Thôn thở dài, anh đành phải chiều theo ý của cô.

Trên đường đi, Hà Như nói cô muốn tự mình ghé qua trường cũ của cô. Cố Thôn đòi chở cô đi nhưng cô nói: “Không cần đâu, tôi đón taxi đi cũng được. Tôi muốn tự mình hồi tưởng lại những khoảnh khắc đẹp đẽ trong kí ức.”

Cô đón một chiếc taxi, sau đó vẫy tay chào Cố Thôn rồi lên xe đi khỏi. Cố Thôn nhìn chiếc xe taxi đi xa dần mà thầm nghĩ : Cái cô Hà Như này thật là? Chẳng tình cảm, nể nang gì cả! Rốt cuộc là Thượng Hải hay là Mỹ thay đổi rồi đây?

Hà Như ghé vô ngôi trường xưa của cô ở Từ Gia Chủy, trước cổng trường chỉ còn mỗi cái mái che là vẫn như xưa, còn tất cả đều đã thay đổi. Lúc này đang là kì nghỉ hè nên trong trường rất vắng vẻ. Cô đến khu kí túc xá mà trước đây mình đã ở, không khí ở đây thật yên tĩnh, dưới ánh mặt trời, tòa nhà này đã trở nên cũ kĩ.

Trong không gian vắng lặng đó, cô dường như lại nghe thấy được những tiếng cười nói khúc khích từ đâu đó trong toà nhà.

Bắt đầu từ năm thứ 2 đại học, cô đã sống ba năm ở đây với những ngọt bùi đắng cay. Ba năm này là khoảng kí ức mà cô không thể nào quên được,

nhưng chính ở đây cô đã trưởng thành lên rất nhiều. Chín năm trôi qua, tòa nhà này cũng đã cũ đi theo thời gian, cũng giống như hồi ấy khi cô mới bước chân vào đây, bắt đầu một cuộc sống mới ở đây và trưởng thành lên từng ngày.

Cô tha thân dạo bước trên con đường nhỏ dưới những hàng cây rợp bóng, bàn chân cứ thế đưa cô đến nơi cô và Ngô Tiểu Thiên nói chuyện với nhau lần đầu, đó là một phòng lấy nước sôi ở khu kí túc xá nhỏ bé, thấp lè tè.

Năm thứ nhất, cô hầu như chẳng nói chuyện với Ngô Tiểu Thiên. Ngoài những hoạt động tập thể do lớp sắp xếp, giữa các bạn nam và các bạn nữ thường ít qua lại nói chuyện với nhau, cũng chẳng có ý yêu đương gì. Hầu như ngày nào Hà Như cũng ở trên lớp hoặc ở trong thư viện. Ngô Tiểu Thiên lúc đó lại rất ít nói, khi đi cứ cúi gầm mặt xuống, đã thế cái đầu của anh lại nhỏ, thân hình lại gầy còm, bởi vậy trong lớp chẳng ai để ý đến anh cả.

Tình cảnh đã thay đổi khi kì nghỉ hè dài đằng đẵng trôi qua, khi cô vừa lên năm 2.

Một lần nọ, Hà Như đến phòng lấy nước sôi, vừa đúng lúc đó Ngô Tiểu Thiên cũng đứng ở ngay bên cạnh cô. Hà Như nhìn thấy Ngô Tiểu Thiên bỗng phát hiện bình thường anh chỉ cao bằng cô, vậy mà sau hơn hai tháng không gặp anh đã cao hơn cô nửa cái đầu, làn da của anh cũng không đen sạm như trước nữa. Sau đó khi hai người đã quen nhau, Ngô Tiểu Thiên mới nói cho cô biết là giữa học kỳ hai năm 2, anh mới bắt đầu dậy thì, trong khoảng một năm sau đó, anh đã cao lên được 12 cm.

Ngô Tiểu Thiên thấy Hà Như đang nhìn anh thì anh nhìn Hà Như cười, Hà Như cũng nhìn anh cười. Ngô Tiểu Thiên nói với cô: “Mình biết cậu tên là Hà Như, là lớp phó của lớp chúng mình.”

Hà Như nghe xong, cô ngớ người ra. Ngô Tiểu Thiên nói: “Cậu có thể chưa biết tên của mình, mình là Ngô Tiểu Thiên, chúng mình cùng học chung một lớp.”

Hà Như vừa nghe đã cảm thấy rất vui.

Sau đó, hai người bắt đầu gặp gỡ nhau thường xuyên hơn, tính tình Ngô Tiểu Thiên cũng dần cởi mở hơn. Khi gặp các bạn nữ không còn e dè như trước nữa. Có khi anh còn mượn cố này cố nọ qua kí túc xá của Hà Như nói chuyện với cô, giúp bọn cô lấy nước sôi. Lúc đó, các bạn ở cùng kí túc xá với Hà Như cũng không ngờ rằng hai người sau này lại thành một đôi.

Ít lâu sau, mẹ Hà Như bệnh nặng, Hà Như phải vội trở về Tây An, Ngô Tiểu Thiên đã giúp cô xách hành lý và tiễn cô đến ga xe lửa.

Lần đó, Hà Như lên xe lửa, Ngô Tiểu Thiên vẫn chạy theo cửa sổ chỗ cô ngồi, sau đó vừa thở hổn hển vừa nói với Hà Như: “Cậu nhớ là quay lại sớm đó nha.”

Sau khi Hà Như quay lại trường, cô trở nên trầm lặng ít nói, Ngô Tiểu Thiên cũng ít nói chuyện được với cô, tuy vậy ngày nào anh cũng luôn tìm mọi cơ hội để được ở bên Hà Như. Những lúc như thế, cả hai người đều không nói gì cả, nhưng trong lòng họ dần dần lại có một sự đồng cảm.

Nhưng một hôm, hai người bỗng cảm thấy mình có rất nhiều chuyện muốn nói với người kia, và thế là họ phát hiện ra rằng họ không thể thiếu nhau.

Và mối tình kéo dài hơn hai năm của họ bắt đầu từ đây.

38. quê hương tình nồng

Chuyến máy bay của hãng hàng không Phương Đông mà Lưu Đông Khởi đi hơn 5 giờ, sáng ngày 25 giờ Bắc Kinh, thì đến sân bay Phố Đông ở Thượng Hải. Anh kéo hai va li lớn ra khỏi sân bay và đón một chiếc taxi, bảo người tài xế chở anh đến khách sạn Tân Giang ở phía Đông.

Trên đường đi, người tài xế vừa lái xe, vừa nhiệt tình trò chuyện với anh. Người tài xế kể cho anh những thay đổi ở Thượng Hải trong những năm vừa qua. Người tài xế hỏi anh đã bao lâu rồi chưa về Thượng Hải, Lưu Đông Khởi nói anh đã xa Thượng Hải tám năm. Anh nói: “Thượng Hải đã thay đổi quá nhiều, nếu cho tôi tự đi một mình thì chắc là lạc mất.”

Người tài xế cười và nói: “Cũng đâu đến nỗi đó. Nhưng đã ngồi trên xe tôi rồi thì anh cứ yên tâm.”

Người tài xế đã chở Lưu Đông Khởi đến khách sạn Tân Giang.

Lưu Đông Khởi mở cửa phòng và đặt hành lý xuống. Anh vội vã đi tắm rồi sau đó trèo lên giường. Đã hơn hai mươi tiếng qua anh không hề chớp mắt. Anh có thói quen là hễ đi đâu, dù là đi máy bay, đi tàu thủy hay đi xe lửa, cũng không bao giờ chớp mắt được, bởi vậy anh sợ nhất là đi xa, nó như một cực hình. Lúc này, anh vừa đặt lưng xuống là ngủ luôn.

Anh ngủ một mạch cho đến 4 giờ chiều.

Thức dậy, anh ra bên ngoài ăn, sau đó trở về phòng gọi điện thoại về nhà anh ở Cầm Đảo phía Nam tỉnh Phúc Kiến. Lưu Cầm, con gái anh bắt điện thoại, nghe thấy giọng Lưu Đông Khởi mừng lắm, ríu rít chạy đi gọi ông bà nội. Ba của anh hỏi thăm anh mấy câu, sau đó chuyển máy cho mẹ anh. Mẹ anh hỏi anh chừng nào về, Lưu Đông Khởi nói: “Con muốn ở lại Thượng Hải thêm ba ngày nữa để tìm hiểu về giới luật sư ở đây, sau đó con mới về mẹ ạ.”

Mẹ anh nói: “Khởi à, chuyện lần trước mẹ nói với con, con đã quyết định chưa? Con đã lớn tuổi rồi, con bé Tôn cũng không còn nhỏ, con nên chủ động một chút.”

Lưu Đông Khởi nói: “Chuyện đó đợi con về hẵng nói. Mà con cũng không muốn vội vàng quyết định. Hồi trước mẹ của Lưu Cầm đó, vì con vội vàng hấp tấp nên bây giờ mới thế này. Huống hồ chưa biết Lưu Cầm có đồng ý cho con tìm mẹ kế cho nó không, con cũng phải hỏi ý kiến của nó đã.”

Mẹ anh nói: “Nó còn nhỏ thì hiểu gì, hơn nữa sau này nó đi lấy chồng, nó cũng đâu ở cùng với các con.”

Lưu Đông Khởi nói: “Con nghĩ, Lưu Cầm cũng không thể nào ở với ba mẹ mãi được, để ba mẹ cứ phải lo lắng. Sắp tới, con định dắt nó sang Mỹ để cho nó quen dần cuộc sống ở bên đó, rồi từ từ sau này mới nói chuyện này cho nó hiểu.”

Lúc này, ba anh đang đứng ở một bên mẹ anh, nghe được những gì anh nói thì ông quát vào điện thoại: “Thằng này, mày dám! Nói cái gì? Làm người Trung Quốc không tốt sao? Mày tưởng mày là ai?”

Mẹ anh cho anh biết tên, địa chỉ, số điện thoại và chỗ làm của Tiểu Tôn, học sinh cũ của bà, rồi nói: “Mẹ đã nuôi nấng con Lưu Cầm bốn năm rồi, con bé Tôn Ánh đó tính tình ngoan ngoãn, con cứ yên tâm đi, lần trước nó đến nhà mình thăm mẹ, có vẻ cũng thích con Lưu Cầm. Tốt nghiệp nghiên cứu sinh xong, bây giờ nó đã đi làm. Con nhớ đừng bỏ qua cơ hội này. Nếu nói chuyện thấy hợp, con dẫn nó cùng về luôn nha.”

Lưu Đông thở dài, anh gác điện thoại xuống.

Đến tối, Lưu Đông Khởi cảm thấy ở trong khách sạn hơi ngột ngạt, khó chịu nên anh ra ngoài đi dạo.

Đang đi trên đường, anh dừng lại ở một buồng điện thoại và gọi điện thoại cho một số bạn bè làm luật sư mà anh đã từng làm việc chung trước đây. Một cô bé bắt máy lên, anh nói tên của mấy người mà anh muốn gặp, cô bé đó nói cô không biết ai trong số đó cả, cô bé nói tiếp: “Trước đây có rất nhiều luật sư làm việc ở đây, bây giờ họ đều đã đi nơi khác hết rồi. Nhưng chủ nhiệm của bọn em đã làm việc ở đây hơn sáu năm rồi, anh có muốn gặp chủ nhiệm không?”

Lưu Đông Khởi nói thôi khỏi, anh đã rời khỏi đây hơn tám năm rồi.

Anh buồn bã cúp điện thoại, lúc này anh cảm thấy khoảng thời gian tám năm sao mà dài thế, có vẻ như thời gian càng trôi đi, không gian cũng càng thay đổi theo.

Rõ ràng, khi anh muốn đi tìm lại thế giới ở trong kí ức, thì thực tế anh đã đứng ngoài thế giới đó rồi. Quá khứ chỉ có thể tồn tại trong kí ức, mà mãi mãi không thể nào trở lại được. Bất kể là anh có thừa nhận điều này hay không.

Anh thông thả dạo bước trên đại lộ Tân Giang, ánh đèn ở hai bên bờ sông vừa mới sáng lên, sắc chiều đã dần buông xuống, một cảm giác trống trải khó tả đến trong anh.

Trở về chốn xưa, điều mà anh cảm nhận được không phải là sự ngạc nhiên, vui mừng chờ đón, mà là một bức tường ngăn cách trong suốt rất dày. Nó làm anh không sao có thể bước qua thế giới huyền ảo ở bên kia được. Nó dần dần xóa mờ đi những con người, những sự vật, những sự việc

tồn tại trong kí ức của anh. Ngược với kí ức, hiện thực lại trở nên xa lạ, lạnh lùng, không hề có chút thân thiết nào với anh. Sự không tưởng là một sự xa xỉ và đó cũng là một loại thuốc mê làm người ta đắm đuối.

Anh vừa lững thững bước đi vừa suy nghĩ mông lung. Anh không hề chú ý đến những dòng người nhộn nhịp, những dòng xe nườm nượp xung quanh. Không biết đã đi bao lâu, anh cảm thấy hai chân đã mỏi nhừ. Anh định đón một chiếc taxi trở về khách sạn. Đúng lúc đó, anh đột nhiên nghe thấy tiếng một chiếc xe phanh “két” lại bên cạnh anh, tiếp đó cửa kính xe sau mở ra, ở trong xe có một cô gái cười và vẫy tay với anh.

Lưu Đông Khởi nhìn một hồi thì nhận ra Hà Như. Trong lòng anh tự nhiên thấy vui hẳn lên, những nỗi buồn dường như tan biến hết.

Chiếc xe đó là xe của công ty bảo hiểm Viễn Đông dùng để đưa đón cô, Hà Như nói mấy câu với người tài xế rồi sau đó xuống xe.

Lưu Đông Khởi nhìn Hà Như một hồi rồi cười và nói: “Chủ nhật mà em cũng bận à? Nhìn em có vẻ hơi gầy đi, nhưng ngày càng hoạt bát hơn. Thượng Hải thật là nơi sản sinh ra những người phụ nữ đẹp.”

Hà Như cười, nói: “Phải vậy thôi anh ạ, công việc của bọn em vừa mới bắt đầu, áp lực rất lớn, đến nỗi buổi tối thường không ngủ được. Hơn nữa em lại hay bị khó ngủ. Hôm nay may sao lại gặp anh ở đây. Nếu sớm biết như thế, mấy ngày trước em đã không phải gọi điện thoại cho anh rồi.”

Lưu Đông Khởi nói: “Ở trong khách sạn ngột ngạt khó chịu quá nên anh muốn ra đây cho khuây khỏa một chút. Không ngờ đi một chập mà đã hơn hai tiếng đồng hồ rồi.”

Hà Như cười và nói: “Em thật khâm phục anh, giữa dòng người đông đúc như thế này, anh lại có thể đi được hơn 2 tiếng đồng hồ. Em thấy anh giống người ở dưới quê lên mà đang bị mất hành lý vậy. Thảo nào mà hôm đi ngoại ô chơi, thể lực anh lại tốt như vậy.”

Nhắc đến lần ra ngoại ô chơi, cả hai người tự nhiên đều nhìn nhau cười. Lưu Đông Khởi nói: “Anh cứ nhớ mãi hoa Anh túc ở đó! Đầu xuân năm sau, chúng ta lại đi Antelope chơi nhé.”

Hà Như cười và nói: “Vậy thì quyết định như thế nhé.”

Hai người đến một tiệm ăn Tứ Xuyên và tìm một bàn trống để ngồi.

Lưu Đông Khởi nhìn xung quanh, nói: “Cách bài trí của tiệm này không thua gì tiệm của người Tứ Xuyên ở bên Los Angeles mà chúng ta thường đến, mùi ớt nghe là đã thấy đúng vị rồi.”

Hà Như hỏi anh: “Anh về đây đã gần được một ngày rồi, cảm nhận của anh thế nào?”

Lưu Đông Khởi nói: “Cảm nhận lớn nhất của anh là không hề có cái cảm giác thân thiết, cái cảm giác được “trở về” như anh đã nghĩ, điều đó khiến anh thấy rất lạc lõng. Với Thượng Hải thay hình đổi dạng như bây giờ, chúng ta chỉ là người ngoài cuộc. Cái quá khứ mà chúng ta muốn tìm kiếm chỉ có thể lắng đọng trong kí ức mà thôi. Thế giới trước mắt chúng ta bây giờ chỉ là một thế giới xa lạ, bất kể là ngoại quan hay kết cấu sâu bên trong. Em nói đi, đời người có thể có bao cái 8 năm chứ.”

Hà Như thở dài, nói: “Cảm nhận của em cũng như vậy. Hôm qua đi thăm lại trường cũ, em chợt phát hiện, những gì mà em muốn đi tìm thực ra đều xuất phát từ những kí ức trống rỗng của mình. Định đi ra ngoài thay đổi không khí, tìm những cảm giác gì đó mới mẻ, nhưng cuối cùng chịu không được, vẫn muốn quay trở lại chốn xưa, kết quả lại phải gánh thêm gánh nặng của những thứ mà mình đã muốn vứt bỏ mấy năm qua. Biển Thái Bình Dương giống như một dòng thời gian, chứ không chỉ là khoảng cách về không gian.

Lưu Đông Khởi nói: “Anh cũng nghĩ như thế. Anh vốn cũng có ý nghĩ trở về đây để tạo dựng sự nghiệp, nhưng hôm nay đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua, anh không còn nghĩ như vậy nữa. Ở trong biển người mênh mông, anh đột nhiên có một cảm giác lạc lõng, cô đơn không sao tả nổi. Và vì thế anh cũng có cảm giác sợ hãi. Cho nên mới này lúc gặp được em, em không biết là anh vừa ngạc nhiên vừa vui mừng như thế nào đâu, giống như một con cừu non tìm được người chăn cừu vậy.”

Hà Như cười và nói: “Anh ăn nói có vẻ văn chương nhỉ”.

Lưu Đông Khởi bật cười. Hà Như suy ngẫm lại câu nói của mình, mặt cô tự nhiên đỏ bừng lên.

Hà Như hỏi Lưu Đông Khởi: “Anh đặt vé máy bay về quê ngày mấy?”

Lưu Đông Khởi nói: “Anh muốn ở lại đây thêm 2 ngày nữa để mua một ít đồ và làm một số công chuyện.”

Hà Như cười, trêu chọc anh: “Nhà anh đang sốt ruột đợi anh về đoàn tụ. Có phải là ở đây còn vương vấn tình xưa không?”

Lưu Đông Khởi ấp úng một hồi, anh nghĩ thôi dù gì cũng chưa gặp mặt cô Tôn Ánh đó lần nào, hơn nữa gặp mặt xong chắc gì hai người đã thành, bởi vậy anh quyết định kể cho Hà Như nghe chuyện gặp mặt của anh và Tôn Ánh, cũng để nghe thử lòng Hà Như.

Anh nói: “Chuyện là thế này, mẹ anh đã giới thiệu cho anh một cô gái ở Thượng Hải, cô ấy là học trò cũ của mẹ lúc mẹ còn dạy ở Học Viện Nghệ Thuật. Mẹ anh cứ khen cô ấy hết lời, bắt anh phải đi gặp cô ấy, nhưng anh thì chẳng trông mong gì, hai người hiểu nhau được bao nhiêu đâu, lấy nhau về e rằng chỉ lại dẫm lên vết xe đổ mà thôi. Do vậy, anh nghĩ là hai ngày này nên tìm cơ hội để nói chuyện với cô ấy, giải thích cho cô ấy hiểu, để giữa mẹ anh và cô ấy không có gì khó nói.”

Hà Như nghe xong hơi bất ngờ nhưng cô vẫn cười và nói: “Lúc đi ăn ở quán của người Tứ Xuyên, em đã đoán ra là anh trở về nước không chỉ để thăm gia đình, mà còn để đi xem mặt nữa. Đây không phải là chuyện vui hay sao? Trong chuyện này, người con gái rất tế nhị, anh phải khéo đừng làm tổn thương người ta.”

Lưu Đông Khởi cười, nói: “Chị em phụ nữ ai cũng giống nhau cả, chính vì vậy mà anh mới muốn nghe thử ý kiến của em nè.”

Hà Như nghĩ một hồi rồi nói: “Đầu tiên anh nên xác định rõ là anh muốn tìm người theo típ sống hiện thực, có tình cảm, có thể lo toan mọi việc trong nhà, hay là típ người thiên về tình yêu, giàu sự lãng mạn. Nếu như mẹ anh đã có mắt nhìn người, thì em nghĩ chắc cô Tôn Ánh ấy đều hội tụ cả hai điểm trên, rất hợp với anh, bởi vậy, trước khi chưa gặp mặt, anh cũng đừng nên tự ti quá làm gì.”

Lưu Đông Khởi nghe xong, gật gật đầu, xong trong lòng lại thấy hụt hẫng.

Hà Như nói tiếp: “Ngoài ra, tuy nói vậy, nhưng cũng có thể dần dần vun đắp tình cảm. Tất nhiên trước tiên người kia phải là một người đáng tin cậy cái đã.”

Lưu Đông Khởi nói: “Nói như thế, em cũng tán thành việc anh đi gặp cô ấy à?”

Hà Như nói: “Nếu như đã có cơ hội thì anh đừng bỏ lỡ, anh hãy suy nghĩ những lời em nói.”

Lưu Đông Khởi nghĩ, Hà Như nói vậy thì tình cảm của anh chẳng là gì đối với cô. Anh bỗng cảm thấy rất buồn, anh nói: “Anh cứ tưởng suy nghĩ của em sẽ giống anh chứ.”

Hà Như cười và nói: “Anh không phải là muốn nghe ý kiến của em sao? Đương nhiên, sự chọn lựa cuối cùng là ở anh.”

Lưu Đông Khởi suy ngẫm câu nói này một hồi thấy trong đó có một ẩn ý khác. Anh nhìn nét mặt Hà Như, nhưng cô lại quay mặt đi ngó ra ngoài cửa sổ. Anh nghĩ bụng, đúng là phụ nữ, rắc rối quá, họ nghĩ gì đổ ai mà biết được.

39. xem mặt

Hai người ăn xong thì Lưu Đông Khởi gọi taxi đưa Hà Như về khách sạn Shangri-la.

Ở bên ngoài khách sạn, hai người chẳng nói chẳng rằng, đứng một hồi lâu, Hà Như cười, nói: “Đã trễ rồi, ngày mai anh còn có việc bận, anh nên về nghỉ sớm đi.” Nói xong, cô quay người đi vào khách sạn.

Lưu Đông Khởi nhìn thấy cô đi mà lòng cảm thấy buồn bã thất vọng.

Về phòng, Hà Như đi tắm, sau đó vẫn như thường lệ cô rót một ly rượu nho đỏ và đến ngồi ở ghế sa lông.

Lúc này ở tiệm ăn, khi nghe Lưu Đông Khởi nói phải đi xem mặt cô học trò cũ của mẹ anh, trong lòng cô chợt có một cảm giác thật kỳ lạ. Cô nói cô đã đoán Lưu Đông Khởi lần này về nước là để xem mặt, thực ra đó chỉ là suy đoán mà thôi, chứ không phải là theo trực giác của cô.

Thực ra, trong lòng cô thực sự rất muốn biết Lưu Đông Khởi có thích cô hay không. Vì vậy, khi Lưu Đông Khởi hỏi ý kiến của cô, cô đã dối lòng mình, bảo anh nên đi gặp cô gái đó. Nếu đúng như vậy thì cuộc gặp mặt giữa Lưu Đông Khởi và cô họ Tôn kia chỉ là một sự đùa giỡn. Còn nếu không thì là anh đang bõn cợt tình cảm của một người con gái.

Mình đã qua cái thời yêu đương từ lâu rồi, tội gì phải buồn vì mấy chuyện nhỏ nhặt này. Cô vừa nghĩ vừa uống hết ly rượu, sau đó leo lên giường ngủ. Trong lúc mơ màng, cô dường như nghe thấy tiếng điện thoại của Lưu Đông Khởi gọi cho cô, chuông điện thoại cứ reo inh ỏi, khiến cô toát hết cả mồ hôi lạnh.

Cô giật mình tỉnh giấc, căn phòng vẫn rất yên ắng, còn chiếc điện thoại thì vẫn ở trên đầu giường.

Lưu Đông Khởi lên taxi xong, anh bảo người tài xế cho anh về khách sạn Tân Giang.

Về đến phòng, anh nhớ lại sắc mặt của Hà Như lúc nãy khi anh nhắc đến Tôn Ánh. Anh nghĩ, từ trước đến giờ Hà Như luôn giữ khoảng cách với anh. Suy cho cùng anh chỉ là một thằng đàn ông đã ly dị vợ, lại có một đứa con gái lên tám tuổi. Thái độ của Hà Như với anh như thế cũng là dễ hiểu thôi, hơn nữa quan hệ của họ vẫn chưa đến mức thân thiết, cô là con gái thì đương nhiên phải giữ ý tứ, cẩn thận khi qua lại với anh chứ.

Có thể Hà Như đã nói đúng, anh đã qua cái tuổi để tìm một người đơn thuần chỉ vì yêu, bây giờ anh phải tìm một người phụ nữ biết sống có tình có nghĩa. Anh biết hôn nhân không đồng nghĩa với tình yêu. Anh khao khát được yêu, nhưng anh cũng không thể không kết hôn.

Thế là anh gọi điện thoại đến chỗ ở của Tôn Ánh, đã 10 giờ rưỡi tối. Tôn Ánh vẫn chưa về nhà. Anh lại gọi vào điện thoại cầm tay của cô, đầu dây bên kia hỏi với giọng có vẻ nóng nảy: “Anh là ai?”

Lưu Đông Khởi hơi do dự, anh đang nghĩ nên giới thiệu về mình như thế nào.

Bên kia lại hỏi tiếp: “Rốt cuộc anh là ai? Có phải đã gọi lộn số rồi không?”

Lưu Đông Khởi nghe trong điện thoại rất ồn ào, liền lớn tiếng nói: “Xin chào! Tôi họ Lưu, vừa từ bên Mỹ trở về, cô phải là Tôn Ánh không?”

Bên kia nói: “Vâng, em là Tôn Ánh. Ở đây ồn quá, để em ra chỗ khác nghe điện thoại.”

Một lát sau, trong điện thoại lại nghe được giọng của Tôn Ánh: “Bây giờ thì được rồi. Tối nay một người bạn đã mời em ra ngoài ăn. Có lẽ em đã đoán ra được anh là ai rồi. Anh nói anh từ bên Mỹ trở về, vậy anh là Lưu Đông Khởi phải không?”

Lưu Đông Khởi không ngờ cô lại thẳng thắn đến như vậy, anh ngớ người ra một hồi rồi nói: “Mẹ anh khi gọi điện thoại cho anh đã nhắc đến em. Không biết ngày mai em có thời gian rảnh không, anh muốn gặp em.”

Tôn Ánh ngập ngừng một lúc rồi nói: “Dạ được, nhưng sáng mai em phải đi dạy đàn piano cho một đứa bé ở nhà người bạn, sau 10 giờ sáng ngày mai anh hãy gọi di động cho em, đến lúc đó mình sẽ hẹn gặp chỗ nào đó. Hẹn gặp anh ngày mai nhé!”

Lưu Đông Khởi nghĩ, nghe giọng của cô Tôn Ánh này dường như có vẻ không phải là người “tình cảm”. Anh giữ điện thoại hồi lâu, đột nhiên cảm thấy mình có vẻ hơi buồn cười.

Trưa hôm sau, anh gọi di động cho Tôn Ánh.

Tôn Ánh nói: “Anh Khởi, bây giờ anh đang ở chỗ nào?”

Lưu Đông Khởi nói cho cô biết địa chỉ của anh.

Tôn Ánh nói: “Em rất rành khu đó, hay để em qua chỗ anh vậy.”

Lưu Đông Khởi đồng ý. Anh đi tắm rồi thay một bộ đồ vest. Bình thường anh rất ít chú trọng đến cách ăn mặc, chỉ biết một hoặc hai nhãn hiệu nổi tiếng, mùa hè thì chỉ mặc tới mặc lui mấy bộ áo thun hiệu Polo, bây giờ mặc một bộ vest của Ý trên người, anh cảm thấy khó chịu.

Lúc đợi Tôn Ánh đến, anh lau lại đôi giày da của mình một lần nữa. Trong trang phục thì anh chỉ trau chuốt vào đôi giày da, vào độ bóng và sáng của nó, anh cho rằng phong cách của người đàn ông chủ yếu thể hiện

ở đôi giày da. Mỗi lần đi tiếp khách hàng, đầu tiên anh phải ngắm đôi giày da của họ, sau đó mới đánh giá họ.

Trong suy nghĩ của anh, đôi giày da là biểu tượng của người đàn ông.

Khi đã lau đôi giày da vừa ý, anh vào nhà tắm soi gương, cảm thấy mình cũng không đến nỗi nào. Anh không hiểu sao hôm nay anh lại chú trọng đến dáng vẻ của mình như thế, có lẽ từ sâu trong tiềm thức anh cho rằng Tôn Ánh nhỏ hơn anh sáu tuổi, cho nên anh muốn che đậy bằng hình thức, để có thể rút ngắn khoảng cách về tuổi tác giữa hai người. Tuy vậy, đây không phải là nói anh đã thừa nhận mình sắp già rồi sao?

Anh nhìn mình và tự cười giễu mình, anh không ngờ mình lại đi xem mặt thật.

Đúng lúc ấy, bên ngoài có người gõ cửa. Lưu Đông Khởi ra mở thì thấy một cô gái vóc dáng mảnh dẻ, dù không trang điểm gì nhưng rất xinh.

Cô gái ấy cười, nói với Lưu Đông Khởi: “Xin hỏi anh có phải là anh Lưu Đông Khởi không?”

Lưu Đông Khởi ngăn người ra một hồi. Người con gái đứng trước mặt anh bây giờ chẳng giống cái cô Tôn Ánh mà anh đã tưởng tượng khi nói chuyện điện thoại tối qua.

Anh đang sững sốt thì cô gái đó nói tiếp: “Em là Tôn Ánh, em vào được không?”

Lưu Đông Khởi vội mời cô vào phòng.

Tôn Ánh ngồi xuống xong thì cười và nói: “Anh Khởi, anh bật máy lạnh lên được không? Hôm nay ngoài trời nóng quá.”

Lưu Đông Khởi đi mở máy lạnh, anh nói: “Xin lỗi, bên Los Angeles anh đã quen không mở máy điều hoà, bên đó thời tiết quanh năm rất ôn hoà. Anh vừa đến Thượng Hải hôm qua nên cũng chưa cảm nhận được cái nóng ở đây.”

Anh đi rót nước cho Tôn Ánh. Tôn Ánh nói: “Los Angeles hình như ở gần biển phải không ạ?”

Lưu Đông Khởi nói: “Đúng vậy, những bãi biển ở bên đó rất đẹp. Nhưng chỗ anh lại cách xa biển, phải đi xe gần một tiếng mới tới. Em có thích biển không?”

Tôn Ánh cười và nói: “Nhà em ở Thanh Đảo, em từ nhỏ đã lớn lên ở biển.”

Lưu Đông Khởi nói: “Anh cũng vậy, lúc anh mười tuổi thì mới phải xa biển để cùng ba mẹ lên Thượng Hải.”

40. ấn tượng

Lưu Đông Khởi là một luật sư, tài ăn nói là sở trường của anh. Tuy vậy, lúc này anh đang cố gắng kiềm chế để Tôn Ánh nói nhiều hơn. Anh biết, trước một cô gái thích nói chuyện thì việc ngồi chăm chú lắng nghe sẽ để lại ấn tượng tốt cho cô ấy.

Tôn Ánh nói: “Em vừa từ nhà một người bạn họ Cố lại đây. Kì nghỉ hè này, sáng nào em cũng phải đến nhà dạy đàn piano cho con anh ấy ba tiếng, anh ấy sang Mỹ học MBA rồi mới về đây. Vợ anh ấy bây giờ đã nghỉ làm, chỉ ở nhà để lo cho con. Thằng bé đó năm nay mới có bốn tuổi thôi mà đã rất lanh lợi.”

Lưu Đông Khởi cười và nói: “Xem ra em rất thích trẻ con, con gái anh cũng rất thích đánh đàn, nó đã lên tám tuổi rồi.”

Tôn Ánh nói: “Em đã nghe mẹ anh kể rồi. Anh kết hôn lâu chưa? Em không nghĩ là anh đã bốn mươi ba tuổi rồi.”

Lưu Đông Khởi nghĩ, hoá ra mẹ anh đã kể cho cô ấy nghe hết. Thế là anh thở phào nhẹ nhõm.

Tôn Ánh nói: “Nghe mẹ anh kể, anh chơi piano rất hay.”

Lưu Đông Khởi cười cười, nói: “Biết sơ sơ ấy mà, có đàn gì mấy đâu. Nếu có thời gian, anh cũng phải nhờ em chỉ dạy thêm”

Nói xong, trong lòng anh rất bất ngờ, anh nhận ra rằng mình đã nhập vai. Có thể đây cũng chính là chỗ hay của việc “xem mặt”: đôi bên đều muốn cho đối phương hiểu mình, nên lúc nói chuyện không cần phải che giấu gì

cả. Còn với Hà Như, đôi bên như đang vờn nhau, như đang tránh né nhưng cũng như đang tìm kiếm một cái gì đó, cứ thế.

Lưu Đông Khởi cảm thấy vừa nãy anh nói “có thời gian”, có nghĩa là anh đã có ý sau này sẽ còn gặp gỡ với Tôn Ánh. Anh có vội vàng quá không nhỉ?

Để che dấu sự ngỡ ngàng của mình, anh hỏi Tôn Ánh: “Em vẫn chưa ăn trưa phải không?”

Tôn Ánh cười và lắc đầu. Lưu Đông Khởi nói: “Em nói là em rất rành khu này, vậy thì em giới thiệu cho anh một tiệm ăn đi. Ở đó chúng ta sẽ vừa ăn vừa nói chuyện.”

Tôn Ánh nói: “Gần bên Lục Gia Chủy có một tiệm ăn Trùng Khánh rất nổi tiếng.”

Lưu Đông Khởi nghe xong, đột nhiên cảm thấy thèm ăn, anh nói: “Sao em biết được anh thích ăn cay? Nhất định là do mẹ anh nói rồi. Mẹ anh còn nói gì không?”

Tôn Ánh cười và nói: “Anh đừng lo, mẹ anh toàn nói tốt không à.”

Hai người đến tiệm ăn Trùng Khánh. Họ chọn một cái bàn gần cửa sổ. Lưu Đông Khởi gọi hai chai bia. Anh hỏi Tôn Ánh uống gì thì cô gọi một ly nước trái cây.

Lúc gọi thức ăn, Lưu Đông Khởi nói với người phục vụ: “Những món của chúng tôi đều bỏ ít cay thôi.”

Tôn Ánh cười và nói: “Ồ, làm sao anh biết em không ăn cay được?”

Lưu Đông Khởi cười và nói: “Theo trực giác của anh. Vả lại, nếu em ăn cay được thì chút nữa chỉ cần bỏ thêm vào là được, còn nếu em không ăn cay được, không phải là em sẽ ráng ăn vì anh sao?”

Tôn Ánh cười, nói: “Em không biết tự nói hay sao?”

Lưu Đông Khởi nói: “Anh thấy là em sẽ không nói đâu, vì vậy anh biết em sẽ vì anh mà cố ăn. Anh có phải là quá tự tin không?”

Tôn Ánh cười, nói: “Anh hơi tự tin rồi, nhưng thực sự em cũng ít ăn cay được.”

Cô nghĩ bụng, cái anh Lưu Đông Khởi này xem ra cũng tinh tế thật, tính tình giống hệt mẹ. Cô hỏi Lưu Đông Khởi có phải ở bên nước ngoài anh cũng hay ăn cay không, Lưu Đông Khởi nói: “Thường là một tuần phải ăn đến mấy lần và đều ăn ở khu phố Tàu. Những tiệm ăn Trung Quốc ở bên Los Angeles cũng rất ngon, không khác gì ở bên đây.”

Tôn Ánh nói: “Nói như vậy, ngoài giờ đi làm, bình thường anh ít khi tiếp xúc với người bản xứ?”

Lưu Đông Khởi nghĩ một hồi, nói: “Nói thế nào nhỉ? Mặc dù nói Los Angeles là một xã hội đa sắc tộc, tuy vậy người da trắng vẫn vẫn giữ vai trò chủ yếu trong xã hội, những người thuộc màu da khác khó lòng mà hoà đồng với họ. Như anh đây này, mất bốn năm mới lấy được tấm bằng thạc sĩ ngành luật, bây giờ đang làm việc ở một văn phòng luật sư của người Do Thái, lúc đi làm thì rất hoà đồng với người bản địa, mức lương cũng rất khả quan. Nhưng đó chỉ là những biểu hiện bên ngoài, trên thực tế bọn anh rất khó hoà đồng với những người làm chủ xã hội, người Trung Quốc nào định cư ở bên Mỹ cũng đều gặp phải vấn đề này.”

Anh ngưng một hồi rồi nói tiếp: “Tan sở rồi, khoảng cách giữa bọn anh với họ lại càng dễ nhận ra, họ có một phạm vi giao tiếp riêng của họ, phạm vi này chủ yếu là sự đồng nhất về văn hoá, phong tục tập quán, tôn giáo; họ nói về đời sống riêng tư, về tín ngưỡng, về những cuộc bầu cử rồi về chiến tranh một cách tự do và thoải mái. Nhưng bọn anh thì lại không thể chen vào đó được. Về mặt này mà nói, khu phố Tàu thực ra chỉ là một nơi hội tụ văn hoá và tinh thần của những người Trung Quốc xa xứ, là một hình thức nhân nhượng để sinh tồn bất đắc dĩ mà thôi.”

Tôn Ánh trầm tư một hồi, nói: “Đó có phải là vì sự khác biệt về ngôn ngữ không?”

Lưu Đông Khởi nói: “Ngôn ngữ không quan trọng mấy, nó chỉ là một công cụ để giao tiếp, không phải là cả nền văn hóa.”

Tôn Ánh nói: “Đã như thế tại sao lúc trước anh lại đòi đi nước ngoài?”

Lưu Đông Khởi thở dài, nói: “Một lời khó mà có thể nói hết.”

Anh nhìn ra Lục Gia Chủ với những tòa cao ốc san sát nhau ở gần đó, than thở: “Nhìn những tòa cao ốc này thì có thể thấy nền kinh tế của Thượng Hải đang trên đà phát triển mạnh mẽ. Thực ra, muốn lập nghiệp thì ở đâu cũng vậy thôi. Bây giờ, anh thực sự hối hận vì lúc trước đã quyết định một cách thiếu suy nghĩ để đi ra nước ngoài, nhưng dù sao đó cũng là một sự giải thoát khi cuộc hôn nhân tan vỡ.”

Tôn Ánh nhìn anh, nói: “Nói như thế là anh muốn trở về nước tạo lập sự nghiệp?”

"Ban đầu anh cũng có suy nghĩ như vậy, ba mẹ và con gái của anh đều ở bên đây, họ lại không muốn sang Mỹ, nên nói tóm lại thì trở về là tốt nhất. Tuy vậy, sau khi ở Thượng Hải một ngày thì anh đã bỏ ý định đó." Lưu Đông Khởi nói, “Hồi trước, anh đã quá luyện tiếc những gì ở đây, cứ tưởng rằng trở về thì sẽ có thể tìm lại được những gì đã qua, nhưng anh đã lầm. Anh không thể không đối diện với một hiện tại hoàn toàn khác, trở về tức là phải bắt đầu lại từ đầu. Mà những gì anh có ở đây từ lâu đã không còn nữa. Trong khoảng thời gian tám năm, anh vô tình đã từ bỏ hết những gì trước đây.”

Tôn Ánh nhìn anh chăm chăm và vẫn lặng lẽ ngồi nghe.

Lưu Đông Khởi cười, nói: “Sao tự nhiên anh lại nói những lời này với em nhỉ? Gặp mặt nhau cũng không dễ dàng gì, hay là chúng ta nói những chuyện vui đi.”

Tôn Ánh nói: “Anh không như những gì em đã tưởng, tâm hồn dường như cũng trẻ hơn so với em nghĩ.”

Lưu Đông Khởi nói: “Em cũng vậy.”

Cả hai người cùng cười.

Ăn cơm xong, Lưu Đông Khởi chợt nhớ ra, lần này về nước anh đã mua hai chai nước hoa, một hộp phấn trang điểm, muốn khi gặp Tôn Ánh tặng cho cô, nhưng mới nãy anh đã để quên ở khách sạn.

Anh đang định nói với Tôn Ánh chuyện này thì đúng lúc điện thoại của cô reo.

Cô vội cầm điện thoại đến chỗ khác để nghe, nghe được một lát thì cô nói vào điện thoại: “Cảm ơn anh Cố, 15 phút nữa em sẽ đợi anh ở cửa tiệm ăn Trùng Khánh.”

Nghe điện thoại xong, Tôn Ánh quay trở lại, cô cười và nói với Lưu Đông Khởi: “Xin lỗi anh. Thật chẳng may! Chiều nay em phải cùng một người bạn đi công chuyện, không thể đi cùng anh được rồi. Có gì tối nay em sẽ gọi điện thoại lại cho anh được không?”

Trong lòng Lưu Đông Khởi có vẻ hơi buồn, cảm giác đó giống như ai đó đã rót đầy một ly rượu, đúng lúc cầm lên đang định uống thì bất cẩn làm rớt xuống đất, cái ly bể thành từng mảnh.

Thế là anh không nhắc đến chuyện chai nước hoa nữa, gượng cười và nói với Tôn Ánh: “Không có gì đâu, em cứ đi làm chuyện của mình đi.”

41. sắc đêm phai tàn

Lưu Đông Khởi về đến khách sạn là ra ngay quầy tiếp tân ở đại sảnh để nhờ đặt vé máy bay chiều mai anh đi Lộ Đảo. Anh định ngày kia mới rời Thượng Hải, nhưng vì hồi nãy Tôn Ánh vội vã bỏ đi đã làm cho anh mất hết thiện cảm ban đầu với cô.

Anh cho rằng, việc “xem mặt” (mà biết đâu sau này sẽ thành), hai người đã lớn rồi, đã hẹn rồi thì lần gặp mặt đầu tiên nên cư xử cho phải, tìm hiểu kỹ, không thể nói đi là đi chỉ vì lý do nào đó. Gì thì ít nhất cũng phải nói sơ qua cho người ta biết chứ.

Bây giờ anh có thể hiểu được lý do mà Tôn Ánh bỏ đi; hoặc là cô không chấp nhận con người và hoàn cảnh gia đình của anh, bởi vậy mới viện cớ đi trước để sau này khỏi hẹn hò gặp gỡ gì nữa; hoặc là cô vốn dĩ là con người làm việc rất qua loa. Hai điều này, Lưu Đông Khởi đều khó mà chấp nhận được.

Về phòng, anh lập tức gọi điện thoại về nhà. Mẹ anh vội hỏi anh đã gặp mặt Tôn Ánh chưa, cuộc nói chuyện như thế nào. Lưu Đông Khởi nói: “Đã gặp mặt rồi ạ, nhưng cô ấy không phải là típ người mà con muốn tìm.”

Anh đã không nói chuyện Tôn Ánh bỏ về trước, vì anh biết tính mẹ, nếu như bà biết được Tôn Ánh xử sự như thế thì không chừng sau này sẽ ảnh

hưởng đến tình thầy trò. Mẹ anh ở đầu dây bên kia lại bắt đầu cắn nhả cử nhử anh.

Tâm trạng của anh lúc này cũng không được vui, anh nói: “Mẹ, mẹ đừng có bận tâm vì chuyện này nữa, quan niệm của con trai, con gái trong việc tìm người yêu khác nhau xa, huống hồ gì từ trước đến giờ hai bọn con chưa hề gặp mặt nhau. Sự đổ vỡ của con và Đường Phi Phi cũng là một bài học rồi. Con đã đặt vé máy bay 2 giờ chiều ngày mai về Lộ Đảo, có gì về rồi con sẽ thưa chuyện với ba mẹ sau.”

Anh cúp máy, trong người vừa buồn bã vừa mệt mỏi, anh cứ mặc nguyên cả bộ như thế, leo lên giường nằm ngủ.

Không biết đã ngủ mấy tiếng, khi anh tỉnh dậy bên ngoài cửa sổ đã sáng rực ánh đèn.

Anh thay đồ rồi đi tắm. Những dòng nước mát lạnh làm anh tỉnh táo hơn. Anh nghĩ, đã lâu rồi anh không đi bơi, lần này trở về Cầm Đảo nhất định phải ra biển tắm cho thỏa thích. Nghĩ đến việc sắp được đoàn tụ với gia đình, những buồn phiền trong lòng anh tự nhiên tan biến mất.

Anh vừa tắm và thay đồ xong thì điện thoại reng. Anh đoán, nhất định là điện thoại của Tôn Ánh, nếu cô là một người khôn khéo, cô sẽ phải nói xin lỗi anh. Anh đang suy nghĩ xem mình có nên bắt máy hay không, nghe xong thì nên từ chối hay là nhận lời xin lỗi của cô. Sau cùng anh cũng bắt máy lên.

Anh không thể ngờ rằng đó là điện thoại của Hà Như. Vừa nghe thấy giọng của Hà Như thì anh đột nhiên vừa ngạc nhiên vừa vui mừng hẳn lên.

Hà Như cười và hỏi anh: “Nói chuyện sao rồi? Đã tính đeo gông vào cổ chưa?”

Lưu Đông Khởi nói: “Đừng nhắc chuyện đó nữa, tuýp người tình cảm gì chứ, nói thì dễ nghe đấy, gặp mặt rồi mới biết, làm gì có người sắc sảo đến vậy. Nếu biết trước như thế, không gặp thì tốt hơn.”

Hà Như nói: “Nghe giọng của anh, có phải cô Tôn Ánh đó không giống với những gì mẹ anh kể không? Hay là người ta đã làm cho anh mê muội cả

rồi? Nam tử hán đại trượng phu, vốn định gạt người ta, ai ngờ lại bị người ta gạt lại, mặt mũi còn để đâu được phải không?”

Lưu Đông Khởi nói: “Em đừng châm chọc anh nữa, dù gì thì anh cũng không có ấn tượng tốt về cô ta.”

Anh kể sơ cho Hà Như nghe về cuộc gặp mặt.

Hà Như nói: “Cũng khó trách anh được, nếu đổi ngược là em, em cũng sẽ không vui.”

Lưu Đông Khởi nói: “Anh đã đặt vé máy bay 2 giờ chiều mai trở về Lộ Đảo. Hà Như này, anh muốn nhờ em một chuyện, nó cũng hơi gay go đây, lúc anh trở về nước có đem hai chai nước hoa và một hộp phấn trang điểm, định là để tặng cho Tôn Ánh, nhưng bây giờ anh không muốn gặp cô ta nữa. Anh muốn nhờ em khi nào rảnh thì gọi điện thoại nói cô ấy đến chỗ em lấy, anh sẽ mang những món đồ đó qua chỗ em ngay bây giờ.”

Hà Như cười và nói: “Đây là việc chẳng ích gì. Nếu cô ấy không nhận thì chẳng phải sẽ làm em khó xử sao. Hoá ra lúc ở Los Angeles, anh đã chuẩn bị trước để gặp mặt cô ấy.”

Lưu Đông Khởi cười cười, nói: “Ban đầu là tính như thế, nhưng ai bảo cô ấy là học trò của mẹ anh làm chi! Em đừng đi đâu nhé, anh sẽ qua chỗ em ngay bây giờ.”

Hà Như chưa kịp trả lời thì anh đã cúp máy.

Lưu Đông Khởi đem nước hoa và hộp phấn trang điểm đi, anh ra đón một chiếc taxi, vội vàng đến khách sạn Shangri-la.

Hà Như thấy anh liền nói: “Anh đã không muốn qua lại với cô ấy nữa, sao còn tặng những đồ này cho người ta làm gì? Nếu anh muốn tặng, sao hôm nay lúc gặp mặt cô ấy anh không tặng luôn đi. Bây giờ thật khó xử, anh không sợ người ta kêu anh mặt dày hay sao?”

Lưu Đông Khởi nói: “Lúc ở khách sạn, anh quên bém mắt. Mà nghe em nói như vậy, anh nghĩ lại thấy cũng đúng. Vậy lúc gặp cô ấy, nhờ em giải thích cho cô ấy giùm anh luôn nha.”

Anh để gói quà ở trên bàn rồi nói: “Dù sao mấy cái này, anh cũng chẳng giữ làm gì, nếu em không muốn gặp cô ấy thì em cứ để đây để tặng ai đó. Chuyện trai gái thật là phiền phức.”

Hà Như nói: “Sao em có thể lấy quà ra mắt của anh để tặng cho người khác được chứ, thôi được rồi, em đành phải làm người xấu lần này vậy. Khi nào rảnh em sẽ gọi cho cô ấy.”

Lưu Đông Khởi thở phào, anh nói với Hà Như: “Lúc nào đó em tranh thủ thời gian về Lộ Đảo chơi một chuyến. Bây giờ đang sắp vào mùa thu, ở đó rất trong lành và mát mẻ, đây là mùa đẹp nhất đó.”

Hà Như nói: “Em bây giờ đang bận tối mắt tối mũi đây này, làm gì có thời gian rảnh để đi chơi cơ chứ. Đợi đến khi em xử lý xong việc ở đây thì anh đã sang Los Angeles mất rồi. Khó khăn lắm anh mới được về nhà một lần, về đó rồi thì hãy tận hưởng cho thỏa thích và thường xuyên ở cùng với gia đình. Còn nữa, cho em gửi lời thăm đến gia đình anh luôn nha.”

Lưu Đông Khởi cười và nói: “Mẹ anh mà nghe được câu này, không biết sẽ vui đến mức nào nữa.”

Hà Như hỏi anh: “Tại sao?”

Vừa nói xong, cô đột nhiên nhăn mặt lại, nói: “Anh đừng nghĩ vớ vẩn, em không có ý đó đâu.”

Lưu Đông Khởi cười, anh biết nhưng vẫn giả bộ hỏi: “Là ý gì?”

Hà Như im lặng.

Hà Như thấy mặt Lưu Đông Khởi lấm tấm mồ hôi thì cô bật máy lạnh lên và hỏi anh có muốn uống gì không.

Lưu Đông Khởi nói: “Lúc này mà có bia ướp lạnh là uống đã nhất.”

Hà Như nói: “Sao anh lại thích uống bia đến thế? Em chẳng mấy thích uống bia, rất dễ bị mập. Để em thử tìm trong tủ lạnh có không.”

Hà Như mở tủ lạnh và lấy hai chai bia ra.

Lưu Đông Khởi khui nắp chai bia ra rồi vừa uống vừa nói: “Lúc thời còn đại học, hễ cứ đến cuối tuần là anh lại mua mấy chai bia để sẵn trong tủ lạnh. Sau khi đi làm thì mới bắt đầu uống rượu nho với rượu cocktail.”

Hà Như cũng rót cho mình một ly rượu nho rồi nói: “Ở công ty bảo hiểm Viễn Đông mới hợp tác với bọn em, có cái anh kia, kiểu như quen biết khi giao thiệp qua lại với bọn em, anh ta mặt mũi còn non chẹt à, nhưng mà lại rất chải chuốt, anh ta họ Cố, là MBA học ở trường đại học B, về nước mấy năm rồi, cứ tưởng là mình hay lắm. Anh ta tìm mọi cách để giữ em ở lại đây, nói bây giờ ở Trung Quốc làm đại diện cho các công ty đa quốc gia là một trong những ngành ngon nhất.”

Lưu Đông Khởi cười và nói: “Em động lòng rồi à? Nói không chừng người ta không chỉ có ý đó thôi đâu. Em phải cẩn thận đó.”

Hà Như nói: “Anh đừng có suy diễn lung tung. Con anh ta 4 tuổi rồi. Loại người khôn ngoan như anh ta mà ở bên đây thì mới như là cá gặp nước. Anh ta cứ luôn miệng hỏi em có quen ai làm nghệ thuật ở bên Los Angeles không, em thì chẳng tiếp xúc với giới đó nhiều, nhưng vợ của ông Jones sếp của em thì lại là một người nổi tiếng trong giới nghệ thuật, lần đó em chỉ vô tình nhắc đến thôi, vậy mà anh ta lại để tâm chứ. Hai ngày nay anh ta cứ đòi mời em đi ăn, nói muốn giới thiệu một người bạn cho em biết, nhưng em thì một mực từ chối.”

Từ lúc Lưu Đông Khởi nghe Hà Như nói “con anh ta đã 4 tuổi rồi đó”, anh dường như không còn chăm chú lắng nghe nữa, anh tự nhiên nghĩ đến Lưu Cẩm con gái của mình, trong lòng anh có vẻ hơi buồn.

Anh cười và nói: “Em cũng hơi quá, không chỉ là bữa cơm mà, người bạn mà anh ta muốn giới thiệu là nam hay nữ? Nói không chừng lại có ý đó đấy.”

Hà Như nói: “Người ta là nữ, làm bên nghệ thuật. Cô ấy muốn nhờ người trong giới nghệ thuật ở bên Los Angeles xin cho cô ta sang Mỹ biểu diễn. Chiều hôm nay em đã gặp cô ấy, ấn tượng về cô ấy cũng được. Em đã nói sau khi về nước sẽ hỏi thử xem sao. Nhưng mà nhờ giúp đỡ thì cần chi bày vẽ ăn uống làm gì, em sợ nhất là gặp mà nói chuyện không vô, nói nửa câu đã chán”.

Lưu Đông Khởi nói: “Tuy là nói như vậy nhưng bên đây bây giờ lại rất chú trọng điều này, đó gọi là tình cảm con người mà.”

Hà Như nói: “Tình cảm con người mà em nói không phải là điều này.”

Lưu Đông Khởi mãi mê trò chuyện quên hết cả thời gian, anh uống xong hai chai bia thì rời khách sạn Shangri-la ra về, lúc này anh nhận thấy cảnh sắc ban đêm thật đẹp, những làn gió mát thổi hiu hiu, thế là anh thông thả đi bộ về khách sạn Tân Giang.

Lúc về đến phòng anh thì đã gần 12 giờ khuya.

Anh uống tiếp một ly rượu nho, sau đó anh đột nhiên nhớ lại hai ngày trước khi trở về nước, trong những giấy tờ mà anh đã giải quyết, có một số khi đưa cho cô thư kí đã quên dặn cô phải đưa cho một luật sư xem lại, sau đó mới nộp cho sếp. Anh cấp tốc gọi một cuộc điện thoại đường dài, lúc này ở Los Angeles đang 9 giờ sáng, vừa đúng lúc cô thư kí có ở đó. Anh vừa nghe những giấy tờ đó vẫn chưa nộp lên thì trong người thờ phào nhẹ nhõm.

Anh nghĩ, có phải mấy ngày nay đầu óc mình hơi bị mơ hồ không, sao lại cứ xảy ra những sai sót không đáng có thế này.

42. sân bay

Hơn 8 giờ sáng ngày hôm sau, Lưu Đông Khởi vẫn còn đang ngủ say thì bỗng nhiên điện thoại reng. Anh bắt máy lên, vừa nghe thấy giọng của Tôn Ánh gọi tới thì anh ừ ừ với giọng ỉu xìu.

Tôn Ánh nói: “Anh Lưu, thật xin lỗi anh về chuyện hôm qua. Tối hôm qua em có gọi điện thoại mấy lần đến chỗ của anh mà không có ai bắt máy. Sáng hôm nay em cũng phải đến nhà anh Cố để dạy đàn cho con của họ. Nếu anh cảm thấy tiện thì sau buổi trưa anh gọi lại vào điện thoại cầm tay của em.”

Lưu Đông Khởi không ngờ lúc này Tôn Ánh lại gọi điện thoại đến, anh nghĩ một hồi rồi nói: “Tôn Ánh à, là như vậy, tối hôm qua anh đã đặt vé máy bay 2 giờ chiều nay về Lộ Đảo rồi. Chúng ta hẹn ngày khác gặp lại nhé. Anh thật sự xin lỗi!”

Tôn Ánh cười và nói: “Anh Lưu, có phải là chuyện hôm qua đã làm cho anh buồn không?”

Khi nghe Tôn Ánh nói, giọng của Lưu Đông Khởi trầm xuống, anh lại cảm thấy mềm lòng, vội nói: “Anh đâu có sao, em đừng bận tâm. Đã 8 năm rồi anh không cùng đoàn tụ với gia đình nên mới sốt ruột trở về nhà. Khi trở về Los Angeles, anh còn phải lên Thượng Hải nữa mà.”

Tôn Ánh nói với vẻ lạnh nhạt: “Vậy thì hẹn gặp lại anh sau.”

Trước 12 giờ trưa, Lưu Đông Khởi trả phòng và rời khỏi khách sạn Tân Giang. Anh nhìn đồng hồ còn sớm, liền đón taxi đến tháp truyền hình Minh Châu ở hướng Đông, anh đã ở sân khấu ca nhạc ở đó gần một tiếng, sau đó mới đón taxi đến sân bay Quốc tế Phố Đông. Anh ở mặt Bắc tòa nhà chính của sân bay làm thủ tục đăng kí, sau đó vào nhà chờ của chuyến bay trong nước.

Lúc này, còn gần một tiếng nữa máy bay mới cất cánh. Anh mua một tờ báo và đến ngồi ở một góc, anh vừa lật những bản tin trên báo, vừa suy nghĩ xem khi trở về nhà sẽ phải ăn nói làm sao với mẹ anh.

Anh nghĩ, thế nào cũng bị mẹ trách mắng. Chín năm trước khi anh cùng người vợ cũ là Đường Phi Phi kết hôn, mẹ anh đã phản đối kịch liệt, bà cho rằng tính cách và kinh nghiệm sống của hai người rất khác biệt. Nhưng sau cùng Lưu Đông Khởi vẫn kết hôn với Đường Phi Phi.

Sau khi kết hôn xong, Đường Phi Phi đòi sang Canada, ba mẹ của Lưu Đông Khởi đều không đồng ý cho họ đi, nói rằng gia đình đều ở Thượng Hải hết, việc gì phải bôn ba vất vả nơi đất khách quê người, làm cho gia đình ly tán. Nhưng Lưu Đông Khởi một lần nữa lại cãi lời ba mẹ anh, vẫn cùng Đường Phi Phi đi sang Canada.

Sau khi ly hôn, mặc dù ba mẹ anh không nói gì đến chuyện đó trong điện thoại hay thư từ, nhưng trong thâm tâm, anh vẫn cảm thấy có lỗi, đặc biệt là với Lưu Cẩm - con gái của anh, anh nhận ra rằng vì sự sai lầm của bậc làm ba làm mẹ, làm cho con cái từ nhỏ đã mất đi sự thương yêu của ba lẫn mẹ.

Anh nghĩ, lần này trở về nhà nhất định phải cố gắng thuyết phục ba mẹ anh để họ cùng anh sang Mỹ, dù cho họ không muốn đi, anh vẫn sẽ dẫn Lưu Cẩm đi và mượn người để chăm sóc cho họ. Làm như thế có thể sẽ

làm cho ba mẹ anh đau lòng, nhưng con bé phải trưởng thành, nó cần phải ở bên cạnh ba nó.

Anh đang suy nghĩ thì thấy có một bóng người trước mặt anh, anh liền ngồi xích ra để thấy ánh sáng. Đột nhiên người đó giở tờ báo của anh ra, cười và nói: “Anh Khởi, sao anh đến sân bay sớm quá vậy? Làm hồi này em vội vàng chạy đến chỗ khách sạn anh ở chứ.”

Lưu Đông Khởi hơi bất ngờ, hóa ra người đó chính là Tôn Ánh.

Anh bỏ tờ báo xuống, nói: “Tôn Ánh, sao em lại đến đây? Không phải em đi dạy đàn rồi sao?”

Tôn Ánh ngồi xuống bên cạnh anh, cười và nói: “Hôm nay em về sớm nửa tiếng, lúc đến khách sạn Tân Giang thì chị tiếp tân nói anh đã trả phòng trước 12 giờ trưa rồi. Cho nên em đi thẳng đến sân bay luôn.”

Lưu Đông Khởi cười và nói: “Sau 12 giờ trưa là khách sạn tính thành một ngày nữa, nên anh đã trả phòng trước đó. Cảm ơn em đã đến tiễn anh.”

Tôn Ánh nói: “Hôm qua ở tiệm ăn Trùng Khánh em vội vã bỏ đi, chắc là làm anh không vui, mong rằng anh đừng để bụng chuyện đó. Có phải anh cho rằng em làm việc rất qua loa đại khái không?”

Lưu Đông Khởi nói: “Lúc mới đầu thì cảm thấy có đôi chút, nhưng anh cũng không để tâm.”

Tôn Ánh lấy một bịch nhỏ ra, nói: “Đã gần hai năm rồi em không gặp cô, mẹ anh. Đây là khô bò tẩm ớt và quả dương mai sấy khô hiệu Dư Diêu mà cô thích ăn nhất. Anh nói cô giữ gìn sức khỏe nha.”

Lưu Đông Khởi nhận lấy, nói: “À đúng rồi, lúc anh trở về nước có đem về cho em hai chai nước hoa và hộp phấn trang điểm, hôm qua đã quên đưa cho em. Anh đã đưa nó cho một người bạn, bữa nào đó cô ấy sẽ gọi điện thoại cho em.”

Tôn Ánh cười và nói: “Thực ra em rất ít khi trang điểm, trừ những lúc đi biểu diễn thôi. Em cũng rất ít dùng nước hoa. Nhưng anh đã có lòng thì em rất vui rồi. Những thứ ấy anh cứ giữ lại đi nhé.”

Lưu Đông Khởi hỏi cô với vẻ thờ ơ: “Sau khi tốt nghiệp, em đã đi làm ở chỗ nào?”

Tôn Ánh nói: “Lúc đầu, ba mẹ em bắt em trở về Thanh Đảo, nhưng em cảm thấy ở Thượng Hải có nhiều cơ hội hơn nên đã ở lại đây. Tốt nghiệp Học viện Nghệ Thuật như bọn em thì cơ hội làm việc là không nhiều, ngoài làm chuyên môn ra thì không còn sự lựa chọn khác, vì vậy cuối cùng em đã quyết định ở lại trường làm việc. Trong xã hội cạnh tranh quyết liệt như bây giờ, thì ở trong trường có vẻ đỡ vất vả hơn, có thể yên tâm làm công việc mà mình thích.”

Lưu Đông Khởi nói: “Em nghĩ như thế cũng hay. Nhưng em có bao giờ nghĩ sẽ ra nước ngoài học nâng cao lên không? Ở nước ngoài mà làm nghệ thuật thì ngược lại, mình phải có tính tự lập hơn.”

Tôn Ánh nói: “Hồi học đại học, em cũng định như vậy, nhưng muốn đi cũng không phải dễ, phải đợi từ từ thôi.”

Lưu Đông Khởi nghe những lời Tôn Ánh nói thì trong lòng anh đột nhiên cảm thấy hơi xúc động, muốn nói một điều gì đó với cô, nhưng ngay sau đó anh đã bình thường trở lại. Lúc này, chuyến bay đi Hạ Môn đã sắp khởi hành, anh xách hành lý lên và nói với Tôn Ánh: “Cảm ơn em đã đến tiễn anh, chúng ta sẽ liên lạc sau nha.”

Tôn Ánh đột nhiên hỏi: “Anh Lưu, sau này anh sẽ còn gặp lại em chứ?”

Lưu Đông Khởi ngẩn người ra một hồi, anh nhìn thấy trong mắt cô dường như sắp khóc, nên liền cười và nói: “Đương nhiên rồi, thế giới này rất nhỏ bé mà.”

43. tình thân

Khi Lưu Đông Khởi ra khỏi cổng sân bay Lộ Đảo, từ xa anh đã thấy ba mẹ và Lưu Cầm con gái anh. Họ đang đứng ở ngoài cửa kính nhìn vào trong. Mặc dù Lưu Cầm chỉ nhìn thấy anh qua ảnh, nhưng nó vẫn nhận ra Lưu Đông Khởi, nhảy lên vỗ tay về phía anh.

Anh vừa ra khỏi cửa thì Lưu Cầm chạy ào tới, anh bế Lưu Cầm lên, xoay mấy vòng, hôn nó mấy cái rồi cười nói: “Con gái của ba đã lớn thế này rồi cơ à? Có nhớ ba không?”

Lưu Cầm nói: “Không nhớ.”

Lưu Đông Khởi đứng sững người, hỏi: “Tại sao?”

Mẹ anh có vẻ giận, đánh nó mấy cái rồi nói: “Con bé này, suốt cả ngày cứ hỏi ba chường nào về, giờ sao lại nói thế.”

Lưu Cầm nói: “Sau này ngày nào ba cũng ở bên con, con cần gì phải nhớ nữa?”

Lưu Đông Khởi ôm lấy Lưu Cầm, anh nói với ba anh: “Ba, chân của ba đi lại bất tiện, ba ra sân bay làm gì vậy?”

Bà Lưu nói: “Ba con à, ông còn đòi đến Thượng Hải để đón con nữa là.”

Lưu Đông Khởi nghe xong thì cười. Anh đặt Lưu Cầm xuống rồi nói với mẹ anh: “Mẹ, mọi người đứng ở đây đợi nha. Con đi lấy hành lý đã.”

Lấy hành lý xong, anh đi gọi một chiếc taxi. Vì cốp sau của xe taxi chỉ có thể bỏ vừa một cái va li lớn và thêm mấy hành lý nhỏ, nên anh buộc phải gọi thêm một chiếc taxi nữa. Anh đỡ ba mẹ anh lên chiếc taxi phía trước, còn anh và Lưu Cầm lên chiếc taxi phía sau. Hai chiếc xe bắt đầu đi về hướng bến sông Cầm Đảo.

Ở trên xe, Lưu Cầm đột nhiên hỏi Lưu Đông Khởi: “Ba à, sao ba không cùng về với mẹ? Mẹ bận lắm à?”

Lưu Đông Khởi ngẩn người một hồi, nói: “Ba không ở cùng với mẹ. Ba thì ở bên Mỹ, còn mẹ con thì ở Canada, một nơi rất rất xa.”

Lưu Cầm nói: “Con nghe bà nội nói, mẹ không cần ba nữa, cũng không cần con nữa, mẹ đã chạy đi với một người đàn ông xấu rồi, đúng không ba?”

Lưu Đông Khởi trầm thờ dài, anh nghĩ, con bé đã sắp bắt đầu hiểu chuyện rồi, sớm muộn gì nó cũng phải biết mọi chuyện. Bây giờ không thể giấu nó hết được. Anh cầm tay của Lưu Cầm nói: “Là như vậy, Cầm Cầm, con có nhớ mẹ không?”

Lưu Cầm gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu.

Lưu Đông Khởi biết, từ sau khi anh và vợ cũ ly hôn, ba mẹ anh đều giấu Lưu Cầm về chuyện của Đường Phi Phi, ngay cả hình dáng của mẹ nó như

thế nào nó cũng không biết, nên cũng không sao mà nhớ được, nhưng nó cũng giống như bao đứa trẻ khác, đều mong muốn gặp được mẹ mình.

Lưu Đông Khởi nói với nó: “Cầm Cầm, sau này con lớn thì có thể gặp được mẹ con. Mẹ là mẹ của con, con không được ghét mẹ, biết chưa?”. Lưu Cầm gật đầu với vẻ lúng túng.

Buổi tối, cả nhà họ quây quần bên nhau, mẹ anh nấu mấy món ăn mà Lưu Đông Khởi thích nhất.

Ông Lưu nếm thử một tý rồi nói: “Hôm nay bà xào đồ ăn hơi đặc biệt, rất khác với ngày thường, khi xào chỉ bỏ mình ớt thôi, còn những gia vị khác thì quên nêm rồi.”

Bà Lưu cười và nói với Lưu Đông Khởi: “Ba con, ông nghỉ hưu xong thì nhàn rồi, suốt ngày cứ nghĩ đâu đâu ấy, chẳng bao giờ tỉnh táo cả. May mà còn có con Lưu Cầm ở bên cạnh làm nguồn vui.”

Lưu Đông Khởi nghe xong, anh liền nghĩ đến chuyện lần này trở về phải nói với ba mẹ để anh dẫn Lưu Cầm đi, trong lòng anh đột nhiên cảm thấy bất rút.

Khi nhìn thấy Lưu Cầm ăn mà chẳng sợ ớt cay, anh hỏi nó: “Cầm, con không sợ cay à?”

Lưu Cầm ngẩng đầu lên, nói: “Món này mà không có ớt thì chẳng thơm đâu. Ba, ba sợ ăn cay à?”

Lưu Đông Khởi nghe xong thì bật cười. Ông bà nội bé Cầm cũng phải bật cười.

Ăn tối xong, cả nhà ngồi trong phòng khách trò chuyện. Lưu Đông Khởi đã kể về những chuyện mình đã trải qua trong mấy năm qua, vì sợ ba mẹ anh đau lòng nên anh chỉ kể sơ qua về những ngày tháng gian khổ khi anh ở Vancouver.

Mẹ anh lau nước mắt, nói: “Nếu biết vất vả như thế thì hồi đó con đi làm gì chứ.”

Cha anh liền nói xen vô: “Chuyện đã qua rồi, còn nhắc làm gì nữa.”

Sau đó Lưu Cầm buồn ngủ, bà nội Lưu cho nó đi ngủ.

Cha anh nói với Lưu Đông Khởi: "Khởi à, con đến phòng của ba một lát đi, ba có thứ này muốn đưa cho con."

Lưu Đông Khởi đi theo cha. Ông cụ đóng cửa rồi mở một ngăn kéo đã khoá ở trên bàn, nói: "Khởi à, chuyện này đáng lý ra phải cho con biết từ trước rồi. Bây giờ con từ từ xem đi. Có trách thì cứ trách ba, chuyện này mẹ con không hay biết gì đâu."

Lưu Đông Khởi cảm thấy hồi hộp, anh cúi xuống xem, thì ra trong ngăn kéo có mấy bức thư được buộc lại bằng dây thun, chưa có bức nào được mở ra cả. Anh tò mò mở sợi giây thun ra, chỉ thấy trên mỗi bức thư đều có ghi "Nhờ ông Lưu Thu Đào chuyển cho anh Lưu Đông Khởi".

Lưu Đông Khởi vừa nhìn thấy nét chữ quen thuộc thì biết ngay là thư của Đường Phi Phi.

Anh lúng túng nhìn ba anh, cha anh thở dài, nói: "Ba cũng là vì tốt cho con, lúc đó không nói cho con biết chuyện này, vì sợ con bị phân tâm trong chuyện học hành và công việc. Lần này con trở về, chuyện này con hãy tự mình cân nhắc rồi quyết định. Con Phi nó cũng có gọi điện thoại về hai lần, hỏi thăm tình hình con với con Cầm, đó cũng là lúc ba mẹ vừa mới nghỉ hưu từ Thượng Hải trở về đây. Sau đó ba mẹ đổi luôn số điện thoại, vì sợ con Cầm nghe điện thoại của nó, con bé vẫn chưa hiểu chuyện, không thể làm cho nó bị tổn thương được."

Lưu Đông Khởi xem tên và ngày tháng trên mỗi bức thư, đều là từ Vancouver gửi tới, chứ không phải là từ chỗ ở sau này của Đường Phi Phi, thời gian viết thư cũng đều là cách đây hơn hai năm.

Trong thư Đường Phi Phi viết, ba năm trước cô đã ly dị cái thằng cha môi giới nhà đất ở khu China Town. Hai người không có con, cô được bồi thường năm triệu tiền Canada. Sau đó cô đến Vancouver, lấy tiền mở một công ty bảo hiểm, hai năm rồi làm ăn khá giả, cũng đã mua được nhà riêng, bây giờ cô rất nhớ khoảng thời gian cô và hai ba con Lưu Đông Khởi ở bên nhau.

Trong bức thư cuối cùng cô gửi cho anh, cuối thư có viết: "Đông Khởi, chỉ cần anh nói với em một tiếng, em sẽ lập tức quay trở về với anh và Cầm

Cầm, kể cả là về nước, ở Vancouver hay là đi Mỹ. Chúng ta có thể bắt đầu lại với một gia đình hạnh phúc. Ngoài ra, em chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

Lưu Đông Khởi xem ngày viết bức thư là nửa tháng trước ngày sinh nhật năm nay của anh. Cô còn gửi địa chỉ và số điện thoại của cô ở sau bức thư.

Lưu Đông Khởi lặng lẽ đưa bức thư cho ba anh.

Ông Lưu vội vàng giở ra xem. Xem xong, tâm trạng ông trở nên nặng nề, ông hỏi: “Khởi à, bây giờ con định như thế nào?”

Lưu Đông Khởi giật lại bức thư, nói: “Ba, con còn có thể định như thế nào nữa, chuyện này khó cứu vãn được. Nhưng Cầm nó không thể không có mẹ, chúng con không thể cứ giấu nó như thế. Cho nên lần này con định dẫn nó sang Mỹ, con bé nên gặp mẹ nó. Đương nhiên không thể giao con bé cho mẹ nó, phải để nó ở với con. Còn ba mẹ đã già rồi, tốt hơn hết là sang Mỹ với con, như thế con cũng có thể chăm sóc cho ba mẹ.”

Ông Lưu thở dài, nói: “Ba chỉ sợ con không thuyết phục được mẹ con, với tính khí ngang tàng như bà ấy, đến ba cũng phải sợ bà ấy nữa là.”

44. dọn nhà

Từ sau đêm ấy ở nhà Trần Thu Địch, Ngô Tiểu Thiên và Trần Thu Địch ngày một thân thiết hơn. Cuối tuần nào, anh cũng đều ở nhà Trần Thu Địch, có khi từ phòng thí nghiệm trở về đã khuya, anh cũng phải đi đến nhà cô, ăn mì do Trần Thu Địch làm cho anh. Hai người dường như đã trở lại cái thời yêu nhau khi còn học đại học ở trong nước.

Không lâu sau, để tránh bị thằng cha Sáu đại ca quấy rầy, Trần Thu Địch đã tìm một công việc mới ở một công ty mậu dịch xuất nhập khẩu phía Đông Los Angeles, công ty của cô cách trường của Ngô Tiểu Thiên không xa, vì vậy hai người thường cùng ăn cơm trưa. Có khi ai đến trước thì người đó phải đợi, nhưng Trần Thu Địch luôn phải đợi Ngô Tiểu Thiên.

Một hôm, Ngô Tiểu Thiên vội vội vàng vàng đi đến tiệm ăn quen thuộc và sốt ruột đợi Trần Thu Địch.

Trần Thu Địch đến, cô chưa kịp ngồi xuống thì Ngô Tiểu Thiên đã nắm lấy tay cô, vui mừng nói: “Thu Địch à, em đoán thử xem, hôm nay anh có tin vui gì muốn nói cho em biết nào?”

Trần Thu Địch nói: “Tin vui của anh chưa chắc đã làm em xúc động đến thế đâu. Có phải là lại được đăng bài luận văn nữa không?”

Ngô Tiểu Thiên cười và nói: “Là chuyện có liên quan đến tụi mình.”

Trần Thu Địch bần chồn, nói: “Chuyện hai chúng ta ư? Có phải là anh đã nghĩ thông suốt rồi, muốn cưới em hả?”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Em xem em kìa, thường quá! Anh được phân nhà rồi.”

Trần Thu Địch nghe xong vui lắm. Cô nói: “Hôm trước, thằng cha Lục gọi điện thoại đến phá rối em, anh đòi đổi chỗ ở cho em, em cứ tưởng rằng anh chỉ nói ngoài miệng thôi, không ngờ anh lại để tâm chuyện này. Anh mau nói cho em biết đi, căn nhà đó ở chỗ nào? Tối nay đi làm về chúng mình cùng đi xem thử nhé.”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Ở khu chung cư trường anh, chỗ anh ở bây giờ đó, em cũng đã đi đến đó hai lần rồi. Ở đó môi trường sống tốt, giá thuê thì rẻ, điều kiện ở lại rất thuận lợi, cũng rất an toàn. Căn nhà mới tìm được thì ở đầu kia trong khu chung cư, nhưng rất gần chỗ em làm bây giờ, lái xe chỉ mất 10 phút là đến.”

Trần Thu Địch nói: “Nhà mấy phòng?”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Gồm hai phòng ngủ, một phòng khách và hai phòng tắm; được miễn phí ga, nước và truyền hình cáp. Còn rộng hơn nhà em ở bây giờ.”

Trần Thu Địch nói: “Vậy thì tiền thuê mỗi tháng là bao nhiêu?”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Khu chung cư của trường ưu tiên cho sinh viên và cán bộ giảng viên trong trường nên tiền thuê mỗi tháng là một ngàn hai. Như căn nhà này mà ở ngoài thì ít nhất cũng phải mất một ngàn tám mỗi tháng.”

Trần Thu Địch nói: “Anh đã kí hợp đồng với người ta chưa? Đừng để đến lúc đó lại vuột mất.”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Anh đã liên hệ với bên văn phòng rồi, bọn họ nói còn phải sửa chữa lại nhà một chút, thay lại tấm thảm trải sàn, cuối tháng

này anh đến đó làm hợp đồng và lấy chìa khóa nhà, mừng một tháng sau là chúng ta đã có thể dọn đến rồi. Lần này coi như là anh đã gặp may, chỉ phải đợi có gần hai tháng thôi.”

Trần Thu Địch nói: “Vừa đúng lúc nhà em đến cuối tháng này là hết hạn cho thuê, em đang định tiếp tục kí hợp đồng với chủ nhà, như thế này thì đỡ rắc rối rồi.”

Cô nghĩ ngợi một hồi rồi bất ngờ hỏi Ngô Tiểu Thiên: “Sau khi em dọn vào chỗ mới, anh sẽ ở đâu?”

Ngô Tiểu Thiên cười và nói: “Ban ngày anh ở phòng thí nghiệm, còn buổi tối thì ở nhà của em.”

Một ngày trước khi dọn nhà, Trần Thu Địch định liên lạc với công ty dọn nhà thì Ngô Tiểu Thiên nói: “Đồ đạc của em chỉ cần thuê một chiếc xe tải chở một chuyến là đủ rồi, chủ yếu là bộ sa lông và cái nệm thì nhờ đứa nào đó khiêng giùm là được, còn những đồ khác thì một mình anh có thể lo được.”

Trần Thu Địch nói: “Em vừa mới đến công ty này, cũng chưa quen biết gì với các đồng nghiệp. Anh có thể tìm ai đến giúp được không?”

Ngô Tiểu Thiên liền nghĩ đến Giang Cốc, nhưng ngay sau đó đã loại anh ta ra. Vóc dáng của Giang Cốc rất thư sinh, người lẻo khẻo lẻo khẻo, buộc gà còn không chặt nữa là, khiêng sao nổi mấy thứ đồ nặng, mà anh ta cũng rất lười. Hơn nữa Ngô Tiểu Thiên không muốn mắc nợ anh ta một lần giúp đỡ, đến lúc nào đó lại bị anh ta sai vặt lại.

Thế là anh nghĩ đến anh Trình - anh chủ nhà anh đang ở bây giờ. Do không muốn sau khi dọn đi, nhà của anh Trình để trống, nên một tuần trước anh đã nói với anh Trình là muốn dọn đến chỗ mới, anh Trình còn nói với anh rằng, nếu như cần anh ta giúp đỡ thì chỉ cần nói cho anh biết là được rồi.

Tối đó, khi Ngô Tiểu Thiên và Trần Thu Địch đến nhà anh lấy đồ, Trần Thu Địch đã có ý mang hai hộp kẹo sô-cô-la cho con gái của anh Trình. Anh Trình cười tít mắt và nói: “Đã đến lúc rồi, bọn em đều đã lớn cả. Hai người ở chung thì tiện hơn.”

Ngô Tiểu Thiên ngượng ngùng không biết nói gì, mặt anh tự nhiên đỏ như gấc.

Hôm sau đúng vào ngày thứ bảy, ba người sắp xếp cả một buổi sáng, cuối cùng mới dọn được đến căn hộ mới ở khu chung cư. Căn nhà của họ ở lầu hai, trước cửa sổ toàn là cây cối, bên cạnh thì có một hồ bơi và sân tennis, không khí rất trong lành.

Chiều đó, Ngô Tiểu Thiên cùng anh Trình đi dạo một vòng các cửa hàng bán vật dụng gia đình, sau đó chở về một cái bàn học lớn và đặt trong phòng. Ngô Tiểu Thiên nói với Trần Thu Địch: “Sau này căn phòng này sẽ trở thành phòng đọc sách, tivi, dàn máy ồn ào thì để hết ngoài phòng khách.”

Anh Trình đi một vòng quanh nhà rồi nói: “Bọn em không muốn để một phòng cho người khác thuê à?”

Trần Thu Địch cười và nói: “Có thêm người ngoài nữa thì rất bất tiện, mà bọn em cũng không thiếu tiền.”

Anh Trình nghe xong, im lặng chẳng nói chẳng rằng.

Ngô Tiểu Thiên nói với Trần Thu Địch: “Sao em lại nói thế?”

Trần Thu Địch biết mình đã nói lỡ lời, cô hơi ngượng, nhìn anh Trình cười. Anh Trình xoa xoa tay, nói: “Em nói cũng đúng, vợ chồng trẻ bọn em, có thêm người ngoài nữa thì e rằng cũng bất tiện thiệt.”

Ngô Tiểu Thiên dẫn anh Trình đi ăn tại một tiệm ăn Nhật Bản ở gần đó, lúc trở về nhà mới, anh đã mệt lử, liền leo lên giường nằm. Trần Thu Địch thì đang dọn dẹp đồ đạc, mãi đến hơn 11 giờ khuya cô mới dọn xong phòng ngủ và nhà tắm.

Ngô Tiểu Thiên cười và nói: “Sao trước đây anh lại không thấy được em có nhiều ưu điểm đến thế chứ? Em xem, em đảm đang trông rất ra dáng vợ hiền đấy chứ.”

Trần Thu Địch nói: “Anh đừng có leo mép, sau này chúng ta vẫn ai làm việc nhà của người nấy, anh đừng có tưởng là đã tìm được một người giúp việc đấy nhé.”

CHƯƠNG 3

TRỞ VỀ (2)

45. Gia đình

Từ dạo ấy, ngày nào Ngô Tiểu Thiên cũng về nhà sớm. Xong thí nghiệm là anh về nhà ngay, trừ khi công việc không thể bỏ dở dang, còn không thì anh ít khi ở lại phòng thí nghiệm quá 10 giờ. Có lúc anh chỉ về trễ chút thôi là Trần Thu Địch đã gọi điện thoại đến.

Giang Cốc thấy anh đột nhiên hay về nhà thì rất tò mò, anh hỏi riêng Ngô Tiểu Thiên rằng có phải anh đã lên ra ngoài học một môn khác, định đổi nghề rồi không.

Ngô Tiểu Thiên nói: “Cái cậu này, tớ mà ở phòng thí nghiệm lâu thì cậu lại sợ thành tích của tớ nhiều hơn cậu, giỏi hơn cậu, còn tớ về nhà sớm thì cậu lại nghi ngờ tớ đi học thêm môn khác. Tớ muốn có mấy ngày rảnh rỗi mà cũng không được sao?”

Giang Cốc đã kể cho Stacy nghe về những biểu hiện bất thường của Ngô Tiểu Thiên trong mấy ngày qua, Stacy cười và nói: “Giang, cậu không nghĩ là Thiên đang hẹn hò à?”

Lúc ăn cơm, Giang Cốc cũng đem chuyện này kể cho Bạch Quả, Bạch Quả nói: “Anh đừng có bận tâm vào chuyện của người khác nữa, Ngô Tiểu Thiên cũng đã 30 tuổi rồi, cũng đã từng vương bận tình cảm với Hà Như, cậu ta hẹn hò thì có gì mà ngạc nhiên đâu?”

Giang Cốc nói: “Không đúng à, em nói Hà Như, người yêu trước đây của Ngô Tiểu Thiên đang ở Thượng Hải mà. Lẽ nào cậu ta đã có ai khác rồi?”

Nhưng trước đây anh có nói về chuyện này với cậu ta, cậu ta tỏ vẻ vẫn còn lưu luyến cái cô Hà Như đó lắm.”

Bạch Quả nói: “Đàn ông các anh ai mà chẳng nay nghĩ thế này, mai nghĩ thế khác? Lúc trước, nếu không có em kéo anh từ Washington về, bây giờ không biết anh còn đang cặp kè với ai nữa.”

Giang Cốc không được vui, nói: “Nói linh tinh gì thế? Đúng rồi, sáng nay sau khi em đi làm, Hà Như có gọi điện thoại từ Thượng Hải sang, cô ấy nói đã ghé qua nhà em rồi, còn hỏi em có cần cô ấy mang giúp đồ gì nữa không?”

Bạch Quả nói: “Cậu ấy nói chừng nào thì qua lại bên đây?”

Giang Cốc nói: “Có thể phải sau ngày 15.”

Bạch Quả cười và nói: “Lần này Lưu Đông Khởi cũng về nước. Hai người bọn họ cứ y như là đã hẹn trước rồi vậy. Hi vọng bọn họ ở Thượng Hải có thể nên chuyện.”

Giang Cốc cười khẩy, nói: “Nên chuyện cái gì? Anh thấy cái anh chàng Lưu Đông Khởi này chẳng được tí nào. Hôm nọ lúc em mời anh ta đến ăn cơm, anh ta cứ làm như người nhà em vậy. Vướng vào anh ta làm gì? Ly hôn rồi mà còn. Anh cũng chẳng ưa gì Ngô Tiểu Thiên, nhưng anh vẫn cảm thấy cậu ấy và Hà Như xứng đôi hơn.”

Bạch Quả nói: “Có phải hôm nọ em khen Lưu Đông Khởi mấy câu nên anh không thích không?”

Giang Cốc cười có vẻ mỉa mai rồi không nói năng gì hết.

Bạch Quả nói: “Hay là chúng ta bàn chuyện của mình đi. Nếu cuối năm này chúng ta đám cưới, thì bây giờ cũng nên chuẩn bị trước một số việc quan trọng .”

Giang Cốc ăn cơm xong, mở máy vi tính lên định lên mạng, vừa nghe thấy câu này xong thì thờ ơ nói: “Những việc này em cứ tính đi rồi làm, dù gì thì anh cũng không chen tay vào đâu. Hễ anh chen tay vào là em y như rằng lại nổi nóng với anh.”

Bạch Quả đi tới tắt máy vi tính, nói: “Anh không nghe gì à? Việc thứ nhất là mua nhà. Nếu thuê nhà, em thấy số tiền thuê nhà cả năm nay hơn mười ngàn của chúng ta y như đổ sông đổ biển hết. Nên em đã tính rồi, tốt nhất là trước khi đám cưới chúng ta phải có nhà riêng, như thế một là mới có cảm giác được trở về mái ấm của mình, hai là có thể tiết kiệm được tiền thuê nhà. Hơn nữa giá nhà ở đây bây giờ đang tăng, mà lại là tăng nhanh nhất cả nước, chúng ta sẽ không lỗ được đâu. Anh thấy sao?”

Giang Cốc ừ một tiếng. Bạch Quả nói tiếp: “Nhà ở trong thành phố thì tạm thời chúng ta chưa mua nổi, còn nhà ở ngoại ô thì anh lại không thích đi xa. Bởi vậy em tính mua nhà chung cư, bây giờ chúng ta có hai người, lầu trên lầu dưới có tới mấy phòng, đủ ở mà.”

Giang Cốc nói: “Nếu thế thì gọi Lưu Đông Khởi đến ở chung được đấy.”

Bạch Quả đâm anh mấy cái, nói: “Em đang nói chuyện nghiêm chỉnh với anh đấy nhé. Em đã tính thử rồi, một căn hộ có ba phòng ngủ thì chừng 400 ngàn, với giá như vậy thì chúng ta có thể lo liệu được.”

Giang Cốc nói: “Nếu trả góp thì phải đến khi nào mới trả hết? Anh còn có một chiếc xe mới nữa.”

Bạch Quả nói: “Người ta trả hết được, chúng ta sợ gì chứ?”

Giang Cốc lại ừ một tiếng nữa. Bạch Quả nói: “Sau đó chúng ta sẽ mua sắm thêm một số vật dụng nữa. Em thích những vật dụng bằng gỗ theo phong cách cổ điển, nhã nhặn, nhưng mà giá cả nó lại đắt hơn.”

Giang Cốc nói: “Câu sau em nói đúng đó. Có tiền thì nói làm gì. Đúng rồi, tài khoản bây giờ của chúng ta có bao nhiêu?”

Bạch Quả nói: “Anh tính thử đi, em đi làm được bao nhiêu năm rồi?”

Giang Cốc nghĩ một hồi, nói: “Phải bốn năm rồi nhỉ?”

Bạch Quả nói: “Vậy thì anh tính thử đi là biết được liền.”

Giang Cốc nói: “Tiền lương của em là bao nhiêu?”

Bạch Quả nói: “Anh không biết thiệt hay là giả bộ không biết? Lúc em mới tốt nghiệp đã được hơn 60 ngàn.”

Giang Cốc nói: “Hình như em chưa nói với anh mà? Sao nhiều thế? Anh cũng không muốn biết, vì sợ mình biết rồi cảm thấy không công bằng.”

Bạch Quả nói: “Có gì mà không công bằng chứ? Lúc trước, sau khi em bỏ học thạc sĩ, chuyển sang học tin học, nhờ học bổng của anh mà tụi mình mới sống được hơn một năm đó sao?”

Giang Cốc thở dài, nói: “Bạch Quả à, xem ra tụi mình cùng chịu khổ cực mà không thể cùng hưởng sung sướng được. Hồi đó, cuộc sống có khổ cực một chút nhưng tính em khác bây giờ, nói năng dịu dàng, chồng nói gì vợ nghe nấy.”

Bạch Quả lườm anh, nói: “Lúc đó chúng ta sắp kết hôn rồi phải không?”

Giang Cốc nói: “Cho nên anh lo nhất bây giờ là cưới xong sẽ là vợ nói gì chồng nghe nấy.”

Bạch Quả nói: “Người ta nói anh có phúc lắm đấy, nếu không thì, không chừng đến tận bây giờ anh vẫn còn xất bất sang bang.”

Bạch Quả vừa nói, vừa lấy giấy bút ra bắt đầu tính toán. Giang Cốc ngồi trên sa lông một lúc rồi thiu thiu ngủ.

46. cuộc sống

Ngày tháng trôi qua, Ngô Tiểu Thiên bắt đầu cảm thấy, cuộc sống đáng lẽ phải như thế này mới đúng.

Nếu lúc trước Hà Như không đi nước ngoài, có thể họ đã có một gia đình êm ấm, mặc dù càng lớn lên, sợi dây tình cảm gia đình dường như lỏng lẻo dần. Anh thấy cuộc sống độc thân không ràng buộc, tự do thoải mái dường như hợp với cá tính anh hơn, tuy nhiên, khái niệm về gia đình từ muôn thuở nay, vẫn luôn khắc sâu trong anh. Mẹ anh một mình nuôi anh khôn lớn, bởi vậy trong cuộc sống, anh luôn có một cảm giác nương tựa vào một người phụ nữ.

Sau khi sống với Trần Thu Địch trong một thời gian, nhất là sau khi dọn đến nhà mới, Ngô Tiểu Thiên cảm thấy mọi thứ đều đầu vào đấy. Tình yêu với anh bây giờ không chỉ dừng lại ở tình yêu nam nữ, anh anh em em mà có nhiều cách lý giải.

Chẳng hạn chuyện anh và Hà Như, dù cuối cùng mọi chuyện đã kết thúc, nhưng lúc ấy, anh đã yêu cô thật lòng, tình yêu này sẽ còn đọng mãi trong lòng anh chứ không bao giờ phai mờ theo năm tháng.

Hơn hai năm chung sống ở trường của anh và Trần Thu Địch ngay lúc bắt đầu đã không phải là hết mình cho một tình yêu lãng mạn, cổ điển như cuộc tình của anh và Hà Như, mà nó xuất phát từ sự phản kháng lại mô tuýp sống mà anh đã hình thành rèn giũa bao nhiêu năm trời.

Sau khi chuyện của anh và Hà Như đổ vỡ, quan niệm về tình yêu của anh không còn rõ ràng nữa. Anh cho rằng, tình yêu không phải là cái gì đó cao sang, xa vời vợi, mà là sự bổ sung về tính cách và tâm hồn của mình, là chất xúc tác của cuộc sống. Nó đòi hỏi hai người trong cuộc đều phải nỗ lực, cùng nhau bù đắp cho khuyết điểm cho người kia và phát huy tiềm năng của bản thân.

Bởi vậy, trong khoảng thời gian đó, anh coi Thu Địch như em gái của mình. Trong lúc anh yêu thương cô, anh cũng khám phá ra sự tinh tế và chín chắn trong tình cảm của mình. Và cũng chính từ sự thoải mái, không ràng buộc, sự phóng túng trong tình cảm của Trần Thu Địch mà anh đã nhạy bén hơn khi đối mặt với cuộc sống.

Việc bây giờ anh thấy thực tế nhất là khi đã cùng chung sống với một người phụ nữ, anh phải tìm cách gạt bỏ những những tâm trạng nặng nề vì chuyện tình cảm trong quá khứ khỏi cuộc sống của anh sau này. Anh không những phải học cách để quên đi quá khứ, tuy điều này là rất khó, mà anh còn phải học cách điều chỉnh tính cách và cách sống của mình để thích nghi và hài hòa với thế giới của cả hai người. Khoảng thời gian sau, anh cảm thấy cái gọi là “sống” trong cuộc sống, thực ra là một sự lập lại. Những ngọt bùi cay đắng chính là sự lên men của tình cảm hoà hợp. Tuy vậy, anh cũng nhanh chóng nhận ra, phải sống rồi thì mới biết được, sự thật và ước muốn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Chẳng hạn thời gian làm việc và nghỉ ngơi. Trước đây, anh thường thức khuya dậy trễ, bởi vì ở phòng thí nghiệm không quy định chính xác giờ giấc đi làm, cho nên buổi sáng thường là sau 8 giờ anh mới đến phòng thí nghiệm, còn buổi tối anh phải ở

lại phòng thí nghiệm đến khoảng 11 giờ mới về nhà. Bây giờ khi chung sống với Trần Thu Địch, thời gian biểu của anh đã phải thay đổi. 8 giờ rưỡi sáng là Trần Thu Địch phải đến công ty, khoảng 7 giờ rưỡi cô đã phải dậy. Lúc ấy thì Ngô Tiểu Thiên đang ngủ, nếu anh không ngủ được hai tiếng đó, thì hôm đó anh sẽ không đủ sức tập trung tinh thần để làm việc. Buổi chiều thì chưa đến 5 giờ cô đã tan sở, rồi sau đó nấu cơm. Lúc ấy Ngô Tiểu Thiên đang làm ở phòng thí nghiệm. Từ sau khi sống chung, buổi tối anh thường cố gắng tranh thủ về trước 9 giờ, nhưng vẫn bị Trần Thu Địch cản nhắc, bởi vì cơm canh cô nấu đã nguội ngắt nguội ngơ.

Một tuần như thế trôi qua, Ngô Tiểu Thiên không những ít làm thí nghiệm đi, về nhà đáng lý ra phải dành thời gian cho riêng mình, anh lại phải san bớt cho Trần Thu Địch. Mỗi lần trước khi đi ngủ, anh đều phải đọc sách một lát, anh đã quen như thế bao năm nay rồi. Nhưng bây giờ lúc anh định ngủ thì Trần Thu Địch đã chìm vào giấc mộng từ lâu rồi.

Ngô Tiểu Thiên vì vậy cũng thấy hơi chán. Trong đêm khuya yên tĩnh, qua những ánh sáng lờ mờ xuyên qua cửa sổ, anh nhìn thấy Trần Thu Địch đang ngủ rất ngon, trong lòng không nén nổi tiếng thở dài. Những lúc ấy, anh lại thấy mình quả thật là người cô độc nhất trên đời.

Còn về phía Trần Thu Địch, cô là một phụ nữ có khả năng thích nghi mạnh. Thường mà nói, những suy nghĩ của phụ nữ không phức tạp như đàn ông, những suy nghĩ này lại có mối liên hệ chặt chẽ với mục đích, bởi vậy khả năng thích ứng với con người và môi trường của phụ nữ là cao hơn đàn ông. Sau khi Ngô Tiểu Thiên quay lại với cô, cô dường như trở lại là Trần Thu Địch ngây thơ đáng yêu của chín năm về trước lúc cô và Ngô Tiểu Thiên bên nhau. Cô không còn là một con người khôn khéo, ranh ma và cứng nhắc như Ngô Tiểu Thiên đã gặp sau khi anh ở Los Angeles.

Tâm trạng vui vẻ của cô cho thấy hơn ba năm qua, cô dường như vẫn chờ anh.

Nghĩ về điều ấy, Ngô Tiểu Thiên nhận ra rằng, tình yêu của Trần Thu Địch dành cho anh từ trước đến giờ vẫn không hề thay đổi. Do vậy, anh luôn cố gắng che giấu những nỗi buồn ở trong lòng mình.

Về mặt tình cảm, Trần Thu Địch tỏ ra rất hiểu Ngô Tiểu Thiên, đây cũng chính là một trong những lý do mà Ngô Tiểu Thiên thích cô. Cô biết cách nắm bắt và điều chỉnh người đàn ông một cách có chừng mực, mỗi khi thấy Ngô Tiểu Thiên đang giận dỗi, cô đều biết cách khéo léo giải tỏa những buồn bực đang dồn nén trong lòng anh.

Ngô Tiểu Thiên nhận ra rằng, Trần Thu Địch đã thay đổi rất nhiều so với 3 năm về trước, nếu 3 năm trước đây cô là một viên ngọc đẹp, thì bây giờ viên ngọc ấy đang tỏa sáng.

Tuy vậy, một người phụ nữ như Trần Thu Địch, khi đã hết lòng yêu một người đàn ông, thì đương nhiên cô mong muốn chiếm được toàn bộ thế giới của anh, bao gồm cả nội tâm của anh. Nhưng về mặt này Ngô Tiểu Thiên lại rất cố chấp, anh không để cho nhìn thấu và xen vào những điều kín đáo nhất trong nội tâm anh, dù là người anh yêu đi nữa cũng không thể dễ gì thâm nhập vào góc riêng tư ấy.

Về điểm này, Trần Thu Địch đã nhận ra từ trước, cô biết tính tự trọng của Ngô Tiểu Thiên rất cao, không để cho ai đụng đến góc riêng tư của mình, bởi vậy lúc bình thường cô cố gắng nhẫn nhịn anh, không xen vào những suy nghĩ và cách làm của anh mà theo cô là kì cục. Cô hiểu rõ, trong thế giới chỉ có hai người, cần có một khoảng nào đó cần được xóa bỏ.

47. nỗi buồn

Tuy nhiên, một lần nọ, vì một cú điện thoại bất ngờ, cô suýt nữa đòi chia tay với Ngô Tiểu Thiên.

Một buổi tối thứ sáu, vì chưa làm xong thí nghiệm, nên khoảng 6 giờ hơn Ngô Tiểu Thiên gọi điện thoại về nhà, anh bảo Trần Thu Địch đừng chờ cơm, có lẽ anh sẽ về trễ.

Cuộc thí nghiệm này đáng lý ra anh định ngày hôm sau mới làm, nhưng lúc trưa Trần Thu Địch có gọi điện thoại cho anh, hỏi anh thứ 7 có muốn đi xem một bộ phim mới với cô không. Ngô Tiểu Thiên biết, Trần Thu Địch đã hỏi ý kiến anh thì anh bắt buộc phải đồng ý. Thế là anh đành phải đồng ý.

Không ngờ, khi anh định đi về, Hứa Mai bảo anh phải đưa kết quả cuộc thí nghiệm cho bà trước thứ hai, vì bài viết của bà ta đang cần gấp số liệu này. Vậy nên anh đành phải ở lại buổi tối để làm cho xong thí nghiệm.

Một mình Trần Thu Địch ở nhà, cô buồn bã ngồi xem tấu hài. Cô cứ đổi kênh liên tục. Gần 11 giờ rồi, Ngô Tiểu Thiên vẫn chưa về, bình thường vào giờ này, Trần Thu Địch đã lên giường đi ngủ, nhưng hôm nay vì lo cho Ngô Tiểu Thiên nên cô ráng thức đợi anh.

Lúc này, đột nhiên chuông điện thoại reo, cô tưởng là Ngô Tiểu Thiên gọi về, nên liền bắt máy, không ngờ trong điện thoại là giọng một cô gái lạ. Cô nghĩ bụng, từ khi họ dọn đến nhà mới, cô vẫn chưa cho ai số điện thoại mới, vậy thì cô gái này rõ ràng là tìm Ngô Tiểu Thiên rồi.

Cô không ngờ Ngô Tiểu Thiên lại đưa số điện thoại cho một cô gái mà cô không quen nhanh đến thế, trong lòng cô không được vui.

Quả nhiên, đầu dây bên kia tìm Ngô Tiểu Thiên, Trần Thu Địch hỏi vặn cô gái đó là ai, bên kia nói là cô ta gọi điện thoại đường dài quốc tế từ Thượng Hải đến, Trần Thu Địch nói chuyện với cô ta xong liền nói: “Xin hỏi, cô có thể để lại tên và số điện thoại của cô được không?”

Bên kia nói: “Tôi họ Hà, là bạn học của anh ấy. Làm phiền chị nói với Ngô Tiểu Thiên, hôm trước những đồ anh ấy nhờ tôi gửi, tôi đã chuyển cho bạn lớp chúng tôi rồi.”

Cô ta ngừng lại, hỏi Trần Thu Địch: “Chị cho hỏi đây là số điện thoại ở nhà ai vậy?”

Trần Thu Địch cười và nói: “Của nhà chúng tôi. Tôi đã đoán ra cô là ai, chúng ta đã gặp nhau hai lần rồi. Tiểu Thiên về, tôi nhất định sẽ chuyển lời của cô cho anh.”

Trần Thu Địch cúp máy, trong lòng cô rất bức tức, giờ cô hết buồn ngủ hẳn.

Ngô Tiểu Thiên uể oải bước về nhà, anh vừa vô nhà là nằm ịch ra ghế sa lông và nói: “Mệt quá! Thu Địch à, em đi hâm đồ ăn cho anh đi.”

Trần Thu Địch lạnh lùng nói: “Anh khoan đã, em hỏi anh, anh đã cho ai biết số điện thoại nhà chúng ta rồi?”

Ngô Tiểu Thiên nghĩ một hồi rồi nói: “Anh chỉ mới nói cho thằng Giang Cốc ở phòng thí nghiệm bọn anh biết thôi.”

Trần Thu Địch nói: “Vậy sao ngay cả cái cô bạn họ Hà ở bên Thượng Hải của anh cũng biết số điện thoại của chúng ta?”

Ngô Tiểu Thiên ngẩn người ra, người mà cô nói chính là Hà Như, thế là anh cười, nói: “Có gì mà đáng ngạc nhiên cơ chứ? Nhất định là cô ấy đã gọi đến chỗ trước anh ở, sau đó anh Trình mới cho cô ấy số điện thoại mới của chúng ta. Không tin thì em cứ gọi điện thoại hỏi anh Trình thử xem.”

Trần Thu Địch nói: “Vậy sao khuya rồi cô ấy còn gọi điện thoại cho anh? Có phải là trước đây hai người thường xuyên liên lạc qua điện thoại vào đêm khuya không?”

Ngô Tiểu Thiên nghe xong thì không được vui, nói: “Em đâu phải là không biết, bên Thượng Hải chênh lệch với bên mình 15 tiếng đồng hồ. Với lại, em còn lôi lại những chuyện cũ làm gì. Cô ấy nói tìm anh có việc gì không?”

Trần Thu Địch nói: “Cô ta nói những đồ anh nhờ cô ta gửi, cô ta đã chuyển cho bạn học của anh rồi.” Vừa nói, cô vừa sầm mặt xuống, đi vào phòng ngủ rồi lên giường nằm.

Ngô Tiểu Thiên đi theo vào, cười và nói: “Em vì chuyện này mà giận à? Có đáng không em?”

Trần Thu Địch nói: “Em không phải giận vì chuyện điện thoại. Quan hệ trước đây của anh với cô họ Hà đó em đâu dám cãi, mà cãi làm sao được. Nhưng bây giờ anh và em đã sống chung, anh còn giấu em, lén lút qua lại với cô ta, em giận là vì chuyện này. Thực ra, hôm ở khu vui chơi, cô ta đã biết quan hệ của hai chúng ta rồi, vậy mà giờ cô ta còn quan tâm đến anh như thế. Hai người có phải là muốn nối lại tình xưa không?”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Đều đã là chuyện cũ rồi, còn nhắc lại làm gì? Vậy bây giờ em muốn anh phải làm sao?”

Trần Thu Địch nói: “Em muốn anh nói rõ chuyện của anh và cô ta, nếu như hai người chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, em tuyệt đối sẽ không ghen tuông.”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Bọn anh bây giờ thực sự chỉ là quan hệ bạn bè bình thường thôi.”

Trần Thu Địch nói: “Vậy theo ý anh tức là quan hệ của hai người trước đây không bình thường rồi, có phải anh cũng đã sống chung với cô ta rồi không?”

Ngô Tiểu Thiên bực tức, nói: “Đó là chuyện trước khi anh quen em, cũng tức là không liên can gì tới em.”

Trần Thu Địch nói: “Được, quá khứ của anh đã không liên can gì tới em, vậy thì chúng ta cũng không cần sống chung nữa. Anh đi ngay cho tôi.”

Ngô Tiểu Thiên nghe xong, chẳng nói chẳng rằng, lập tức nhắc điện thoại lên và gọi đến nhà của anh Trình. Cả nhà anh Trình đều đã ngủ hết, anh Trình nhắc điện thoại, nói có chuyện gì.

Ngô Tiểu Thiên nén bực, nói: “Anh Trình, thật ngại quá, lại quấy rầy anh, căn phòng hồi trước em ở đã có ai thuê chưa?”

Anh Trình ở đầu dây bên kia chưa kịp trả lời thì Trần Thu Địch đã giật lấy điện thoại, cúp xuống. Cô nói: “Anh muốn đi thì đi, nhưng cũng phải mang theo thứ trong bụng tôi nữa chứ.”

Anh hơi ngỡ ngàng, rồi hoảng hốt mở to mắt nhìn cô và nói: “Thu Địch à, cái đó... hình như em đã trễ mấy ngày rồi phải không, lẽ nào...”

48. những suy nghĩ miên man

Những công việc ở công ty bảo hiểm Viễn Đông của Hà Như gần như đã hoàn tất, khó khăn lắm cô mới được rảnh rỗi. Trước khi rời Thượng Hải để trở về California, cô muốn họp mặt một số người bạn học cùng lớp trước đây hiện đang ở Thượng Hải.

Cô gọi điện thoại cho Châu Nhuận, Châu Nhuận nói: “Cậu yên tâm, chuyện này cứ để tớ lo, mấy đứa ở lại Thượng Hải chỉ còn Tiết Tuyền, Trịnh Tiểu Ngọc, Vệ Phong, Đường Na, tớ cũng hay liên lạc với các cậu ấy. Cậu cứ nói thời gian đi là được.”

Hà Như nghĩ một hồi, nói: "Hay là vào tối ngày 17 nhé, chiều ngày 18 mình rời khỏi Phố Đông."

Châu Nhuận nói: “Chuyện này quyết định vậy nhé.”

Hai ngày trước, Hà Như đã gọi điện thoại đến chỗ ở cũ của Ngô Tiểu Thiên, cô muốn nói cho anh biết những chuyện của cô ở Thượng Hải. Anh Trình chủ nhà nói với cô rằng Ngô Tiểu Thiên đã dọn nhà đi. Hà Như đã xin số điện thoại mới của Ngô Tiểu Thiên, sau đó cô gọi đến phòng thí nghiệm của anh trước, lúc đó Ngô Tiểu Thiên vừa xong thí nghiệm và đã về. Hà Như gọi điện thoại đến nhà mới của anh.

Lúc ấy, cô không biết tại sao mình lại nôn nóng biết tin tức của Ngô Tiểu Thiên đến thế, có thể việc Ngô Tiểu Thiên dọn sang nhà mới làm cô thấy tò mò, bữa trước cô gọi điện mà không gặp anh, trong lòng cô cảm thấy anh có chuyện gì đó. Lúc quay số xong, linh cảm của cô đã đúng, đúng là Ngô Tiểu Thiên đang sống với Trần Thu Địch.

Cô hơi bất ngờ với chuyện này. Lúc cô gác điện thoại, tâm trạng của cô rất nặng nề. Cô rót một ly rượu nho, đến tựa bên cửa sổ, sau đó cô đong đưa ly rượu, mùi rượu thơm bay thoang thoảng, lan tỏa trong tâm trí cô.

Mặc dù ấn tượng về Trần Thu Địch của cô chỉ là theo trực giác, nhưng cô biết với tính cách của Ngô Tiểu Thiên thì không thể quen lâu dài với Trần Thu Địch. Suy nghĩ đầu tiên của cô là: Ngô Tiểu Thiên không bao giờ chịu trách nhiệm, người chờ đợi anh sẽ là một ẩn số đầy nguy hiểm. Cô cảm thấy anh không nên tùy tiện sống chung với Trần Thu Địch như thế, rõ ràng là anh đang muốn lợi dụng sự dễ dãi của Trần Thu Địch. Dù vậy, cô chỉ là người ngoài cuộc, giữa cô và Ngô Tiểu Thiên không còn gì cả.

Ngô Tiểu Thiên quen Trần Thu Địch, mặc dù trong đó có ý chọc giận Hà Như, đây cũng hợp với cá tính của anh, nhưng trong thâm tâm, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho sự tùy tiện của anh. Cô nghĩ, có thể bắt đầu từ ngày Ngô Tiểu Thiên đến Los Angeles, chuyện của hai người họ đã thực sự chấm hết.

Cô cảm thấy rằng Ngô Tiểu Thiên đến Mỹ là một lựa chọn sai lầm. Đáng lý ra anh vấp ngã ở đâu thì phải đứng lên ở đó. Thế mà, anh lại trốn chạy. Mà cái cơ để trốn chạy là Trần Thu Địch, thậm chí là cả cô-Hà Như.

Chuyện gì qua sẽ qua, chuyện nào tới sẽ tới.

Hà Như tự cười với mình.

Ngoài ra còn một chuyện nữa khiến cô cảm thấy không an tâm.

Lúc Lưu Đông Khởi về quê, anh đã nhờ cô đưa chai nước hoa và hộp phấn trang điểm cho Tôn Anh. Tuần trước cô đã gọi điện thoại cho Tôn Anh, bảo Tôn Anh hẹn đâu đó để cô đưa đồ. Nhưng Tôn Anh đã khéo léo từ chối, làm cho cô rất khó xử. Sau đó cô nghĩ lại, cảm thấy giọng của Tôn Anh rất quen, nhưng cô không nghĩ Tôn Anh lại chính là người mà mấy ngày trước đây, Cố Thôn đã dẫn đến nhờ cô giới thiệu với mấy người trong giới nghệ thuật, mãi đến ngày hôm sau gặp Cố Thôn, cô mới chợt nhận ra.

Cô nhớ lại lúc làm quen với Tôn Anh, cô có ấn tượng khá tốt về Tôn Anh. Ở Tôn Anh toát lên phong thái của người làm nghệ thuật. Cô nói chuyện cũng rất tự nhiên. Nếu ấn tượng để lại cho cô là đúng, thì cô ta từ chối nhận quà của Lưu Đông Khởi nhờ cô gửi cũng là lẽ đương nhiên. Còn nếu Tôn Anh quả thật nhận quà của Lưu Đông Khởi, Hà Như ngược lại sẽ coi thường cô ta.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, cô lại thấy Tôn Anh có một sức quyến rũ tiềm ẩn. Đây cũng là điều khiến cô lo ngại về quan hệ của Lưu Đông Khởi và Tôn Anh.

Cô nghĩ, cũng có thể là do tính chất nghề nghiệp, khiến cho cô quá nhạy cảm khi tiếp xúc với người khác. Sự nhạy cảm có thể làm cho con người nhanh nhạy hơn, nhưng cũng sẽ chuốc lấy buồn khổ. Hai điều này đều hội đủ ở Hà Như. Vì vậy, cô quyết định không xen vào chuyện của Tôn Anh và Lưu Đông Khởi, cô cũng không muốn nói cho Lưu Đông Khởi biết việc Tôn Anh nhờ cô liên hệ với những nhà nghệ thuật ở California để đứng ra mời cô sang Mỹ biểu diễn.

Cô tin rằng, với kinh nghiệm sống của Lưu Đông Khởi, anh sẽ biết cách hài hoà mối quan hệ này. Nếu Tôn Anh thật lòng muốn theo đuổi nghệ thuật thì sau này cô sẽ cố gắng giúp đỡ cô ta.

Một người phụ nữ nếu muốn thành công trong sự nghiệp, nếu chỉ dựa vào năng lực của mình thôi thì chưa đủ. Chính cô cũng rất hiểu rõ điều này.

Lúc này, tâm trạng của Hà Như rối bời.

Sau chuyến đi ngoại ô chơi hôm đó, ấn tượng của Hà Như đối với Lưu Đông Khởi đã có chút thay đổi, mặc dù cô vẫn còn cảm thấy ngại ngùng, áy náy, nhưng cũng chính vì vậy mà cô đã hiểu hơn về anh. Cô biết Lưu Đông Khởi thích cô, nhưng anh không dám biểu lộ tình cảm với cô, thứ nhất là vì sự tự trọng của một người đàn ông, thứ hai là vì anh đã từng thất bại trong hôn nhân và còn có một đứa con gái rất hiểu chuyện nữa.

Lưu Đông Khởi đương nhiên biết, chuyện anh có con gái riêng có nghĩa như thế nào với một cô gái chưa chồng, bởi vậy anh chỉ có thể vừa che giấu tình cảm thật của mình, vừa khéo léo bày tỏ với cô. Đây dường như đã trở thành quy luật khi hai người gặp gỡ nhau. Cả hai đều hiểu rõ, có một rào chắn vô hình nào đó giữa họ, nhưng không ai muốn phá vỡ nó.

Trong lòng Hà Như hiểu rất rõ, việc Lưu Đông Khởi cảm thấy ngần ngại thực ra cũng chính là tình cảnh khó xử mà cô đang tìm mọi cách để né tránh. Nếu họ tiến thêm một bước nữa, thì bắt buộc họ phải vượt qua cái rào chắn này.

Nhưng trong lúc đôi bên đều chưa tìm được cơ hội nào để giải quyết vấn đề này một cách rõ ràng rành mạch, thì việc Lưu Đông Khởi đi xem mặt lại càng làm cho vấn đề trở nên phức tạp hơn.

Lần này sau khi trở về Thượng Hải, trở lại chốn xưa, ngọn lửa tình cảm đang sắp lụi tàn giữa Hà Như và Ngô Tiểu Thiên dường như lại được thắp lên. Đáng lý ra, cô muốn sau khi trở về Los Angeles sẽ bình tâm lại, tìm Ngô Tiểu Thiên để nói chuyện, nhưng cuộc điện thoại vào hai ngày trước đã làm dập tắt ngọn lửa cuối cùng trong lòng cô.

Cuối cùng Hà Như cũng hiểu ra được mối quan hệ tình cảm trước kia của Ngô Tiểu Thiên và Trần Thu Địch, nó vượt ra xa trí tưởng tượng của cô. Ngô Tiểu Thiên muốn chọn một cuộc sống như thế nào cô không có quyền gì ép buộc, nhưng cô cũng có quyền tự do lựa chọn cuộc sống cho riêng mình.

Ai ngờ cô suýt chút nữa bị cuốn vào sự đùa giỡn của tình yêu-một nỗi đau tinh thần dai dẳng, nó đẩy cô ra khỏi cuộc sống vui vẻ, thanh thản mà

cô mong muốn. Dường như tình cảm trong cô vẫn thiếu sự định tính. Một cảm giác đau đớn, chua xót lại trỗi dậy trong lòng cô.

Cô gượng cười một cách ảm đạm, thần thờ nhấp một tý rượu nho.

Những ánh đèn muôn màu ngoài cửa sổ soi vào mặt cô, khuôn mặt cô đỏ bừng như người đang say rượu. Mọi khi quá 11 giờ là cô đã đi ngủ rồi, nhưng đêm nay cô lại chìm trong những suy tư sâu xa. Nó làm cô khó ngủ, trần trọc.

49. trong đêm khuya

Bất chợt tiếng điện thoại vang lên.

Lúc này còn ai gọi điện cho mình nữa?

Hà Như nghĩ tới Lưu Đông Khởi, anh đã rời Thượng Hải được hơn nửa tháng rồi, trong ngần ấy thời gian, anh đã gọi điện về cho cô khoảng ba lần, cô dường như nhận ra được nỗi đau thương mà người khác không dễ gì cảm nhận được từ sau những lời nói hân hoan vui vẻ ấy của anh.

Cô nghĩ có lẽ bản thân anh đã chìm đắm trong niềm hạnh phúc của cuộc sống. Bất chợt Hà Như lại có một chút chạnh lòng, cô đọc. Đây cũng vốn là tình cảm thường tình của con người, cũng như những người đang cô độc khát khao tìm được hạnh phúc vậy. Trong lần nói chuyện cuối cùng, Hà Như hỏi Lưu Đông Khởi đã gọi điện cho Tôn Ánh chưa, anh nói đã gọi. Qua điện thoại anh ta không hề nhắc đến việc Tôn Ánh đã từ chối món quà mà anh đã nhờ cô chuyển giúp, điều đó có nghĩa là Tôn Ánh đã không nói thẳng chuyện này với anh. Lúc đó cô nghĩ tính cách của Tôn Ánh hoặc là lạnh nhạt hoặc là rất thâm trầm bởi khi Lưu Đông Khởi đề cập đến vấn đề này, cô cố lơ đi, như thế sẽ làm cho Lưu Đông Khởi có ấn tượng tốt về cô.

Hà Như vừa nghĩ vừa nhắc điện thoại lên. Cô không thể ngờ được người gọi điện lại là Ngô Tiểu Thiên.

Cô hơi sững người một tí rồi hỏi:

- Anh đang ở đâu vậy? Có chuyện gì không ?
- Anh đang ở phòng thí nghiệm. Ngô Tiểu Thiên trả lời.

Hà Như cười và nói:

- Có nhà rồi có khác, mới sáng thế này mà đã làm việc rồi!

Ngô Tiểu Thiên thở dài:

- Nhà gì chứ, chỉ là một chỗ ở tạm ấy mà, em đừng chế giễu anh như vậy có được không? Em đã gặp Châu Nhuận chưa?

- Gặp rồi, anh ta bị phù thũng khắp người, mọi người ai cũng mập mập khỏe mạnh, chứ không giống tụi mình đâu.

Tiểu Thiên hỏi lại:

- Em không phải đang nói mình đấy chứ ?

Hà Như cười lạnh nhạt:

- Với tính khí của anh thì ai dám nói tới chứ ?

Ngô Tiểu Thiên im lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Em ở bên đó vẫn khỏe chứ ?

- Mọi việc đều rất tốt, bây giờ ở đây có rất nhiều thay đổi. Hai ngày nữa lớp mình sẽ họp lớp, không biết khi ấy bạn bè hỏi tới tình hình của anh, em phải nói thế nào đây?

Ngô Tiểu Thiên đáp:

- Mọi người đều biết chuyện của chúng ta rồi, em nói thế nào cũng được.

- Em nói ở đây không phải là chuyện của bọn mình mà là chuyện của anh đấy.

Ngô Tiểu Thiên ngập ngừng:

- Hà Như, thực ra anh là ...

Hà Như không đợi anh nói xong, cô liền cúp điện thoại. Cô biết rất rõ là anh muốn nói chuyện gì. Không lâu sau điện thoại lại tiếp tục vang lên. Hà Như bực bội nhìn điện thoại, cuối cùng rồi cô cũng phải nhấc ống nghe lên và nói:

- Anh không cần nói nữa, em thực sự không muốn nghe.

Cô vừa lên tiếng thì đầu dây bên kia nói:

- Hà Như, anh đây, này giờ điện thoại của em bận liên tục. Xin lỗi vì đã khuya thế này mà còn gọi điện cho em nữa. Em thế nào rồi?

Hà Như vừa nghe giọng Lưu Đông Khởi thì giọng nói có dịu đi một chút. Cô nói:

- Anh đấy à? Tối thế này mà vẫn còn có hứng nói chuyện sao? Anh không buồn ngủ à?

Lưu Đông Khởi cười và tiếp lời:

- Anh cũng muốn hỏi em câu đó. Trời sắp vào thu, trời oi quá, không ngủ được.

- Sao anh biết em còn thức? Anh không sợ sẽ làm em thức giấc ư? Hà Như cười.

Lưu Đông Khởi đùa:

- “Thần giao cách cảm” mà. Lúc này anh đứng trên ban công ngắm sao trời liền biết ngay là em chưa ngủ.

Nghe tới “thần giao cách cảm” Hà Như bỗng cảm động, cô lặng đi một lát rồi mới nói:

- Anh đừng đùa nữa, có chuyện gì hãy nói đi.

Đông Khởi nói:

- Anh định ngày 18 này mới về Thượng Hải, nhưng bây giờ anh định mai về.

Hà Như hơi bất ngờ nói:

- Tại sao lại vội vã như vậy? Anh về không nhớ con gái anh sao?

Lưu Đông Khởi thở dài nói:

- Cũng chính vì chuyện con bé, lúc này gia đình anh đang có chút chuyện không vui. Anh định đưa con qua Canada rồi sang Mỹ. Lưu Cẩm sinh ra ở Canada mà. Nhưng mẹ anh đã kiên quyết phản đối chuyện này. Em biết đấy, mẹ anh đã nổi giận thì không ai dám cãi lại cả.

- Vậy con gái anh có đồng ý đi không ?

- Ban đầu thì nó không chịu, nhưng khi nghe anh nói sắp tới sẽ dẫn nó đi thăm mẹ thì nó mới đồng ý.

- Anh không nên đánh lừa trẻ em như vậy chứ!

Lưu Đông Khởi nói:

- Anh không lừa nó. Anh nói thật đấy, anh nghĩ là nó cũng đã lớn rồi mà không biết về mẹ mình thì cũng không được.

Hà Như im lặng.

Đông Khởi nói tiếp:

- Sau đó Lưu Cầm nói chuyện này với mẹ anh, bà nổi giận và mắng cho anh một trận.

Hà Như nghĩ rồi nói:

- Em nghĩ là phải trân trọng tình cảm của các cụ.

Đông Khởi tiếp lời:

- Chính vì thế mà mấy ngày nay anh có dám nhắc tới đâu, càng không dám nhìn thẳng vào bà cụ. Bởi thế, anh mới nghĩ đi sớm một chút thì hay hơn.

- Anh đã liên hệ với mẹ Lưu Cầm chưa? Hà Như hỏi.

- Vẫn chưa. Chuyện này nói ra dài dòng lắm, sẽ nói với em sau. À tiện đây, ngày mai em đặt dùm anh một phòng ở chỗ em nhé. À, còn nữa anh sẽ đưa số máy bay và số vé cho em, em chịu khó gọi điện cho Hãng hàng không Phương Đông đổi lại bay cùng chuyến với em nhé. Ngày mai anh sẽ đi chuyến bay lúc 17 giờ 10 đến phi trường Phố Đông.

50. tiệc mừng

Chiều hôm sau, Hà Như giải quyết xong mọi việc ở công ty bảo hiểm Viễn Đông. Vừa định đi thì Cố Thôn liền vội vàng tới tìm cô, anh ta bảo tổng giám đốc muốn nói chuyện với cô. Hà Như nghĩ, hôm nay là ngày làm việc cuối cùng của mình rồi, tất cả mọi việc cần làm đều đã làm xong, chắc là tổng giám đốc muốn gặp cô để tặng quà hoặc nói lời từ biệt thôi.

Cô cùng Cố Thôn đi vào văn phòng của tổng giám đốc, ông ta đang đợi cô. Giám đốc cười và hỏi cô một số chuyện liên quan đến công việc, sau đó ông mới nói:

- Cô Hà à, thật lòng mà nói, qua những gì cô đã làm trong thời gian qua ở công ty, chúng tôi rất hài lòng. Tôi tin là cô cũng hiểu rõ phần nào công tác quản lý của công ty chúng tôi. Vì vậy tôi đại diện cho toàn công ty

thành thật cảm ơn cô rất nhiều. Không biết là sau này cô Hà có dự định gì không ?

Hà Như cười khiêm tốn:

- Thời gian qua tôi chỉ làm những việc mà tôi nên làm thôi. Thành công của công ty này cũng để lại cho tôi ấn tượng rất sâu sắc, một số kinh nghiệm quản lý rất đáng để cho tôi học tập. Về bên kia tôi cũng sẽ hết lòng tiếp tục phục vụ cho công ty của mình, và tất nhiên tôi cũng sẽ không thể nào quên được tất cả bạn bè ở đây.

Giám đốc gật gật đầu nói:

- Với khả năng của cô Hà, nếu như cô làm đại diện cho quý công ty, làm việc lâu dài ở Thượng Hải thì chúng tôi sẽ rất là vui.

Hà Như cười :

- Vấn đề này trước khi đến Thượng Hải tôi đã giải thích với giám đốc của tôi. Tôi tin đây là một cơ hội tốt, nhưng với cá nhân tôi thì đây cũng chưa hẳn là sự lựa chọn tốt nhất. Có những lý do cá nhân mà tôi không thể nói, mong giám đốc lượng thứ cho.

Tổng giám đốc có chút thất vọng nhưng ông cũng mỉm cười và nói:

- Như vậy thì tôi rất lấy làm tiếc thôi. Tôi nghĩ là chúng tôi vẫn còn rất nhiều cơ hội đặc biệt với ông chủ tập đoàn M, chuyện này cũng nhờ cô Hà giúp cho.

Hà Như đáp lại:

- Chỉ cần là những việc có liên quan đến lợi ích của đôi bên thì tôi rất sẵn lòng làm hết sức mình thôi.

Hà Như rời khỏi văn phòng của giám đốc thì Cố Thôn cũng theo sau và nói với cô:

- Cô Hà à, tổng giám đốc muốn tôi tối nay mở tiệc tiễn cô, hy vọng cô sẽ nể tình tham dự chứ?

Hà Như nói:

- Anh Cố Thôn à, rất tiếc là, lần này tôi lại làm cho anh thất vọng rồi. Nhưng nếu anh rảnh tôi muốn rủ anh cùng tôi đến phi trường Phố Đông

đón một người bạn.

Cố Thôn cười:

- Chà, không biết là người bạn nào mà vinh hạnh được cô Hà Như ra tận nơi đón thế này. Chứ mọi hôm tan ca tôi muốn được đưa cô về cô đều từ chối. Thôi được rồi, hôm nay tôi sẽ không bỏ qua cơ hội này. Đừng nói là đi tới phi trường Phố Đông mà ngay cả đi đến phi trường Bắc Kinh tôi cũng sẵn sàng đi với cô.

Hai người lên xe. Cố Thôn vừa lái xe vừa nói:

- Cô Hà Như à, lần trước tôi dẫn cô đi gặp và nói chuyện Tôn Ánh với cô, khi về Los Angeles, hy vọng là cô sẽ dành chút thời gian giúp đỡ cô ấy. Cô ấy dạy con trai tôi học dương cầm, bạn bè thật đấy nhưng về mặt tình cảm lại không thể tỏ bày được. Thật tình là cô ấy còn yêu nghệ thuật hơn là để mắt tới tôi, hai bảy, hai tám tuổi rồi mà vẫn chẳng đoái hoài gì tới chuyện lấy chồng cả.

Hà Như cười nói:

- Ý anh là muốn tôi làm mai cho cô ấy sao? May quá người mà tôi đang đi đón đây cũng còn đang độ thân đó.

Đêm qua khi Lưu Đông Khởi gọi điện cho cô, cô không nói sẽ ra phi trường đón anh, cô bất ngờ gọi Cố Thôn đưa cô ra phi trường hoàn toàn chỉ là muốn cho Lưu Đông Khởi ngạc nhiên thú vị mà thôi.

Vì kẹt xe nên ra đến sân bay thì cũng vừa lúc Lưu Đông Khởi đẩy hành lý ra, đang dáo dác tìm taxi thì Hà Như đã vẫy vẫy tay, trong chốc lát anh nhận ra cô từ giữa đám đông, tươi cười đi về phía cô. Anh hớn hờ nói:

- Thật không thể nào tin được là em lại ra tận đây đón anh.

Hà Như chỉ Cố Thôn nói:

- Nhờ anh Cố Thôn đây đưa em đi đấy.

Lưu Đông Khởi nhìn Cố Thôn một lát rồi vui vẻ đưa tay ra bắt:

- Cảm ơn anh nhiều.

Cố Thôn đưa cho anh một tấm danh thiếp.

Lưu Đông Khởi nhận danh thiếp rồi giới thiệu:

- Tôi là Lưu Đông Khởi, luật sư ở Los Angeles.

Cố Thôn cười nói:

- Tên của anh nghe rất quen, không hiểu sao tôi vừa mới gặp anh mà đã thấy thân thiết như bạn bè lâu năm rồi vậy.

- Anh khéo nói quá. Anh là bạn của Hà Như tất nhiên cũng là bạn của tôi rồi. Đông Khởi vui vẻ đáp lời.

Khi xe tới khách sạn Shangri-la, Cố Thôn nói với Hà Như:

- Cô Hà Như này, cả hai bạn đều chưa ăn tối gì cả, không biết mọi người có sẵn lòng nể mặt tôi ăn tối với tôi không? Chiều nay tôi có hẹn ăn tối với một người bạn, khoảng 8h cô ấy sẽ đợi tôi ở nhà hàng Trí Chân.

Lưu Đông Khởi nhìn Hà Như, cô cũng nhìn anh. Đông Khởi vui vẻ nói:

- Hay là như vậy đi, tôi sẽ vào khách sạn đăng kí và thu xếp hành lý một chút, tối nay tôi sẽ đãi khách nhé.

Cố Thôn vội nói:

- Anh nói thế là xem tôi như người ngoài rồi. Tôi là chủ, đương nhiên tôi sẽ là người đãi khách rồi. Hơn nữa, tối nay tôi còn mở tiệc tiễn cô Hà Như nữa mà.

Hà Như cười:

- Xem ra tôi phải nể mặt anh thật rồi! Thôi được, anh cứ về trước đi, tôi về phòng thay đồ. lát nữa gặp nhé.

Căn phòng mà Hà Như đặt cho Lưu Đông Khởi cũng ở tầng thứ 28 như cô. Lúc Lưu Đông Khởi làm thủ tục ở quầy, thì cô về phòng mình. Hà Như vội vàng tắm rửa, thay một bộ y phục mát mẻ và thoải mái. Bộ đồ này cô mua hồi dạo phố cuối tuần. Cô thích màu xanh da trời nhạt của nó lại thêm một vài chấm nhỏ li ti, vào buổi tối đầu thu mà mặc nó thì rất là mát mẻ và khoan khoái.

Lúc này trên xe, cô đã đoán vị khách mời của Cố Thôn có thể là Tôn Ánh, vì khi cô sắp rời Thượng Hải, Cố Thôn sẽ không thể xem cô như người xa lạ. Đó chính là tính thông minh sắc sảo của anh, anh ta mà đã định

làm chuyện gì thì tất cả mọi điều đều có thể xảy ra, cho dù đó là những chi tiết nhỏ nhất anh cũng đều tận dụng cho bằng được.

Hà Như cho rằng loại người này trên thương trường thì được nhưng làm bạn bè thì không chơi được. Cô nghĩ Lưu Đông Khởi sẽ tìm cách nhẹ nhàng từ chối, nhưng không ngờ anh lại đồng ý nhanh thế. Trong lòng cô có hai vấn đề khó xử, một là nếu “đi”, mà Tôn Ánh đến thật, thì trước mặt cô, Lưu Đông Khởi và Tôn Ánh sẽ bối rối; còn nếu “không đi” thì không phải là lòng dạ quá hẹp hòi sao? Nhưng cô nghĩ nếu như tối nay hai nhân vật chính là Lưu Đông Khởi và Tôn Ánh thì cô chỉ là người ngoài, có mặt cho vui thôi mà.

Một lát sau, Lưu Đông Khởi đã sắp xếp xong hành lý. Anh đến tìm cô. Lưu Đông Khởi không thay đồ, có lẽ chỉ có rửa mặt qua loa thôi. Đi bên Đông Khởi, đột nhiên Hà Như bỗng cảm nhận được hơi ấm đàn ông toát ra từ chính anh, lý trí không ngăn nổi cảm giác chuyển choáng ở cô.

51. tại bàn tiệc

Lúc Hà Như và Lưu Đông Khởi đến nhà hàng Trí Chân thì Cố Thôn đã ở trong phòng hẹn đợi cô. Đúng như dự đoán của Hà Như, người đi cùng với Cố Thôn chính là Tôn Ánh.

Tôn Ánh ăn mặc rất đứng đắn, một bộ váy màu đen theo kiểu phương Tây, cô quấn một chiếc khăn choàng màu xanh hoa trắng nhỏ trên cổ, tóc búi cao, đang mỉm cười với họ. Bỗng cô thấy người theo sau Hà Như là Lưu Đông Khởi thì bất chợt tim đập thành thịch, mặt biến sắc.

Lưu Đông Khởi vừa mới tới nên vẫn chưa nhận ra sự có mặt của Tôn Ánh, anh chào hỏi Cố Thôn trước, sau đó mới lịch sự cúi đầu chào Tôn Ánh.

Đột nhiên anh khựng lại, ngạc nhiên nói:

- Tôn Ánh, em, sao em lại ở đây?

Cố Thôn nhìn Tôn Ánh rồi sau đó lại nhìn Lưu Đông Khởi không hiểu gì cả. Hà Như nhanh chóng giới thiệu Tôn Ánh với Lưu Đông Khởi:

- Anh Khởi, đây là cô Tôn Ánh, bạn của anh Cố Thôn.

Hà Như chủ động đứng ra giới thiệu chủ yếu vì cô hiểu được tâm trạng lúng túng của Tôn Ánh bây giờ. Cô đã đoán trước được tâm trạng của Tôn Ánh khi hai người gặp nhau. Nếu như Tôn Ánh hiểu được mối quan hệ giữa cô và Lưu Đông Khởi thì chắc chắn sẽ thấy rất ngại vì lần trước cô đã nhờ Hà Như xin sang Los Angeles biểu diễn.

Khi ấy, trong bốn người chỉ có Hà Như là hiểu rõ tất cả.

Lưu Đông Khởi không thể ngờ được là Tôn Ánh lại là bạn của Cố Thôn, hơn nữa may là anh và Hà Như gặp Tôn Ánh ở đây, anh vẫn nghĩ là Hà Như đã đem lọ nước hoa anh nhờ tặng cho Tôn Ánh.

Tôn Ánh cũng không ngờ được Hà Như và Lưu Đông Khởi lại là bạn thân, lần trước khi cô nói chuyện với Hà Như, không thấy Hà Như nhắc tới chuyện này. Cô cũng không biết Hà Như có đem chuyện trước đây cô nhờ Hà Như xin sang Los Angeles biểu diễn nói với Lưu Đông Khởi hay không. Trong lòng cô có chút lo âu.

Nhưng Tôn Ánh nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, rất tự nhiên cô đứng dậy cười và nói với Lưu Đông Khởi:

- Không ngờ là được gặp anh ở đây. Chẳng phải anh nói vài ngày nữa mới về Thượng Hải sao?

- Anh bất ngờ thay đổi kế hoạch. Lưu Đông Khởi chỉ Hà Như rồi nói với Tôn Ánh:

- Hai người đã gặp nhau rồi đúng không?

Tôn Ánh nhìn Hà Như. Hà Như hiểu, Lưu Đông Khởi tưởng hai cô đã gặp nhau khi đưa quà của anh cho Tôn Ánh. Vì vậy cô vừa nhìn Tôn Ánh, vừa cười và nói với Lưu Đông Khởi:

- Chắc anh chưa biết lần trước cũng nhờ anh Cố Thôn giới thiệu nên bọn em đã quen nhau rồi.

Câu nói này của Tôn Ánh giải tỏa được sự lo ngại trong lòng Tôn Ánh. Cô mỉm cười nhìn Hà Như. Tôn Ánh biết là Hà Như vẫn chưa đem chuyện mình nhờ nói cho Lưu Đông Khởi.

Bốn người thì trừ Cố Thôn ra còn mỗi người đều có tâm sự riêng. Cố Thôn hỏi Hà Như muốn uống gì, Hà Như nói là muốn uống một ly rượu nho. Cố Thôn hỏi Lưu Đông Khởi uống được rượu trắng hay không, Lưu Đông Khởi nói có thể uống một vài ly, vì thế nên Cố Thôn kêu một bình “Tửu quý”.

Cố Thôn hỏi Tôn Ánh:

- Còn em? Uống cái gì? Hay là vẫn như cũ?

Tôn Ánh liếc nhìn Lưu Đông Khởi rồi trả lời:

- Em muốn uống nước trái cây.

Cố Thôn nói một cách rôm rả:

- Mọi người đều là bạn bè cả, em đừng nên khách khí thế. Không phải em vẫn thích uống rượu Martine sao? Uống một ly nhé? Câu nói của Cố Thôn làm cho Tôn Ánh cảm thấy bối rối.

Hà Như vốn là người thích quan sát, cô nghe Cố Thôn nói là Tôn Ánh thích uống rượu Martine, bây giờ lại kêu nước trái cây, cô đoán được ngay là, trong lòng Tôn Ánh vẫn chú ý đến thái độ của Lưu Đông Khởi. Từ đó cô có thể hiểu được đôi phần.

Lưu Đông Khởi cười và nói với Cố Thôn :

- Anh Cố Thôn à, đàn bà con gái người ta không uống rượu, ép họ làm gì. Nào, tôi mời anh một ly, cảm ơn sự giúp đỡ của anh hôm nay.

Tôn Ánh quay qua cười và nói với Hà Như:

- Thì ra là chị biết trước việc Lưu Đông Khởi tối nay tới Thượng Hải hả!

Nói rồi cô nhắc ly nước lên uống, nhân tiện nhìn sắc mặt của Lưu Đông Khởi.

Lưu Đông Khởi giải thích:

- Vì tối qua anh gọi cho Hà Như nhờ cô ấy đặt phòng giúp.

Tôn Ánh cười:

- Thì ra là vậy. Nếu như tối nay không gặp anh ở đây, chắc em không biết anh đã về Thượng Hải.

Hà Như nghĩ, Tôn Ánh công khai muốn thăm dò mối quan hệ giữa Lưu Đông Khởi và cô, xem ra cô đã có ý nghi ngờ. Nhưng cũng không trách gì được Tôn Ánh, nếu là cô thì cô cũng sẽ nghĩ như vậy thôi.

Cô cười và nói với Lưu Đông Khởi:

- Anh phải gọi điện trước cho Tôn Ánh mới phải chứ, em cũng sợ ý quá.

Tôn Ánh cười:

- Chỉ sợ là mọi người không tin mình thôi.

Lưu Đông Khởi chỉ biết mượn rượu để giấu đi sự bối rối của mình.

Cố Thôn đã ngấm quan sát ba người và thấy được tình thế nan giải của cả ba. Dưới con mắt của anh, anh hiểu rất nhanh ra mối quan hệ của Lưu Đông Khởi và Hà Như không phải chỉ là mối quan hệ bạn bè bình thường, anh cũng có thể đoán được rằng, Lưu Đông Khởi chính là người mà Tôn Ánh đã từng nhắc tới với anh trước đây, lúc ấy anh còn đùa với Tôn Ánh là nếu như cô muốn đi Mỹ để phát triển sự nghiệp thì dứt khoát cô phải cưới Lưu Đông Khởi. Nhưng Tôn Ánh lại có suy nghĩ riêng, cô nói sự nghiệp và hôn nhân là hai việc khác nhau, cô không muốn “cưới” để được đi Mỹ. Cố Thôn nghĩ, trong trường hợp này thì tốt nhất là ta nên cứ làm ngơ coi như không biết chuyện gì. Bởi vậy anh tiếp tục mời rượu Lưu Đông Khởi.

Hà Như nói với Cố Thôn :

- Anh Cố Thôn này, việc anh nhờ tôi giúp tôi sẽ không quên đâu, lúc nào rảnh tôi sẽ hỏi giùm anh, cứ yên tâm đi nhé.

Câu này mặc dù cô nói với Cố Thôn nhưng thật ra là nói với Tôn Ánh. Cố Thôn hiểu ý cô, vui mừng nâng ly uống cạn.

Tôn Ánh cầm ly nước trái cây lên và nói với Hà Như:

- Chị Hà Như, em xin mượn ly nước này thay rượu, chúc chị thuận buồm xuôi gió!

Hà Như cũng vui vẻ đáp lại:

- Chị cũng chúc em vạn sự như ý!

Tôn Ánh thở dài và nói:

- Cũng mong là được như vậy!

Cố Thôn nói:

- Thôi mọi người đừng uống rượu và nói chuyện nữa, thức ăn đã nguội cả rồi kìa, chúng ta dùng bữa thôi.

Khi ấy Tôn Ánh nói Cố Thôn đưa cho cô một ly rượu Martine. Cô nhắc ly rượu lên và nói với Lưu Đông Khởi và Hà Như:

Anh Khởi, chị Hà Như, rất vui được làm quen với anh chị. Mọi người cạn ly rượu này xong, em có mấy lời muốn nói với anh chị.

Nói rồi, cô ngược cổ uống một hơi dài.

Lưu Đông Khởi và Hà Như thấy Tôn Ánh như vậy cùng nhìn nhau.

Tôn Ánh cười nói:

- Em được gặp anh chị hai lần, phải nói là rất vinh hạnh, lần trước trong một ngày mà em làm quen được với cả anh và chị, quen anh Khởi trước, rồi qua anh Cố Thôn em quen chị Hà Như.

Lưu Đông Khởi ngạc nhiên nói:

- Thì ra lần trước em vội vàng bỏ đi là vì đi gặp Hà Như à?

Tôn Ánh gật đầu.

Lưu Đông Khởi cười và nói với Hà Như :

- Anh hiểu rồi. Chuyện này chỉ có mình anh là bị lừa thôi.

Hà Như biết anh muốn nói đến chuyện cô đã từng nói với anh việc Cố Thôn dẫn một người con gái tới gặp cô, vì vậy nên cô đáp lời với anh ta:

- Sau đó em mới gọi điện định nói cho anh biết món quà của anh tặng đã bị Tôn Ánh từ chối rồi. Khi ấy em đâu biết cô ấy chính là bạn của Cố Thôn.

Tôn Ánh nói:

- Đông Khởi này, tình cảm của anh em hiểu cả. Em không nhận món quà của anh không phải là em muốn làm cao gì mà em cảm thấy, chúng ta chưa hiểu gì nhau mấy mà nhận đồ của anh thì e không phải, không tròn trách nhiệm với anh.

Hà Như nhìn cô, cảm giác ban đầu của mình là đúng rồi.

Tôn Ánh nói tiếp:

- Bây giờ, xem ra, em làm thế là đúng. Bây giờ em cảm thấy rằng, hai người đi với nhau hợp hơn là em với Lưu Đông Khởi. Cụ thể thế nào, em không muốn nói, em tin vào trực giác của mình thôi.

Mặt của Hà Như nóng bừng lên:

- Tôn Ánh à, em đừng hiểu lầm như vậy, chị với anh Khởi chỉ là chỗ bạn bè bình thường thôi.

Tôn Ánh cười nói:

- Tận đáy lòng của cả anh và chị đang giấu người kia điều gì thì cũng đang mong chờ người kia đáp lại điều ấy. Thực sự ngay chính bản thân anh chị cũng cảm thấy là bốn chữ ‘bạn bè bình thường’ nói ra nghe chượng chượng thế nào ấy. Nhưng em là một người từng trải, em hiểu được tất cả những suy nghĩ của anh chị bây giờ, Anh chị đừng nên tiếp tục dối lòng mãi như vậy nữa.

Lưu Đông Khởi điềm tĩnh nhìn ly rượu của mình cười nhẹ. Hà Như vội nói với anh:

- Anh nói gì đi chứ, Đông Khởi

Lưu Đông Khởi ngẩng đầu lên nói:

- Anh thực sự rất thích Hà Như, nhưng tạm thời anh chưa có đủ dũng khí để bộc bạch tình cảm thật với cô ấy. Bởi anh biết, có một số chuyện không thể tùy tiện nói ra được vì có thể sẽ làm mất đi những thứ quý giá hiện nay, ý anh nói ở đây là tình bạn. Trong lòng anh thích một người thì trước sau gì cũng phải bộc lộ, em nghĩ đúng không hả Hà Như?

Hà Như nghe Lưu Đông Khởi nói vậy hết sức sửng sốt, cô không ngờ anh lại bộc bạch như thế, đẩy cô vào tình huống cực kì nan giải, vì vậy cô cười nói:

- Em chưa hề trải qua chuyện này bao giờ.

Cô chỉ buột miệng nói ra, nhưng Lưu Đông Khởi thấy hụt hẫng như thế vừa mất đi cái gì quý giá.

Hà Như lại nói với Tôn Ánh:

- Tôn Ánh à, nếu như Đông Khởi thực sự thích chị thì lần đó, anh ấy đâu có hẹn hò với em! Phải không?

Câu nói của cô không những yên lòng Lưu Đông Khởi mà ngay cả Tôn Ánh cũng bất ngờ. Hà Như cười mỉm và nhấc ly rượu lên, chậm rãi nhấp một ngụm.

Cố Thôn vội vàng cười nói:

- Được rồi, được rồi, nếu như thực sự có duyên phận thì mọi người tự nhiên tới lúc đó sẽ thành đôi thành lứa, hôm nay chúng ta đừng nói đến vấn đề này nữa nhé!

Mọi người rời khỏi bàn tiệc thì đã quá mười giờ đêm. Tôn Ánh chậm rãi bước bên cạnh Hà Như và nói:

- Cảm ơn lòng khoan dung độ lượng khi nãy của chị.

Hà Như cười và bắt tay Tôn Ánh nói:

- Chỉ mong là em được như mong muốn, trở thành một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng. Hy vọng sẽ có một ngày được nghe em biểu diễn ở Los Angeles.

52. tình cảm mãnh liệt

Cố Thôn lái xe chở Lưu Đông Khởi và Hà Như về khách sạn Shangri-la. Khi bước xuống xe, Lưu Đông Khởi nói với Tôn Ánh:

- Tôn Ánh này, lần này chúng ta có ít thời gian trò chuyện quá, anh rất lấy làm tiếc. Hy vọng lần sau chúng ta sẽ lại có cơ hội gặp nhau.

Tôn Ánh cũng cười nói:

- Em cũng cảm thấy rất là tiếc. Nhưng mà có được người bạn như anh và chị Hà Như, em thực sự cảm thấy rất vinh hạnh. Hy vọng lần sau chúng ta lại được gặp nhau ở Los Angeles. Còn về chuyện các giáo sư ở bên đó, em sẽ gọi điện giải thích cho họ hiểu sau.

Lưu Đông Khởi cười và tiếp lời:

- Tại sao lại phải giải thích? Tụi mình vẫn còn có dịp gặp lại nhau mà.

Tôn Ánh cười. Lưu Đông Khởi cảm thấy nụ cười của cô đã hiền hòa hơn nhiều so với ban đầu rồi.

Lưu Đông Khởi đi cùng Hà Như, cả hai lặng lẽ đến trước cửa phòng cô. Hà Như vừa mở cửa phòng định vào thì thấy Lưu Đông Khởi vẫn đứng đó, cô cười nói:

- Sao vậy? Có phải anh vẫn còn đang suy tư về những lời nói trong bữa tiệc lúc nãy không? Có chuyện gì vào phòng rồi nói.

Lưu Đông Khởi vào phòng, anh nói:

- Anh chỉ hơi bất ngờ về chuyện lúc nãy thôi. Anh không thể ngờ được là em lại có suy nghĩ như thế về anh, anh vốn nghĩ rằng em cũng thích anh như anh đã thích em chứ, và còn hơn thế nữa kia. Thực sự hồi nãy nghe những lời như vậy anh cảm thấy rất buồn!

Hà Như nói:

- Chẳng phải anh đã từng nói là, thích một người không nhất thiết phải nói ra với người đó sao? Em nghĩ là trong chuyện này anh là người hiểu rõ hơn ai hết mà.

Lưu Đông Khởi nói:

- Đó chỉ là lời nói của anh trước mặt mọi người thôi, chứ đó đâu phải là lời nói tự đáy lòng của anh. Em thật sự nghĩ là nếu anh đã thích một người con gái nào cũng sẽ im lặng, từ tốn thế sao?

Có một thoáng căng thẳng trên sắc mặt Hà Như, cô cười:

- Thế tự đáy lòng anh thực sự muốn nói gì?

Lưu Đông Khởi nhìn sững vào mắt cô, trong ánh mắt trong sáng ấy anh thấy được một cái nhìn ấm áp, đợi chờ. Hơi thở của anh trở nên gấp gáp, anh lắp bắp nói:

- Hà Như, em thật sự muốn nghe sao?

Hà Như gật đầu mỉm cười, xoay người dậm bước đi .

Lưu Đông Khởi vụt lao tới siết chặt lấy cô, ghì sát mặt anh vào mặt cô tựa đầu sát mặt cô và thầm thì:

- Anh muốn ở bên em! Mỗi mỗi!

Mặc dù Hà Như đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng cái hành động cuồng nhiệt và tha thiết của Lưu Đông Khởi, cô bất ngờ quá và không kịp đề

phòng. Chuyện gì tới rồi cũng đã tới, cho dù cô đã tìm mọi cách để che đậy và tự kìm chế lòng cao ngạo yếu đuối của bản thân.

Đầu óc của cô bỗng chốc trở nên trống rỗng, chỉ cảm nhận được cơ thể mình như bủn rủn, như muốn khụy xuống. Cô không biết được trước nay cô vẫn chờ đợi giây phút này hay là đang muốn lẩn tránh nó.

Một lát sau, Hà Như tỉnh lại sau một hồi đắm say. Cô đỏ bừng cả mặt. Cô nhẹ nhàng đẩy Lưu Đông Khởi ra, vuốt lại tóc và nói:

- Đã muộn lắm rồi, anh hãy về nghỉ ngơi đi, em muốn yên tĩnh một lát.

- Em nghĩ tối nay anh có thể ngủ được sao? Lưu Đông Khởi cười nói.

Hà Như thở dài nói:

- Anh đâu còn là trẻ con nữa, có chuyện gì ngày mai nói, em thấy buồn ngủ rồi.

Lưu Đông Khởi nhẹ nhàng hôn lên trán cô, lưu luyến về phòng. Anh vào phòng tắm một cái, anh thấy người mát mẻ sáng khoái hơn nhưng trong lòng anh vẫn lâng lâng, đầy phấn khích. Anh rót một ly rượu, nằm dài trên ghế sofa, bây giờ anh có biết bao điều muốn nói với Hà Như.

Trong cơn xúc động không thể kìm nén được. Anh cầm điện thoại lên gọi cho Hà Như.

Khi ấy Hà Như vẫn còn đang hết sức bối rối. Cô không nghĩ là mình lại dễ dàng chấp nhận nụ hôn của Lưu Đông Khởi đến thế, mặc dù từ lâu cô đã mơ hồ cảm nhận được sẽ có giây phút này xảy ra, nhưng khi điều đó xảy ra thì nó lại quá bất ngờ và đầy cảm xúc. Giờ đây bức tường mong manh vô hình ngăn cách giữa hai người đã bị phá vỡ, điều đó có nghĩa là cô bắt buộc phải lựa chọn.

Nhưng cô vẫn cảm thấy là việc hôn nhân, với cô, vẫn là một cái gì đó xa vời và rất mơ hồ. Nếu biết trước sau gì tình yêu cũng dẫn đến hôn nhân thì liệu cô có nên chạy trốn một tình yêu nồng nàn vừa mới bắt đầu len lỏi vào gõ cửa, sưởi ấm trái tim băng giá của cô. Nếu câu trả lời là “không nên”, có nghĩa là, trận tuyến phòng thủ trên phương diện tình cảm mà cô dày công tạo dựng lại không thể chịu được một cú hích nhẹ! Nếu thế, lòng tự tôn mà cô đã tốn bao công sức tạo nên chẳng còn ý nghĩa gì nữa sao?

Đang nghĩ tới đó thì điện thoại reo, cô không cần đoán cũng biết được là ai gọi tới. Cô nhắc điện thoại lên, nhẹ nhàng nói:

- Anh vẫn chưa ngủ sao?

Lưu Đông Khởi nói:

- Anh không ngủ được, muốn nói chuyện với em. Lúc này có phải là anh quá xúc động không?

Hà Như từ tốn nói:

- Không phải là anh luôn chờ đợi giây phút đó sao?

- Em không vui ư? Đông Khởi e ngại.

- Một chút thôi, em cảm thấy chuyện này hơi đường đột, em chưa chuẩn bị tâm lý. Em cũng không biết sắp tới nên làm gì.

Lưu Đông Khởi vội bảo:

- Em hãy tin anh.

- Em dựa vào đâu để tin anh chứ? Hà Như hỏi lại

Lưu Đông Khởi im lặng một lát rồi anh tỏ bày với cô:

- Có phải là em vẫn nghĩ tới việc anh đã có vợ và một cô con gái rồi không?

Hà Như nói:

- Nói thật là em không hề để ý gì tới chuyện này, chỉ có điều bây giờ em chưa muốn nghĩ tới việc hôn nhân thôi. Có điều em không chắc ở em lắm. Bây giờ lại dính vào chuyện tình cảm. Anh có biết là, mặc dù chúng ta đã quen biết nhau hơn một năm rồi, nhưng mà em vẫn chưa thật sự hiểu rõ về anh. Em đón nhận tình cảm của anh một cách rất cứng nhắc, có lúc thậm chí còn giả bộ như không biết tình cảm của anh nữa. Em không biết phải làm thế nào để thích nghi với vai trò mới của mình. Bởi vậy em nghĩ là, hay là sau này chúng ta vẫn giữ một khoảng cách như hiện tại thì tốt hơn, em không muốn chấp nhận một tình yêu gượng ép như vậy.

Lưu Đông Khởi chột nói lớn:

- Làm sao như thế được? Anh thật lòng yêu em mà! Cái cảm xúc này từ trước tới giờ anh chưa bao giờ cảm nhận được.

Hà Như ngấn anh:

- Em không muốn nói nhiều nữa, bây giờ lòng em cứ rối tinh cả lên, em chỉ muốn uống vài ly rượu để lòng yên tĩnh lại thôi.

Lưu Đông Khởi ngật ngừng một lát rồi nói:

- Như vậy thì có cần anh qua uống với em không?

Hà Như im lặng.

Vừa nghe thấy tiếng gõ cửa, Hà Như liền đứng dậy mở, sau đó cô lười biếng tựa người vào cửa. Đứng trước mặt cô là Lưu Đông Khởi, trong bộ đồ ngủ và đầu tóc thì rối bời, tay cầm ly rượu, ánh mắt ngời sáng nhìn cô.

Hà Như nhìn anh nói nhỏ:

- Anh say rồi.

- Em cũng vậy thôi. Lưu Đông Khởi nói.

Vừa khép cửa lại, anh vội vàng vòng tay ôm siết lấy cô, áp sát mặt vào cô và hôn tới tấp. Theo bản năng Hà Như muốn đẩy anh ra nhưng lại cảm thấy chân tay mình bủn rủn, không còn hơi sức nữa, người cô như muốn tan ra.

Lưu Đông Khởi nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô. Hơi thở của cô trở nên gấp gáp. Cơ thể anh toát ra mùi thơm đậm đặc như mùi sữa đậu nành mới sôi. Ánh mắt cô vẫn còn vương đờn nỗi khổ sở vì lòng kiêu hãnh của cô đã bị tan vỡ, thay vào đó là ngọn lửa khao khát, mê mẩn. Miệng cô khẽ rên rỉ điều gì đó. Và thân thể cô, toàn bộ con người cô chỉ còn cảm thấy đôi bàn tay anh đang run bần bật, nóng, cuống quýt trên da thịt cô.

Khi hai người trút bỏ quần áo nằm khỏa thân dưới ánh đèn vàng dịu, Hà Như thoáng thấy e thẹn. Rồi cùng với tiếng rên rỉ đầy cảm hứng của anh và sự kích thích mãnh liệt khi chạm vào da thịt rần rỏi của anh, lần đầu tiên Hà Như đã cảm nhận được khoái lạc của người con gái. Cô chưa bao giờ có được cảm giác này khi ở bên Ngô Tiểu Thiên. Cô thấy mình giống như một tảng băng được đặt trên một cái lò nóng rực. Nó sắp tan chảy, nhưng khi chạm vào cơ thể cũng đang nóng hừng hực bởi nhục dục thiêu đốt của anh, một lần nữa cô lại bị cuốn đi, mê mẩn ngây ngất.

Cô áp sát vào anh, xa xa đâu đấy vọng lại những âm thanh giằng xé trong lòng cô. Khi những đợt sóng tình yêu và khoái lạc qua đi, cô ôm chặt lấy gối, nhẹ nhàng khóc.

53. hẹn hò

Sáng hôm sau, Châu Nhuận đã gọi điện cho Hà Như, anh nói đã hẹn được với Tiết Tuyên và bốn người bạn khác, tối nay gặp nhau ở nhà hàng Hương Cung.

Hà Như nằm trên giường, ngáp một hơi dài, cô dụi mắt và hỏi:

- Châu Nhuận này, mấy bạn đến tối nay đều có gia đình cả rồi đúng không?

Châu Nhuận cười nói:

- Ủ, chỉ còn mình cậu thôi đấy. Có phải tối nay cậu định báo cho mọi người biết tin mừng chẳng?

Hà Như nhìn Lưu Đông Khởi vừa mới ngủ dậy cười nói:

- Mình già rồi, ai thích mình nữa chứ?

Châu Nhuận cười:

- Có cần mình gọi cho Tiểu Thiên, báo cho anh ta biết không?

Hà Như vừa nhìn Lưu Đông Khởi rồi nói với Châu Nhuận:

- Thôi đi, cậu đừng có lừa người ta nữa.

Cô buông điện thoại xuống, cô hỏi dò Lưu Đông Khởi tối nay anh có muốn đi gặp mặt bạn bè cùng cô không. Anh gác tay ra sau đầu, nhìn cô cười nói:

- Nếu như anh đi thì bạn bè em sẽ đánh giá anh thế nào đây?

Hà Như cười nói:

- Điều đó tùy thuộc vào bản thân anh thôi! Anh biết đấy, họ là bạn học của em cũng có nghĩa là bạn học của Ngô Tiểu Thiên nữa đấy.

Nhắc tới Ngô Tiểu Thiên, trong lòng Lưu Đông Khởi có chút không vui. Anh nghĩ tới đêm qua sau khi hai người bình thường trở lại, Hà Như nằm tựa đầu trên ngực anh và kể chuyện của cô và Ngô Tiểu Thiên. Hà Như nói đó chính là mối tình đầu của cô.

Anh không nói gì cả, nhưng trong lòng anh không khỏi chạnh lòng. Mặc dù anh cũng đã đoán trước được là trước kia Hà Như chắc hẳn cũng quen người này người nọ. Nhưng khi Hà Như nói với anh chuyện này, anh vẫn thấy chổng chênh, hụt hẫng.

Anh biết rằng, nói chung, đàn ông đàn bà khi đã qua tuổi ba mươi thì hầu như ai cũng đã trải qua những cung bậc của tình yêu. Dấu ấn của tình yêu ấy, có người thể hiện qua kinh nghiệm xác thịt, có người thể hiện bằng tinh thần trong sáng, thuần khiết. Hầu như ai cũng có ít nhất một trong hai điều này, và đều là chân tình. Mặc dù trong chuyện này anh đã từng thất bại, nhưng hồi ấy anh đã hết sức chân tình. Vì vậy anh nghĩ, một khi Hà Như đã có thể đem chuyện tình trong quá khứ kể cho anh nghe, cho thấy cô đã chân thành, thẳng thắn với anh, dù ngày xưa cô đã từng yêu chân thành hay không. So sánh như thế, sự chổng chênh, hụt hẫng trong lòng anh bỗng trở nên buồn cười.

Nhưng bây giờ, quan trọng là phải thể hiện mình sao cho nổi bật trước đám bạn của Hà Như và Ngô Tiểu Thiên thì hơi băn khoăn. Vì đây không đơn giản chỉ là chuyện của riêng anh, mà còn liên quan đến thể diện của Hà Như nữa. Và quan trọng hơn là Hà Như lại là người rất giữ thể diện. Anh không thể không suy nghĩ tới hai việc: một là đám bạn của Hà Như nghĩ như thế nào về việc cô và Ngô Tiểu Thiên chia tay; hai là so sánh anh và Ngô Tiểu Thiên. Theo anh thấy, ít nhiều gì họ cũng sẽ thử thách anh, từ câu nói của Hà Như anh cũng cảm nhận ra được điều ấy. Tất nhiên sự so sánh này chủ yếu chỉ là vẻ hấp dẫn của cá nhân người đó chứ không phải là về công việc hay là chuyên môn gì cả.

Hà Như thấy anh còn do dự bèn nói:

- Nếu anh cảm thấy bất tiện thì không cần phải đi đâu, hơn nữa đây cũng chỉ là buổi họp mặt của bạn bè em, chẳng ai ép anh cả.

Thật ra thì trong thâm tâm Hà Như vẫn mong là anh sẽ đi cùng cô, vì như thế thì cô sẽ có thể làm thay đổi ánh mắt của bạn bè cô.

Lưu Đông Khởi dường đoán được những suy nghĩ của cô nên anh cười nói:

- Có gì mà bất tiện em? Đi thì đi. Từ nay về sau, bạn của em cũng sẽ là bạn của anh mà.

Hà Như trêu:

- Có thể họ sẽ không cho là như vậy đâu anh.

54. hạp mặt

Chiều hôm sau, Lưu Đông Khởi cùng Hà Như đi dạo phố ở Nam Kinh.

Hà Như thừ thả bước ra từ một cửa tiệm, lại tận hưởng cảm giác thích thú khi đi dạo phố, sắm đồ. Sau cùng cô mua được mấy bộ quần áo mùa thu và mấy tấm khăn quàng. Khí hậu ở Los Angeles phân bốn mùa rõ rệt, mà bây giờ đã sắp sửa vào thu, những bộ này cô sẽ mặc ở Los Angeles.

Hà Như phát hiện ra rằng những trang phục phụ nữ trong nước gần như đang là một mới so với Los Angeles, những bộ đồ màu sắc, kiểu dáng rất đa dạng và phong phú. Lớp trẻ bây giờ ăn mặc cũng rất bạo dạn, chỗ nào hở được là cho hở, chỗ nào không hở được thì họ cũng cố tìm cách mặc sao để cho người ta nhìn có thể liên tưởng ra được.

Lưu Đông Khởi tỏ ra rất kiên nhẫn để dẫn cô đi dạo phố, ngoài ra anh còn đưa ra ý kiến nhận xét giúp cô. Đồ anh mặc đều là hàng hiệu, bình thường anh chỉ mặc đồ hiệu TOMMY hoặc là POLO. Anh không muốn thử dùng hàng hiệu khác, vì cảm thấy rằng hàng của nhãn hiệu này là được làm từ chất liệu thật, khi mặc thực sự cảm thấy rất thoải mái, dễ chịu.

Đi dạo nguyên cả buổi chiều mà Lưu Đông Khởi cũng chỉ mua được có mấy cuốn sách viết về lịch sử được đóng bằng giấy bìa cứng.

Đối với Hà Như thì có lẽ đây là lần đầu tiên có người con trai dẫn cô đi dạo phố. Lúc trước Ngô Tiểu Thiên rất ít khi đi dạo cùng cô, mà dù hai người có đi dạo cùng nhau thì anh ta cũng giống như là khách qua đường vậy, chưa lần nào như thế này cả.

Lưu Đông Khởi như một chuyên gia thời trang thực thụ trong nước, anh đem mấy bộ đồ vừa mới mua ướm thử lên người Hà Như. Hai người vốn đều có ngoại hình hấp dẫn, lại thấy họ thân mật, tình tứ, nên rất nhiều người nhìn họ với cặp mắt ngưỡng mộ.

Dĩ nhiên Hà Như cảm nhận được điều ấy, cô thấy trong lòng mình thật hạnh phúc, dễ chịu. Vài lần cô bất chợt tựa vào cánh tay anh. Anh xoay đầu nhìn cô, ánh mắt chứa chan hạnh phúc.

Hai người đi mãi đến khi đường phố lên đèn mới trở về khách sạn. Quên cả mọi mệt mỏi của cả một buổi chiều dạo phố, Hà Như sốt ruột, vội vàng lấy từng bộ quần áo mới mua ra thử. Lưu Đông Khởi ngồi một bên mà ngắm nghía, cẩn thận bình phẩm từng bộ một và tất nhiên hầu hết đều là những lời khen.

Cuối cùng, Hà Như cũng đã chọn được bộ váy màu xanh mà cô thấy Lưu Đông Khởi ưng ý nhất để chuẩn bị mặc vào buổi tiệc họp mặt tối nay.

Lưu Đông Khởi cười nói:

- Em mặc bộ này trông em cao nhất chừng 25 tuổi, chắc em sẽ làm cho mọi người sửng sờ vì ngạc nhiên mất.

Hà Như vui vẻ đùa:

- Những lời này anh mà nói vào tối hôm qua thì em sẽ không ngốc mà tin anh đâu. Em phát hiện ra là anh nói rất nhiều câu cốt chỉ muốn làm cho em hài lòng thôi, thôi bớt bớt đi nghe... nhưng mà nghe hoài thì em cũng cảm thấy rất vui. Sau này phải đề phòng anh mới được!

Đông Khởi cười nói:

- Ai mà chả thích nghe những lời nói thật dễ nghe phải không?

Hơn 7 giờ, hai người rời khỏi khách sạn Shangri-la đi tới nhà hàng Hương Cung. Lưu Đông Khởi tay xách một túi lớn những đồ trang sức và nước hoa từ Los Angeles mà Hà Như mang về để tặng bạn bè cô.

Hai người đến nhà hàng, vừa mới bước xuống xe tắc-xi thì đã thấy Châu Nhuận đứng trước cửa nhà hàng đang ngó Đông ngó Tây chờ đợi. Châu Nhuận mới trông thấy Lưu Đông Khởi ở phía sau Hà Như thì sửng người một lát, bất chợt anh cười ồ lên. Hà Như vội vàng giới thiệu Châu Nhuận với Lưu Đông Khởi, sau đó thì giới thiệu người bạn của anh với Châu Nhuận, cô nói:

- Đây là Lưu Đông Khởi, bạn trai của mình, anh ấy cũng làm việc tại Los Angeles.

Châu Nhuận thầm quan sát Lưu Đông Khởi, luôn miệng cười:

- Hay quá, hay quá

Ba người vào nhà hàng, đến một gian phòng, trong phòng đã có bốn cô và hai anh ngồi nói chuyện rất rôm rả.

Vừa thấy ba người vào phòng thì ba cô ồ lên một tiếng rồi vội vàng đứng bật dậy, hét toáng lên gọi Hà Như, chạy tới bên cô, nắm tay cô, mọi người xúm xít quanh cô, ríu rít hỏi han.

Châu Nhuận tiện thể giới thiệu Lưu Đông Khởi với những người còn lại trong bàn, trong số đó có một người nữ với dáng vẻ thanh mảnh ngồi cười tủm tỉm, đó là vợ của Châu Nhuận. Còn hai người nam kia một là Tiết Tuyên, bạn học của Hà Như, một là chồng của Trịnh Tiểu Ngọc.

Châu Nhuận vỗ vỗ tay, ba cô kia đều cùng ngồi xuống sát cạnh Hà Như. Châu Nhuận giới thiệu với Đông Khởi ba cô này: Trịnh Tiểu Ngọc, Đường Na, Vệ Phong, trước kia họ đều ở cùng kí túc xá với Hà Như.

Đến phiên Lưu Đông Khởi giới thiệu, anh đứng lên cười, đan tay vào nhau và nói:

- Hay là để tôi tự giới thiệu: Tôi là Lưu Đông Khởi, là luật sư ở Los Angeles.

Châu Nhuận vui vẻ:

- Anh Khởi còn nói thiếu một câu, anh là bạn trai của Hà Như đó!

Lúc ấy các cô đều nhìn Đông Khởi, rồi chụm đầu, thì thào bình phẩm về anh. Trịnh Tiểu Ngọc cười và nói với Hà Như:

- Trước khi tới sao cậu không liên lạc với mình? Mình cứ tưởng cậu thuê anh chàng này làm vệ sỹ nữa chứ!

Hà Như nhìn Lưu Đông Khởi nói:

- Không phải là mình thuê mà là anh ấy tự nguyện đấy chứ.

Trịnh Tiểu Ngọc nói với Lưu Đông Khởi:

- Anh Khởi à, anh làm thế nào mà Hà Như xiêu lòng vậy? Anh biết không, lúc trước trong đám bọn em, Hà Như xinh nhất đấy, có cả tá con trai theo đuổi cô ấy. Đúng không hả, Tiết Tuyền? Cô liếc mắt nhìn sang Tiết Tuyền.

Sắc mặt của Tiết Tuyền trong chốc lát đỏ ửng lên, ngập ngừng mãi anh mới nói được một câu:

- Hỏi mình làm gì? Nên hỏi tụi Châu Nhuận kìa.

Đường Na trêu chọc Tiết Tuyền:

- Lúc đầu không phải là cậu theo đuổi Hà Như sao? Nhưng mà cậu đúng là người có lá gan thỏ đế, ngay cả tỏ tình mà cũng không có dũng khí nữa. Có ai theo đuổi con gái mà như cậu không hả? Rồi sau này khi người ta quen Ngô Tiểu Thiên rồi mà vẫn còn ngồi đó lấy tinh thần để tỏ bày! Rồi thở ngắn than dài, tương tư mãi. Suốt ngày cứ đọc mãi một câu gì mà đời người là một giấc mộng dài, thế gian này có mấy độ thu sang?

Tiết Tuyền ngượng ngùng nhìn Hà Như lấp bắp nói:

- Cậu đừng nghe lời họ nói bậy! Mình không có ý đó đâu.

Vệ Phong lên tiếng:

- Cậu thì trước mặt con gái, lúc nào cũng như là tội phạm ấy, bởi vậy ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa có một mảnh tình vắt vai. Cậu phải học anh Khởi nè. À, đúng rồi anh Khởi, anh với Hà Như làm sao quen biết nhau vậy? Hai người quen nhau bao lâu rồi?

Lưu Đông Khởi nhìn Hà Như, Hà Như cười nói:

Tụi nó nói, anh đừng có tin. Không tin được là đã bao nhiêu năm trời không gặp mà các cậu ấy vẫn còn cái cách nói bắt nạt, không tha một ai cả như vậy. Tôi nghĩ bình thường chắc ông xã của các cậu chắc cũng hết chịu đựng nổi các cậu rồi.

Trịnh Tiểu Ngọc vỗ vỗ tay vào vai chồng đang ngồi uống rượu và nói:

- Anh, anh à, anh hãy tự phát biểu đi, bình thường anh ở trong nhà khổ hay là sướng?

Chồng cô nhấp một hớp rượu, rồi cười nói:

- Sống cũng có mà khổ thì cũng có thừa.

Châu Nhuận góp lời:

- Mình ở nhà, vợ bảo gì nghe nấy không à.

Bà xã Châu Nhuận phân bua:

- Anh đừng có nói xấu em trước mặt bạn bè nhé, bình thường bớt làm em nổi giận hơn là tốt rồi.

Hà Như hỏi Đường Na và Vệ Phong:

- Còn hôm nay ông xã hai cậu đâu không tới?

Đường Na nói:

- Chồng mình đi Ý rồi. Còn chồng của Vệ Phong thì mới mở công ty riêng nên rất bận, một tuần chỉ nghỉ được có hai ngày để ở nhà thôi.

Vệ Phong nói:

- Lấy chồng mà như mình đây không lấy còn hơn! Ai mà biết được là anh ấy suốt ngày bận ngập đầu như vậy chứ? Này, bây giờ cô tiểu thư chưa chồng cuối cùng của lớp mình cũng chuẩn bị lên xe hoa rồi, mình chẳng còn thần tượng nào để ngưỡng mộ nữa rồi.

Hà Như vội vàng chỉnh lại câu nói của Vệ Phong:

- Cô thi sĩ à, mình có nói là mình sẽ kết hôn đâu chứ.

Mọi người đều quay sang nhìn Lưu Đông Khởi. Đông Khởi nghe Hà Như nói với mọi người như vậy thì trong tâm thầm nghĩ, hy vọng là Hà Như đừng vì những lời nói của bạn bè cô mà dao động, để trong lòng mấy lời bông đùa đó.

Trịnh Tiểu Ngọc cười nói:

- Anh Khởi à, anh nghe thấy chưa? Bây giờ anh hối hận cũng còn kịp đấy. Tính của Hà Như là như vậy đấy.

Lưu Đông Khởi đáp lại:

- Tôi chẳng có gì phải hối hận cả, nếu đã thực sự thích Hà Như thì tôi cũng sẽ tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy. Còn chuyện kết hôn ư, đó là chuyện tự nhiên thôi. Tôi nghĩ là Hà Như cũng nghĩ như tôi thôi.

Trịnh Tiểu Ngọc quay sang chồng:

- Anh, anh nghe thấy chưa? Anh Khởi nói chuyện mới lịch sự làm sao. Lúc đầu không phải anh cứ khăng khăng đòi cưới thì không chừng bây giờ em vẫn còn là một bông hoa xinh đẹp đấy?

Mọi người nghe cô nói xong, không thể nhịn nổi cười phá lên.

Câu nói của Trịnh Tiểu Ngọc khiến Hà Như bất chợt thấy chạnh lòng. Hình như Tiểu Ngọc có ý muốn lấy chuyện Hà Như đến bây giờ vẫn chưa lấy chồng ra để khiêu khích. Lưu Đông Khởi cũng hiểu được ý của Trịnh Tiểu Ngọc, mặc dù đây chỉ là một lời nói đùa, người nói cũng chưa hẳn có ý như thế. Chỉ có điều là đối với một người nhạy cảm như Hà Như thì chắc chắn sẽ để trong lòng chuyện này. Nghĩ thế nên anh lặng lẽ đưa tay ra dưới gầm bàn, nhẹ nhàng nắm tay Hà Như. Hà Như nhìn anh rồi cô bỗng mỉm cười.

Đường Na thở dài nói:

- Nói tới nói lui gì, trong lớp mình cũng chẳng có cặp nào thành đôi cả ha.

Lúc ấy, Tiết tuyên chợt hỏi Hà Như:

- Hà Như à, Ngô Tiểu Thiên đi Mỹ cũng đã được một năm rồi, cậu ấy ở bên ấy thế nào rồi? Lúc cậu ấy đi, mình và Châu Nhuận có đi tiễn cậu ta, lúc ấy trông cậu ta buồn bã lắm.

Bạn bè của Hà Như nghe thấy, đều quay sang nhìn cô.

Hà Như im lặng một lát rồi đáp lời:

- Chuyện sau này của mình và Ngô Tiểu Thiên, mọi người đều biết cả rồi đấy thôi. Chuyện này đã qua 8 năm rồi. Sau khi anh ấy sang Mỹ, mình cũng có gặp mấy lần, bây giờ anh ấy đã ổn rồi, cũng đã quen với cuộc sống bên Mỹ rồi, sự nghiệp và tình cảm cũng đang dần dần khởi sắc.

Trịnh Tiểu Ngọc nói với Tiết Tuyên:

- Cậu thật là, Hà Như và Ngô Tiểu Thiên đã chia tay nhau lâu rồi, cô ấy hơi đâu mà đi quản việc của cậu ta nữa chứ! Có một anh chàng Đông Khởi to đùng đang ngồi trước mặt cậu đấy, cậu không nhìn thấy sao? Cậu cũng thiệt là, lúc đầu khi Hà Như quen Ngô Tiểu Thiên thì cậu thay đổi thái độ

liền, suốt nửa học kì cậu chả nói chuyện gì với Hà Như cả, cậu làm cứ như là người ta thiếu nợ cậu không bằng ấy.

Mặt của Tiết Tuyền lại đỏ ửng lên, anh lại nói không ra lời.

Lưu Đông Khởi biết được là Trịnh Tiểu Ngọc đang dùng cách nói phản vấn, tối qua anh đã được nghe Hà Như nói về chuyện của cô và Ngô Tiểu thiên, vì vậy cho nên bây giờ vẻ mặt vẫn thế.

Trịnh Tiểu Ngọc lại nói với Hà Như và Lưu Đông Khởi:

- Anh Khởi, Hà Như, hai cậu đừng có để ý đến những lời mà cậu ta nói nhé.

Hà Như nghĩ, cái cậu Trịnh Tiểu Ngọc này cũng thiệt lắt léo. Lúc trước, khi còn ở cùng kí túc xá, cô ta là người chuyên nói ba thành bốn, khoe khoang khoác lác, chuyện của Hà Như và Ngô Tiểu Thiên cũng từ cái miệng của cô ta mà bị thổi phồng lên đủ điều. Không ngờ, đến giờ cô vẫn chứng nào tật nấy chẳng chịu thay đổi nữa.

Vì vậy cho nên cô cười mà nói với Lưu Đông Khởi là:

- Bây giờ thì anh đã thấy được bạn em ghê gớm thế nào rồi đấy.

Lưu Đông Khởi vui vẻ:

- Em cũng đâu kém họ bao nhiêu đâu.

55. rượu không làm người say, người tự say

Lưu Đông Khởi và Hà Như về đến khách sạn thì đã gần 11 giờ, cả hai uống hơi nhiều rượu nên có vẻ hơi mệt mỏi.

Hà Như nói với Lưu Đông Khởi:

- Những lời mà bạn em nói, anh đừng để bụng nhé. Mọi người cũng đã tám, chín năm rồi không gặp mặt, hôm nay gặp nhau, không ngờ tụi nó vẫn nói chuyện thế, chẳng nề nang ai. Tụi nó cũng chỉ là nói đùa thôi, chứ không có ý gì khác đâu. Hồi ấy, có một dạo, vì chuyện học hành, mà Trịnh Tiểu Ngọc hay gây với em. Nó toàn ganh tỵ là em học khá hơn, nên lúc nào cũng so đo với em. Mãi đến lúc trước khi tốt nghiệp thì tụi em mới vui vẻ lại với nhau. Bạn học vẫn là bạn học, tình bạn ấy không thể xóa nhòa được.

Lưu Đông Khởi nghe Hà Như nói tới câu cuối cùng thì bất chợt nghĩ tới Ngô Tiểu Thiên, trong lòng hơi buồn, anh nói:

- Nói như em thì anh chỉ giống như người qua đường thôi sao?

Nghe thấy thế, Hà Như liền xoay người lại, cô biết đã làm tổn thương anh, liền cười nói:

- Anh bắt đầu nhạy cảm lên từ khi nào vậy? Em nói đó chỉ là tình bạn thôi mà.

Lưu Đông Khởi nói:

- Bạn bè của em hình như đều có ấn tượng rất tốt về Ngô Tiểu Thiên, họ cảm thấy bọn em thành cặp mới xứng.

Hà Như nói:

- Anh mà cũng nghĩ như vậy à? Không lẽ anh đã đánh mất niềm tin của anh rồi sao?

Lưu Đông Khởi nói:

- Chỉ ít gì thì anh cũng thấy, nếu hôm nay mà Ngô Tiểu Thiên thay vào vị trí của anh thì không khí hợp mặt của tụi em sẽ hòa hợp hơn nhiều.

- Đây là hai chuyện khác nhau, hơn nữa cái giả thiết ấy không thể nào trở thành sự thật được. Bạn học không nhất thiết cứ phải trở thành tình nhân thì quan hệ mới tốt đẹp được. Giống như Đường Na đã nói đó, lớp em cuối cùng chẳng đôi nào thành. Chuyện này, thực ra như vậy sẽ tốt hơn, để khỏi phải nhìn thấy cái cảnh mọi người đều đem cặp ấy ra bình luận, moi móc. Chắc cả đời họ phải đóng kịch trước mặt mọi người mất. Khó chịu lắm!”

Hà Như không vui nói:

Lưu Đông Khởi cười nói:

- Đúng, như thế thì khó chịu thật đấy.

Hà Như nhờ Lưu Đông Khởi lấy cái va li lớn của cô từ trong tủ ra, để lên nền nhà nói:

- 11 giờ trưa mai chúng ta bay, bây giờ em phải sắp xếp hành lý trước chứ lỡ sáng mai vội quá lại quên mất.

Cô cầm lấy một gói quà nhỏ, mở ra nhìn một cái rồi nói:

- Cái cậu Chu Nhuận này thật là, tặng cái gì không tặng, sao lại đem tặng cho Ngô Tiểu Thiên hai gói thuốc lá vậy?

Lưu Đông Khởi cười đáp lời cô:

- Biết nói sao đây, hay là cậu Châu Nhuận ấy nghĩ là Ngô Tiểu Thiên ở bên ấy rất là buồn cho nên tặng thuốc lá để hút giải sầu đó mà.

Hà Như bồng nhếch miệng cười khẩy:

- Ai nói là anh ta bên ấy buồn chứ? Người ta sống sung sướng lắm đó!

- Chỉ cần cậu ta sống vui vẻ thì mọi người nhẹ nhõm cả rồi. Đúng rồi, tụi mình đến phi trường Los Angeles thì mình đón taxi hay là nhờ ai tới đón nhỉ ?

Hà Như nhìn gói thuốc nói:

- Hay là mình nhờ Giang Cốc tới đón, tiện thể nhờ anh ta gửi hai gói thuốc này cho Ngô Tiểu Thiên luôn. Bây giờ Los Angeles là hơn 8 giờ sáng ngày 17, máy bay của chúng ta sẽ đến Los Angeles vào khoảng 1 giờ trưa ngày 18. Lúc ấy, có khi anh ta rảnh đấy.

Vì vậy Hà Như bấm số điện thoại gọi về nhà Bạch Quả.

Bạch Quả đã đi làm rồi, còn Giang Cốc thì đang ngủ. Hà Như hỏi anh ta là trưa ngày 18 anh ta có thể ra đón cô được hay không.

Giang Cốc mơ mơ màng màng một lúc rồi mới nói:

- Xui quá! Chiều mai anh lại có buổi báo cáo, còn Bạch Quả thì cô ấy bận làm sổ sách, có thể sẽ không đi được. Hay là để anh nhờ Ngô Tiểu Thiên đi đón em nhé? Một lát nữa anh sẽ nói với cậu ấy.

Hà Như vội vàng nói không cần, không cần phải làm phiền tới anh ta, cô có thể tự nghĩ cách được.

Giang Cốc cười nói:

- Em yên tâm đi, cậu ta còn đang mơ ước có cơ hội như vậy nữa kìa!

CHƯƠNG 4

MÀU XÁM ẨM ĐẬM

56. Dương tính

Đến 10 giờ, Giang Cốc lững thững đi đến phòng thí nghiệm.

Anh gặp Ngô Tiểu Thiên, thấy Tiểu Thiên ỉu xiu, chẳng chút hào hứng liền nói:

- Ông anh, dạo này làm cái gì mà như kẻ mất hồn vậy, có phải là Hà Như vẫn chưa quay về, nên buồn không? Cô ấy có lẽ vẫn chưa biết cậu đã dọn qua nhà mới nên lúc sáng cô ấy có gọi điện cho tôi, nhờ tôi trưa mai khoảng 1 giờ đi đón cô ấy. Mà chiều mai thì cậu biết rồi đấy tôi có bài báo cáo, cho nên tôi nói là cậu sẽ đi đón cô ấy. Đây là một cơ hội tốt, cậu đừng bỏ lỡ nhé!

Ngô Tiểu Thiên buồn buồn nói:

- Tại sao cô ấy lại không gọi điện trước cho tôi? Đón đưa thì cũng chỉ là đón đưa thôi, cơ hội gì chứ? Cậu đừng có rách việc thế được không? Mình cũng đang đủ thứ chuyện rối tinh rối mù lên đây.

Giang Cốc nói:

- Dạo này tôi đâu thấy cậu bận gì đâu? Số dữ liệu mà sếp cần, chẳng phải cậu cũng đã làm xong nộp cho sếp rồi sao? Còn nếu nói chuyện dọn nhà mới thì không phải nhà của cậu nhỏ đến nỗi không nhét nổi cái tủ áo nữa là! Hay là cậu đang học thêm cái gì bên ngoài? Muốn vượt rào kiếm thêm chút đỉnh sao?

Ngô Tiểu Thiên chịu hết nổi nói:

- Cậu đừng có suốt ngày đoán già đoán non thế được không? Đợi khi nào những việc phiền phức này đổ xuống đầu cậu, thì xem thử cậu còn có thể ở đó mà vui đùa suốt ngày như vậy không!

Giang Cố hỏi dồn:

- Ông anh, có rắc rối gì sao? Mau nói cho tôi nghe đi. Không chừng, tôi có thể giúp được cậu đấy.

Ngô Tiểu Thiên cười khẩy:

- Việc này mà cậu giúp được tôi thì cậu muốn gì tôi cũng chiều! Nói xong anh quay đầu bỏ đi làm thí nghiệm.

Giang Cố nói với theo anh ta:

Ê này! Không cần nói nhiều nữa, hãng Hàng không Phương Đông, 1 giờ trưa nhé.

Từ lúc biết chuyện Trần Thu Địch bị chậm kinh, Tiểu Thiên suốt ngày thấp thỏm không yên. Trễ kinh đã nửa tháng rồi mà bây giờ cũng chẳng thấy rục rịch gì. Càng ngày Ngô Tiểu Thiên càng nóng ruột, một ngày với anh dài lê thê như một năm vậy, một ngày anh gọi cho Thu Địch ba lần để hỏi thăm tình hình thai nghén của cô. Bình thường anh rất ít khi suy nghĩ đến việc dùng các biện pháp phòng tránh thai. Anh cho đó là việc của đàn bà, hơn nữa trong mỗi tháng thì chỉ có một ngày duy nhất là không an toàn thôi, cho nên anh không hề lưu ý đến điều này, thậm chí là cái đường kính của bao cao su và thao tác sử dụng ra sao anh cũng không hề biết. Với anh mà nói, việc mang thai quả thực là việc không thể nào tưởng tượng được chứ đừng nói đến việc sinh con hay làm cha, chuyện đó dường như là chuyện đâu đâu trên trời, xa lắc xa lơ.

Hàng ngày về đến nhà, anh vừa an ủi Trần Thu Địch, vừa nói để tự trấn an bản thân:

- Chuyện này không thể nào xảy ra với tụi mình được. Em vẫn chưa tới tháng mà, có thể là do một nguyên nhân khác chẳng. Hay là vài ngày nữa mình hẹn giờ đến bệnh viện kiểm tra đi. Chắc không trùng khớp như vậy chứ?

Trần Thu Địch hỏi anh:

- Nếu kiểm tra xong, đúng là có con anh thật thì sao?

Ngô Tiểu Thiên lặng người hồi lâu và nói:

- Em xem anh có giống người sắp làm cha không? Em cũng đâu giống dáng vẻ của người làm mẹ. Chúng ta bây giờ chỉ mới bắt đầu một cuộc sống mới, còn rất nhiều khó khăn, sự nghiệp của anh cũng chưa tới đâu, anh nghĩ chưa nên sinh vội.

Trần Thu Địch tiếp lời:

- Anh đừng có lừa dối mình nữa, ở trên đời, ai sinh ra đã giống người làm cha, làm mẹ đâu? Hơn nữa nếu thực sự em có thai thì việc có con hay không, không phải mình anh quyết định được.

Ngô Tiểu Thiên nghe xong liền dụi giọng:

- Em đừng làm cho mọi việc rối tung lên! Tại sao không phải là lúc nào khác mà lại cứ phải ngay lúc này chứ? Hồi đó, lúc còn ở trong nước sao em không có nhỉ? Hồi đó hai đứa mình hay gần gũi lắm mà.

Trần Thu Địch nói:

- Lúc đó là lúc đó. Ai biết lúc đó anh cứ muốn sống, mà lại không chịu dùng bao. Họa này là do anh tự rước lấy thôi, tại anh hết đó.

Ngô Tiểu Thiên khò lấp:

- Bây giờ đừng nói thế nữa mà, mà em cũng đâu có muốn uống thuốc ngừa thai đâu, em chỉ sợ người mập lên thôi đúng không? Bây giờ phải nghĩ cách giải quyết thôi.

Do đó họ gọi điện đến bệnh viện, hẹn 10 giờ sáng ngày 18 làm kiểm tra.

Ngày hôm đó, Ngô Tiểu Thiên khó khăn lắm mới dậy sớm được, anh chuẩn bị bữa sáng mà tay chân lóng nga lóng ngóng rồi mang vào phòng. Bình thường bữa sáng của họ đều do Trần Thu Địch làm. Cô ăn nhanh để kịp đi làm, Ngô Tiểu Thiên dậy muộn nên sẽ ăn phần còn lại.

Hôm nay anh dậy trước chiên mấy quả trứng gà, Trần Thu Địch chê là dầu nhiều quá nên không chịu ăn. Anh ngập ngừng một lát, chỉ còn cách đi

nướng cho cô hai miếng bánh mì, pha một ly sữa nóng cho cô vậy. Anh bận đến nỗi chẳng thiết gì ăn uống nữa.

Tiếp đó anh gọi điện đến phòng thí nghiệm, người nhận điện thoại là Stacy, anh nói bữa nay anh có việc gấp, nên nhờ Stacy xin phép Hứa Mai cho anh nghỉ hôm nay.

Stacy hỏi:

- Anh Thiên à, nghe anh Giang Cốc nói mấy bữa nay anh không được vui, có phải anh bị bệnh rồi không?

Ngô Tiểu Thiên vội vàng nói một vài câu, rồi cúp điện thoại vì sợ Stacy truy hỏi thêm.

Sau đó anh lại gọi điện đến công ty của Trần Thu Địch để xin phép cho cô, đầu dây bên kia hỏi anh là người như thế nào của Trần Thu Địch.

Ngô Tiểu Thiên nói nhanh:

- Sau này sẽ nói cho cô! Tạm biệt.

Thu Địch ăn sáng xong thì ngồi chờ người ra, Ngô Tiểu Thiên giục cô mau lên. Khi hai người đến bệnh viện, anh đi lấy số, ngồi đợi hơn một tiếng đồng hồ mới nghe thấy tiếng cô y tá ló đầu ra, gọi tên Thu Địch.

Ngô Tiểu Thiên nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Trần Thu Địch, đành gượng cười an ủi cô:

- Em không cần lo lắng như vậy, sẽ không có chuyện gì đâu. Em thư giãn một chút đi.

Trần Thu Địch không nhin nổi cười:

- Anh nói gì thế, anh cũng như em thôi.

Ngô Tiểu Thiên sốt ruột ở ngoài phòng bệnh chờ, chốc chốc lại ra bên ngoài hút mấy điếu thuốc.

Mãi cho đến hơn 11giờ, mới thấy Trần Thu Địch buồn bã bước ra khỏi phòng chẩn đoán. Từ xa Ngô Tiểu Thiên đã nhìn thấy, trong lòng bỗng thấy chán nản, cổ họng đắng ngắt. Anh hỏi Trần Thu Địch với tâm trạng hoang mang:

- Sao rồi? Kết quả kiểm tra là âm tính hay dương tính?

Trần Thu Địch đột nhiên dùng dùng đánh anh rồi nói:

- Anh còn mong cái gì nữa ? Chắc chắn 100% là dương tính rồi. Bây giờ anh nói đi phải làm sao đây?

Ngô Tiểu Thiên lặng ngừng một hồi lâu rồi mới hỏi:

- Thế em đã hỏi bác sĩ khi nào mới có thể nạo hút thai chưa?

Trần Thu Địch tức giận nói:

- Tôi biết thế nào anh cũng sẽ nói thế mà. Tôi hỏi rồi, bác sĩ nói là đợi đến lúc thai nhi được ba tháng đã. Nhưng mà có bỏ hay không tôi còn chưa quyết định. Nói không chừng, hôm nào không vui thì tôi sẽ sanh nó ra.

Ngô Tiểu Thiên cười dễ dàng cô:

- Sau này chuyện gì anh cũng sẽ nghe theo lời em mà, chỉ cần em vui là được. Chuyện này chúng ta đi về rồi hãy bàn bạc sau nhé. Việc đã đến mức này chỉ còn biết nghĩ cách giải quyết. Trước hết là em nên giữ gìn sức khỏe thật tốt, nghe nói là nạo hút thai sẽ rất mất sức đấy.

Trần Thu Địch giận dỗi:

- Anh đừng có nói hoài đến việc nạo hút này nọ có được không? Tôi thành cái gì rồi không biết!

Trên đường về nhà, Ngô Tiểu Thiên cảm thấy lo lắng không yên, anh không thể tập trung vào việc lái xe nữa. Trước mắt anh lúc này đang nghĩ đến cảnh cái bụng của Trần Thu Địch sẽ ngày càng lớn lên, lại có cả tiếng trẻ khóc ầm ĩ nữa chứ.

Trần Thu Địch nhìn thấy vẻ mặt cau có, thiếu não của anh liền nói:

- Chỉ là chuyện có thai thôi mà? Có gì to tát đâu? Người ta nghe nói mình sắp được làm cha thì vui như tết, còn anh kìa, anh coi thử anh coi.

Ngô Tiểu Thiên nói:

- Em thấy anh có ra dáng một người làm cha không? Bây giờ anh nuôi mình chưa xong, lại còn con cái nữa, anh sống sao nổi?

Trần Thu Địch quan sát kỹ mặt anh, đột nhiên cười phá lên nói:

- Em thì ngược lại muốn sanh đứa bé này ra, để xem nó giống anh ở điểm nào.

Ngô Tiểu Thiên vội nói:

- Em đừng thế nữa mà? Bây giờ còn ở đó đùa giỡn! Anh thì nghĩ đứa bé này không thể nào giống anh được.

Trần Thu Địch nói lớn giọng:

- Câu này là do anh nói đấy nhé? Đã thế em nhất định phải sanh đứa bé này ra, chứ nếu không anh suốt ngày cứ nghi ngờ này nọ, để xem tới lúc đó anh còn nói gì được nữa không.

Ngô Tiểu Thiên vội đỡ dành:

- Ý anh muốn nói là nó sẽ giống em, lớn lên sẽ rất là xinh đẹp.

Ngô Tiểu Thiên vừa nói dứt câu thì đã nghe tiếng của Trần Thu Địch hét lên:

- Cẩn thận đó, đèn đỏ!

Anh bỗng nhiên quay người lại, vừa đạp thắng đĩa, chiếc xe trượt về phía trước, vượt qua khỏi đèn đỏ, may sao mấy chiếc xe khác cũng phản ứng lẹ, đều vội vã đạp phanh nên không tông vào nhau. Mấy chiếc xe đó đồng loạt bấm còi, cái âm thanh đinh tai nhức óc của chúng khiến Ngô Tiểu Thiên giật mình, toát hết cả mồ hôi. Anh nhấn mạnh ga, cho xe lao vọt đi.

Trần Thu Địch sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch, cô lớn tiếng quát anh:

- Hồn anh để ở đâu vậy? Nếu lúc này mà tông xe thì người đầu tiên chết là em đó, và còn có thêm một sinh mạng nhỏ nữa! Không lẽ những kiến thức thông thường anh cũng không biết sao? Cái vị trí người ngồi kế bên tay lái xe sẽ là nguy hiểm nhất đó!

Ngô Tiểu Thiên im lặng khiến cho Trần Thu Địch cũng nguội dần, cô lấy chiếc khăn tay ra lau mồ hôi trên mặt anh rồi lẩm bẩm nói:

- Được rồi, anh đừng để bụng nữa. Cũng may mà lúc này không có cảnh sát ở gần đó, nếu không anh sẽ bị phạt một trận rồi! Sau này nhớ lái xe cẩn thận một chút.

Hai người về đến nhà thì đã sắp tới 12 giờ rưỡi rồi. Ngô Tiểu Thiên đột nhiên nhớ ra chuyện mà Giang Cốc đã nói với anh là ra phi trường đón Hà Như, do đó anh liền nói với Trần Thu Địch là anh phải tới phòng thí

nghiệm gấp, và muốn cô tự làm tí gì để ăn trưa, sau đó anh vội vội vàng vàng phóng xe đi.

57. nản lòng

Khi Tiểu Thiên đến phi trường thì vẫn chưa tới một giờ, anh tìm khắp khu vực nhập cảnh mà vẫn không thấy bóng dáng của Hà Như, nên anh cho xe chạy ra bãi đậu.

Vừa từ chỗ đậu xe ra, thì anh nhìn thấy Hà Như đeo một cái túi du lịch lớn. Cô mặc áo thun và váy jean ngắn, dáng vẻ phong trần từ trong chỗ nhập cảnh đi ra. Hình như cô gầy đi một chút, còn ánh mắt đờng sau cặp mắt kính thì có vẻ như hơi ảm đạm. Anh định đưa tay vẫy cô thì đột nhiên anh nhìn thấy theo sau Hà Như là người mà anh đã gặp ở buổi tiệc đêm lần trước, luật sư Lưu Đông Khởi, tay anh đang đẩy cái xe chứa đầy va li, vội vàng bước theo cô.

Ngô Tiểu Thiên cảm thấy đầu óc quay cuồng, ngực căng tức, mắt anh dường như cũng nhòe đi. Anh không thể nào ngờ Hà Như và Lưu Đông Khởi lại cùng nhau về nước! Vẻ thân mật của hai người cho thấy mối quan hệ của hai người đã vượt lên trên mức quan hệ bình thường. Anh nghĩ, lần này mục đích họ về nước đã rất rõ ràng rồi, không chừng giấy đăng ký kết hôn còn nằm trong va li nữa kìa! Thật không ngờ là đến lúc Hà Như muốn kết hôn thì lại làm mọi việc nhanh thế, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh.

Nhưng rồi, anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Anh hiểu rõ rằng, bây giờ anh không còn lý do nào nữa để ngăn cản chuyện của Hà Như, sự thật bao giờ cũng tàn khốc hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

Hà Như vẫn chưa nhìn thấy Ngô Tiểu Thiên đang đợi cô ra, vì vậy cô đang chú ý kêu xe taxi. Hình như xem ra cô không hề trông đợi việc anh ra đón, thậm chí cũng chẳng cần quan tâm đến chuyện đó. Ngô Tiểu Thiên đang cảm thấy do dự, tiến thoái lưỡng nan, thì Lưu Đông Khởi đã nhìn thấy anh, vẫy vẫy tay với anh. Anh chỉ còn cách là cười vui vẻ với họ, anh từ từ cho xe chạy lại.

Hà Như thấy anh, hơi ngỡ ngàng. Cô không ngờ Giang Cốc đã kêu Ngô Tiểu Thiên đến đón cô thật, hơn nữa cũng không tin là Ngô Tiểu Thiên tới đón cô. Do đó cô cảm thấy hơi lúng túng.

Ba người nói chuyện hỏi thăm một vài câu rồi đẩy hành lý lên xe đi. Họ sắp xếp hành lý xong, Hà Như ngồi ghế trước, cạnh Tiểu Thiên, còn Lưu Đông Khởi thì ngồi ở phía sau cùng hai cái va li lớn.

Trên đường đi, Ngô Tiểu Thiên cố gắng tươi cười. Anh hỏi Hà Như về tình hình ở Thượng Hải, Hà Như chỉ trả lời qua loa. Lưu Đông Khởi cứ chốc chốc lại nói vào một vài câu để điều hòa bầu không khí. Buổi tối hôm trước anh đã được nghe Hà Như nói về chuyện Ngô Tiểu Thiên nên anh cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần khi gặp Ngô Tiểu Thiên. Nhưng Ngô Tiểu Thiên không nói với anh câu nào, làm cho anh cũng có chút khó chịu.

Khi xe vào phố, Ngô Tiểu Thiên hỏi sẽ đưa ai về nhà trước? Lưu Đông Khởi nghĩ là Hà Như còn có rất nhiều chuyện muốn nói với Ngô Tiểu Thiên, nên anh bảo với Ngô Tiểu Thiên là hãy cho anh về nhà trước.

Ngô Tiểu Thiên đưa anh đến trước nhà, giúp anh khiêng hành lý xuống xe.

Lưu Đông Khởi cảm ơn anh và nói với Hà Như:

- lát nữa anh sẽ gọi điện cho em.

Ngô Tiểu Thiên thong thả lái xe đưa Hà Như về nhà. Anh cười nói:

- Lần này về mọi thứ có thuận lợi không? Xem ra thì cũng giải quyết được nhiều việc phải không?

Hà Như nhìn ra cửa sổ, thở dài một tiếng rồi nói:

- Cũng tạm được. Tối hôm trước có họp mặt mấy đứa bạn, nói chuyện vui lắm. Thật không ngờ là xa nhau gần chín năm rồi mà mọi người ngồi lại vẫn còn hòa hợp với nhau như vậy.

Ngô Tiểu Thiên nói:

- Lưu Đông Khởi cũng đi sao?

Hà Như gật gật đầu.

Ngô Tiểu Thiên cười nói:

- Ủ, đúng rồi anh ấy đương nhiên đi rồi. Trời không phụ người có lòng mà!

Hà Như có ý tránh vấn đề mà anh muốn nói, cô nói:

- Lúc gặp mặt, mọi người đều nhắc đến anh, nói anh giữ gìn sức khỏe, Châu Nhuận còn gửi anh hai gói thuốc lá nè, để anh hút cho đỡ buồn.

Ngô Tiểu Thiên nghe xong, đổi giọng, cười chua chát:

- Tôi thì sao? Không phải tôi đang sống rất tốt sao? Sao mọi người lại mất thời gian tội nghiệp cho tôi vậy, hay là thấy tôi giống một kẻ thất bại, phạm tội? Hay là ai cũng sống sung sướng rồi nên thấy tội nghiệp người khác không? Tôi đâu cần sự thương hại ấy đâu, nếu không tôi đã không bỏ hết mọi thứ trong nước. Ai cần ai chứ!

Hà Như nói:

- Thực ra mọi người cũng đều muốn tốt cho anh thôi.

Ngô Tiểu Thiên nói:

- Có phải là cô nghĩ cho tôi đúng không? Hay là cô thấy cô mắc nợ tôi thấy thương hại tôi? Có khi thông cảm với người khác cũng là một cách nâng cao bản thân mình đấy.

Hà Như nói:

- Tùy anh muốn hiểu ra sao thì hiểu, miễn là em không có ý ấy là được.

Ngô Tiểu Thiên im lặng một lát rồi thở dài nói:

- Anh lại nói đâu đâu rồi. Xin lỗi em, Hà Như, khi này, lúc ở sân bay, anh thấy em và cậu ta cùng về nên hơi sốc một chút. Anh là người thế nào, em hiểu rõ hơn anh. Chúng ta đã có một thời gian bên nhau, mặc dù chuyện tại mình không thành, nhưng cũng không nên để cạnh cánh trong lòng. Lúc này anh nói mấy câu nóng nảy thế, em đừng để bụng nhé. Anh với em cũng không còn là anh với em của tám năm về trước nữa, huống hồ em cũng không còn lưu luyến gì anh nữa. Vì vậy từ nay về sau, anh cũng sẽ không làm cho em bực mình nữa. Có lúc thực sự anh cảm thấy rất là chán. Thật đấy, anh không thể lại làm cho em bực mình nữa!

Nghe anh nói, Hà Như bỗng nhớ lại cảm giác của mình lúc đi dạo trên bến tàu ở Thượng Hải hôm ấy, rồi hình ảnh phòng lấy nước thấp lè tè, cũ kỹ của trường, cô từ từ nghĩ lại câu nói của anh, mắt bỗng nhòa lệ.

Ngô Tiểu Thiên lại trầm ngâm, rồi anh bỗng cười một cách khổ sở:

- Em nói đi, sao mình lại phải làm khổ nhau như thế nhỉ!

Hà Như nghe xong, trong lòng cô cảm thấy ảm đạm.

Lúc xuống xe, Ngô Tiểu Thiên khiêng va li của Hà Như lên lầu, cô mở va li ra và lấy gói thuốc đưa cho anh. Ngô Tiểu Thiên mở một hộp ra và lấy ra một điếu châm lửa hít hà.

Lúc anh sắp ra về, Hà Như tiễn anh ra tận xe, rồi nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Thiên, anh đã biết chuyện của em và Lưu Đông Khởi, sau này tại mình có thể gặp nhau được không?

Ngô Tiểu Thiên ngừng một lát. Chuyện của Hà Như và Lưu Đông Khởi do chính miệng cô nói ra, cảm giác khác hẳn với khi này.

Anh rít một hơi, làm bộ như không mấy để tâm đến, cười nói:

- Tại sao lại không chứ? Anh đã nói rồi, dù gì thì chúng ta cũng đã có một quãng thời gian đẹp bên nhau đúng không? Anh sẽ luôn trân trọng những giây phút ấy, bất kể là trong tương lai có xảy ra chuyện gì đi nữa. Bọn mình cũng đã từng là đôi bạn học thân nhất mà.

Hà Như không ngăn được nước mắt, cô nói:

- Có một số việc quên được thì sẽ tốt hơn.

Khi Ngô Tiểu Thiên vừa lên xe, Hà Như đột nhiên gọi anh. Ngô Tiểu Thiên quay người ra và nói:

- Có phải anh quên cái gì không?

Khi anh thấy Hà Như với khuôn mặt đầm nước mắt đang nhìn anh, lòng anh như quặn lại, anh lập tức lái xe lao đi. Khi chiếc xe đi được một quãng xa, anh không kịp quay đầu lại, vẫn thấy Hà Như đứng ở bên đường dõi theo anh. Anh cảm thấy, bóng cô thật lẻ loi, giống như buổi tối mưa phùn cách đây nhiều năm, cái lần cuối cùng anh đưa cô về nhà, cô cũng đã đứng lẻ loi trước cửa, mắt nhòa lệ đứng trông theo bóng anh khuất dần.

Anh đẩy mạnh cần số, cảm thấy anh và xe cũng như nhau, đều đau khổ lao đi.

58. lo nghĩ

Lúc Hà Như về phòng, sắp xếp sơ sơ lại đồ đạc, cô cũng dần dần nguôi ngoai. Lâu lắm rồi cô mới xúc động mạnh như hồi nãy, cô cũng không biết tại sao mình đột nhiên không thể kìm chế được tình cảm của mình như vậy. Có lẽ là cô ý thức được rằng, từ nay trở đi cô và Ngô Tiểu Thiên sẽ trở thành hai người xa lạ, vì thế nên cô mới xúc động mạnh như vậy. Thực tế, cô chẳng bao giờ nghĩ tới việc cô và Ngô Tiểu Thiên sẽ quay lại với nhau, giống như lúc Ngô Tiểu Thiên rời khỏi nhà cô cách đây một tháng, siết chặt tay cô, cô đã phải cố gắng kìm lòng. Lúc nãy cô không thể ngăn được những giọt lệ của mình, có lẽ vì cô sắp để vuột mất những kỉ niệm về một tình yêu đẹp.

Khi Ngô Tiểu Thiên nói câu “Có phải anh quên cái gì không?”, suýt chút nữa thì cô đã nói ra câu “Đúng vậy, anh đã quên rồi!” Nhưng thực ra giữa hai người đã quên những gì? Hay nói đúng hơn là nên quên những gì?

Hà Như cảm thấy có rất nhiều việc mà bản thân cô không nói ra được. Có phải là do bản thân cô đã cố tỏ ra là mình đã trưởng thành? Hay là trong tình yêu, người ta sẽ mãi mãi không lớn lên được?

Đang nghĩ thì Lưu Đông Khởi gọi điện cho cô hỏi cô là có mệt không, có muốn đi đâu ăn chút gì không. Hà Như nói cô hơi mệt nên muốn nghỉ một lát, hôm nay không muốn đi đâu cả. Lưu Đông Khởi lại hỏi cô có muốn anh qua đó với cô không.

Hà Như cười nói:

- Không cần đâu, anh cũng đã hơn 20 tiếng đồng hồ không ngủ rồi, anh nên nghỉ ngơi chút đi. Em muốn ở một mình yên tĩnh hai ngày để lấy lại sức khỏe và tinh thần.

Lưu Đông Khởi định nói vài câu, nhưng khi nghe giọng nói mệt mỏi như không còn sức lực của cô, anh chỉ còn cách lưu luyến cúp máy. Anh nghĩ, lúc ở phi trường, Hà Như vẫn còn nói cười, tại sao gặp Ngô Tiểu Thiên xong thì tâm trạng lại nặng nề đến thế? Xem ra, tình cảm của Hà Như với

Ngô Tiểu Thiên phức tạp hơn nhiều so với những gì anh nghĩ. Hà Như nói cô cần yên tĩnh một hai ngày, có lẽ cô muốn xem lại bản thân mình. Không biết hai ngày sau cô có sự lựa chọn nào mới không. Anh cảm thấy mình vẫn chưa có một chỗ đứng nhất định trong thế giới nội tâm của Hà Như.

Trước tiên Hà Như đi tắm một cái, sau đó cô gọi điện cho công ty, nói với Jones là xin nghỉ hai ngày. Jones báo với cô là ông giám đốc tập đoàn mới gọi điện cho anh, nói là Hà Như ở bên công ty của ông làm việc rất xuất sắc. Jones nói:

- Hà Như à, khi nào tìm được một cơ hội, tôi muốn khao cô một bữa. Đó là ý của riêng tôi và cũng là ý của tổng giám đốc nữa.

Lúc ấy Hà Như cảm thấy người ngầy ngấy, dường như cô sắp bệnh. Cô rót một ly rượu, thả người lên ghế sofa, nghĩ vẫn vơ.

Trong mắt của cô lúc thì hiện lên hình ảnh của Lưu Đông Khởi, lúc lại bị xâm chiếm bởi khuôn mặt đau khổ đến bất cần của Ngô Tiểu Thiên. Cô nghĩ, giữa cô và Ngô Tiểu Thiên không thể quay lại được nữa, trừ phi là có phép lạ xảy ra, nhưng trong thâm tâm cô thấy rất lạ là: mặc dù cô đã hiểu rõ là không thể nối lại tình xưa nhưng sao cô vẫn không thể thoải mái chấp nhận tình cảm của Lưu Đông Khởi?

Đêm hai hôm trước, khi còn ở khách sạn Shagri-la, cô còn suy nghĩ tới việc giả sử sau này cô và Lưu Đông Khởi thực sự đã sống lâu dài với nhau, lỡ anh bỏ cô mà đi, thì lúc đó cô sẽ có phản ứng như thế nào?

Kết quả, cô phát hiện ra rằng, về mặt tình cảm, cô vẫn có thể chấp nhận được giả thiết này. Cái cảm giác này làm cô rất đổi ngạc nhiên. Chẳng lẽ Lưu Đông Khởi trong trái tim cô lại mờ nhạt, có cũng được, không cũng được như vậy sao?

Vậy anh rốt cuộc hấp dẫn cô ở điểm nào? Nói thật ra, điểm mà cô thích Lưu Đông Khởi có lẽ là sự tinh tế, khoan dung, hòa đồng của anh, nếu như nói thứ tình cảm này không phải là tình yêu thì chỉ có hai cách để giải thích: Một là sau chuyện với Ngô Tiểu Thiên thì tình cảm của bản thân cô đã chín chắn hơn, cô đang dùng cái tư duy của lý trí mà đón nhận tình cảm nam nữ; Hai là do nhiều năm sống đơn độc, con tim cô đã trở nên nguội

lạnh, không còn mảy may rung động nữa. Điều đó khiến cô khó thực sự chia sẻ tình cảm của mình với người mình yêu. Nếu giả thiết thứ hai là chính xác thì thật là đáng sợ.

Nhưng tình cảm của cô với Ngô Tiểu Thiên thực sự không phải là thương hại mà chính là oán hận, nhưng cô vẫn không thể gạt anh ra khỏi tâm trí cô được. Chẳng lẽ tình yêu thực sự chỉ đến có một lần thôi sao?

Đang nghĩ thì điện thoại di động của cô reo lên. Điện thoại của Bạch Quả, cô hơi bất ngờ. Cô nói:

- Thừa tiểu thư, không phải là tiểu thư đang trốn chỗ máy cái máy vi tính sao? Sao lại nhớ ra mà gọi điện cho tôi vậy?

Bạch Quả vừa nghe giọng của cô thì vui mừng nói:

- Hà Như, cuối cùng cậu cũng đã về. Cậu làm mình nhớ chết được. Mình còn tưởng là cậu đã bị ai bắt mất rồi chứ! Tối qua, Giang Cốc có nói là cậu sắp về, mình cũng muốn tranh thủ đi đón cậu, nhưng mà sau đó thấy cứ để Ngô Tiểu Thiên đi đón cậu thì hay hơn, để anh ta thấy cậu và Lưu Đông Khởi đi với nhau, thì sẽ buông tha cậu. Có tin tức gì tốt không?

Hà Như nói:

- Có đấy, nghe ba mẹ cậu nói, cậu sắp làm cô dâu rồi hả?

Bạch Quả nói:

- Mình vẫn chưa bàn chuyện này với ba mẹ. Nhất định là do cậu mau mồm mau miệng, đem chuyện của mình nói với họ rồi.

Hà Như cười nói:

- Bây giờ gạo đã nấu thành cơm rồi, cậu có giấu cũng chỉ giấu được một lần thôi, không thể nào giấu đến lần thứ 15 được đâu. Dạo này tình cảm của Giang Cốc thế nào rồi?

Bạch Quả nói:

- Anh ta ấy à, bây giờ lại còn có chuyện này nữa chứ. mấy lần trước mình muốn mua nhà mới, cũng đã xem được hết rồi, ở ngoại ô, lái xe vào thành phố khoảng 1 tiếng.

Hà Như nghe xong liền nói:

- Cậu lại muốn dọn tới cái nơi xa xôi như thế mà sống à, đến lúc đó chắc tụi mình nửa năm gặp nhau được một lần quá.

Bạch Quả nói:

- Giang Cốc cũng nghĩ như thế, anh ta lười chết được, vừa nghe nói tới việc lái xe tới văn phòng của anh ta mất khoảng 1 tiếng thì gạt phắt đi. Nên sau đó tụi mình định mua một căn nhà chung cư ở trong thành phố, tụi mình đã xem được một chỗ rồi, đến cuối tuần sau sẽ tới đó làm giấy tờ với chủ nhà, khi nào cậu tới giúp mình một tý nhé.

Hà Như cười nói:

- Cậu làm cái gì cũng gấp gáp như vậy cả! Ý như là ma đuổi vậy. Điều này chắc năm sau cậu có con quá. Cậu và Giang Cốc một người thì vội vàng, còn một người thì đủng đỉnh, thiệt đúng là một đôi trời sinh.

Bạch Quả nói:

- Thôi, không nói chuyện của mình nữa, lần này về nước cậu với Lưu Đông Khởi định như thế nào? Cậu tới nhà anh ta chưa?

Hà Như nói:

- Vẫn thế, chẳng nóng cũng chẳng lạnh. Mình vẫn có nhiều chuyện chưa quyết định được.

Bạch Quả nói:

- Có phải cậu vẫn còn nhớ đến Ngô Tiểu Thiên không? Anh ta có gì để cậu phải lưu luyến chứ? Hơn nữa là anh ta phụ cậu trước, cậu cần gì phải khó xử vì anh ta. Cậu nói đi, Lưu Đông Khởi có điểm gì thua kém anh ta chứ? Để khi nào mình gọi điện cho Ngô Tiểu Thiên để anh ta bớt quậy cậu đi.

Hà Như vội nói:

- Chị hai ơi! Chị hai! Thôi chị đừng có đùng đùng lên như thế cho em nhờ. Mà Lưu Đông Khởi có điểm gì tốt mà cậu cứ nói tốt cho anh ta hoài vậy? Cậu toàn là bênh anh ta không à.

Bạch Quả nói:

- Chuyện này mà cậu còn phải hỏi mình sao? Chẳng phải cậu hiểu rõ anh ta hơn mình sao?

Hà Như im lặng một lát rồi nói:

- Nói thật là mình thật sự rất thích anh ấy, nhưng mà hình như đó không phải là tình yêu. Mình lo là nếu cứ tiếp tục tiến tới thì sẽ làm khổ mình mà khổ cả anh ấy nữa. Anh ấy là một người đã từng kết hôn nên chuyện tình cảm anh ấy khá chín chắn. Nhưng mình thì ngoài vết thương lòng ra có lẽ không hiểu nhiều lắm về đàn ông.

Bạch Quả nói:

- Có phải là cậu còn suy nghĩ việc anh ấy đã từng ly hôn không? Ly hôn, lỗi chưa hẳn chỉ ở phía người đàn ông, không phải là anh ấy đã nói rõ với cậu rồi sao? Cậu còn nghi ngờ cái gì nữa?

Hà Như nói:

- Có lẽ là mình đã nghĩ quá nhiều. Mình muốn bình tĩnh lại để suy nghĩ thêm về việc này.

Bạch Quả thở dài nói:

- Hà Như à, cậu đặt ra những yêu cầu quá khắt khe trong chuyện tình cảm. Chẳng trách được là có nhiều anh thích cậu nhưng lại không dám tiến tới.

Hà Như cười nói:

- Nếu quả thật như cậu nói thì mình nghĩ đó cũng không phải là do lỗi của mình.

59. ý tốt

Ít lâu sau, Trần Thu Địch đã bắt đầu có biểu hiện rõ rệt của việc thai ghén, buồn nôn, ăn ít hơn, mặt mũi hốc hác. Ngô Tiểu Thiên thấy thế nói:

- Hay là em đi làm thủ tục nạo hút thai sớm đi, nghe nói là thai nhi đến lúc ba tháng là biết được trai hay gái rồi. Bác sĩ nói cũng chưa chắc là đúng hết đâu, hay là để anh gọi điện cho bác sĩ hỏi xem thử có làm sớm được hay không, chứ để em suốt ngày khổ sở như vậy...

Trần Thu Địch nói luôn:

- Như vậy là anh muốn em chết sớm chứ gì?

Ngô Tiểu Thiên không dễ dàng được cô, đành phải để cô tự quyết định.

Trần Thu Địch ngày càng hay gắt gỏng, Ngô Tiểu Thiên cũng khổ sở vì cô, mọi việc đều phải chiều theo ý cô. Động cái là Trần Thu Địch ầm ỨC đổ lỗi cho anh. Ngô Tiểu Thiên bực lắm nhưng không dám nói, cứ phải nhẫn nhịn làm thinh. Ở phòng thí nghiệm, anh cũng ít nói hăng đi, lúc làm việc thì hay bị phân tâm.

Một lần Stacy thấy anh lấy nhầm cái tế bào cô làm đông, ngạc nhiên nói:

- Anh Thiên, mọi lần anh làm thí nghiệm rất cẩn thận, nghiêm túc, sao bây giờ lại ẦU thế? Bây giờ có phải ngày nào anh cũng uống rượu không? Có lẽ anh cần một người bạn gái hơn là rượu đấy.

Ngô Tiểu Thiên nghe xong, chỉ biết cười một cách khổ sở mà thôi.

Hôm ấy, trong lúc nói chuyện phiếm với Giang Cốc ở phòng thí nghiệm, nhắc tới Ngô Tiểu Thiên, Stacy liền nói:

- Anh Giang Cốc này, anh có để ý không, dạo này anh Thiên khác lắm nhé.

Giang Cốc nói:

- Cô không biết à? Lúc ở trong nước Ngô Tiểu Thiên đã có một người bạn gái, bây giờ cô ấy cũng ở Los Angeles, nhưng đang cặp kè với một luật sư, Ngô Tiểu Thiên đau khổ là thế đấy.

Stacy không hiểu gì cả mà nói:

- Sao lại phải đau khổ chứ? Sao anh ta không đi kiếm một người khác? Tướng mạo của anh ấy rất hấp dẫn, trông khôi ngô tuấn tú thế kia mà.

Giang Cốc cười nói:

- Thế sao cô không hẹn hò với anh ta đi?

Stacy nói:

- Nhưng mà, em không thích cái tính sống nội tâm của anh ấy, vả lại nếu anh ấy thích em thì anh ấy nên chủ động nói với em chứ.

Giang Cốc vui vẻ nói:

- Được rồi, muốn anh ta chủ động thổ lộ với cô thì cô đợi tới kiếp sau đi nhé. Anh ta bây giờ đã có một người khác rồi, cô ấy là người Đài Loan.

Vừa hay lúc đó Ngô Tiểu Thiên đang đi tới, nhìn thấy bộ dạng kỳ cục của Giang Cốc liền nói với anh ta:

- Giang Cốc, mình đang muốn tìm cậu để hỏi chuyện này một tý! Cô bạn gái của cậu dạo gần đây hình như thần kinh không bình thường phải không?

Giang Cốc vừa nghe xong liền nổi giận nói:

- Cậu nói lại coi, rốt cuộc thì ai mới là người không bình thường đây hả? Cậu bị bệnh à?

Ngô Tiểu Thiên cười một cách lãnh đạm nói:

- Trong lòng các cậu nên tự hiểu lấy chứ, không tin thì cậu đi mà hỏi cô bạn gái ấy. Có vẻ cô ta rảnh quá nên chuyện gì cũng xía vào, bây giờ lại xía vào chuyện của tôi nữa. Tốt hơn là nên giải quyết xong chuyện của mình đã, kéo không, tới lúc có người khác léng phéng với em, còn mình ngồi đó mà thòm thèm nhé.

Nói xong, anh cười và nhìn Stacy. Giang Cốc nghe xong nổi giận đùng đùng.

Stacy tò mò hỏi anh là Ngô Tiểu Thiên đã nói những gì mà làm cho anh có vẻ nổi giận đến như vậy.

Giang Cốc tức giận nói:

- Anh ta nói là anh ta thích cô đấy!

Stacy ngăn người ra, sau đó cô chạy tới ôm chầm lấy Ngô Tiểu Thiên, hôn anh tới tấp.

Ngô Tiểu Thiên lắc lắc đầu rồi nói với Stacy:

- Stacy à, cô mà tin lời của Giang Cốc nói thì sẽ có ngày thiệt thân.

Buổi tối khi Giang Cốc về đến nhà, đùng đùng hỏi Bạch Quả:

- Em nói đi, em đã nói gì với Ngô Tiểu Thiên vậy hả?

Bạch Quả dừng lại một lát rồi cười nói:

- À, anh nói chuyện đó đấy à. Những lời đó em đã để trong lòng từ lâu rồi. Hà Như đã cắt đứt với anh ta lâu rồi mà, anh ta còn bám lấy người ta làm gì nữa? Anh ta khiến cho Hà Như và Lưu Đông Khởi vẫn không thể tiến tới được với nhau. Tối qua em đã gọi điện cho anh ta, nói anh ta sau này đừng có bám lấy Hà Như nữa.

Giang Cốc nghe xong, tức giận đến nỗi suýt ngã ngựa, anh nói:

- May mà em đã ba mươi tuổi rồi đấy, chuyện này mà em cũng làm được à! Em tưởng đây là chuyện con nít đấy hả? Đây là nước Mỹ, việc em làm, nhẹ thì cũng gọi là vô cớ gây rối, còn nặng thì cũng là đã vi phạm nhân quyền rồi đó! Em hãy mau gọi điện xin lỗi Ngô Tiểu Thiên đi, nếu không sau này ở phòng thí nghiệm anh biết giấu mặt ở đâu hả?

Bạch Quả nói:

- Em cũng chỉ là có ý tốt thôi mà.

Giang Cốc nói:

- Ý tốt? Em tưởng em là ai vậy? Hay là em đã phải lòng tên Lưu Đông Khởi đó rồi không?

Bạch Quả cũng tức giận nói:

- Anh ăn nói cho đàng hoàng được không? Tôi mà có phải lòng anh ta thì đụng gì tới anh chứ? Còn ở đó mà nổi giận với tôi nữa!

Giang Cốc nói:

- Câu này là cô nói đấy nhé? Cô đừng có mà hối hận đó!

Bạch Quả đang định nói tiếp, thì có tiếng chuông điện thoại. Cô nhắc điện thoại lên, nhận ra giọng Hà Như.

Hà Như vừa mở miệng liền hỏi cô:

- Bạch Quả, có thật là cậu đã gọi điện cho Ngô Tiểu Thiên nói chuyện đó với anh ta không?

Bạch Quả nói:

- Đúng vậy, mình nói với anh ta mấy câu, nói anh ta tránh xa cậu ra. Sao, anh ta mắng cậu hả?

Hà Như thở dài nói:

- Anh ta mắng mình thì cũng chẳng sao, tiếc là từ trước tới giờ anh ta chẳng bao giờ mắng ai cả. Có điều anh ta gọi điện cho Lưu Đông Khởi và hẹn anh ấy cuối tuần này gặp nhau. Lúc này Lưu Đông Khởi gọi điện hỏi đó có phải là chủ ý của mình không? Mình nghĩ ngay tới chuyện hôm trước cậu nói là muốn nói chuyện với Ngô Tiểu Thiên. Cậu nói thử xem, anh ta hẹn với Lưu Đông Khởi là nói chuyện gì chứ?

Bạch Quả nói:

- Xin lỗi cậu Hà Như, mình gọi điện cho anh ta cũng chỉ vì muốn xem anh ta như là bạn bè của tụi mình, không ngờ lại làm cho anh ta giận đến thế. Nếu đã như vậy thì mình sẽ gọi ngay để xin lỗi anh ấy, coi như mình nói bậy.

Hà Như nói:

- Thực ra chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách cậu được, cậu không hiểu gì về anh ta cả, anh ta là người có tính tự tôn rất cao, những lời nói của cậu đã vô tình chạm đến tính tự ái của anh ta rồi. Cậu không cần phải nói gì với anh ta nữa, nếu không anh ta sẽ càng hiểu lầm nữa, để đó mình sẽ tự giải thích với anh ta sau vậy.

Bạch Quả bần thần buông điện thoại xuống, Giang Cốc lạnh nhạt cười nói:

- Đấy, em thấy chưa? Bây giờ cả hai bên em cũng đều không thu được kết quả gì cả, thấy chưa?

Bạch Quả ủ rũ ngồi bệt xuống, mắt đăm lệ nói:

- Em sai rồi, em không ngờ lòng tốt của mình lại hóa ra làm ơn mắc oán thế này.

Giang Cốc nói:

- Em như vậy gọi là thiên vị chứ không phải là lòng tốt được.

Anh thấy Bạch Quả thật sự khổ tâm liền nguôi giận, nhẹ nhàng nói:

- Thôi, sau này khi giải quyết chuyện của người khác, trước hết em nên bình tĩnh xem xét kỹ, nếu không coi chừng kéo cả hai bên đều bị tổn thương đấy, người ta sẽ không nể mặt em đâu.

60. ăn thua

Tối đó, Ngô Tiểu Thiên làm xong việc nhà, đang muốn tĩnh tâm lại để xem lại hai bài luận văn, thì Hà Như gọi điện tới nhà anh. Trần Thu Dịch bắt máy, sau đó miệng lầm bầm đưa điện thoại cho anh, nói:

- Là cái cô gọi là bạn học của anh đấy.

Ngô Tiểu Thiên biết được là cô muốn ám chỉ ai, anh vừa bắt máy thì đã nghe tiếng Hà Như nói:

- Tiểu Thiên, nghe nói là cuối tuần này anh hẹn với Lưu Đông Khởi để nói chuyện à?

Ngô Tiểu Thiên cười lạnh nhạt nói:

- Anh ta nói với em rồi à? Đây là chuyện của anh và anh ta, em yên tâm đi, anh sẽ không nói tới chuyện trước kia của tụi mình đâu. Chỉ có điều có người nói anh là kỳ đà cản mũi. Tất nhiên là anh phải nói rõ với anh ta rồi, kẻo không tới lúc có người nói anh không biết điều, không biết dừng đúng lúc.

Hà Như nói:

- Anh nói thế là có ý gì?

Ngô Tiểu Thiên nói:

- Anh có ý gì thì em phải là người hiểu hơn anh mới đúng chứ! Anh đã nói rồi, anh không muốn lại làm em tức giận nữa, anh nói được là sẽ làm được, em không cần phải lo lắng như vậy.

Hà Như nói:

- Chuyện này không phải là ý anh ấy, Bạch Quả, cô ấy là người thẳng tính, hy vọng anh đừng chấp những chuyện cô ấy đã nói.

Ngô Tiểu Thiên thở dài nói:

- Chuyện của đàn ông, em không thể hiểu được đâu! Hai ngày nay anh đã nghĩ rất nhiều rồi, anh cảm thấy lời của Bạch Quả nói quả là đúng, ít ra thì, khách quan mà nói thì hình bóng của anh vẫn ít nhiều làm ảnh hưởng đến quan hệ của em và Đông Khởi. Vì vậy, anh nghĩ là anh phải nói rõ với Lưu Đông Khởi, mọi người sau này đừng ai nấy đi. Quả thực là anh đã

hẹn với anh ta là tối cuối tuần gặp nhau ở khu vui chơi đêm. Không biết là anh ta có dám tới hay không nữa?

Hà Như im lặng, sau đó nói:

- Thế thì tùy anh vậy. Nhưng mà, có một điều anh cần biết là, em là em, em chọn ai đó là quyền của em. Các anh không ai được quyền định đoạt chuyện tình cảm của em.

Ngô Tiểu Thiên nói:

- Yên tâm, anh chưa có hồ đồ đến mức không biết hiện nay trong mắt em, anh có được mấy cân mấy lạng ?

Lúc anh cúp máy, Trần Thu Địch cười nói:

- Em thấy cái cô bạn học của anh, cả ngoại hình lẫn tính cách cũng đều rất xuất sắc, vậy sao tới bây giờ cô ta vẫn chưa có bạn trai hẳn hoi, mà cứ suốt ngày bám riết lấy anh thế?

Ngô Tiểu Thiên nói:

- Em bớt lo chuyện của cô ấy đi, anh đã nói từ lâu rồi, anh và cô ấy đã không còn quan hệ gì nữa.

Trần Thu Địch cười nhạt, nói:

- Anh nói như thật ấy. Bộ anh tưởng là em không biết việc anh ra phi trường đón cô ta sao? Sau hôm anh ra phi trường, em đã gọi điện đến phòng thí nghiệm, Giang Cốc đã nói hết với em rồi.

Ngô Tiểu Thiên sững người một lát rồi nói:

- Thì chỉ ra phi trường đón thôi chứ có gì đâu? Khi anh vừa tới Los Angeles cô ấy cũng đi đón anh mà.

Trần Thu Địch nói:

- Nhưng mà tại sao anh lại lừa em? Có phải là anh nghĩ em sẽ nghĩ xấu về mối quan hệ tốt đẹp của hai người không?

Ngô Tiểu Thiên cười nói:

- Anh biết là chuyện này không thể nào giấu nổi em. Em là ai chứ? Nhưng quay lại vấn đề nhé, đàn bà mà được đàn ông cưng chiều là được rồi, vì vậy đa số đàn ông đều thích dạng người như em.

Trần Thu Địch cố ý giả bộ không quan tâm hỏi anh:

- Em thuộc dạng người nào chứ?

Ngô Tiểu Thiên nói:

- Loại mà không thể nói ra được.

Trần Thu Địch liền đánh anh một phát.

Tối thứ bảy, Ngô Tiểu Thiên đến sớm hơn giờ hẹn với Lưu Đông Khởi nửa tiếng. Anh tìm cái bàn đã ngồi lần trước, sau đó gọi ra hai chai bia, thong thả uống, và nghĩ xem lát nữa sẽ nói thế nào với Lưu Đông Khởi.

Theo anh thấy, nhìn cung cách cư xử của một người đàn ông với một người con gái, nhất là khi hai người có khúc mắc tình cảm, có thể thấy được phẩm cách và cách đối nhân xử thế của người đó. Mặc dù bây giờ anh rất khó quay nhìn lại khoảng thời gian anh và Hà Như yêu nhau, cũng không thể nói dứt khoát được là ai đúng ai sai, nhưng anh vẫn muốn nói ra những suy nghĩ thật của anh với một người đàn ông hoàn toàn xa lạ với anh. Anh không muốn sau khi đã chia tay với Hà Như, thì trong mắt của Lưu Đông Khởi, anh chỉ là một thằng bỏ đi.

Anh nghĩ là cho dù có đau đớn chia tay thì cũng phải tỏ ra vui vẻ, không người ta lại nghĩ anh có lòng dạ hẹp hòi, hạ thấp nhân cách của anh chỉ vì một cuộc tình đã qua. Anh không chịu được miệng lưỡi thế gian, hễ chạm vào tự ái cá nhân là anh trở nên cực kỳ nhạy cảm, giống như một con sói bị thương ngoài cánh đồng hoang vắng vậy.

Vì vậy anh không muốn đi tìm Bạch Quả để nói chuyện phải trái, cũng không muốn biện bạch với Hà Như, vì như vậy chỉ làm cho Hà Như nghĩ là anh đang đóng kịch. Anh muốn trực tiếp gặp mặt nói chuyện với Lưu Đông Khởi, đưa ra quyết định này, bản thân anh cũng thể hiện được bản tính rộng rãi, độ lượng. Anh muốn dùng hành động để chứng minh rằng anh không phải là một kẻ tiểu nhân.

Khi Ngô Tiểu Thiên đã uống hết hơn một chai bia thì Lưu Đông Khởi tới. Lúc đầu Ngô Tiểu Thiên còn lo là Lưu Đông Khởi sẽ đến cùng với Hà Như, xem ra anh ta cũng là một người biết trọng chữ tín, hơn nữa cũng là người thẳng thắn. Ngô Tiểu Thiên đã chuẩn bị sẵn là nếu Lưu Đông Khởi

đi cùng với Hà Như tới thì anh sẽ bỏ về ngay, làm cho họ bị què. Nhưng Lưu Đông Khởi đã không làm anh thất vọng.

Ngô Tiểu Thiên đứng dậy, vẫy vẫy tay gọi Lưu Đông Khởi, Lưu Đông Khởi nhìn thấy anh bèn mỉm cười bước về phía anh, lịch sự nói với anh:

- Chào anh, anh tới lâu chưa? Hình như anh có vẻ rất thích cái góc yên tĩnh, vắng lặng này.

Ngô Tiểu Thiên mời anh ta ngồi xuống và cười nói:

- Lần trước chúng ta đã gặp nhau tại đây, anh còn cho tôi một tấm danh thiếp nữa, thật không ngờ là hôm nay chúng ta lại vì chuyện của một người con gái mà lại gặp nhau ở nơi này.

Lưu Đông Khởi cười nói:

- Chỉ có điều là không biết ai là bị cáo, ai là nguyên cáo thôi!

- Luật sư thông thường bao giờ cũng là người thắng, hơn nữa xem ra anh cũng đã là người thắng cuộc rồi. Ngô Tiểu Thiên nói.

Lưu Đông Khởi cười:

- Nhưng mà anh cũng không phải là người thua!

61. lý trí

Lưu Đông Khởi nói với người phục vụ là anh muốn thêm nửa tá bia nữa, đoạn cười nói:

- Đã lâu lắm rồi tôi chưa được uống cho đã như thế này rồi, lúc trước khi ở Vancouver, có một dạo vì áp lực của cuộc sống, tôi suýt chút nữa đã thành con sâu rượu rồi.

Ngô Tiểu Thiên nói:

- Tôi nghe nói là anh đã ly hôn, nhưng thực ra cũng không nên đắm chìm trong men rượu chỉ vì một người con gái không đáng để anh yêu.

Lưu Đông Khởi nói:

- Thực tế thì rượu chính là nguyên nhân khiến chuyện hôn nhân của tôi bị tan vỡ, chứ không phải là kết quả. Sau khi ly hôn, tôi đã bình tĩnh trở lại, và không bao giờ uống rượu say nữa.

Ngô Tiểu Thiên nói:

- Xem ra anh cũng rất có nghị lực đấy.

Lưu Đông Khởi mở một chai bia, cười nói:

- Nếu tửu lượng của anh khá, thì tối nay cuộc gặp gỡ của chúng ta chắc chắn là sẽ rất là vui vẻ.

Ngô Tiểu Thiên lại kêu thêm bốn chai nữa, anh cười nói:

- Tôi thấy cũng chưa hẵn là như vậy, tửu lượng của tôi không cao lắm, vì vậy tối nay có thể sẽ có một người không được vui vẻ.

Lưu Đông Khởi nói:

- Nhưng hy vọng người đó không phải là anh. Hai người đàn ông cùng thích một người con gái, thì hà tất phải trở thành thù địch của nhau.

Ngô Tiểu Thiên cười nói:

- Đặc biệt là trong số đó có một người đã có lúc bị trục xuất. Tôi nghĩ là tối nay chúng ta nói chuyện chứ không phải giải quyết chuyện tình ba người. Bởi vì cho tới giờ này, chuyện đó thực sự đã giải quyết xong rồi.

Lưu Đông Khởi nói:

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Anh thẳng thắn hơn tôi tưởng tượng nhiều đấy, lúc ở Thượng Hải tôi đã được nghe Hà Như nói chuyện trước kia của hai người rồi. Tôi biết anh và Hà Như đã từng có một quãng thời gian thực sự yêu nhau, nếu như so với chuyện tình cảm trước kia của tôi thì anh Thiên à, anh có lẽ may mắn hơn tôi nhiều. Bởi vì anh đã từng yêu thật lòng và cũng đã được yêu thật lòng.

Ngô Tiểu Thiên nói:

- Theo như lời anh nói thì đến bây giờ anh vẫn chưa thực sự yêu ai ư? Nếu đã như thế thì làm sao anh có thể hiểu được tâm trạng của một người đang yêu thực sự chứ?

Lưu Đông Khởi nói:

- Tôi biết, chín năm trước anh và Hà Như chia tay, hai người đã thực sự rất đau khổ, nhưng bây giờ chúng ta nên nhìn thẳng vào sự thật trước mắt, đó là tất cả những chuyện ấy đã trở thành quá khứ rồi, hơn nữa tôi cũng nghĩ là, bây giờ tôi đã cảm nhận được tình yêu thực sự.

Ngô Tiểu Thiên nói:

- Tôi cũng thừa nhận điểm này, đây cũng chính là lý do mà tôi hẹn anh tới đây nói chuyện thẳng thắn với nhau. Đàn ông qua tuổi ba mươi, thì thường giải quyết chuyện yêu đương bằng lý trí nhiều hơn, chứ không phải đơn thuần là dựa vào tình cảm. Vì vậy chúng ta nên cố gắng tránh mấy cái chuyện ngốc nghếch. Về mặt này, tình cảm của Hà Như như thế nào mới thực sự là vấn đề quan trọng. Nhưng mà những điều hôm nay tôi muốn nói không phải chỉ có vậy.

Lưu Đông Khởi cười nói:

- Anh cứ nói đi, tôi đang nghe đây. Tôi rất thích nghe những lời anh nói.

Ngô Tiểu Thiên uống hết nửa chai bia rồi nói:

-Đúng là, bây giờ tôi và Hà Như thực sự là hai người xa lạ, nhưng điều đó không có nghĩa anh sẽ là sự lựa chọn sau này của cô ấy.

Lưu Đông Khởi nghe xong, mỉm cười nói:

- Điều này hình như không liên quan gì với anh thì phải? Đây là chuyện của tôi và Hà Như.

Ngô Tiểu Thiên nói:

- Tôi biết là anh thực sự rất thích Hà Như, trên thực tế thì những ai đã từng tiếp xúc lâu với Hà Như đều thích cô ấy. Chuyện gia đình trước kia của cô ấy anh cũng nên biết, ngay từ thời đại học thì cô ấy đã hình thành khả năng tự phòng thủ, vì vậy cô ấy rất khó tin tưởng ai được, thậm chí là có một quãng thời gian ngay cả tôi cô ấy cũng không tin nữa. Nhưng khi anh thực sự xâm nhập được vào thế giới nội tâm của cô ấy, thì anh sẽ phát hiện ra rằng chính sự non nớt và sự trưởng thành đã tạo nên bản tính của cô ấy, sự đáng yêu của cô ấy cũng vì vậy mà bị che lấp đi. Anh Lưu à, tôi cũng không phủ nhận là Hà Như có thể cũng có thiện cảm với anh. Vì tôi cũng thấy anh là mẫu người đàn bà, con gái thích. Có những người đàn ông không cần phải cố ý thể hiện gì bản thân nhưng họ lại vẫn được con gái chú ý, đó gọi là khí chất, nếu không thì tại sao Bạch Quả cũng vun vào cho anh và tôi cũng sẽ không phải gặp anh ở nơi này để nói chuyện. Thực lòng, lúc đầu khi thấy anh và Hà Như quen nhau, tôi cũng rất buồn, nhưng sau này

tôi đã dùng lý trí để suy nghĩ, những chuyện đã trở thành quá khứ thì ta cũng không nên mãi nhớ về nó.

Lưu Đông Khởi cười nói:

- Xem ra anh chín chắn hơn tôi tưởng nhiều. Tôi cũng có một quá khứ rất nặng nề. Những người trong cuộc bao giờ cũng khoan dung và hiểu rõ tình cảnh ngang trái hơn là những người ngoài cuộc.

Ngô Tiểu Thiên nói:

- Vì vậy, nếu hai người thực sự muốn tiến tới, cũng có thể sẽ có một tình yêu thực sự, và cuối cùng đến với nhau một cách tốt đẹp. Nhưng, bản tính Hà Như rất lương thiện, thậm chí còn rất ngây thơ, cô ấy làm cho người khác nghĩ là cô ấy khéo léo, thông minh sáng suốt trong việc đối nhân xử thế. Đó chính là vì cô ấy không muốn lại bị đau khổ một lần nữa. Vì vậy, tôi không muốn cô ấy sau này phải chịu bất kì một đau khổ nào nữa, bất kể đó là cố tình hay vô tình. Anh nên hiểu ý tôi. Anh nói đây chỉ là chuyện riêng của hai người, nhưng theo như tôi được biết, anh đã có một đứa con gái tám tuổi phải không?

Lưu Đông Khởi nói:

- Chuyện này tôi đã nói với Hà Như lâu rồi. Cô ấy không quan tâm lắm tới chuyện này.

Ngô Tiểu Thiên nói:

- Đây có thể chính là chỗ non nớt của Hà Như. Không biết anh đã nghĩ tới chưa, giả sử anh và Hà Như sống với nhau thì con gái anh giải quyết thế nào đây?

Lưu Đông Khởi nói ngay không chút đắn đo:

- Tôi nghĩ Hà Như sẽ thích con gái tôi. Con gái tôi sẽ không thể là người thứ ba làm cho hai chúng tôi không vui vẻ với nhau được!

Ngô Tiểu Thiên cười nói:

- Đây có thể chỉ là ý kiến riêng của anh thôi, hơn nữa, con gái anh có chấp nhận Hà Như không? Nếu như anh muốn lập một gia đình, thì anh nhất định phải nhìn thẳng vào chuyện này. Còn nếu như anh chỉ muốn có

một tình yêu đơn thuần, nói một câu hơi khó nghe một chút với một người đàn ông đã quá ba mươi tuổi, thì đó là một hành động đối mình gạt người! Tôi không muốn làm cho Hà Như phải đau khổ một lần nữa trong chuyện tình cảm.

Anh nhấp một hớp bia, ngừng một lát rồi tiếp tục nói:

- Cũng giống như là tôi đã nói hồi nãy, bởi vì tôi đã từng yêu cô ấy thực lòng. Nếu chỉ vì Hà Như bỏ tôi, vì một chút thể diện của mình, mà phủ nhận sự thật này thì cũng chỉ là dối trá.

Lưu Đông Khởi suy nghĩ một lát rồi nâng cốc bia lên và nói:

- Chuyện này tôi sẽ suy nghĩ lại. Cảm ơn anh đã nhắc nhở tôi, có lẽ là tôi nên cùng Hà Như thẳng thắn trao đổi về chuyện này. Trước đây tôi luôn luôn nghĩ tới vấn đề này, suy tính thiệt hơn. Nếu như đã thích Hà Như thì tôi sẽ chịu trách nhiệm về cô ấy.

Ngô Tiểu Thiên cũng nâng ly lên và cười nói:

- Vì câu nói này của anh, chúng ta hãy cạn ly bia này.

62. rượu vào sầu đau

Hai người đã vượt qua được sự ngăn cách về tư tưởng, nói chuyện càng lúc càng ăn ý. Họ nói với nhau rất nhiều chuyện. Ngô Tiểu Thiên trong lúc ngà ngà say liền kể chuyện anh và Hà Như từ lúc mới quen cho đến lúc chia tay, anh kể một cách rất sinh động, Lưu Đông Khởi ngồi yên nghe mà không nói lời nào cả, chỉ liên tục uống bia.

Trước đây Lưu Đông Khởi chỉ gặp Ngô Tiểu Thiên có hai lần, một lần tại phòng vệ sinh ở nhà hàng này, một lần nữa là lúc anh ta ra phi trường đón Hà Như và anh, anh không có ấn tượng gì lắm, chỉ cảm thấy bề ngoài anh ta xem ra khá nông nổi, vì vậy trước khi tới đây, trong lòng anh cũng đã chuẩn bị sẵn. Vừa rồi khi trò chuyện với anh ta, anh đã có ấn tượng khác hơn về anh ta.

Vì thế anh nghĩ, nếu Ngô Tiểu Thiên không có cách đối nhân xử thế ngạo mạn, khinh đời như vậy, thì khi anh ta mới tới Los Angeles, không chừng Hà Như đã quay lại với anh ta rồi. Anh cảm thấy, Ngô Tiểu Thiên không phải là người không biết quý trọng tình cảm, khuyết điểm của anh ta

chỉ là làm cho con gái phải thận trọng và thiếu cảm giác an toàn, mà những điểm này thì người con gái trưởng thành nào cũng cần đến. Khi nghe Ngô Tiểu Thiên nói chuyện, anh có thể nhận ra được điều này.

Anh nhìn khuôn mặt với cặp mắt mơ mơ màng màng vì say rượu của Ngô Tiểu Thiên, tự nhiên trong lòng anh bất chợt có cảm giác lo sợ thấp thỏm không yên.

Mặc dù là từ đầu đến cuối, anh không hề cho rằng mình là kẻ thứ ba, nhưng Ngô Tiểu Thiên không thể giấu được cảm giác đau khổ sâu sắc, điều đó vô tình tác động tới anh. Cái cảm giác đau khổ như thế chỉ có thể thấy được khi một người thất tình. Nó không chỉ làm tổn hại đến lòng tự tôn, mà quan trọng hơn nữa là làm tan vỡ hết tất cả những mộng ảo của con người. Mặc dù anh và vợ cũ Đường Phi Phi trong thời gian hơn một năm đầu cũng đã từng thực sự yêu nhau, nhưng khi chia tay, anh gần như không hề thấy đau khổ. Anh chỉ thấy cuộc sống bỗng nhiên có rất nhiều thay đổi, con đường phía trước còn chứa đầy những ẩn số. Anh nhanh chóng điều chỉnh lại nhịp sống của bản thân, phấn chấn trở lại. Nhưng nếu anh một lòng một dạ yêu thương ai đó để rồi sau đó anh và người nhất mực yêu thương lại tan đàn xẻ nghé thì anh sẽ thế nào nhỉ?

Anh có phần ngưỡng mộ những gì Ngô Tiểu Thiên đã trải qua trong tình yêu “thất bại” của mình. Không phải ai cũng có thể có được một lần yêu thật sự. Nghĩ tới cái cảnh anh phải đối mặt với những chuyện mà anh không thể nào dự liệu trước được, sâu tận đáy lòng anh tự hỏi, "Mình có thật sự muốn bỏ hết tất cả, kể cả con gái mình để hết lòng yêu thử một lần không?"

Tối đó, Ngô Tiểu Thiên uống rất say, toàn thân mềm nhũn, không thể nào lái xe về được. Lưu Đông Khởi chỉ còn cách là gọi điện cho Hà Như. Hà Như vội vội vàng vàng chạy tới thì đã thấy ánh mắt của Ngô Tiểu Thiên lơ đãng, toét miệng cười.

Hà Như nhú mào, hỏi Lưu Đông Khởi:

- Rốt cuộc là hai người đã nói chuyện gì vậy? Anh ta sao lại say khướt thế? Có phải anh đã chuốc rượu anh ta không?

Lưu Đông Khởi nói:

- Bọn anh chỉ nói chuyện tùy hứng mà thôi. Không ngờ anh ta lại uống được như vậy, giống như là đang đùa với sinh mạng mình vậy, mà tửu lượng lại không cao. Anh không biết chỗ ở của anh ta, giờ làm sao đây? Cứ thế này mà đưa anh ta về ư?

Hà Như nói:

- Để em gọi điện hỏi địa chỉ của anh ta, rồi sau đó anh và em cùng đưa anh ấy về.

Sau đó cô gọi điện cho anh Trình, chủ nhà Tiểu Thiên ở trước kia, Đông Trình nói cho cô biết nơi ở mới của Ngô Tiểu Thiên xong cười hỏi cô:

- Có phải là Thiên lại uống nhiều nữa rồi không?

Lưu Đông Khởi lục trong túi Ngô Tiểu Thiên tìm chìa khóa xe, đỡ anh ta lên xe của anh. Còn Hà Như thì tự lái xe của anh chạy trước. Lúc này khi cô vừa nhìn thấy dáng vẻ của Ngô Tiểu Thiên, trong lòng cô có chút gì đó không vui. Cô biết anh là một người rất kiên cường và trọng thể diện, hề gặp một chuyện gì đó không như ý là anh rất khổ sở. Cũng may là sau khi uống rượu xong anh chẳng gây chuyện gì cả. Trong lòng cô đang nghĩ tới việc lát nữa sẽ phải gặp mặt Trần Thu Địch, cô phải giải thích thế nào đây? Chuyện tối nay rất cuộc cũng là do cô mà ra.

Nửa tiếng sau, ba người đã tới được nơi ở của Ngô Tiểu Thiên, Lưu Đông Khởi dừng xe lại và đỡ Ngô Tiểu Thiên xuống xe, Hà Như đi lên lầu trước để gõ cửa.

Trần Thu Địch vừa mới gặp Hà Như liền sững người một lát, sau đó mới lạnh lùng hỏi cô:

- Cô Hà Như, sao cô lại tới đây? Ngô Tiểu Thiên đâu?

Hà Như cười nói:

- Anh ấy uống hơi nhiều, có thể là do tối nay tâm trạng không được tốt lắm.

Trần Thu Địch cười nhạt nói:

- Lúc anh ta đi cũng không được vui, anh ta nói là sẽ đi gặp bạn trai của cô, tôi có thể cảm anh ta sao! Có phải là do các người chuốc cho anh ấy say không?

Hà Như nói:

- Xin lỗi cô, Thu Địch, chuyện này do tôi cả. Ngày mai khi anh ta tỉnh rượu, tôi sẽ xin lỗi anh ta sau.

Trần Thu Địch nghe xong liền nói:

- Cô Hà Như à, cô còn mặt mũi nào để mà nói câu đó nữa hả! Cô buông tha anh ấy ra có được không?

Trong lòng Hà Như hơi bực nhưng sắc mặt cô vẫn không thay đổi, cô bình tĩnh nói:

- Thu Địch, cô hận tôi cũng được, chỉ mong cô đừng vì chuyện này mà trách Ngô Tiểu Thiên nữa.

- Chuyện của chúng tôi, chúng tôi tự giải quyết, không cần cô phải chỉ tay vẽ chân như vậy. Cô cho rằng tôi là gì của Ngô Tiểu Thiên hả? Anh ta là bố của con tôi đấy!

Hà Như nghe thế thì sửng cả người, câu nói của Trần Thu Địch mặc dù cô cũng dự đoán được nhưng vẫn làm cô cảm thấy rất ngạc nhiên. Cô không thể ngờ được là quan hệ của Trần Thu Địch và Ngô Tiểu Thiên lại có thể đi xa đến như vậy. Cô nén lại cảm xúc của mình, nhanh chóng quay người đi xuống lầu.

Lúc đó Lưu Đông Khởi cũng vừa đỡ Ngô Tiểu Thiên lên tới, Trần Thu Địch vừa nhìn thấy liền vội vã chạy tới đỡ Ngô Tiểu Thiên vào phòng. Ngô Tiểu Thiên vẫy vẫy tay với Lưu Đông Khởi rồi mơ mơ màng màng nói:

- Cảm ơn ông anh, có dịp chúng ta sẽ uống với nhau nữa nhé.

Lưu Đông Khởi cầm chìa khóa xe đưa cho Trần Thu Địch, và nói lời xin lỗi, Trần Thu Địch nhăn mặt nói:

- Không còn chuyện của anh nữa, anh đi đi.

Lưu Đông Khởi chỉ còn cách đi xuống lầu.

Trần Thu Địch đỡ Ngô Tiểu Thiên nằm lên giường, cô nhìn anh ngủ say sưa, không nén được liền bật khóc. Trong lòng Ngô Tiểu Thiên vẫn chưa quên được Hà Như, cô có thể nhận ra được điều ấy từ việc anh uống say mềm như vậy. Xem ra việc cô muốn sinh đứa con ra để trói buộc anh chỉ là ước muốn của riêng cô mà thôi.

63. tâm sự của người phụ nữ

Lưu Đông Khởi lên xe của Hà Như, sau đó hai người quay lại quán lúc này, kiếm một cái bàn và ngồi xuống. Hà Như hỏi Lưu Đông Khởi, rốt cuộc Ngô Tiểu Thiên đã nói gì với anh, hai người có phải đã cãi nhau không.

Lưu Đông Khởi cười nói:

- Thực ra, bề ngoài của Ngô Tiểu Thiên trông có vẻ ngạo mạn khinh đời nhưng thực sự trong lòng thì rất tinh tế, anh ta trưởng thành hơn anh nghĩ nhiều. Sau khi hai người chia tay, trong lòng anh ấy thực sự đau khổ, nhưng anh ta vẫn nói ra những lời mà anh không dám nói với em.

Hà Như hỏi là câu nói gì. Lưu Đông Khởi nói:

- Anh ta cảnh báo anh, nếu chúng ta tiến tới mà làm tổn thương đến em, thì anh nên cẩn trọng xem xét kỹ lưỡng việc này. Anh đã nghĩ và cảm thấy những lời anh ta nói rất có lý. Có lẽ là anh hơi ích kỷ, anh chỉ biết nghĩ từ góc độ của anh chứ chưa thật trọng suy nghĩ đến những suy nghĩ của em. Ví dụ như, giả sử trong tương lai thực sự có một ngày chúng ta đến với nhau thì em sẽ phải đối mặt với một số chuyện không vui.

Hà Như cười nói:

- Có phải là anh nghĩ nhiều quá rồi không? Chứ em bây giờ đã nói là sẽ lấy anh đâu nào! Nếu như em quyết định sẽ cưới anh thì em sẽ suy nghĩ rất kỹ. Bây giờ em vẫn chưa hiểu rõ về anh mà!

Lưu Đông Khởi nói:

- Em đã biết anh là một người đã từng ly hôn, còn có một đứa con gái tám tuổi nữa. Còn em thì lại là một tờ giấy trắng. Nếu như em lấy anh thì có lẽ em sẽ phải chịu rất nhiều thiệt thòi.

Hà Như nói:

- Em đã từng nghĩ đến vấn đề này rồi. Nếu em thực sự yêu anh, thì em sẽ không có tính toán gì đến những chuyện đó. Vấn đề là ở chỗ anh có đáng để em yêu hay không. Từ lúc chia tay với Ngô Tiểu Thiên, có một quãng thời gian rất dài, em hầu như dừng dừng với chuyện tình yêu, nói thật là nếu không gặp anh, thì tình cảm của em sẽ không có phức tạp như bây giờ. Những gì mà em nhận thấy có ấn tượng tốt về anh, vẫn chỉ là do biểu hiện bên ngoài của anh thôi. Ví dụ như lần trước anh gặp mặt Tôn Ánh là nằm ngoài dự tính của em. Anh rõ ràng là có tình cảm tốt với em, vậy tại sao lại chấp nhận đi gặp Tôn Ánh? Em vốn không hề để ý đến việc anh yêu ai, hay là việc anh có thật lòng yêu một người nào đó hay không. Em thất vọng về Ngô Tiểu Thiên cũng vì điểm này. Việc ly hôn sẽ làm anh trưởng thành hơn trong chuyện tình cảm, đó là một việc tốt, nhưng ngược lại nếu như chuyện đó làm cho anh có thái độ ngạo mạn khinh đời, thậm chí đem chuyện tình cảm của người ta làm trò chơi, thì đó là chuyện không thể chấp nhận được.

Lưu Đông Khởi sững người một lát rồi nói:

- Việc anh gặp mặt Tôn Ánh chỉ là vì muốn thăm dò suy nghĩ của em thôi. Lúc đó em chỉ cần nói một câu thôi thì anh sẽ không gặp cô ấy rồi. Bất kể là em nhìn nhận anh như thế nào, anh cũng sẽ thật lòng yêu em! Và cũng chính là vì anh đã ly hôn, cho nên anh mới có thể quý và trân trọng tình cảm này.

Hà Như cười nói:

- Nếu đã như vậy thì em nghĩ chúng ta không cần phải thay đổi tình trạng trước mắt.

Lưu Đông Khởi nói:

- Em nói đến việc “tình trạng này” là muốn chỉ cái gì?

Hà Như cười nói:

- Chuyện này mà cũng cần em nói ra à?

Hai người vừa uống rượu vừa tâm sự. Họ dường như quên mất thời gian, lúc ấy đã khuya lắm rồi. Những cửa hàng ở Los Angeles rất nhiều, cuộc sống về đêm của họ thường là bắt đầu từ 10 giờ tối cho đến 3 giờ sáng hôm sau, lúc này chính là khoảng thời gian vui vẻ nhất của khu vui chơi đêm.

Hai người chịu không nổi những tiếng nhạc chói tai và những tiếng ồn ào như vậy nên bỏ đi.

Lúc chia tay, Lưu Đông Khởi cười nói với Hà Như:

- À, đúng rồi, lúc nãy anh hỏi em, em vẫn chưa trả lời anh đấy.

Hà Như vuốt lại tóc, cười nói:

- Anh thực sự cần em nói sao? Nếu nói ra thì đừng có trách em đó.

Lưu Đông Khởi vội vã gật đầu.

Hà Như nghiêng đầu vào gần tai anh, đột nhiên cô nhẹ nhàng hôn lên trán anh, sau đó quay người bước lên xe đi mất.

Lưu Đông Khởi ngẩn người, rồi chạy lên trước xe cô, ra dấu cho cô mở cửa sổ xe ra. Hà Như nháy mắt với anh một cái, rồi ấn kèn, lái xe chạy đi.

Lưu Đông Khởi trở về nhà, trong lòng cảm thấy vui vẻ cực độ.

Anh gọi điện cho Hà Như, Hà Như nói:

- Em không phải là đã cho anh câu trả lời rồi đấy ư? Anh còn chuyện gì nữa?

Lưu Đông Khởi nói:

- Anh có chuyện muốn nói với em.

Hà Như nói:

- Có chuyện gì thì ngày mai hãy nói đi. Em hy vọng là sáng mai vừa mở mắt ra, anh sẽ cho em thấy một tin mừng!

64. nỗi đau ẩn giấu

Lưu Đông Khởi đang lúc hứng lên, nhắc điện thoại gọi về Lộc Đảo cho gia đình. Người bắt điện thoại là cha anh, Lưu Thu Đào.

Cha anh nói:

- Khởi à, mấy ngày nay sao con không gọi điện về? Ba mẹ đang lo sốt vó lên đây nè!

Lưu Đông Khởi nói:

- Có chuyện gì vậy ba?

Cha anh thở dài nói:

- Mấy ngày trước, ba nhận được thư của Đường Phi Phi, lần này ba chưa được sự đồng ý của con mà đã mở thư. Nó nói là mấy ngày nữa nó sẽ về nước, nhân tiện đến thăm con bé Cầm luôn. Con nói phải làm thế nào đây? Không để cho nó gặp con bé, nó là mẹ của con bé mà; còn nếu để cho mẹ con nó gặp nhau thì lại sợ lúc đó con bé nhận ra được mẹ nó, lại đi theo mẹ nó luôn. Chuyện này còn có thể giấu mẹ con sao.

Lưu Đông Khởi vừa nghe xong, ngạc nhiên nói:

- Ba à, nếu để Đường Phi Phi gặp bé Cầm, thì cô ấy nhất định sẽ tìm cách đưa nó đi mất, đó là tính cách của cô ấy mà.

Cha anh trầm ngâm do dự một lát sau mới nói:

- Khởi à, Đường Phi Phi đã đồng ý cùng với con nối lại tình cũ, ba thấy con cần phải suy nghĩ thật kỹ về việc này. Bé Cầm cũng đã được tám tuổi rồi, nếu như con lại kiếm cho nó một người mẹ khác, thì chưa hẳn là tốt với nó. Còn Đường Phi Phi, nó cũng đã biết sai rồi, lúc đầu khi tụi con ly hôn, con cũng chẳng có tí trách nhiệm nào cả. Nam nhi đại trượng phu, nếu cần bỏ qua thì hãy nên bỏ qua đi.

Lưu Đông Khởi suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Để khi nào đó con gọi điện cho Đường Phi Phi, có chuyện gì thì cũng nên gặp mặt nói rõ, nếu không cứ dây dưa mãi. Nhưng mà, con sẽ không thể nào hòa hợp lại với cô ta được nữa.

Cha anh nói:

- Khởi à, trong việc hôn nhân, con không thể sơ xuất một lần nữa, bất kể là con sẽ sống với ai, con cũng phải hết sức thận trọng!

Lưu Đông Khởi nói:

- Ba à, con hiểu rồi.

Tắt máy xong, trong lòng anh bỗng thấy khó chịu. Anh lật tìm mấy bức thư lúc trước Đường Phi Phi đã gửi cho anh, anh nhớ là trong mấy bức thư đó cô có ghi số điện thoại cho anh. Anh nhìn thấy hai chữ ký tên “Phi Phi” ở cuối thư rất là thân thương quen thuộc, trong lòng bất giác nghĩ về chuyện của chín năm về trước.

Nói thật lòng thì Đường Phi Phi không phải là người bản tính trắng hoa hay nói một đằng làm một nẻo. Lúc họ quen biết nhau, cô ta chỉ mới hai mươi hai tuổi, dung mạo đáng yêu, tính cách phóng khoáng, con người cô tràn đầy sức sống của tuổi thanh xuân. Trong khoảng thời gian hơn một năm đầu kết hôn, coi như cô ấy là một người vợ hiền dịu. Mặc dù, cũng có lúc Lưu Đông Khởi cảm nhận được sự khác biệt về tính cách cũng như tình cảm của hai người, nhưng anh có thể nói là hài lòng về cuộc sống hôn nhân của mình.

Tình cảm của họ chỉ khi di dân tới Vancouver mới thay đổi. Đặc biệt là sau khi có bé Cầm, thì áp lực kinh tế trở nên nặng nề. Đường Phi Phi thấy công việc của Lưu Đông Khởi không có tiến triển gì cả, suốt ngày cứ mượn rượu để giải sầu, tính khí ngày càng thay đổi, cô dần dần cảm thấy thất vọng, cho đến khi một người kinh doanh địa ốc Hoa kiều xuất hiện thì cũng là lúc tình cảm của hai người hoàn toàn rạn nứt.

Khi đó, Lưu Đông Khởi không hề trách gì đến sự vô tình của Đường Phi Phi mà chỉ cảm thấy đau khổ cho sự bất tài của anh. Sau khi hai người ly dị, anh bình tĩnh trở lại, không uống rượu nữa, vừa cố gắng làm việc, vừa đi học thêm, sống rất cơ cực. Trong hai năm anh sống ở Vancouver, Đường Phi Phi có gọi điện cho anh mấy lần, muốn giúp đỡ anh về mặt kinh tế, đều bị anh cương quyết từ chối. Anh dồn hết mọi công sức của mình để mong thay đổi được tiền đồ của bản thân.

Thời gian cứ chậm chậm trôi đi và Đường Phi Phi cũng dần dần bị quên lãng trong ký ức của anh. Và cái khoảng thời gian trầm luân ấy cũng dần dần biến mất.

Lần trước khi anh còn ở nhà ở Cầm Đảo, tình cờ anh đọc được bức thư chan chứa tình cảm của Đường Phi Phi, sau đó tận sâu trong trái tim anh cũng đã từng trỗi dậy những khoảnh khắc tươi đẹp, thơ mộng của tình yêu.

Nhưng những gì đã mất thì khó có thể lấy lại được, quá khứ vĩnh viễn cũng chỉ là quá khứ, anh không hề lưu tâm đến khoảng thời gian yêu đương ấy đã làm tổn thương anh, mà nếu gương vỡ lại lành, bản thân cũng không thể nào tạo ra được một tình cảm mới hay là một cuộc sống mới mà chỉ làm

cho bản thân càng thêm đau khổ mà thôi. Cái mà anh trân trọng nhất bây giờ chính là tình yêu thực sự khiến anh rung động và ghi nhớ mãi trong tim. Và anh linh cảm được rằng, một khi tình yêu đã tan vỡ căn bản không thể mang lại một tình yêu như thế được.

Bây giờ chiếc cầu nối duy nhất của anh và Đường Phi Phi chính là con gái anh. Anh có thể hiểu rõ được khát vọng được sống chung với con gái của Đường Phi Phi.

Anh là một người rất hay hoài niệm chuyện cũ, mặc dù không phải là cứ canh cánh trong lòng mỗi tình xưa nhưng chỉ cần nhớ về cái khoảng thời gian đẹp nhất khi anh và Đường Phi Phi mới kết hôn, thì anh lại cảm thấy đau khổ, và không ngăn nổi cảm xúc nghiêng về cô ấy. Sau khi cân nhắc, anh cảm thấy anh không nên cự tuyệt khát vọng được gặp con gái của Đường Phi Phi. Hơn nữa, bản thân anh cũng là một người đàn ông, hồi đó ly dị, cũng không hẳn là không có sai sót của anh.

Ở một nơi xa lạ, một người phụ nữ muốn tồn tại được, muốn tiếp tục sống, thì cần phải nỗ lực gấp nhiều lần đàn ông, và càng phải đấu tranh với sự đau khổ nhiều hơn. Hơn nữa trong sự nghiệp thì người phụ nữ còn bị rất nhiều hạn chế về mặt tuổi tác, vì thế nên họ phải có thời gian để rèn luyện, chứ không thể sống như đàn ông được.

Nghĩ đến đây, Lưu Đông Khởi liền đưa ra một quyết định, để anh và Phi Phi đều có thể lựa chọn cuộc sống mới của riêng mình, anh và cô ta phải cùng nhau nói chuyện một buổi.

65. cô độc

Hầu như mỗi ngày, Đường Phi Phi đều là người cuối cùng rời khỏi công ty. Công ty của cô là một tập đoàn bảo hiểm nổi tiếng của Canada, toàn bộ nhân viên của công ty, tính luôn cả cô nữa là có tất cả tám người, cô là tổng giám đốc. Những người thuộc cấp dưới của cô chủ yếu sống nhờ tiền thưởng, tự phát triển sự nghiệp của bản thân. Vì vậy, công việc suôn sẻ thì lương rất cao, những khi công việc không thuận lợi thì một hai tháng không có thu nhập là chuyện rất bình thường.

Nhưng do Đường Phi Phi có duyên trong công chuyện làm ăn, quan hệ rộng ở Vancouver, nhân viên của cô cũng thực sự là người có tài, cho nên hơn hai năm nay công việc kinh doanh của công ty ngày càng phát đạt.

Từ lúc cô ly hôn với ông chồng kinh doanh địa ốc ở Toronto, về lại Vancouver, cho đến nay cô vẫn còn độc thân, vì vậy thực tế công ty chính là nhà của cô, một ngày cô có phân nửa thời gian ở công ty. Chỉ khi lao đầu vào công việc, cô mới cảm thấy là mình đang sống thực sự.

Nhưng mỗi khi về đến nhà, cô lại cảm thấy trong lòng trống vắng, cô quạnh, và thứ duy nhất có thể bầu bạn với cô chính là rượu. Trong kinh doanh, cô là một người thành đạt. Nhưng với tư cách là một người phụ nữ đã từng có gia đình thì cô rất cô đơn.

Năm nay cô đã ba mươi hai tuổi, đã hai lần dang dở. Ở nước ngoài chuyện này chẳng có gì lạ, đáng để ngạc nhiên, nhưng Đường Phi Phi cảm thấy hết sức mệt mỏi.

Hai lần hôn nhân đều làm cô cảm thấy thất vọng, hơn nữa lại càng làm cho cô nhận rõ được một điều, nếu muốn làm một người phụ nữ độc thân thì sự ổn định về mặt kinh tế rất là quan trọng.

Cuộc hôn nhân của cô và Lưu Đông Khởi đổ vỡ, thực ra không phải vì nguyên nhân tình cảm, mà là vì sự túng thiếu về kinh tế, chính điều đó đã dẫn tới sự tan vỡ gia đình. Cuộc hôn nhân thứ hai tan vỡ cũng lại vì vấn đề tài chính, chồng cô xem cô như là một con chim nhỏ cứ nhốt mãi trong nhà, cô đánh mất sự nghiệp của mình, mọi việc đều phải răm rắp nghe theo người chồng gia trưởng đến độ vô tình ấy. Cô không thể nào chịu nổi tình trạng như vậy, vì vậy sau ba năm cô đã ly hôn.

Bây giờ cô tích cực làm việc, và xem tiền là một thứ quan trọng nhất trong cuộc sống của mình. Đó chính là bài học kinh nghiệm qua hai lần hôn nhân tan vỡ. Nhưng cuộc sống độc thân ba năm nay, đã làm cô mất đi sức sống và sự tươi tắn cần có. Bề ngoài thì trông cô tràn đầy sức sống không kém gì so với cô gái hai mươi, nhưng đó chỉ là sức hấp dẫn bề ngoài, lúc chỉ có một mình, cô không thể kìm chế được những mâu thuẫn trong lòng.

Nhà cô nằm ở vùng ngoại ô Vancouver, sau một dãy núi, sát đường, đứng trên lầu có thể nhìn thấy được khu vực thành thị. Mỗi lần về đến nhà, cô mở cửa, kéo tất cả các rèm cửa trong nhà lên, những ánh đèn lấp lánh xa xa không còn đủ sức cuốn hút một người cô độc như cô. Cô tự nhốt mình ở trong nhà, vừa uống rượu vừa từ từ gặm nhấm nỗi cô độc, đến lúc mệt mỏi, cô thiếp đi dưới ánh đèn ngủ màu vàng. Sáng hôm sau, cô lại bắt đầu một ngày làm việc bận rộn.

Đường Phi Phi lái xe hơn nửa tiếng mới về tới nhà. Cô mở nhà xe lên và cất xe, sau đó vào phòng khách, kéo tất cả rèm cửa có trong phòng lên, lại mở tất cả các ngọn đèn trong nhà. Ngôi nhà trong chốc lát sáng bừng lên.

Đó chính là cả thế giới của cô sau khi về đến nhà.

Trên điện thoại có lưu lại lời nhắn, cô mở ra, một là của khách hàng gọi tới, một là của cha cố gọi tới. Còn cuộc gọi thứ 3 chỉ nghe thấy tiếng reo chứ không có lời nhắn. Cô mở tủ lạnh, lấy mấy viên đá bỏ vào ly rượu uýt-ski, uống hai ngụm rồi đi vào phòng tắm.

Cô đang tắm, thì điện thoại ở phòng vệ sinh vang lên. Cô vội vàng lau mặt, nhắc điện thoại lên. Trong điện thoại vang lên một giọng nói mà cô gần như sắp quên đi, nhưng lại luôn khao khát được nghe thấy:

- Chào em, phải là Đường Phi Phi đó không? Anh là Lưu Đông Khởi đây.

66. những năm tháng bị thất lạc

Đường Phi Phi cầm ống nghe, ngay giây phút ấy cô không thể nói nên lời, ngập ngừng một lát, cô nói, giọng run run:

- Em đây, Đông Khởi, anh đang ở đâu vậy? Anh đã nhận được thư của em chưa?

Lưu Đông Khởi nói:

- Bây giờ anh đang làm việc ở Los Angeles. Lúc này anh có gọi điện cho em nhưng lúc đó em chưa về nhà.

Đường Phi Phi nói:

- Em gửi cho anh mấy bức thư sao anh không hồi âm?

Lưu Đông Khởi nói:

- Xin lỗi em, tháng trước anh về nhà thì ba mới đưa thư cho anh. Em cũng nên hiểu là tại sao ông ấy không chuyển thư lại cho anh chứ.

Đường Phi Phi sốt ruột hỏi tình hình của Lưu Cầm. Lưu Đông Khởi nói:

- Bây giờ nó rất tốt, đã học tới lớp ba rồi.

Đường Phi Phi nói:

- Tại sao đến bây giờ anh vẫn chưa đưa con sang Mỹ? Anh cũng nên hiểu rằng con nó bây giờ cũng bắt đầu hiểu chuyện rồi.

Lưu Đông Khởi nói:

- Anh gọi cho em chính vì chuyện này đây. Anh đã có ý định đó từ lâu rồi nhưng mà ông bà nội không đồng ý cho nó đi, vì vậy cho nên anh nghĩ là để tới lúc ổn định rồi mới đưa nó đi. Nghe nói là em sắp về nước?

Đường Phi Phi nói:

- Đúng vậy, chủ yếu là em muốn gặp con và cũng có chút việc kinh doanh nữa. Ngoài ra em còn muốn xem thử tình hình phát triển ngành bảo hiểm trong nước thế nào. Nếu được, sau này có thể em sẽ về nước để phát triển sự nghiệp.

Lưu Đông Khởi nói:

- Về nước để phát triển sự nghiệp cũng hay, về mặt sự nghiệp hay riêng tư đó cũng là một sự lựa chọn đúng đắn. Nhưng mà, em đi thăm Lưu Cầm không có ý gì khác đấy chứ?

Đường Phi Phi thở dài nói:

- Đông Khởi, anh không thể nào biết được cuộc sống của em mấy năm gần đây như thế nào đâu! Em đã trải qua những gì và suy nghĩ của em ra sao trong thư đều nói rất rõ, cho nên bây giờ em rất muốn được có Lưu Cầm ở bên mình.

Lưu Đông Khởi cười nói:

- Em khổ sở, chẳng lẽ anh không khó khăn sao? Với lại, bé Cầm không được ở bên ba mẹ, chuyện này trách ai được? Anh cũng có trách nhiệm, còn em thì sao?

Chuyện này chạm đến nỗi đau của Đường Phi Phi, nên không nén nổi nước mắt, cô khóc nức lên:

- Em biết là chuyện này đều là do lỗi của em. Nhưng mọi thứ đã là quá khứ rồi, không lẽ ngay cả việc cho em cơ hội sửa sai cũng không được sao?

Lưu Đông Khởi nói:

- Em muốn gặp Lưu Cầm, anh không phản đối, lần này về nước anh cũng định đưa nó sang Vancouver để gặp em một lần, nhưng mẹ anh không chịu. Nhưng nếu em thật sự muốn gặp nó, thì em phải thực hiện đúng những cam kết trong bản thỏa ước hồi đó.

Đường Phi Phi im lặng, lát sau cô chuyển đề tài:

- Bây giờ anh đang làm việc ở Los Angeles ư? Anh đã kết hôn chưa?

Lưu Đông Khởi nói:

- Anh là luật sư ở bên này, thay người ta tố tụng để kiếm cơm thôi. Bây giờ anh vẫn còn độc thân.

Đường Phi Phi nói:

- Tại sao anh vẫn chưa kết hôn?

Lưu Đông Khởi cười một cách lãnh đạm:

- Chuyện hôn nhân chứ không phải là công việc, muốn đổi là đổi đâu.

Đường Phi Phi biết là anh đang nói mình, liền nói:

- Xem ra anh vẫn không hề thay đổi gì cả, lời nói vẫn cay nghiệt như vậy.

Lưu Đông Khởi nói:

- Mấy năm nay cái gai góc, ngang ngạnh của anh đã gần như bị quá khứ đau thương bào mòn, chỉ có đôi lúc tình cờ sót lại mà thôi.

Đường Phi Phi nói:

- Đông Khởi, em muốn hỏi anh một câu, hy vọng anh hãy trả lời thật cho em biết. Mấy năm nay anh có nhớ gì về em không? Anh có hận em không?

Lưu Đông Khởi im lặng một lát rồi nói:

- Lúc đầu, anh có hận chính bản thân anh, sau đó dần dần chuyện đó đã trở thành quá khứ. Anh không hận em, cũng không nhớ em. Chỉ là như vậy

thôi.

Đường Phi Phi cười đau khổ:

- Em hiểu rồi. Anh không nhớ em, thì đối với em đó là sự trừng phạt lớn nhất rồi. Nhưng em vẫn muốn nói chuyện với anh một lần. Mấy hôm nữa có thể là em sẽ đi một chuyến tới San Fransico, nếu như anh đồng ý gặp em thì em có thể tiện đường tới Los Angeles để gặp anh. Anh hãy cho em số điện thoại và địa chỉ đi.

Lưu Đông Khởi nghĩ một lát rồi nói:

- Được rồi, chúng ta nhân tiện nói về chuyện của bé Cầm luôn.

Đường Phi Phi lưu lại số điện thoại và địa chỉ của Lưu Đông Khởi, cô buông điện thoại xuống rồi tiếp tục tắm gội. Tình cảm của cô trong phút chốc bình thường trở lại. Cô nhắm mắt lại, trong đầu văng vẳng giọng nói quen thuộc của Lưu Đông Khởi. Người cô lâng lâng một niềm vui khôn tả, trong giây phút ấy cô cảm nhận được cái cảm giác mà mấy năm qua cô không hề có được. Lúc đó, trong người cô đột nhiên cảm thấy như có làn hơi ấm, cổ họng như khô rát, cô vội uống một ly nước mát.

Sau khi tắm xong, cô cầm khăn tắm đến trước gương, vừa quan sát thân thể trắng trẻo, đầy đặn trong gương, vừa say sưa nhẹ nhàng lau toàn thân. Cô phát hiện rằng da thịt của cô không xờ xề như những thiếu phụ bình thường, bụng dưới của cô phẳng, bộ ngực căng tròn, da dẻ vẫn còn rất sáng.

Cô ngạc nhiên thấy sức hấp dẫn của cơ thể mình không hề bị mai một theo thời gian. Cô cảm thấy rất tự tin. Cô luôn cho rằng, vẻ đẹp của cô là do tự nhiên, chứ không phải đơn thuần dựa vào mỹ phẩm.

Cô thở dài nghĩ nếu cơ thể hoàn mỹ như một đóa hoa tươi đang độ, mà lại không được người đàn ông mình yêu thương vỗ về, chỉ biết lặng lẽ nhìn tuổi thanh xuân qua đi từng ngày, quả là đau lòng và đáng tiếc quá.

67. hy vọng mong manh

Đường Phi Phi giải quyết xong công việc ở San Fransico, chiều hôm sau cô liền bay đi Los Angeles. Cô đã đặt một phòng tại khách sạn Hilton ở phía Bắc dãy Beverly Hills, gần rạp chiếu phim Hoàn Vũ. Cô hy vọng là có thể ngay lập tức gặp Lưu Đông Khởi, người mà cô đã xa cách 8 năm nay,

tâm trạng của cô vui mừng hồi hộp như thể một thiếu nữ mới lần đầu hẹn hò vậy.

Trước khi lên máy bay, cô đã điện thoại cho công ty luật sư của Lưu Đông Khởi, thư kí báo là anh đã đi ra ngoài ăn cơm trưa rồi. Cô bấm số di động của anh nhưng lại gọi không được. Lúc đó đã đến thời hạn đăng kí, cô chỉ còn cách vội vàng lên máy bay. Một giờ sau, cô đã tới phi trường Los Angeles, cô liền gọi điện cho Lưu Đông Khởi, vẫn không kiếm được anh. Do đó, cô ra ngoài gọi một chiếc taxi, về thẳng khách sạn Hilton.

Buổi tối lúc hơn 7 giờ, cô từ khách sạn bấm số di động cho Lưu Đông Khởi, lần này thì gọi được. Lưu Đông Khởi nói:

- Tại sao hôm qua em không gọi điện cho anh trước? Hôm nay anh có việc phải đưa một phái đoàn đi ra ngoài, bận cả ngày. Bây giờ anh đang ở trên đường, em đang ở đâu vậy?

Đường Phi Phi báo địa điểm cho anh, nói:

- Em chỉ có thể ở đây một ngày thôi. Vé máy bay của em định là ngày một rồi.

Lưu Đông Khởi nói:

- Thế thì bây giờ anh sẽ qua chỗ em, em đứng đợi anh trước cửa khách sạn nhé. Chúng ta cùng đi ăn tối. 20 phút sau anh tới.

Lúc Lưu Đông Khởi tới khách sạn thì từ xa đã thấy Đường Phi Phi đang ngó nghiêng tìm kiếm. Cô mặc một bộ váy ngắn, vẫn còn giữ được vẻ thu hút của người phụ nữ trưởng thành. Lưu Đông Khởi bấm còi xe ở phía sau cô, cô vui mừng bước lên xe anh.

Lưu Đông Khởi nhìn cô cười nói:

- Em nhìn chẳng có gì thay đổi cả, cũng vẫn giống như tám năm về trước.

Đường Phi Phi cẩn thận quan sát anh, nhìn thấy mấy sợi tóc bạc trên đầu anh, đột nhiên mắt cô đỏ lên, cô nói:

- Anh gầy đi đấy.

Lưu Đông Khởi cười tiếp lời:

- Và già đi nữa.

Hai người đến một quán ăn Italy. Lưu Đông Khởi gọi hai chai bia, còn Đường Phi Phi thì kêu một ly rượu uýt-ski. Lưu Đông Khởi nhìn thấy cô uống rượu thì mày nhú lại, có chút bất ngờ hỏi:

- Em biết uống rượu từ bao giờ vậy? Hơn nữa lại là rượu mạnh, lúc trước không phải em rất ghét uống rượu sao?

Đường Phi Phi cười nói:

- Từ lúc ly hôn với chồng sau của em, thấy buồn nên uống chơi thôi. Em thấy rượu cũng hay, có thể làm tan biến đi nỗi buồn nữa. Chẳng trách được năm ấy ở Vancouver anh lấy rượu làm bạn.

Lưu Đông Khởi cười nói:

- Anh chẳng qua là vì lúc đó công việc không thuận lợi, u uất trong lòng nên mới uống rượu thôi. Hơn nữa, em với chồng em cũng đã chia tay nhau rất lâu rồi mà, em cũng nên bỏ rượu đi. Công việc của em bây giờ thuận lợi đến như vậy, không lẽ em còn phải cần đến rượu để giải sầu sao?

Đường Phi Phi nói:

- Anh nói đi, không lẽ ngoài công việc ra chẳng còn gì buồn sao?

Lưu Đông Khởi định nói, đó là do bản thân cô thôi, nhưng anh không thể nói ra.

Đường Phi Phi nói tiếp:

- Lúc ở Bắc Mỹ, tìm một người để kết bạn còn khó hơn là làm một việc kinh doanh nữa. Thứ mà bây giờ em cần là một gia đình. Còn anh thì sao, không lẽ không muốn tái hôn sao?

- Anh muốn chứ, nhưng kiếm được một người phù hợp thì cần phải kiên nhẫn. Chuyện tình yêu, dễ gặp nhưng không dễ có.

Đường Phi Phi nghe xong câu cuối, trong lòng có chút hy vọng mong manh, cô nói:

- Vậy bây giờ anh đã tìm được chưa?

Lưu Đông Khởi gật đầu nói:

- Tìm được rồi, anh rất yêu cô ấy, nhưng mà người ta vẫn chưa đồng ý lấy anh.

Đường Phi Phi tỏ rõ thất vọng, cô buồn bã hỏi anh:

- Sao thế? Có phải vì anh đã một lần kết hôn? Lại có một đứa con gái nữa phải không?

Lưu Đông Khởi thở dài nói:

- Đó chỉ là một phần thôi. Tuổi của chúng ta mà lập gia đình thì ai cũng cần phải đắn đo.

- Em cho rằng, tình yêu và việc hôn nhân là hai chuyện khác nhau. Cũng giống như lúc đầu, chúng ta cũng là một đôi thắm thiết, nhưng sau này cũng vẫn ly hôn đó thôi. Theo em thấy, chỉ cần có một cuộc hôn nhân tốt đẹp thì nhất định sẽ có tình yêu.

- Cô ấy không giống em.

- Lại còn không giống? Cô ta cũng chỉ là phụ nữ thôi? Đã là phụ nữ thì không thể nào không nghĩ tới chuyện kết hôn được.

- Đây chỉ là suy nghĩ của riêng em thôi. Hôn nhân đối với cô ấy cũng quan trọng, nhưng quan trọng hơn là cô ấy phải có tình yêu.

Đường Phi Phi cười nói:

- Nói như vậy thì lúc trước chúng ta kết hôn không có tình yêu sao? Câu nói của anh làm em cảm thấy rất tò mò, em có thể gặp cô ấy không?

- Anh nghĩ như vậy không nên, em nên hiểu quan hệ giữa chúng ta hiện nay! Cô ấy không cần phải gặp em.

- Anh tuyệt tình với em như vậy sao? Cô ta thật sự tốt hơn em sao?

- Đó lại là hai chuyện khác nhau. Quan hệ của chúng ta đã kết thúc từ lâu rồi, em phải hiểu điều này chứ.

Phi Phi lấy khăn giấy lau dòng nước mắt đang chảy trên má và nói: “Hôm nay em đến đây không phải để nghe những câu nói đó của anh.”

Lưu Đông Khởi: “Vậy thì chúng ta nói chuyện khác đi.”

68. mẹ đẻ

Đường Phi Phi nói: “Lần này đến Los Angeles, em có hai giải pháp: một là, gia đình ba người chúng ta làm lại từ đầu, dù cho chỉ là hình thức thôi em cũng chịu; hai là bé Cầm về với em, em là mẹ nó, không ai có thể tước đoạt quyền làm mẹ của em.”

Khởi đáp: “Bây giờ hai giải pháp này anh đều không thể chấp nhận. Giải pháp thứ nhất chắc chắn là không thể vì chúng ta không thể quay trở lại tám năm về trước. Cho dù chỉ là hình thức, chúng ta không thể sống giả tạo như vậy được. Còn giải pháp thứ hai, anh nghĩ chắc em không quên những gì chúng ta đã ký trong đơn xin ly hôn chứ?”

Nhấp một ngụm rượu, Phi Phi lạnh lùng nói: “Anh biết đấy, một khi người phụ nữ đã bị tổn thương thì chuyện gì cũng dám làm.”

Đông Khởi cười khẩy :

- Tính nết của em, anh biết rõ, chính vì vậy mà anh quyết định chia tay với em. Nhưng em phải hiểu, người đau khổ nhất trong cuộc hôn nhân này chính là anh chứ không phải em. Em còn muốn làm tổn thương anh thêm bao nhiêu lần nữa đây?”

- Anh tự hỏi anh xem, anh có làm tròn trách nhiệm của một người cha chưa?

Khởi cười gượng:

- À, thì chưa! Nhưng lúc đầu di dân đến Vancouver (Thành phố thuộc Canada) là ý của em. Sau đó vì hạnh phúc riêng của em mà em đã bỏ mặc cha con anh. Bây giờ em tỉnh ngộ, muốn lấy lại những gì đã mất, chẳng lẽ đó là cái trách nhiệm mà em nói đó sao?”

Phi Phi gượng gạo:

- Thì cứ xem như là em đã sai đi, không lẽ em không có quyền sửa sai hay sao? " Nhất dạ phu thê bách dạ ân" mà, sao anh lại tuyệt tình như vậy?

Đông Khởi trầm ngâm:

- Thôi, đừng bàn về vấn đề này nữa, em là mẹ của con, vì thế em có quyền thăm nom con. Nhưng em không thể mang nó đi được. Anh không muốn quan hệ của chúng ta trở nên gay gắt và bế tắc.

- Nếu em kiện ra tòa thì sao?

- Em cứ đi kiện, anh đi hầu.

Phi Phi im lặng trong giây lát và tiếp tục nói: “Anh nên nhớ, bé Cầm và em đều có quốc tịch Canada, còn anh chỉ mới có thẻ xanh. Nếu như kiện ra tòa, anh là luật sư mà, chắc anh biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi đó!”

Khởi cười khẩy: “Chuyện này thì anh rõ hơn em. Nhưng em muốn lật ngược bản án cũ thì em không thể thắng được.” Phi chậm rãi: “Hay là em nhường một bước. Chẳng phải anh đã có người yêu mới rồi sao? Em có một điều kiện, khi anh lấy vợ thì em sẽ mang bé Cầm đi, em không muốn con anh phải sống chung với dì ghẻ. Nếu như ngay cả chuyện này mà anh cũng không chịu thì chúng ta đành gặp nhau ở tòa án Vancouver vậy. Cho dù có phải trả một giá đắt em cũng muốn thắng cho bằng được vụ kiện này.”

Khởi nhìn Phi Phi nói: “Một mình anh không thể giải quyết chuyện này. Anh cần bàn bạc với vợ sắp cưới của anh.”

- Em nghĩ rằng chuyện này đáng lẽ em là người quyết định cuối cùng chứ. À mà này, em muốn gặp cô ấy.”

- Em có thấy chuyện đó hoang đường lắm không? Anh đã nói rồi, cô ấy hà tất gì phải gặp em?”

Lúc này, điện thoại của Khởi reo, đó là điện thoại của Hà Như. Như nói:

- Hôm nay anh đi đâu vậy? Người ta gọi điện cho anh nhiều lần lắm rồi đó, anh có biết không?

- Hôm nay anh có chuyện cần phải làm, em đang ở đâu vậy?

- Em đang ở nhà, em nhớ anh lắm. Bây giờ anh có thể đến đây không?

- Bây giờ anh đang dùng cơm với người bạn, chút nữa anh sẽ gọi cho em sau.

- Bạn nào mà quan trọng vậy anh?

- Anh sẽ nói sau mà.

Nói xong anh cúp máy, để đại lên bàn. Sau đó anh nói muốn đi rửa mặt một chút và sẽ quay lại ngay. Nhân lúc ấy, Phi Phi cầm lấy điện thoại của

Khởi và ghi lại số điện thoại của Hà Như. Đông Khởi quay lại, thì Phi Phi viện cớ:

- “Em hơi mệt, muốn về khách sạn nghỉ ngơi”.
- Để anh đưa em về.
- Thôi khỏi, để em đi một mình, không dám cản trở cuộc hẹn của anh.
- Khi nào em về nước?
- Tháng tám. Thôi được, tạm thời em đồng ý để bé Cầm ở với anh, nhưng chỉ là ở tạm thời vài ngày thôi đó. Vả lại anh nên nhớ một khi anh có vợ thì em sẽ mang con đi!
- Cái gì không thuộc về em thì mãi mãi sẽ là như vậy.

69. che giấu

Vừa về đến khách sạn Hilton, Phi Phi lập tức gọi điện cho Hà Như. Lúc này Đông Khởi vẫn chưa đến nên Hà Như nghĩ là anh gọi. Nhưng khi nhắc điện thoại lên thì lại nghe giọng nói của một phụ nữ, nên cô lập tức hỏi là ai ở bên kia đầu dây. Phi Phi cười:

- Chào cô, tuy chúng ta chưa gặp mặt nhưng tôi đã từng nghe anh Khởi nhắc về cô. Tôi mà nói tên ra chắc cô phải bất ngờ, tôi là Đường Phi Phi, vợ trước của anh Khởi, là mẹ của bé Cầm.

Nghe thế Hà Như ngớ người ra nhưng sau đó định thần lại ngay và nói:

- Làm sao chị biết số điện thoại của tôi? Chị đang ở đâu?
- Tôi đang ở Los Angeles, anh Khởi cho tôi số điện thoại của cô, vừa rồi chúng tôi mới dùng cơm với nhau xong. Anh ấy sắp đến chỗ của cô rồi đó, không tin cô có thể hỏi lại. Tôi đang ở khách sạn Hilton, ngày mai tôi sẽ rời khỏi Los Angeles, trong thời gian này cô có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào cô muốn. Nếu như cô thích anh Khởi, thì tôi muốn cùng cô làm một cuộc trao đổi. Còn nếu như cô không thích anh ấy thì tôi có cách để cho anh ấy quay trở lại với tôi.”

Hà Như điên tiết giập máy. Thì ra người bạn mà Đông Khởi nói là dùng cơm chung đó là vợ trước của anh ta - Đường Phi Phi! Nghe giọng của Phi thì chắc có lẽ quan hệ của họ rất tốt. Hơn nữa, Khởi thật quá đáng, chưa có

sự đồng ý của cô mà đã dám đưa số điện thoại của cô cho Phi. Như vậy, chắc Khởi còn giấu cô nhiều chuyện khác nữa. Cô nghĩ rằng, xem ra không thể nhẹ dạ cả tin vào ai cả. Nếu thật sự Khởi là người như vậy, thì cô sẽ không tha thứ cho anh, càng không tha thứ cho bản thân anh. Lẽ nào, Khởi là người không đáng tin, người ăn ở hai lòng như vậy hay sao? Nghĩ vậy, cô cảm thấy sợ. Lúc này chuông cửa vang lên, Như đoán đó là Khởi. Cô bình tĩnh lại và quyết định tạm thời không đem chuyện vừa rồi kể cho Khởi nghe, xem thử anh giải thích với cô như thế nào.

Hà Như mở cửa, vừa cười Khởi vừa bước vào nhà, ôm cô và nói: Sao rồi, mới có hai ngày không gặp thôi mà đã nhớ anh đến như vậy sao?" Hà Như nhẹ nhàng đẩy tay anh ra, cười: "Anh mệt lắm phải không? Sắc mặt của anh không tốt, anh muốn uống chút gì không?"

Đông Khởi tự rót một ly rượu: "Hôm nay anh cùng đồng nghiệp lên tòa, bận suốt cả ngày, chiều còn ăn cơm với người bạn từ San Francisco đến, mệt bỏ hơi tai, bây giờ mới kịp ngồi thở một cái."

Hà Như nóng lòng hỏi: "Chỉ ăn cơm thôi mà, sao anh lại căng thẳng thế? E rằng người bạn ấy không phải từ San Francisco đến thôi."

Đông Khởi ngó người ra một hồi lâu, liền cười nói: "Em đoán đúng rồi, cô ấy chẳng qua là đến San Francisco làm việc, sau đó đến Los Angeles. Em sao vậy? Trách anh không cho em biết công việc của anh à?"

Như giận dỗi: "Chuyện của anh, việc gì phải nói với em? Anh nghĩ anh là ai vậy chứ?"

Khởi đáp: "Thôi, thôi được rồi. Chẳng phải anh đã đến rồi sao?"

Nhìn bộ dạng Khởi, Hà Như biết anh không muốn cho cô biết sự thật, cô liền nằm dài trên ghế sofa, giả vờ khó ở và nói: "Em hơi mệt, muốn ngủ sớm, thôi anh về đi."

Khởi đến ngồi bên cạnh cô, cười: "Em hết yêu anh rồi sao? Tại sao anh vừa đến em lại kêu anh đi?"

- Hôm nay em mệt.

- Vậy anh ở lại chăm sóc cho em nhé?

Hà Như trong lòng buồn rầu, nhắm mắt lại và nói: “Em không cần anh quan tâm, anh về đi!” Lúng túng một hồi lâu, Khởi thấy người yêu thật sự muốn thế, nên nói: “Thôi được, anh cũng hơi mệt, vậy em cứ nghỉ ngơi đi nha!”

Kìm nén không được nữa, Đông Khởi vừa đi thì Như bật khóc. Quả đúng như cô nghĩ, Đông Khởi vẫn chưa nói thật. Điều mà cô không thể chấp nhận đó là sự lừa dối. Vừa rồi thấy bộ dạng giả vờ như không biết gì của Khởi, cô rất giận. Như nghĩ: có lẽ lâu rồi mình không kết bạn với ai, thui thủi một mình là để tự bảo vệ mình tránh bị người khác làm tổn thương. Không ngờ, bây giờ lại bị chính người mình yêu thương nhất làm tổn thương. Cô nén cơn giận, cầm điện thoại lên và gọi cho Phi Phi.

70. giải pháp thứ ba

Vừa tắm xong, Phi Phi đang bôi kem dưỡng da thì nghe có chuông điện thoại reo. Theo như kinh nghiệm của cô thì chắc là Hà Như. Trong lòng đặc ý, khác với những gì cô nghĩ, Hà Như lại dễ căn câu và gọi điện lại cho cô nhanh như vậy. Cô nhắc điện thoại lên, làm như không biết gì, cố ý hỏi bên kia đầu dây là ai. Người bên kia đầu dây đáp: “Tôi, Hà Như đây chị Phi, vừa rồi chị gọi cho tôi đó. Chị nói trao đổi là trao đổi như thế nào, tôi muốn nghe chị nói.” Phi cười và nói: “À, thì ra là cô Hà Như. Gì mà chị Phi, nghe lạ quá làm sao ấy, tôi đã làm mẹ của đứa con 8 tuổi rồi đó, cô gọi tôi là bà Lưu mới phải!”

Lúc này trong lòng Như rất giận nhưng cô cố kiềm chế lại và nói với Phi Phi: “Chị cần trao đổi gì với tôi?” Phi cười: “Ban đầu tôi muốn chúng ta trao đổi với nhau, tôi muốn cô có được anh Khởi và sau đó cô thuyết phục anh ta là hãy buông tha cho mẹ con tôi. Nhưng bây giờ thì tôi không muốn nữa, bởi vì trong mắt anh ấy, cô không còn quan trọng như tôi nghĩ nữa, cô nên hiểu vị trí của mình chứ.”

Như cười khẩy: “Ban đầu tôi muốn giúp chị, nếu như chị là người phụ nữ đáng tin thì tôi có thể bàn bạc với anh Khởi để chị nuôi bé Cầm. Nhưng bây giờ tôi muốn làm cho chị không có gì cả.”

Phi Phi cười nhạt, “Câu này, tốt nhất cô hãy tự nói với mình ấy.”

Gác máy xuống, Phi liền gọi cho Khởi. Lúc này Đông Khởi đang trên đường về nhà, lòng nặng trĩu, tiếp điện thoại, Khởi nói:

- "Vừa rồi chẳng phải anh đã nói hết với em rồi sao ? Em còn muốn nói gì thêm nữa?" Phi cười và nói nhẹ nhàng:

- "Bây giờ anh có thể đến chỗ em không ? Em muốn gặp anh."

- Muộn rồi, có gì thì mai hẵng nói.

- Vậy anh không muốn biết em và người yêu anh nói gì với nhau à?

Nghe Phi nói thế, Đông Khởi liền nhớ đến thái độ của Như, tim đập thình thịch, anh quát to:

- Đường Phi Phi, làm sao cô biết số điện thoại của cô ấy, cô đã nói gì với cô ấy?

- Đối phó với cô ấy có gì khó đâu. Em không nghĩ ra được tại sao anh lại điêu đứng chỉ vì con bé non nớt ấy. Mà anh khởi phải lo, em không nói với cô ta những lời nói khó nghe của anh đâu, mà do anh đã giấu cô ấy sự thật. Em quá hiểu anh mà, làm chuyện gì cũng nhìn trước nhìn sau. Em vẫn nghĩ là anh đã thay đổi được chút nào rồi chứ, ngờ đâu vẫn vậy.

Không nói thêm tiếng nào, Khởi liền quay đầu xe chạy đến nhà Hà Như. Đến nơi anh vội vàng để xe dưới lầu, rồi chạy lên nhà Hà Như. Vừa nhấn chuông, Khởi vừa la to: "Hà Như! Mở cửa đi em, nghe anh giải thích." Đợi một hồi lâu mà trong phòng vẫn không thấy động tĩnh gì. Đông Khởi gọi điện vào nhà, gọi mãi, đến lần thứ tư Hà Như mới nhắc máy:

- Em không muốn nghe anh, đừng giải thích gì thêm nữa. Em chỉ tin vào phán đoán của mình

- Không phải là anh muốn giấu em chuyện anh gặp cô ấy, anh chỉ không muốn em bận tâm về tranh chấp giữa anh và cô ấy. Tụi anh chỉ gặp nhau vì quyền nuôi con bé. Chuyện này chẳng đáng để em phiền lòng thêm.

Nghe xong Như lạnh lùng đáp:

- Trong lòng anh bây giờ, em là người có cũng được, không có cũng chẳng sao. Chẳng phải bây giờ anh vẫn còn đang lo nghĩ cho cái gia đình

đã tan nát của anh đó hay sao? Đương nhiên là anh có lý do để giấu em rồi. Thôi anh về đi, em mệt mỏi lắm rồi.

- Em à, tuy là anh không đúng thật, nhưng em đâu cần tuyệt tình với anh như vậy, em đâu phải là trẻ con, sao lại bảo anh đi. Như vậy là không được đâu em à!

Im lặng một lúc thì cuối cùng cửa cũng đã mở. Đèn trong phòng vẫn bật sáng choang, cô ấy vẫn chưa thay đồ ngủ. Vậy là cô ấy chưa đi nghỉ.

Khởi cười: “Em chờ anh quay trở lại à!”

- Anh đừng tưởng là anh thông minh. Em đợi chỉ vì có chuyện không hay muốn nói với anh.

- Em cứ nói đi, chỉ cần em không nói em không muốn nhìn thấy anh nữa, chuyện gì anh cũng nghe.

- Em suy nghĩ kỹ rồi, anh chỉ có một lựa chọn duy nhất. Tuy rằng trước kia chúng ta hiểu rõ chuyện này, nhưng đã lâu rồi chúng ta không nhắc đến nó nữa. Em nghĩ, nếu như chuyện này anh không lựa chọn dứt khoát thì anh sẽ không làm được gì cả, tình yêu của chúng ta cũng không thể có kết quả tốt đẹp được. Vợ anh rất hiểu tính anh, hiểu hơn cả anh nữa. Cô ấy tuy là nữ, nhưng làm chuyện không hề rề rà, muốn cái gì thì làm cho bằng được, không từ một thủ đoạn nào.

- Anh hiểu ý của em, nhưng nếu có giải pháp thứ ba thì hay biết mấy!

- Anh là người giàu tình cảm, nếu như có giải pháp đó thì em chắc là anh không chấp nhận. Tuy rằng có lúc anh bắt buộc phải kìm chế tình cảm của mình, anh có thể bày tỏ tình cảm với mọi người nhưng không phải tất cả mọi người đều hiểu được sự khăng khái của anh. Vì tình cảm là cái riêng tư, không thể trả giá như khi mua con tép con tôm được.

Trầm ngâm giây lát, Khởi nói:

- Anh hiểu ý em, nhưng anh không thể xa con gái anh.

- Đây là trách nhiệm và nghĩa vụ của anh. Pháp luật và ngay cả vợ trước của anh cũng vậy, không ai có quyền lấy đi quyền làm cha của anh được. Bây giờ em chỉ là bạn gái của anh, em không muốn làm tổn hại đến anh và

người nhà anh. Nhưng nói trắng ra em cũng không có bốn phận phải làm vật hy sinh để gia đình anh được hạnh phúc. Nói như vậy, có vẻ tàn nhẫn; nhưng không phải là em đang hờn giận hay nói lấy gì anh đâu. Cho nên em mong anh đừng làm việc theo cảm tính. Được cái này thì phải mất cái kia chứ. Trong cuộc sống, đôi lúc muốn thành công người ta phải bỏ đi một số thứ mà chúng ta yêu thương nhất, có khi đó là lựa chọn tất yếu.

Nghe những gì Như nói, Khởi thấy lòng anh chùng xuống. Anh im lặng một lát: “Hà Như! Em hãy cho anh thêm thời gian, anh sẽ cân nhắc lại những gì em vừa nói” rồi lặng lẽ ra về.

Nhìn theo bóng anh, Hà Như thấy lòng mình như thắt lại. Cô nghĩ không biết khi này có phải do quá bức xúc mà cô có phần nặng lời với Khởi.

Về phần Khởi, anh không nghĩ rằng người anh yêu sẽ nói những lời vừa rồi. Anh rất buồn nên đã đậu xe lại bên đường, suy nghĩ. Chuyện này làm cho anh cảm thấy khó xử. Anh quyết định gọi cho Phi Phi. Lúc này Phi đã ngủ, cô lò mò ngồi dậy nhận điện thoại, cô tỉnh hoàn toàn khi nghe giọng nói của Khởi.

- Tối như thế này rồi mà tôi còn gọi điện cho cô chỉ muốn nói với cô rằng: Tôi quyết định nuôi bé Cầm. Không tin vào tai mình, Phi liền hỏi:

- Vậy anh nhất định nuôi con?

- Ừ! Tôi mong cô sau khi về nước thì hãy đưa con đến Los Angeles, còn những chuyện khác không cần cô phải lo. Nghe xong Phi giận run người cúp máy.

Ngày hôm sau, Phi Phi lại gọi điện cho Hà Như và nói: "Tối qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều và thấy rằng cô và Khởi rất hợp nhau, tôi muốn hai người ở bên nhau."

Hà Như cười, nói: “Cám ơn chị đã nghĩ cho tôi nhiều như vậy, nhưng thật đáng tiếc, chị không thể quyết định giùm tôi và cả anh Khởi cũng vậy. Hơn nữa tôi nghĩ để cháu ở với ba cháu sẽ tốt hơn nhiều so với ở với chị. Vì anh rất yêu con gái mình, vì con, anh ấy có thể làm tất cả, thậm chí bỏ đi tình yêu của mình, còn chị? Vì bản thân, chị có thể bỏ đi tất cả. Chị không

thể mang đến hạnh phúc cho con mình, chị muốn nuôi con chẳng qua vì chị muốn xoá tan đi nỗi cô đơn, trống trải trong lòng mà thôi.

- Cô Hà Như à! Tôi đã xem nhẹ cô. Nhưng vì con gái, tôi có thể bỏ anh Khởi, vì cháu, nên tôi muốn hai người ở bên nhau.

- Đó có phải là sự trao đổi của chị?

Phi đáp một cách cứng rắn:

- Đúng vậy, tôi biết anh Khởi yêu cô và cô cũng yêu anh ấy. Bây giờ chỉ có cô mới có thể khuyên anh Khởi để tôi nuôi cháu.

- Thật đáng tiếc, đây không phải là con số để cô ngã giá. Đây là chuyện của tôi và anh Khởi, giữa chúng tôi không cần sự trao đổi nào! Nếu anh Khởi thật sự muốn sống chung với bé Cầm tôi sẽ xa anh ấy, tôi sẽ không chia cắt cha con họ, chắc chắn tôi sẽ không làm kẻ thứ ba. Tôi có chọn lựa của chính mình, tôi không muốn ép anh ấy. Tôi thật sự khuyên chị, nên bỏ hay là phải bỏ đây?

71. mời khách

Thoáng một cái đã đến tháng 10, Bạch Quả và Giang Cốc đã mua được một ngôi nhà ở chung cư liên kế phía Tây Los Angeles (Rất gần phòng thí nghiệm của Giang Cốc), chỉ mất 10 phút là đến phòng thí nghiệm. Họ mất hết một ngày để dọn đồ vào nhà mới. Hăng ngày, vừa về đến nhà là Bạch Quả luôn tay luôn chân dọn hết phòng này đến phòng khác, trang trí, bày biện nhà cửa cho đẹp. Giang Cốc cũng không được ngồi yên, đung vào cái gì là bị cô càu nhàu. Chỉ sau vài ngày, anh muốn phát khùng lên. Anh nói: “Biết vậy chẳng dọn nhà thì hơn, việc gì phải khổ như vậy? Chẳng khác nào tự chuốc họa vào thân. Chịu không nổi. Bạch Quả liền đáp:

- Anh thường ngày làm biếng quen rồi, nhà mới thì phải có nề nếp mới chứ, cứ như anh thì cái nhà này sẽ biến thành bãi chiến trường cho mà xem.

- Nề nếp gì? Đó chẳng phải là do em tự đặt ra hay sao?

Nhà cửa đâu đó đường hoàng, Bạch Quả bàn với Giang Cốc cuối tuần này mời Hà Như và Đông Khởi tới nhà mới chơi. Bạch Quả nói:

- Lần trước em có hơi quá với Ngô Tiểu Thiên, lần này em muốn mời họ tới nhà chơi để chuộc lỗi.

- Em nghĩ sao vậy? Đã mời Thiên và bạn gái anh ta thì làm sao mời Hà Như và Đông Khởi được. Họ chẳng ưa gì nhau, cứ như mặt trời và mặt trăng vậy.

- Người ta không nhỏ mọn như anh đâu, vả lại còn có em họ phải nể mặt tụi mình chứ.”

Về phần Hà Như và Đông Khởi. Kể từ hôm học hặc ấy, họ đã 2 tuần rồi không gặp. Tuy rằng nói hết suy nghĩ của mình, Hà Như cũng buồn rầu suốt mấy ngày liền, nhưng cũng đã giảm đi một mối nặng lòng. Không phải cô không thích trẻ con mà là cô chưa có sự chuẩn bị cho cuộc sống gia đình như vậy. Theo cô, hôn nhân là sự tổng hợp của nhiều yếu tố, nhưng ái tình cần có sự công bằng và đó cũng là nguyên nhân trước đây cô từ chối Ngô Tiểu Thiên. Đôi khi cô còn suy nghĩ một cách bi quan là với tính nết như vậy của cô thì không nên yêu làm gì, bởi vì tình yêu là ích kỷ và hẹp hòi mà. Do đó mà những gì cô yêu quý phải toàn mỹ và không có khuyết điểm nào. Theo năm tháng cô nhận ra rằng cái tính nết ấy chẳng những không dung hòa mà còn càng rõ hơn. Cô tư lự: Con gái đã ngoài 30 rồi mà còn sửa đổi lại tính tình thì thật chẳng ra làm sao cả. Khi nhận điện thoại của Bạch Quả mời đến nhà chơi thì Hà Như liền hỏi còn mời ai nữa không? Bạch Quả nói:

- Thì cậu và Đông Khởi, Tiểu Thiên với bạn anh ấy chứ có ai nữa đâu.

Hà Như im lặng một lát, rồi đáp:

- Vậy để mình đến sớm một tí, giúp cậu làm cơm.

Bạch Quả cười:

- Cô Hà Như mà xuống bếp thì còn gì bằng.

Thật ra thì Hà Như có ý giúp Bạch Quả chỉ là viện cớ thôi, lúc này cô tạm thời không muốn mọi người biết vì chuyện gia đình Đông Khởi mà hai người trực trặc, nhất là trước mặt Tiểu Thiên, cô không muốn cho Thiên biết. Nhắc đến Tiểu Thiên, Hà Như không biết sao mình còn suy nghĩ đến

anh ta. Chẳng lẽ cô còn vấn vương Tiểu Thiên sao? Nghĩ đến đây cô giật mình và gạt bỏ ngay cái suy nghĩ ấy.

Ngược lại, Đông Khởi vừa nghe Bạch Quả nói thì đồng ý ngay. Mấy ngày qua, Khởi đã gọi cho Hà Như nhiều lần, muốn gặp cô bàn về chuyện bé Cầm nhưng Hà Như đều viện cớ từ chối. Từ hôm Hà Như bộc bạch hết suy nghĩ của mình, cô hình như muốn tránh mặt anh, ngay cả quán ăn Tứ Xuyên quen thuộc cô cũng không đi, hầu như không thấy tăm hơi cô đâu cả, làm cho Đông Khởi cảm thấy thiếu vắng một cái gì đó. Anh đã từng nghĩ hãy quên cô ấy đi nhưng chỉ hoài công vô ích, càng cố quên lại càng nhớ thêm. Anh nghĩ, có lẽ đàn ông ngoài ba mươi thì chẳng nên yêu đương gì nữa. Giống như Thi Nại Am đã từng nói: Đàn ông đã qua ba mươi tuổi mà chưa lấy vợ thì không nên lấy nữa. Tình yêu sau tuổi ba mươi hình như rối rắm hơn nhiều so với tuổi hai mươi.

Giang Cốc chỉ mời Stacy và Tiểu Thiên, người làm việc cùng phòng thí nghiệm. Nghe Giang Cốc mới mua nhà, Stacy nóng lòng muốn tới xem thử chỗ anh ở ra sao. Nhưng khi mời Tiểu Thiên, Tiểu Thiên lại nhớ đến những lời nói không vui hôm ấy của vợ Giang Cốc, nên anh còn phân vân, chần chừ mãi. Cốc thấy bộ dạng do dự của Thiên liền nói: "Trời ạ!... Anh Hai ơi! Đàn ông con trai gì mà lại như vậy? Ông cứ tới đi, nếu ông không tới, Bạch Quả lại nghĩ này nghĩ nọ. Tiểu Thiên nói để hỏi ý kiến bạn gái nữa."

Trần Thu Địch nghe Tiểu Thiên nói Bạch Quả cũng mời Hà Như và Đông Khởi liền đáp:

- Đi chứ!... Sao lại không đi?... Anh sợ cái gì chứ? Em muốn xem thử Hà Như cô ấy có tài cán gì mà làm cho anh điều đứng vậy!

Thiên thở dài đáp:

- Thôi em bớt nói một chút đi, đến nhà người ta chơi mà cứ như cãi nhau, thì người ta cười vào mũi đấy. Thu Địch nhếch mép cười:

- Có gì mà đáng cười chứ? Em chẳng biết anh quá còn gì, ngoài mặt thì hùng hùng hổ hổ, nhưng khi gặp người ta thì sợ đến nỗi dẫm lên đuôi người khác.

72. trực trực

Sáng thứ 6, Hà Như theo địa chỉ đã ghi đến nhà Bạch Quả. Cô mang theo một bó hoa, một bức tranh màu nước rất đẹp. Trong nhà chỉ có một mình Bạch Quả đang dọn dẹp, Giang Cốc thì đến phòng thí nghiệm. Hà Như là người khách đầu tiên. Thấy cô, Bạch Quả vui mừng mời cô vào nhà và nói:

- Giang Cốc đến phòng thí nghiệm rồi, có việc nhờ thì anh ta viện cớ chuyện này chuyện nọ rồi trốn mất. Ai ngờ mình lại rước một người như vậy được kia chứ.

Sau đó Quả vội vàng đưa Hà Như đi tham quan ngôi nhà. Nhà có hai lầu, tầng một là phòng khách, phòng ăn và một cái vườn nhỏ với một số cây cảnh đều bố trí rất đẹp; nhìn biết ngay là do bàn tay chăm sóc của Quả. Trong phòng khách có treo hai bức tranh sơn thủy. Đó là bút pháp của Giang Cốc và một bức thư pháp. Hà Như nhìn thấy bức tranh ấy liền cười và nói: “Không ngờ Giang Cốc còn có biệt tài này, mà lại vẽ rất sống động nữa chứ!!!” Bạch Quả lấy làm đặc ý nói: “Ngày trước ba anh ấy là một danh họa nổi tiếng trong Tiền Đường họa viện, do đó mà nó đã thấm vào máu thịt anh ta từ nhỏ, nên cũng biết vẽ vài nét. Hai bức này là do ba anh ấy vẽ. Khi tụi mình sang đây anh ấy mang theo, ông Giang Cốc nhà mình ấy há, ẻo lả, yếu ớt, người phàm phu tục tử, đâu đủ thanh tao để vẽ được mấy cái cao quý như vậy. Ông Cốc lười lắm, chẳng có chuyện gì làm ra hồn, mà có làm thì cũng chỉ như chuồn chuồn đập nước, chỉ giỏi khoác lác; con người ấy không sửa được nữa rồi...”

Hà Như cười: “Nếu thật như vậy thì anh ấy làm biếng lấy vợ luôn. Nhưng chỉ mong sao tình cảm của Giang Cốc chung thủy thì tốt.”

Bạch Quả biết Hà Như đang đem chuyện lúc trước Giang Cốc không muốn kết hôn ra để trêu mình nên cô chỉ cười và lờ đi. Vật dụng bằng gỗ trong phòng khách đều làm theo kiểu Trung Quốc xưa, với những đường nét cổ kính. Hà Như xuýt xoa khen vài câu. Bạch Quả nghe xong liền nói:

“Cuối cùng thì bọn mình đã có nhà riêng, an cư lạc nghiệp rồi. Xong xuôi nhà cửa là lo chuyện cưới xin được rồi”.

Hà Như liền phụ họa theo:

- Mình thật ngưỡng mộ hai bạn, lên kế hoạch thực hiện đâu ra đó từng phần một. Giang Cốc nên hài lòng thôi.

Bạch Quả cười: "Hai cậu cũng nhanh lên đi chứ." Hà Như biết Bạch Quả đang nói chuyện cô và Đông Khởi nên chỉ cười và giúp Quả làm cơm. Bạch Quả nói:

- Hôm nay cậu là khách, sao để cậu làm được kia chứ! Mình đã chuẩn bị xong hết rồi, đều là những món ăn nấu theo kiểu Thượng Hải. Chút nữa ăn nếu không ngon thì các bạn đừng có chê là vui rồi.

Như cười đáp: À đúng rồi, đáng lẽ hôm nay phải để cho chủ nhà trở tài chứ, mình thật là.

Hai người đang nói chuyện thì Giang Cốc về, theo sau là Stacy tay cầm một món quà thật to, đang oang oang cười nói với Giang Cốc. Vừa bước vào cô đã tỏ vẻ ngạc nhiên "woa woa" vài tiếng. Giang Cốc giới thiệu với Stacy, Stacy mở to hai mắt tỏ ý ngạc nhiên và nói:

- Bạch Quả này, chị đẹp hơn nhiều so với trong ảnh. Nói theo kiểu Trung Hoa thì bạn thật là tốt phước

Câu nói này làm Quả và Như đều bật cười. Stacy liền quay sang Hà Như và nói:

- Đoán không lầm thì cô là bạn gái của Thiên, giống như Bạch Quả cô cũng rất đẹp. Thiên thật là "Người tài khéo chọi"

Quả cười nói: "Ý của chị là: 'Người tài khéo chọi' phải không?"

Stacy cười gượng, "Đúng rồi, xin lỗi nha, mình nói sai rồi, nói chung, ý của mình là các bạn thật dễ thương".

Hà Như lúng túng, ngượng ngùng. Cô nghĩ, không lẽ chuyện của Tiểu Thiên và Hà Như tất cả mọi người, cả người nước ngoài ở phòng thí nghiệm cũng biết sao?

Bạch Quả liền cười và giải thích với Stacy: "Stacy ơi, bạn hiểu lầm rồi, Hà Như là bạn của mình, không phải là người yêu của Tiểu Thiên đâu. Bạn trai của cô ấy vẫn chưa đến."

Giang Cốc liền ghé vào tai của Stacy nói nhỏ: “Cô ấy là bạn gái cũ của Tiểu Thiên.”

Nghe xong Stacy mới vỡ lẽ, cô xin lỗi Hà Như. Bạch Quả trừng mắt nhìn Giang Cốc và hỏi: “Anh đang bịa đặt gì đó?” Hà Như nhẹ nhàng mỉm cười và nói: “Có gì đâu mà bí mật, không có chuyện gì lớn đâu”.

Sau đó Giang Cốc giới thiệu Stacy với mọi người, Stacy mở hộp quà của cô mang tới ra, lấy ra một chai champagne và một hộp bánh kem đặt lên bàn. Lát sau cô nói bằng tiếng Trung Hoa: “Cung chúc tân hôn”. Giang Cốc vội vàng sửa sai dùm: “Lại sai rồi, là chúc mừng tân gia. Nghĩa là dọn sang nhà mới, chứ không phải kết hôn.” Hà Như bật cười và nói với Bạch Quả: “Thì ra người ta muốn chúc mừng hai bạn trước, vậy thì có gì mà sai đâu nào?”

Stacy đảo mắt nhìn quanh ngôi nhà và tỏ ý khen ngợi:

- Giang Cốc này, bức tranh mà anh nói là anh vẽ treo ở đâu vậy? Em muốn xem thử.

- Ở trên lầu, để anh đưa em đi xem.

Nói rồi Cốc đưa Stacy đi xem. Bạch Quả nói với theo: "Lại khoe khoang cái gì đây? Anh vẽ à, không sợ người ta cười à?" Rồi quay sang Hà Như:

- Những lời nói lúc nãy của Stacy bạn đừng để bụng nhé, người nước ngoài họ nhanh mồm nhanh miệng lắm. Nhưng hôm nay Đông Khởi cũng thật lạ, sao anh ấy không đi với cậu nhỉ?

Rồi Đông Khởi đến, anh mang tới một hộp quà dài dài màu xanh. Bạch Quả mời anh vào và nói:

- Tụi em vừa nhắc đến anh, anh đi đâu mà bây giờ mới tới.

Khởi nhìn Như một cái và hỏi:

- Nhắc chuyện gì kia chứ?.

- Thì nói là anh bắt đầu vô tâm rồi đấy. Dám để Hà Như đến đây một mình, nếu cô ấy đi luôn thì sao?

- Cô ấy đâu phải là trẻ con, tự biết bảo vệ mình mà.

Nghe Đông Khởi nói, Hà Như hiểu ý Khởi đang nhắc đến chuyện hôm ấy, vì thế cô ừ ừ tăng hăng vài cái và nói: “Nếu em là trẻ con thì tốt biết mấy, có người lớn bảo bọc, an toàn.”

Nghe Hà Như nói thế, Khởi ngơ ngác, không nói được thêm lời nào. Bạch Quả vội xen vào:

- Thôi được rồi, hai người hôm nay sao vậy? Nhìn thấy nhau mà lại ngời trơ trơ ra à? Chẳng lẽ có trục trặc rồi phải không?

Khởi bao biện:

- Không có đâu, Hà Như đang trách anh không đến sớm đón cô ấy thôi mà

- Vậy là anh sai rồi. Thôi được rồi, lớn hết cả rồi, không còn con nít nữa. Đừng đấu khẩu làm gì. Hai bạn uống chút gì nhé.

Đông Khởi muốn uống rượu còn Hà Như thích một ly nho. Nhân lúc Bạch Quả xuống bếp lấy rượu, Khởi nhẹ nhàng đến bên Hà Như và nói: “Sao! Còn giận anh à? Gọi cho em nhiều lần, sao em lại không nhắc máy?”. Như cười: “Ai mà thèm giận anh. Anh có làm chuyện gì sai đâu. Em giận chính mình thì đúng hơn, xem xét sự việc một cách qua loa, thật uống công sống ba mươi năm.”

73. thừa thắng xông lên

Đông Khởi còn muốn nói nhiều với Hà Như nhưng Bạch Quả đã mang rượu lên. Khởi nhận lấy ly rượu và cười nói: “Hai bạn chọn địa thế nhà này thật tốt, ở đây không khí tốt, yên tĩnh, mát mẻ. Hai bạn giỏi thật đấy”. Hà Như nói theo: “Chẳng phải là Bạch Quả người ta tài giỏi sao”. Bạch Quả nghe vậy thấy mát lòng.

Lúc này, Giang Cốc và Stacy trên lầu đi xuống. Giang Cốc không mấy thiện cảm với Khởi nên khi gặp chỉ nói qua loa vài câu xã giao. Stacy dường như đã đoán được mối quan hệ giữa Hà Như và Khởi, cô quan sát Đông Khởi một lúc rồi đến bên Như, nói nhỏ vào tai cô:

- “Hà Như nè, bạn trai mới của cô trông thật đàn ông, hay đấy, tuy không khô ngô bằng Tiểu Thiên”. Hà Như cười.

- “Chị nên nói câu này với anh ta thì hơn”.

Đông Khởi cầm hộp quà lên và nói với Giang Cốc:

- “Về nước lần này, một người bạn thân của ba tôi có tặng tôi hai bức tranh. Đây là bức “Hà Oa Đồi”, bác ấy vẽ trước lúc về hưu. Lần này hai bạn dọn nhà tôi chẳng có gì tặng ngoài hai bức tranh này. Coi như là tôi mượn hoa cúng phật đi, xin tặng lại cho hai bạn vậy.”

Nói xong Khởi cẩn thận mở chiếc hộp ấy ra, cầm bức họa lên, chậm rãi trải nó lên bàn. Giang Cốc nhìn thấy bức tranh ấy vui sướng ra mặt, Bạch Quả tiếp lời: “Tuyệt quá, nhưng chẳng phải anh cũng định mua nhà hay sao?.”

Giang Cốc nhìn chăm chăm vào bức tranh phụ họa theo: "Đúng rồi đó, món quà lớn này làm sao tụi mình dám nhận, quân tử không lấy những gì người khác thích mà!".

Thật đúng là người nói không có ý mà người nghe lại có ý. Nghe câu nói của Giang Cốc, Hà Như ngay lập tức lại nghĩ ngay đến Tiểu Thiên, cô nhìn lên Khởi một cái, không ngờ Khởi cũng đang nhìn cô, hai mắt giao nhau, cô lập tức nhìn sang chỗ khác cố ý tránh ánh mắt của anh. Nhưng Khởi lại lấy làm không vui. Anh không trách câu nói không suy nghĩ của Giang Cốc mà mất tự nhiên trước ánh mắt của Hà Như. Anh nghĩ lẽ nào Hà Như cũng nhìn nhận tình cảm của anh bằng cặp mắt ấy.

Nghĩ đến đây anh vội giả vờ như chưa nghe điều gì cả, cười và nói: “Tôi không hiểu biết lắm về hội họa, chẳng phải tục ngữ có câu: Hoa thơm tặng mỹ nhân, kiếm quý tặng anh hùng đó sao, nghe nói là anh thích tranh Trung Quốc nên xin tặng anh bức tranh này.”

Giang Cốc vui mừng hơn hở, nhẹ nhàng vuốt ve bức tranh và nói: "Đã như thế thì xin cung kính tuân lệnh. Hình như chúng ta còn rất nhiều chuyện nói với nhau, chốc nữa tôi muốn làm vài ly với cậu!"

Stacy ngắm nghía bức tranh và hỏi Giang Cốc:

- Lá sen mọc thẳng đứng này đi với những con ếch kia là có nghĩa gì vậy ?

Giang Cốc cười đáp :

- Nó sâu xa huyền bí lắm, để sau này từ từ anh giải thích cho. Đó gọi là ý tưởng, em biết không?

Stacy vẫn chưa hiểu, lắc đầu đáp :

- Ý tưởng? Cao siêu quá, em vẫn chưa hiểu.

Hà Như nhìn qua bức tranh, mỉm cười nói: “Thật tương phản, Stacy à, văn hóa Trung Quốc thực ra là sự thần bí hóa những điều rất giản đơn.”

Đông Khởi liền phản bác: "Cũng không thể nói như vậy được, đặc điểm thẩm mỹ của văn hóa Trung Quốc là nói đến cái đẹp kín đáo."

Cốc nghe vậy liền tấm tắc khen hay.

Hà Như nói tiếp: "Em không nghĩ được. Mọi người nói chuyện, làm chuyện, quanh co một hồi, chẳng lẽ mấy cái đó cứ phải thi vị hóa lên sao?"

Đông Khởi hiểu Hà Như đang thừa thắng xông lên, liền cười hi... hi... không chấp.

Mọi người đang vây quanh bức tranh mà bàn tán thì Tiểu Thiên và Thu Địch đến. Tiểu Thiên ôm trên tay một chậu hoa cúc, vừa bước vào nhà anh liền tìm ban công.

Bạch Quả giúp Tiểu Thiên tìm chỗ đặt chậu hoa, cô cười và nói với Tiểu Thiên: "Anh có lòng thật đấy, bận quá nên anh không nhớ rằng sắp tới Lễ Trùng Dương." Cô ghé vào tai Tiểu Thiên nói nhỏ: “Chuyện lần trước anh đừng để bụng nha, tại em bốc đồng thôi. Bạn gái của anh thật dễ thương, không giống những gì em nghĩ. Bọn em nên xưng hô làm sao cho phải đây?”

Tiểu Thiên giới thiệu bạn gái anh với Bạch Quả : “Cô ấy tên là Trần Thu Địch. Em kêu cô ấy là Judy cũng được.”

Judy nói với Quả : “Nhà chị thật đẹp, lại sạch sẽ, chị khéo thu vén quá.”

Bạch Quả cười: “Nhà của mình mà, không dọn dẹp không được. Những chuyện này Giang Cốc, anh ấy chẳng để ý đến .”

Thiên đến phòng khách, đầu tiên anh chào hỏi Đông Khởi : “Lần trước say quá, có phần không phải: Cảm ơn hai bạn đã đưa về”.

Đông Khởi đáp: “Đàn ông mà, mấy khi có dịp để say chứ.”

Nhìn sang Hà Như, Tiểu Thiên muốn nói với Hà Như vài câu nhưng thấy cô đã quay sang nói chuyện với Stacy nên anh đành im lặng. Trong lúc ấy Đông Khởi quay sang nói chuyện với Tiểu Thiên “Hôm ấy đưa anh về mà tôi rất lo, bởi vì tôi mà anh say. Không ngờ, người yêu của anh tâm lý lắm”. Đúng lúc Thu Địch từ ban công đi vào, nghe câu nói ấy nên cười: “Anh Khởi nè, anh thật sự nghĩ tôi có ác ý sao?”

Đông Khởi liền cười đáp: “Tôi làm gì có ý đó.”

Stacy nói với Tiểu Thiên: “Tiểu Thiên à, anh còn chưa giới thiệu cho em biết bạn gái anh đấy.”

Tiểu Thiên kéo Thu Địch lại và nói: “Hai người quen nhau rồi mà, còn phải giới thiệu sao?”

Stacy nhìn Thu Địch một lúc rồi cười nói: “Lúc trước em vẫn nghĩ anh rất nhất gan, không ngờ bạn gái của anh đẹp thế”

Thu Địch nhìn Hà Như một cái rồi quay sang nói với Stacy: “Nếu xét về diện mạo thì em làm sao bằng người ta. Thật ra anh ấy thích em không phải đáng vẻ bề ngoài của em đâu mà vì anh ấy thấy em dễ ăn hiếp đó thôi!”

Stacy mở to mắt nhìn Judy và hỏi: “Tiểu Thiên thường bắt nạt em lắm sao?”

Giang Cốc liền chen ngang: “Stacy khéo tưởng tượng thật. Người Trung Quốc chúng tôi gọi cách nói này là “gheo nhau”.

Stacy liền hỏi: “Gheo nhau à, nghĩa là gì?”

Giang Cốc nghĩ một hồi lâu: “Làm sao giải thích với em đây! Thì là nam và nữ hai người nói chuyện đùa với nhau đấy mà.”

Stacy nói: “À , em hiểu rồi, thì ra ngày thường em với các anh hay gheo nhau ở phòng thí nghiệm phải không? Vậy là các anh ăn hiếp em rồi nha”.

Stacy vừa dứt lời thì mọi người bỗng cười ồ lên. Hà Như cũng cười, đương nhiên cô hiểu ý Thu Địch muốn đề cập đến vấn đề gì. Thu Địch nói rằng bắt nạt được cô nên Tiểu Thiên chọn cô ấy, còn Hà Như thì không dễ chút nào, Hà Như là bạn gái trước kia của Tiểu Thiên, họ không tiến thêm được với nhau tức là cô không dễ bị ăn hiếp. Nhưng ý này của Thu Địch

cũng không ai để ý, mà cô ta cũng không tiện giải thích thêm mà chỉ đem cho mọi người được trợn cười. Đông Khởi cũng như Hà Như, anh cũng đã hiểu được hàm ý sâu xa trong câu nói đó của Thu Địch nên anh đến bên Hà Như:

- Chúng ta đi thăm ban công đi, anh chưa được ngắm vườn hoa của Bạch Quả.

- Em đã xem hồi nãy rồi. Thôi để em giúp Bạch Quả dọn bàn ăn.

Đông Khởi cảm thấy lúng túng, Bạch Quả liền nói: “Thôi được rồi, hôm nay mọi người muốn làm gì thì làm, hôm nay mình không bày biện nhiều chỉ có vài món, rất đơn giản. Mọi người cứ tự nhiên”.

Bạch Quả kêu mang bức tranh ấy lên lầu và sau đó cô ấy dọn thức ăn ra bàn, thật đẹp mắt. Stacy nhìn thấy bàn cơm đầy màu sắc rực rỡ liền khen Bạch Quả: Những món này đều do chị làm à? Giang Cốc, anh ấy thật có phúc ghê!.

74. người con gái tri kỷ

Giang Cốc mở chai rượu champagne ra và rót cho mỗi người một ly. Mỗi người đều cạn ly. Stacy phát hiện ra ly rượu của Thu Địch vẫn còn y nguyên nói:

- Judy này, ly này là mừng cho Giang Cốc và Bạch Quả đấy, chị nên uống cạn.

Thấy Judy yên lặng không nói gì Hà Như liền nói: “Cô ấy không biết uống, hay để ly rượu này Tiểu Thiên uống giùm cô ấy vậy.

Tiểu Thiên và cả Đông Khởi đều không hiểu tại sao Hà Như lại không để cho Thu Địch uống rượu. Rõ ràng là Hà Như biết Judy có thể uống kia mà. Lần trước cô và Đông Khởi đã tận mắt thấy Thu Địch uống với Tiểu Thiên ở khu vui chơi đêm. Hành động này thật khó hiểu. Đông Khởi nghĩ hay là Hà Như làm vậy để Tiểu Thiên khó xử chẳng? Còn Thiên thì rõ ràng biết một phụ nữ trong thời kì mang thai như Thu Địch thì tuyệt đối không được uống rượu. Nhưng điều làm anh cảm thấy kỳ lạ là Hà Như biết Judy uống được rượu mà lại để anh uống. Anh đang tự hỏi không biết Hà Như muốn làm cái trò quỷ gì đây?! Cho nên không một chút do dự anh đã cạn hết một

hơi ly rượu của Thu Địch và sau đó anh nói với Hà Như: “Ly rượu đó đúng lý ra thì tôi phải uống giúp cô ấy”. Lúc đó chỉ có Thu Địch và Hà Như hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Judy hiểu, Hà Như nhất định còn nhớ chuyện cô đã nói là mình mang thai khi Như và Khởi đưa Thiên về nhà vì Thiên quá say. Nhưng cô không ngờ, Hà Như lại tâm lý thế, hơn nữa lại phản ứng nhanh như thế ngay tại bữa tiệc này. Cô nhìn Hà Như, ngượng ngùng cười cười. Hà Như cũng gật đầu chào Judy.

Thu Địch cũng muốn quan sát xem thái độ của Bạch Quả và Đông Khởi ra sao, nghĩ rằng chắc họ không biết gì về chuyện cô mang thai.

Nhưng Judy suy nghĩ lại, cứ theo mối quan hệ giữa Đông Khởi và Hà Như thì đáng lẽ ra Hà Như đã nói với Khởi về chuyện cô mang thai chứ. Hà Như giấu chuyện ấy giúp cô là có dụng ý gì? Chẳng lẽ Như cũng như Tiểu Thiên, không muốn Thiên có con?

Nghĩ thế Judy quay sang nhìn Hà Như nhưng chỉ thấy cô đang cùng Bạch Quả giới thiệu cho Stacy về nhiều món ăn trên bàn. Xem ra dường như lúc này chẳng có chuyện gì xảy ra, không hề có chuyện gì khi Tiểu Thiên thay cô uống rượu. Judy trầm ngâm: có thể là Hà Như không nhỏ nhen như mình nghĩ, vì thế bất giác Thu Địch có thiện cảm với Hà Như.

Riêng Tiểu Thiên thì lại thở phào nhẹ nhõm vì anh nhìn điệu bộ như không biết gì của Hà Như chắc là cô không biết Judy đang mang thai. Tuy chuyện Thu Địch có thai chẳng có gì liên quan đến Hà Như nhưng trong thâm tâm, anh không hề muốn Hà Như biết chuyện này. Chính bản thân anh cũng không hiểu tại sao anh lại có suy nghĩ đó. Do sợ Như cười chảnh?! Hay là anh vẫn chưa dứt bỏ hết được tình cảm với Như chảnh?! Tiếp theo anh rót một ly rượu rồi cùng Đông Khởi và Giang Cốc ra ban công vừa uống vừa nói chuyện. Cảnh đêm rất đẹp, Bạch Quả vào phòng khách mở nhạc của Charts lên, âm thanh du dương, giai điệu lúc trầm lúc bổng ấy làm cho Tiểu Thiên dần dần tĩnh tâm lại.

Buổi tiệc kéo dài đến mười giờ hơn thì tan. Giang Cốc đưa Stacy về, Hà Như giúp Bạch Quả dọn dẹp bàn ghế, rửa chén. Thu Địch cũng muốn giúp một tay nhưng Hà Như từ chối: “Thôi em cứ nghỉ đi, ở nhà em còn nhiều

chuyện để làm lắm.” Judy biết Hà Như sợ mình mệt vì thế không hề do dự, cô nói:

- Bây giờ chuyện lớn, chuyện nhỏ gì trong nhà anh Thiên lo hết.

Quả liền hỏi:

- Sao? Thật khó tin. Tiểu Thiên mà cũng siêng năng như thế ư? Chẳng bì với anh Cốc nhà này, ngoài việc lên mạng và ăn cơm ra, anh ấy không biết làm gì hơn!

Như cười:

- Xem ra thì hai bạn ở với nhau tốt đấy, có thể bù trừ cho nhau, chăm sóc nhau.

Thu Địch liền hỏi:

- Phải rồi, nhà cửa xong xuôi rồi vậy thì khi nào anh chị cho tụi em uống rượu mừng đây?

- Bọn mình định sẽ đi đăng ký kết hôn ngay ngày sinh nhật mình.

Như hỏi:

- “Mình nhớ không lầm thì sinh nhật cậu là trước hay sau lễ tạ ơn gì đó, đến lúc đó tụi mình nhất định sẽ đến để uống rượu mừng của hai cậu”.

Judy thấy Tiểu Thiên và Đông Khởi vừa uống rượu vừa nói chuyện với nhau rất hồ hởi, liền đến gần ghé nhỏ vào tai anh, nhắc anh đừng có quá chén, còn phải về sớm.

Vừa thấy cô đi tới, hai người cũng ngừng nói chuyện. Tiểu Thiên cũng hơi buồn ngủ nên xin phép về sớm để nghỉ ngơi. Bạch Quả tiễn Thu Địch và Tiểu Thiên ra cửa, Đông Khởi và Hà Như cũng ra. Vô tình Thiên quay qua nhìn Hà Như thì thấy cô cũng đang nhìn anh, nhưng cô ngay lập tức đưa ánh mắt sang chỗ khác. Hai người từ chiều đến giờ chưa hề nói với nhau câu nào. Có vài lần Tiểu Thiên lân la đến gần bắt chuyện, nhưng Hà Như đều tìm cách lẩn tránh. Trái lại, Hà Như lại nói chuyện rất hăng say với Judy. Tiểu Thiên cũng lấy làm lạ, đàn bà thật khó hiểu; thích thì thân như là chị em ruột thịt, không thích thì ghét nhau như chó với mèo vậy.

Tiểu Thiên cảm ơn Bạch Quả, gật đầu chào tạm biệt Đông Khởi, rồi cầm túi bước đi. Thu Dịch cũng theo. Lên xe đi một đoạn rồi mà Judy vẫn ngoái đầu lại vẫy tay chào Hà Như. Hà Như cũng vẫy tay chào lại. Hà Như cũng muốn về, Đông Khởi do dự một hồi lâu, cố ý hỏi Bạch Quả khi nào thì Giang Cốc về. Quả đáp:

- Hôm nay hai cậu làm sao vậy, cứ tránh mặt nhau hoài. Khởi nhìn Hà Như và quay sang nói:

- Tụi anh có gì không ổn sao?

- Đừng có giấu em, mọi cử chỉ của anh chị không qua được mắt tôi đâu nhé. Thôi hai người về cùng một xe đi, có chuyện gì thì cứ từ từ bàn bạc.

- Cũng tốt, đã lâu rồi anh không tập thể dục, ngày mai lại là chủ nhật, anh sẽ chạy xe đạp đến nhà em để lấy xe về.

- Xe để chỗ em thì anh cứ yên tâm; xe mất là chuyện nhỏ chứ người mất thì rắc rối to đó nha, đến lúc đó hồi cũng không kịp.

Như cười: “Đến lúc đó không biết là ai mất đây”.

Nói xong Hà Như và Đông Khởi cùng chào Bạch Quả rồi cùng nhau lên xe Hà Như về nhà. Trên đường đi Khởi hỏi Hà Như :

- Lúc chiều hình như em tránh mặt Thiên ?

- Anh cũng tình mắt quá ha. Chẳng phải em cũng đang muốn tránh mặt anh luôn đó sao? Thật tình thì em cũng không muốn tránh mặt Thiên làm gì, chẳng qua là không có chuyện gì để nói. Đâu có như anh và anh Thiên gặp nhau một cái là y như bạn bè lâu ngày gặp lại vậy.

Khởi cười rồi hỏi tiếp:

- “Em lẩn tránh anh có phải cũng là vì không có chuyện gì để nói với anh phải không? Mấy ngày qua anh gọi cho em rất nhiều lần sao em không chịu bốc máy! Sao lại lẩn trốn anh?”.

- Đã nói với nhau đến mức như vậy rồi mà anh còn muốn em làm gì hơn nữa hả?.

- Tạm thời chúng ta là bạn tốt được chứ?

- Tạm thời à? Em không có ý nghĩ đó. Chẳng lẽ tình yêu mà còn có tạm thời hay sao?

Khởi không nói, trầm ngâm một hồi lâu rồi anh nói:

- Câu này là anh nói không đúng rồi. Cách đây hai ngày Phi Phi có gọi cho anh. Cô ấy bảo rằng cô ấy ở thêm một tuần nữa rồi về nước, cô ấy định về Thượng Hải ít hôm, sau đó mới về Lộc Đảo. Cô ấy nói sẽ tranh thủ đưa bé Cầm đến Los Angeles.

- Vậy anh tính thế nào?”

- Anh đã suy nghĩ kỹ rồi, anh thấy nếu như Phi đối xử tốt với con anh thì anh sẽ để bé Cầm ở với cô ấy, đợi nó lớn lên một tí anh sẽ đón nó về Mỹ để học. Los Angeles cách Vancouver có bao xa, anh có thể thăm nom con thường xuyên mà.

- Như vậy thì anh đỡ gánh nặng rồi? Nhưng nếu bé Cầm không muốn ở chung với mẹ nó thì sao? Vậy thì một lần nữa anh đành chọn con gái anh phải không?

- Ừ, là như vậy.

- Vậy tức là trong lòng anh, em vẫn chỉ là một sự lựa chọn chứ không phải là bến đỗ cuối cùng của anh?

- Cho dù anh chọn con gái anh, cũng không có nghĩa là anh vứt bỏ hay phủ nhận tình yêu của em! Hai việc này khác nhau mà em! Lúc trước em cứ nghĩ rằng tình yêu thì không hẳn phải là hôn nhân. Nhưng bây giờ khi chính mình ở trong hoàn cảnh này thì em mới biết được rằng cách nghĩ đó là không đúng. Ngay chính em còn không thể thuyết phục được mình, lẽ nào em lại đem tình cảm của mình đổi lấy hôn nhân sao? Câu này nghe có vẻ ích kỷ nhưng tình yêu không phải là sự ích kỷ sao? Anh còn chưa cho em gặp mặt bé Cầm nữa là, vậy ba chúng ta thành một gia đình nhé?

- Có lẽ chúng ta và con bé nhà anh cần phải có một thời gian để thích nghi. Nhưng điều quan trọng anh muốn nói với em ở đây là anh không thể sống thiếu em được.

Hà Như dừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Đôi lúc chịu không được, em suy nghĩ rằng: Nếu khi xưa chúng ta đừng quen nhau thì tốt biết mấy!

Đông Khởi nghe Hà Như nói xúc động nắm chặt tay cô. Hà Như nhìn vào đôi mắt anh. Trong đôi mắt long lanh ngời sáng ấy, cô như nhìn thấy trong đôi mắt ấy chứa chan một tình yêu nồng ấm và nỗi đau đớn bất lực, chưa có cách tháo gỡ. Tim Hà Như bỗng chốc đập liên hồi như trống.

Hà Như không dám tiếp tục nhìn vào ánh mắt ấy của Khởi nữa. Cuối cùng thì cô cũng đã hiểu vị trí của mình trong trái tim anh. Đáng lẽ là cô sẽ đưa Khởi về nhà anh trước, lúc này thì cô đã thay đổi ý định, cô chở anh thẳng về nhà mình.

75 . phá thai

Trên đường về nhà, Tiểu Thiên rất hồ hởi, một tay cầm vô lăng, một tay đặt lên đùi Thu Địch cười và nói với cô :

- Hôm nay em rất dễ thương, không hề làm anh thất vọng.
- Anh cũng không làm em phải thất vọng.

Thiên hiểu ngay ý của Thu Địch là chuyện mình không còn thân mật với Hà Như nên cười:

- Hôm nay em và Hà Như làm gì mà thân mật dữ vậy. Ban đầu cô ấy không để em uống rượu, anh tưởng là cô ấy biết chuyện em có mang rồi chứ.

- Chị ấy đã biết lâu rồi, lần trước anh say quá nên họ đưa anh về, em đã nói hết cho Hà Như nghe.

Nghe thế Tiểu Thiên giật bắn cả người, lo sợ đến nỗi lạt tay lái một chút rồi nói Thu Địch:

- Em kỳ quá, chuyện như vậy mà cũng nói với cô ấy làm gì?

Thu Địch tỏ ý không vui đáp:

- Nói thì đã sao? Em biết là anh sẽ cảm thấy khó xử. Thật ra hai ngày nay em đã suy nghĩ rất nhiều, em muốn bỏ đứa con này đi.

Thiên rất bất ngờ trước quyết định đó của Thu Địch, chần chừ một lúc sau anh hỏi:

- Chẳng phải em cương quyết giữ đứa bé sao?

Thu Địch thở dài:

- Em đã nghĩ thông suốt rồi. Hai chúng ta có thể sống tốt với nhau thì hà cớ gì lại đem sinh mạng vô tội này trói buộc người kia. Huống hồ, sự nghiệp của anh bây giờ mới vừa bắt đầu, có con rồi sẽ là gánh nặng cho anh, điều này có thể thấy qua việc anh bận bịu trong thời gian vừa qua. Một mình em gánh cũng không xuể, vừa chăm con, vừa đi làm. Thôi việc ư!? Chỉ dựa vào đồng lương ít ỏi của anh thì có lẽ gia đình ba người chúng ta không thể sống được. Cho nên giải pháp tốt nhất là chúng ta bỏ đứa bé này đi. Xem như là kiếp này em nợ anh vậy.

- Không ngờ em lại suy nghĩ nhiều đến như vậy. Nhưng chỉ có điều anh sợ phá thai sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe và chuyện sinh nở của em sau này. Trước đây anh vội vàng thúc em, em đừng để bụng nhé, càng không nên nói ai nợ ai.

Thu Địch cười:

- Em còn trẻ không sợ gì không sinh được, chỉ cần anh đừng phụ em là được rồi.

Thiên cười nói:

- Cho dù anh có tà tâm cũng không bạc đãi em đâu, con người mà, ai cũng phải có lúc lớn lên chứ, đúng không? Nói xong, Thiên cảm thấy trong mắt anh cay cay. Thu Địch nói tiếp:

- Em đã hẹn với phòng khám phụ khoa rồi, tuần sau sẽ đến đó làm.

- Chẳng phải em đã nói là bác sĩ bảo sau ba tháng mới có thể làm được à; còn tới bốn mươi ngày nữa cơ mà! Hơn nữa vài ngày nữa là đón tết Thu Phân (vào ngày 22, 23 hoặc 24 tháng 9), sắp đến sinh nhật em rồi!

- Em nói sau ba tháng là gạt anh đó, lúc đó em sợ anh bận tâm nên nói thế. Anh nghĩ thử xem làm gì có sau ba tháng mới phá, đương nhiên là càng sớm càng tốt rồi. Sinh nhật em, chỉ cần anh nhớ là đủ, ngày đó có như thế nào em cũng không quan tâm.

- Chuyện lớn thế sao em không bàn trước với anh? Dù gì thì cũng là con của anh, em không thể vì giận nhất thời mà làm vậy.

- Lúc ấy anh còn tâm trí nghĩ đến chuyện ấy à? Còn muốn bàn bạc ư? Anh còn vui mừng nữa là đằng khác.

- Cũng chưa hẳn là vậy. Thật tình thì bỏ con anh cũng buồn lắm chứ, thôi để khi anh có điều kiện sống tốt hơn, em sinh đứa khác anh sẽ thương nó nhiều hơn để bù lại vậy.

Nghe câu nói đó, Thu Địch khóc nức nở. Thiên cũng rất đau lòng. Thu Địch cầm lấy tay anh: “Anh! Anh hãy hứa với em là đừng bao giờ rời xa em có được không anh?” Thiên: “Được rồi anh hứa.”

Sáng thứ hai, Thiên dẫn Thu Địch đến phòng khám phụ khoa. Đó là phòng khám tư nhân, được xây dựng từ những năm 30, đã có lịch sử hơn bảy mươi năm, nằm dưới hàng cây thật yên tĩnh, khung cảnh xung quanh rất tốt. Hai người lấy số thứ tự, đợi gần một tiếng đồng hồ Thu Địch mới được gọi vào phòng khám. Không khí trong phòng rất ngọt ngào, im lặng như tờ, thưa thớt chỉ có vài người. Ngồi đó có cô bé khoảng mười bốn, mười lăm tuổi đi cùng với mẹ, cô bé ấy hình như nhỏ tuổi nhất phòng và tác giả của cái thai không thấy có mặt. Ngồi được một lúc, sốt ruột quá nên Thiên ra ngoài hút thuốc. Hút hết khoảng nửa gói, đến trưa thì thấy Thu Địch với khuôn mặt nhợt nhạt, tay ôm bụng tay vịn tường bước ra. Thiên liền bỏ điếu thuốc, chạy vội đến đỡ Thu Địch lên xe về nhà. Lên xe Tiểu Thiên hỏi Thu Địch có đau không, thấy như thế nào. Thu Địch uể oải trả lời: “Để anh làm một lần cho biết, mà cái ông bác sĩ đó cũng thật là... con người, người ta mà ông cứ làm như là cái gì không bằng.” Tiểu Thiên chau mày: “Sao lại để đàn ông làm chuyện ấy chứ!?” Thu Địch liền trách: “Chuyện xấu, chuyện tốt gì chẳng phải do cánh đàn ông các anh gây ra sao?”

Về nhà, Thu Địch nằm nghỉ trên giường bệnh hơn một ngày. Hôm sau Tiểu Thiên mua về một bó hoa hồng, cả ngày quấn quýt bên cô. Ngày thứ ba, Thu Địch đã khỏe lại được một tí nên đã đòi đi làm. Còn Thiên thì không muốn cho cô đi làm sớm, muốn cô nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa,

tránh tổn hại đến sức khỏe. Nhưng cô từ chối: “Được mà, đến công ty em sẽ cảm thấy thoải mái. Ở nhà một mình cả ngày, cứ năm rồi lại năm, rồi lại suy nghĩ lung tung. Thiên biết cô đã khỏe nên không khuyên thêm. Nhưng trong những ngày ấy, ngày nào anh cũng đưa đón cô, vì vậy 8 giờ hơn anh mới tới phòng thí nghiệm. Stacy phát hiện Tiểu Thiên bỗng đột nhiên thay đổi giờ giấc nên đã đùa vài câu. Cô nói, mấy ngày nay hình như mặt trời mọc ở phía Tây thì phải.

Ít lâu sau, Tiểu Thiên lại chuẩn bị đăng một bài nghiên cứu trên science, Hứa Mai thấy anh làm việc nghiêm túc, cần mẫn nên đã sắp xếp thêm một đề tài cho anh làm, còn nói anh xin làm nghiên cứu viên đặc biệt trong khoa. Nếu xin được thì Hứa Mai sẽ giảm bớt được phần chi phí, kinh phí cho nghiên cứu của Thiên cũng thoải mái hơn. Vì thế anh đã bắt đầu bận trở lại.

Một hôm, đồng nghiệp cũ của Thiên - Tony gọi điện cho anh để nhờ anh tìm giúp vài số liệu mà ngày trước khi còn làm ở đó anh đã nghiên cứu. Rất lâu rồi hai người không gặp nhau, nên trò chuyện rất nhiều.

Thật ra trước đây họ nói chuyện không hợp nhau. Tony vốn không ưa gì những người làm sau tiến sĩ trong nước, mà hồi đó Tiểu Thiên mới đến, tính tình lại khó chịu cho nên hai người chỉ qua lại xã giao. Lần này Tiểu Thiên tìm giúp Tony số liệu chỉ vì hồi Thiên vừa mới vào làm ở phòng thí nghiệm này, Tony đã giúp anh dọn nhà.

Qua điện thoại Tony tỏ ra rất đặc ý, liên tục khoe ở công ty dược mới này anh được ưu ái như thế nào. Đến công ty mới này làm mới một năm mà anh đã được ông chủ khen và còn tăng lương nữa. Thu nhập của anh năm nay là 100 ngàn đô, chưa tính tiền thưởng cuối năm. Một người Do Thái đã giúp anh mua ngôi nhà ở gần biển, ngôi nhà này trị giá hơn 180 ngàn, vì thế vợ anh không đi làm nữa mà ở nhà để trông con. Tony khuyên Thiên nên ra ngoài làm, làm ở các công ty thì ít áp lực hơn ở phòng thí nghiệm, ít nhất thu nhập cũng khả quan hơn.

Nghe thế, Thiên cũng có chút dao động. Anh nghĩ, nếu như thu nhập hàng năm của anh giống như Tony thì Thu Địch có thể thôi việc, nghỉ ở nhà

và họ có điều kiện sinh con. Hôm đó, về nhà, anh đem chuyện này nói với Thu Định. Cô suy nghĩ hồi lâu đáp: “Dù rằng đi ra ngoài làm anh sẽ có nhiều phúc lợi hơn nhưng em nghĩ rằng tài năng của anh thích hợp phát huy trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học hơn. Anh đã thích công việc nghiên cứu khoa học thì không nên suy nghĩ nhiều về chuyện tiền nong. Điều cốt yếu là sự kết hợp giữa tài năng và lòng đam mê khoa học. Làm ở công ty à? Chẳng phải anh đã đi làm rồi sao? Kết quả như thế nào? Cho nên anh đừng nghĩ đến chuyện kinh tế nữa, chuyên tâm mà nghiên cứu đi. Bây giờ anh đã 30 tuổi rồi, không nên nghĩ đến chuyện tiền bạc, chỉ cần trong những ngày tháng còn lại chúng ta sống tốt với nhau là đủ rồi.”

Thiên đã nghĩ thông suốt nên cười và nói: “Không ngờ em lại có cách nghĩ thấu đáo như vậy. Cám ơn em. Chỉ nhờ vào tài chi tiêu của em, anh tin rằng anh sẽ đạt được thành quả nào đó”

Từ hôm ấy, Thiên không bận tâm nghĩ về chuyện tiền nữa mà anh chuyên tâm nghiên cứu khoa học, hằng ngày anh đều bận tối tăm mặt mũi, đến nỗi không có thời gian hút thuốc nào, cuối cùng thì anh đã bỏ được thuốc. Stacy cũng là con nghiện thuốc, thấy vậy liền hỏi Thiên có bí quyết gì không? Thiên nhẹ nhàng đáp: “Con người ta một khi đã trải qua những ngày tháng khổ nhất thì còn cái gì không thể từ bỏ nữa chứ?”.

76. lễ phục sinh

Trước lễ Phục Sinh hai ngày, Jones có mời Hà Như tới Phục Sinh đến nhà ông dự tiệc. Jones nói:

- Tôi đã kể cho vợ tôi rất nhiều về cô. Bà ấy cũng muốn gặp mặt cô. Cô biết đó, bà ấy cũng kinh doanh đồ thủ công mỹ nghệ, lại rất thích văn hóa nghệ thuật Trung Hoa. Tôi nghĩ về phương diện này hai người chắc chắn sẽ hợp nhau đó. Mà lần trước cô có hỏi là bà nhà tôi có quen ai làm trong lĩnh vực nghệ thuật không? Tôi đã nói với bà ấy rồi, đến lúc đó bà ấy sẽ bàn với cô về chuyện đó.

Bởi vì chuyện biểu diễn Piano của Tôn Ánh nên trước đây không lâu Hà Như có hỏi Jones như vậy. Không ngờ Jones thật kỹ tính, ông vẫn còn nhớ. Hà Như cám ơn Jones. Jones cười và nói:

- Hà Như, hôm đó tôi có mời mấy anh nam giới, đến lúc ấy tha hồ cho cô chọn lựa, cô sẽ hoa mắt mắt.

- Tiếc quá, Jones, chẳng phải tôi đã nói với ông rồi sao, tôi đã có bạn trai rồi. Anh ấy rất giỏi. Hôm ấy tôi có thể mời anh ấy đi cùng không?

Jones cười ồ lên: “Đây là tin tức tốt lành nhất mà tôi nghe được đấy, chứ không phải là tin mà tôi ngạc nhiên nhất đâu nhé.”

Lễ Phục Sinh, Hà Như cùng Khởi đến nhà Jones. Nhà Jones nằm giữa sườn núi, ngôi nhà ấy được xây dựng đã lâu, hai tầng trên dưới có tới mười mấy phòng, đằng trước là một cái vườn lớn. Nếu tổ chức tiệc thì nó có thể chứa gần một trăm người. Đứng ở trong vườn nhìn xuống có thể thấy toàn cảnh đêm thành phố Los Angeles nhiều sắc màu lấp lánh. Đông Khởi đã đến Los Angeles nhiều năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh từ trên cao ngắm nhìn thành phố Los Angeles về đêm xa hoa, diễm lệ.

Lễ phục sinh ngập tràn trong không khí vui tươi chứ không phải là ngày hội họp, vì thế hôm nay Hà Như cũng nhập gia tùy tục, cô tháo bỏ mắt kính, đánh mắt và thoa son, hóa trang làm một nữ quý khát máu. Vốn dĩ da Hà Như đã trắng nên trông càng bắt mắt. Đông Khởi thì không hóa trang, vì thế mà đứng giữa đám người hóa trang thành đủ hình thù kỳ quái này, trông anh có vẻ lạc lõng. Mọi người giả bộ hù dọa anh, còn Hà Như thì đi lòng vòng xã giao với mọi người. Thế nên Đông Khởi đành trốn vào một góc vắng vẻ uống rượu một mình.

Jones thấy dáng vẻ lạng lẽ ấy của Khởi nên đã kéo người vợ trẻ của mình-Michelle lại để giới thiệu với Khởi và Như. Lúc đầu Michelle không mấy ấn tượng với Hà Như, nhưng khi nghe qua lời giới thiệu của Jones, Michelle đã bỏ mặc những người khách khác mà chăm chú nói chuyện với Như và Khởi. Michelle rất thích tìm hiểu về Trung Quốc, ngoài ra cô còn có một kiến thức uyên bác về văn hóa Trung Hoa, làm cho cả Khởi và Hà Như phải giật mình. Michelle rất hồ hởi, vừa trao đổi về văn hóa, nghệ thuật vừa đưa họ đi xem vài thứ đồ cổ và những tác phẩm nghệ thuật đẹp không thể tả được bằng lời mà Michelle đã sưu tập được. Nhưng điều làm cho Michelle không ngờ tới là Đông Khởi thuộc như trong lòng bàn tay

xuất xứ của những món đồ cổ ấy. Michelle dường như đã thay đổi hẳn cách nhìn về Khởi. Đông Khởi nói với Michelle: Trước khi nghỉ hưu, ba anh ấy là giáo sư dạy lịch sử trong trường đại học, cho nên anh cũng lĩnh hội được phần nào, từ nhỏ anh đã say mê với những món đồ cổ và lịch sử Trung Quốc. Michelle đưa họ đến bàn trang điểm có từ thời Khang Hi mà tổ tiên của Jones đã lưu truyền đến bây giờ; và đó là món mà nhà cô rất thích. Khởi rất vui, anh xem kỹ chất gỗ và lớp sơn phủ của chiếc bàn trang điểm và bất giác nói ra xuất xứ của nó. Đây là đồ của Diệp Gia ở tỉnh Vân Quý-Giang Tây. Đồ gỗ của Diệp Gia đều làm từ gỗ bưởi, được nhập từ Thái Lan qua. Sau Thái Bình Thiên Quốc, Diệp Gia đã bị tàn phá do chiến tranh, những đồ gỗ ấy đều bị thất truyền. Nhưng không biết tại sao hôm nay nó lại ở đây. Michelle nghe Khởi kể về xuất xứ của cái bàn ấy, cô hết sức mừng rỡ. Hai người càng trò chuyện thì càng thấy hợp nhau. Bất chợt Hà Như nhớ đến chuyện Tôn Ánh nhờ ,nên cô dần chuyển đề tài sang nói về ca múa nhạc; cô còn giới thiệu với Michelle, Đông Khởi là một tay đàn điêu luyện. Michelle cũng rất thích đàn nên bảo khi nào có dịp nhất định sẽ thưởng thức tài nghệ của anh. Michelle nhớ đến chuyện hôm trước chồng cô có đề cập đến nên quay sang hỏi Như:

- Jones có nói là cô muốn biết tôi có quen ai trong lĩnh vực nghệ thuật không, phải không?

Như cười đáp:

- Đúng vậy, chúng tôi có một người bạn ở Thượng Hải, cô ấy là một nữ nghệ sĩ, đàn rất hay, cô ấy muốn tổ chức một buổi biểu diễn ở Los Angeles này, nhưng có điều là cô ấy không biết đường đi nước bước bên này, nên muốn nhờ tôi hỏi thử xem có thể giúp cô ấy không?

Đông Khởi có chút bất ngờ, anh không nghĩ là Hà Như lại nhớ đến Tôn Ánh, tự hỏi không biết cô có dụng ý gì không. Michelle nói, sắp tới hội nghệ thuật dân tộc Nam California định tổ chức ở Hollywood một buổi biểu diễn âm nhạc cho tất cả các dân tộc. Đến lúc đó Michelle có thể nhờ người thông qua ban tổ chức để mời Tôn Ánh đến Los Angeles biểu diễn.

Hà Như không ngờ là Michelle lại nhiệt tình đồng ý giúp Tôn Ánh như vậy, Hà Như cảm ơn Michelle rồi nhìn Khởi cười.

Nhân lúc Michelle đi đến những chỗ khác để chào hỏi, Đông Khởi lập tức hỏi Như:

- “Em muốn giúp Tôn Ánh thật đấy à? Hay là em có ý gì khác?” Hà Như cười đáp:

- Anh thật là, giúp người khác mà cứ nhất thiết phải có mục đích sao? Em thấy Tôn Ánh thật sự muốn làm nghệ thuật, nên đi đây đi đó thì cô ấy sẽ nhanh tiến hơn.

Lưu Đông Khởi cười đáp:

- Nhưng mà anh nói trước nhé, chuyện cô ấy đến đây không có liên quan gì đến anh đâu nhé.

- Anh mà léng phéng gì là chết với em.” Cô cười.

Hai người cùng nhìn xuống những ánh đèn lấp lánh của Los Angeles mà chạnh lòng nhớ đến bầu trời Thượng Hải hai tháng trước, Đông Khởi bất giác xúc động vòng tay ôm Như vào lòng.

Lúc này Jones mang rượu tới, cười và nói với Như: “Hôm nay tôi báo cho cô một tin vui. Giám đốc tập đoàn đã báo với tôi, chậm nhất là trước tết năm sau tôi sẽ lên tổng bộ làm. Tôi đã giới thiệu với tổng giám đốc sẽ để cô thay vào vị trí của tôi. Nếu không có gì trở ngại thì lệnh bổ nhiệm cô sẽ nhanh chóng được phê duyệt.” Như không tin vào tai mình, cô sững người ra nhìn Jones rồi hỏi lại: “Nhưng mà Jones à! Tôi chưa chuẩn bị gì hết.” Jones: “Tài năng và năng lực của cô ở công ty thì không có chỗ nào chê được, không ai nghi ngờ gì về năng lực của cô nếu như cô đảm nhiệm chức vụ của tôi đâu.” Jones quay sang cười và nói với Khởi: “Tôi hi vọng trước khi rời khỏi Los Angeles có thể dự lễ kết hôn của hai bạn.” Hà Như liền chen ngang: “Jones! Ông muốn tôi làm hai chuyện cùng một lúc, thật khó quá.” Jones nhìn Lưu Đông Khởi: “Ngốc à! Nếu tôi là cậu, trước một cô gái vừa tài năng lại xinh đẹp như Hà Như, tôi sẽ không từ bỏ một cơ hội nào.” Đông Khởi cười: “Tôi nghĩ tôi cũng vậy. Nào! Chúng ta hãy cạn ly về điều đó!”

LOS ANGELES KHÔNG CÓ MÙA ĐÔNG

77. Con gái

Lễ Phục Sinh qua thì tết Tây lại đến, các cửa hàng bắt đầu trang hoàng rực rỡ để đón chào lễ tạ ơn và giáng sinh tiếp theo đó. Không khí vui tươi háo hức tràn ngập khắp nơi.

Hà Như gọi điện cho Tôn Ánh báo chuyện Michelle đã đồng ý giúp. Nhưng điều bất ngờ hơn là sau khi cảm ơn cô, Tôn Ánh nói cô đang làm thủ tục di dân sang Canada, tình hình có vẻ khả quan nên có thể không kịp đến Los Angeles biểu diễn. Hà Như nghe vậy có phần hơi tiếc và buồn nhưng vì sao buồn thì chính bản thân cô cũng không rõ.

Vào tháng 11 thì công việc và chuyện cá nhân của Lưu Đông Khởi ngày một khởi sắc, nhưng còn việc tranh chấp quyền nuôi dưỡng bé Cầm lại làm cho anh buồn lo. Riêng Phi Phi, tháng mười về nước, ở Thượng Hải hai tuần. Trong thời gian này cô cứ chạy tới chạy lui như ngựa không dừng vó. Cô muốn lấy danh tiếng tập đoàn bảo hiểm đa quốc gia của mình tìm thêm đối tác ở Trung Quốc, mở thêm chi nhánh. Cô tìm đến rất nhiều công ty, trong đó có cả công ty bảo hiểm Viễn Đông, muốn hùn mua ít cổ phần để mở đại lý của mình. Không biết nhờ ai giới thiệu, cô gặp được Cố Thôn. Nhờ Cố Thôn giúp, cuối cùng chuyện mở chi nhánh của cô cũng đã tiến triển khá khả quan.

Sau đó đầu tháng mười một cô đi Lộc Đảo để gặp con. Nhưng cô không ngờ rằng hai mẹ con sau bảy năm cách biệt lại gặp nhau ở một hoàn cảnh

éo le, đó là bệnh viện nhi đồng.

Lưu Cầm tiền sử đã có bệnh khó thở, cứ được một thời gian lại tái phát, mức độ nặng nhẹ khác nhau. Bình thường uống vài viên thuốc là khỏi. Nhưng lần này cuối thu đầu đông, trời trở lạnh, không cẩn thận nên cháu bị nhiễm lạnh. Ban đầu là húng hắng ho, sau đó sốt cao. Ông bà Lưu Đông Đào không nghĩ bệnh của cháu nội mình lại nghiêm trọng thế nên cứ như trước, cho cháu uống vài viên thuốc. Hai ngày sau đó, cổ họng bé Cầm bắt đầu viêm, tiếp theo sau là viêm phổi cấp tính. Lúc này hai Ông bà mới cuống lên, vội vàng đưa cháu đi cấp cứu, tiêm thuốc và truyền nước biển. Ròng rã suốt hai ngày trời hai ông bà không hề chớp mắt mà cũng không dám báo cho Đông Khởi, sợ anh lo.

Phi Phi về đến Lộc Đảo, nhờ người hàng xóm báo tin mà cô biết con mình đang ở bệnh viện, cô vội vàng chạy vào bệnh viện. Bệnh tình của Cầm lúc này đã khá quan trọng, thần trí cũng tỉnh táo trở lại. Đến bệnh viện, thấy con gái nằm trên giường bệnh mà lòng cô quặn thắt. Cô đến bên, ôm lấy con và trào nước mắt. Dù trong lòng cô thầm trách bố mẹ chồng không chăm sóc cháu kỹ lưỡng nhưng cô không dám để lộ ra vì hồi đó rõ ràng là cô sai, chính cô đã làm cho gia đình nhỏ bé của mình tan đàn xẻ nghé, để con bé phải sống xa cha mẹ, từ nhỏ đã phải thiếu thốn không khí ấm cúng của gia đình. Nhìn vào đôi mắt ngây thơ vô tội của con mà lòng cô như có ai vò ai xé. Đến lúc này thì cô càng quyết tâm dành cho bằng được quyền nuôi con. Phi Phi lau nước mắt và hỏi con: “Cầm! Con có nhận ra mẹ không?”

Con bé nhìn cô một lúc rồi từ từ khẽ gật đầu.

Cô liền hỏi tiếp: “Con có nhớ mẹ không?”

Rồi Cầm gật gật đầu, nấc từng tiếng nghẹn ngào: “Mẹ! Mẹ sẽ đi nữa hả mẹ? Con muốn mẹ ở bên con thôi, mẹ đừng đi nữa nha mẹ!”

Phi ôm chặt con vào lòng và cũng khóc cùng với con. Ông nội Cầm nhìn thấy cảnh tượng ấy thì thở dài, ông biết vợ chồng ông không thể giữ cháu mình lại được nữa. Thật tình thì hễ ai nhìn thấy mẹ con họ như thế này đều không khỏi chạnh lòng, không muốn chia cắt tình mẫu tử. Bà nội bé Cầm

cũng không cầm lòng được khóc òa lên. Cầm an ủi bà nội: “Nội ơi! Con cũng muốn nội ở cùng với con.”

Sau khi bé Cầm xuất viện, Phi Phi ở lại Lộc Đảo với con thêm vài ngày, cốt để hai mẹ con gần gũi nhau hơn và thương lượng với hai ông bà về việc mang bé Cầm đi, sau cùng là dành quyền nuôi con với Khởi. Phi gọi điện báo cho Khởi biết rằng mình muốn mang con đi. Hai người đã cãi nhau một trận dữ dội trong điện thoại, mỗi người một ý kiến. Tức quá Lưu Đông Khởi bảo Phi Phi: “Nếu như cô bắt ép con bé khỏi chỗ mẹ tôi thì tôi sẽ kiện cô về tội chiếm đoạt.”

Phi liền đáp:

- Tôi là mẹ nó, tôi có quyền làm người bảo hộ cho nó, không ai có thể ngăn cản tôi đưa con đi.

- Hồi đó ly hôn cô đã đồng ý ký kết với nhau là tôi sẽ nuôi con.

- Hồi đó là hồi đó, nhưng từ khi ly hôn đến giờ anh chưa hề nuôi con dù chỉ một ngày, chưa hề làm tròn tròn trách nhiệm của một người cha! Đây chẳng phải là sự thật sao?”

Đông Khởi vẫn ra sức bao biện, còn Phi Phi đã nói ra lý do cuối cùng: cha mẹ Lưu Đông Khởi được ủy quyền nuôi cháu nhưng họ đã chăm sóc không cẩn thận để con bệnh nặng phải nằm viện, và nguy hiểm đến tính mạng. Phi Phi hoàn toàn có đủ căn cứ để chứng minh cha mẹ Lưu Đông Khởi không đủ khả năng chăm sóc cháu mình, ngoài ra còn có thể truy cứu trách nhiệm trước pháp luật.

Trước lý do đó, Khởi cảm thấy lúng túng. Anh là luật sư nên anh hiểu, nếu như Phi Phi kiện ra tòa thì sẽ ra sao. Anh đành phải hạ giọng, nói chuyện mềm mỏng với Phi. Anh muốn tạm thời cô đừng đưa con đi, anh sẽ tranh thủ về nước một chuyến để cùng thương lượng với cô chuyện này. Cô trả lời: “Trừ khi anh nhường quyền nuôi con lại cho tôi hoặc là chúng ta tái hôn, nếu không thì anh đừng phí công vô ích; tôi không có nhiều thời gian để thương lượng với anh .”

Đến nước này thì Lưu Đông Khởi không còn kiềm nén được nữa, anh lập tức mua vé máy bay về nước.

Chỉ vài ngày thôi mà Khởi đã gầy tọp đi. Hà Như tuy rất xót xa khi thấy anh như thế nhưng không thể chia buồn cùng anh. Nhưng có điều trong nỗi đau tuyệt vọng ấy của Lưu Đông Khởi, cô cảm nhận được sâu sắc tình yêu bao la của anh giành cho con gái. Tình phụ tử ấy không có ai hay bất cứ cái gì có thể thay thế được.

Nhưng đến khi Phi Phi đưa con đi thật thì bé Cầm nhất quyết không chịu rời xa ông bà nội, những người đã sớm hôm quây quần bên cháu suốt bảy năm trời. Dù còn nhỏ nhưng trong tâm trí của nó, ba mẹ là cái gì đó mơ hồ, thậm chí còn xa vời. Tình thương ấy không bằng tình thương của ông bà nội. Do đó mà điểm tựa tinh thần của nó trong suốt những năm qua chính là ngôi nhà nhỏ này.

Tuy con bé rất quyến luyến mẹ, nhưng khi phải rời xa cái nơi thân thương, đã bao năm gắn bó, cùng mẹ đến một chân trời xa lắc, sống một cuộc sống hoàn toàn xa lạ với nó. Cái viễn cảnh tương lai sắp đến ấy không đem lại cho nó cảm giác háo hức, vui sướng mà trái lại là cái cảm giác bất an, thiếu vắng tình thương.

Trước ý nguyện của con, thì dù Phi Phi có trăm ngàn lý do cũng không thể bắt ép con bé đi được. Cuối cùng Phi cũng nhận ra một điều là: Muốn con thực sự về với mình, điều mà cô nên làm không đơn giản là những thủ tục pháp lý mà quan trọng hơn là tình cảm của hai mẹ con phải thật sự khăng khít với nhau. Làm được như thế thì cần phải có nhiều thời gian, không thể ngày một ngày hai mà làm được .

Hôm trước khi rời khỏi Lộc Đảo, Phi gọi điện cho Khởi và nói rằng: nếu như công ty của cô ở Thượng Hải phát đạt thì cô sẽ chuyển hết tài sản công ty ở Vancouver về đây để ổn định công việc và chăm sóc bé Cầm. Và nếu ông bà nội đồng ý thì cô sẽ đón cả ba người lên Thượng Hải chung sống.

Đương nhiên, phía sau dự định này còn ẩn chứa một mục đích khác của cô: Kéo Lưu Đông Khởi về với mình.

Cô nói: “Đông Khởi, chúng ta bắt đầu lại từ đầu đi”.

78. bệnh tật

Năm nay sinh nhật của Bạch Quả sẽ rơi vào ngày trước Lễ Tạ Ơn một ngày. Cô định trước đó hai ngày sẽ đi làm thủ tục đăng ký kết hôn. Những ngày này, ai gặp cô cũng thấy cô ấy tươi cười, rạng rỡ, gặp ai cô cũng cười tít mắt. Lúc rảnh, cô thường kéo Giang Cốc đi dạo qua các trung tâm mua sắm để mua đồ cưới. Giang Cốc nghe đi mua sắm là thấy mệt mỏi, không muốn đi nhưng không dám nói ra, đành nói là cần đến phòng thí nghiệm có chút việc. Bạch Quả biết là anh đang tìm cơ thoái thác nên cũng không cố nài nỉ thêm, đành đi một mình. Mỗi lần đi như vậy cô thường về nhà rất trễ. Cô mua cho hai người vài bộ quần áo đắt tiền, Giang Cốc thấy vậy nói: “Chúng ta đã sống chung với nhau nhiều năm rồi, kết hôn chỉ là hình thức, ăn mặc phù phiếm làm chi?”

Bạch Quả lại không nghĩ như vậy: “Cho dù không có nghi lễ long trọng, nhưng cũng phải có chút không khí chứ anh, cả đời người có bao nhiêu lần như vậy, không thể làm qua loa được.”

Giang Cốc cười nói: “Đã là chuyện tốt có thể làm nhiều lần được mà.”

- “Nếu như anh không chung thủy thì..., để em xem anh dám hay không dám?”

Mấy ngày qua, Bạch Quả rất bận rộn. Cô muốn hoàn tất mọi việc trước tết, để sau đó đi nghỉ cùng với Giang Cốc vào dịp Giáng sinh. Do vậy mỗi ngày, trước khi đi ngủ, cô đều mệt đến bã người. Mỗi lần ăn cơm xong, cô đều thấy bụng đau lâm râm. Cô nghĩ chắc là do thức ăn không hợp khẩu vị nên tiêu hoá không tốt, do đó cô không mấy để ý đến. Nhưng hai ngày sau, đang ngồi làm việc cô thấy hơi đau bụng, lại đi vệ sinh liên tục. Trước đây cô tốt nghiệp trường đại học y nên biết được những triệu chứng ấy là của bệnh đường ruột. Công việc đòi hỏi cô ngày nào cũng ngồi suốt nên cô nghĩ đó là một trong những nguyên nhân gây ra bệnh. Cô không báo cho Giang Cốc biết mình bệnh, sợ anh lo. Cô định sau Lễ Tạ Ơn sẽ đi khám thử xem sao. Nhưng tình trạng lại xấu hơn nhiều so với cô tưởng.

Một buổi tối trước Lễ Tạ Ơn vài ngày, sau khi ăn cơm xong đang rửa chén thì bụng cô lại đau dữ dội. Lần này nghiêm trọng đến mức đứng dậy cũng đau. Cô gọi Giang Cốc rửa chén tiếp, còn mình thì lên lầu nghỉ một

chút. Lúc này Giang Cốc đang xem bóng đá nên ừ ờ. Không biết Bạch Quả không khỏe, anh vẫn nằm dài trên sofa. Bạch Quả nằm nghỉ một hồi, bụng càng đau như có ai đang quặn xoắn trong đó vậy. Cô vịn tường bước vào nhà vệ sinh, ngồi một lát trán cô toát mồ hôi, bụng từ từ đỡ đi phần nào. Cô đứng dậy định dội nước thì thấy trong bồn cầu một đồng máu nổi lên bềnh. Cô nhìn, mà chết sững cả người. Rồi cô hét lên một tiếng thất kinh, rồi choáng váng đổ ẹp cả người xuống sàn nhà. Theo những kiến thức y học mà cô biết thì cô đã biết được mình đang mắc bệnh gì. Giang Cốc đang ở phòng khách, nghe thấy tiếng hét của Quả mà giật bản người liền vội vàng chạy một mạch lên lầu. Cốc thấy máu trong bồn cầu thì nghĩ là cô đã đến tháng (có kinh). Sau đó suy nghĩ lại không đúng ngày. Giang Cốc đã từng học qua y học, anh nhìn kỹ lại lần nữa thứ máu ấy thì đã rõ được phần nào. Anh hết hồn, lạnh hết từ đầu đến chân. Mọi thứ trước mắt anh dường như nhòe đi.

Anh liền dìu Bạch Quả lên giường nằm sau đó chạy xuống lầu rót một ly nước, đưa cho Bạch Quả uống vài ngụm. Bạch Quả thấy tay anh run rẩy, liền an ủi, không ngờ rằng chưa kịp mở miệng thì anh đã khóc òa lên. Bạch Quả càng thêm hoảng loạn. Giang Cốc lấy một cái áo khoác và khoác lên người cô và nói:

- "Chúng mình mau chóng đến bệnh viện thôi em à! Kéo không kịp. Nói không chừng thì vì dạo này em lao lực nhiều quá, lại không ngủ đủ nữa, nên trong người mệt thôi, chứ không có gì đâu, em đừng có lo."

Quả cười:

- Sao vậy được, em chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ mắc phải căn bệnh này, em chỉ nghĩ là cái bụng của em không ổn thôi. Sớm không bệnh, muộn không bệnh tại sao cứ nhằm vào lúc này mà bệnh.

Giang Cốc dìu cô lên xe đi thẳng đến bệnh viện trường anh. Theo chế độ đãi ngộ của trường, trước khi kết hôn chính thức, bảo hiểm y tế của anh không thể chi trả cho cô. Cô cũng có bảo hiểm y tế của công ty. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, Giang Cốc thấy điều kiện chữa trị ở trường anh tốt hơn, vả lại cũng gần nhà hơn nên anh chở cô đến bệnh viện của trường. Anh đỡ

cô vào phòng cấp cứu, làm thủ tục rồi đợi hơn nửa tiếng mới được vào phòng khám. Sau khi nghe những triệu chứng của Bạch Quả, bác sĩ trực ban tiến hành làm một số xét nghiệm: lấy máu, chụp X-quang, siêu âm bụng, chụp CT và một số xét nghiệm cần thiết khác, mất hết ba tiếng đồng hồ khiến Bạch Quả tối tăm mặt mũi. Giang Cốc đứng bên ngoài rất sốt ruột. Sau khi làm xét nghiệm xong thì Bạch Quả lại bình tĩnh hơn.

Hai người ngồi bên nhau chờ kết quả xét nghiệm. Giang Cốc ôm Bạch Quả vào lòng. Anh thấy người cô lạnh và hơi run run. Anh thấy lòng nặng trĩu. Trước nay anh sống ỷ lại vào Quả, lại quen sự chăm sóc chu đáo của cô. Bây giờ anh bỗng phát hiện: Thật ra Quả rất yếu đuối. Ngày thường sở dĩ cô thường tỏ ra mạnh mẽ, chín chắn, giỏi giang, một phần có lẽ do thói quen ỷ lại của anh vô hình chung khiến cô chăm sóc anh như một người chị. Nhìn mặt cô nhợt nhạt, phờ phạc vì đau đớn, hàng lông mi dài khép lại thật đáng thương, run rẩy, chớp chớp như thể gặp phải điều kinh hoàng. Lòng anh xót xa. Anh tự trách mình ngày thường vô ý, quá trẻ con. Vợ mình rõ ràng chỉ là một con chim non yếu ớt, thế mà mình coi cô ấy như con chim đại bàng, ngày ngày mình chỉ biết vô tư, thoải mái nằm dưới đôi cánh êm ái, chở che của con chim đại bàng. Anh thấy mình thật ích kỷ. Nghĩ vậy, anh thấy hồ thẹn và tí nữa là nước mắt trào ra. Đúng lúc ấy, Bạch Quả mở mắt, cười và hỏi anh đã có kết quả xét nghiệm chưa. Anh sợ cô thấy anh khóc nên áp đầu vào vai cô, nói: “Chưa có đâu em, em đừng quá căng thẳng, Lễ Tạ Ơn sắp đến rồi, ông trời sẽ ban phúc lành cho em mà.”

79. chân tình

Lúc ấy, bác sĩ đến bảo họ, trước hết Bạch Quả phải nhập viện hai ngày để tiện theo dõi tình hình bệnh trạng có diễn biến gì thêm không. Đợi hộ lý đưa Bạch Quả vào phòng xét nghiệm, bác sĩ mới đưa kết quả xét nghiệm cho Giang Cốc. Dù đã có chuẩn bị sẵn tâm lý cho tình trạng xấu nhất, nhưng khi nghe kết quả xét nghiệm anh không khỏi choáng váng, tay chân lạnh ngắt. Sau một lúc trấn tĩnh, anh hỏi bác sĩ:

- Với tình trạng này thì có thể khống chế được không.

- Bệnh của cô ấy, sau khi phẫu thuật khối u xong sẽ không vượt qua cấp độ hai, có nghĩa là các tế bào ung thư chưa lớn. Lúc xét nghiệm chúng tôi thấy nó lớn khoảng một tấc, cần phải làm hóa trị. Sau khi làm hóa trị, các tế bào ung thư có thể bị tiêu diệt khoảng 95%. Đây được coi là một con số khả quan.”

Giang Cốc nghe nói khả năng phục hồi là 95% thì an tâm được phần nào. Bác sĩ nói tiếp: “Chúng tôi mong vợ anh hãy cùng hợp tác trị liệu với chúng tôi. Phải làm ba lần hóa trị. Lần đầu thì phải nằm viện sáu ngày. Chúc anh chị may mắn! Lễ Tạ Ơn vui vẻ!”

Giang Cốc nói sơ qua về bệnh tình của cô và nhấn mạnh đến khả năng tốt đẹp mà bác sĩ nói. Anh muốn cô đừng lo lắng. Cô nghe xong thì bật khóc: “Nếu phải làm hóa trị, đầu em sẽ trọc lóc? Xấu lắm! Làm sao sau này em có thể gặp ai được nữa? Thôi, thà em chết còn hơn, em không làm hóa trị đâu!”

Giang Cốc đau nhói trong lòng rất buồn nhưng cũng an ủi cô: “Tóc rụng rồi lại mọc tóc khác, chuyện nhỏ mà em. Dù em có thế nào đi nữa thì anh cũng không bỏ em đâu! Trong lòng anh, em lúc nào cũng vậy. Bây giờ điều cốt yếu là em trị khỏi bệnh, chuyện khác thì không nên nghĩ đến nữa.”

Hai ngày sau đó, Giang Cốc túc trực trong bệnh viện để chăm sóc Bạch Quả. Cả ngày anh chỉ ngủ có hai tiếng đồng hồ. Anh gọi điện nhờ Tiểu Thiên nói Hứa Mai anh xin nghỉ phép hai ngày. Tiểu Thiên hỏi có chuyện gì. Nhưng vì bây giờ Giang Cốc chưa muốn cho mọi người biết, chỉ nói là mệt mỏi, khó ở nên muốn nghỉ ngơi.

Tiểu Thiên bỗng nhớ ra điều gì đó nên cười và hỏi: “Mình biết rồi, hình như lần trước có nghe hai bạn nói là hai cậu sẽ làm thủ tục đăng ký kết hôn vào ngày sinh nhật Bạch Quả. Cậu thật là, có gì đâu mà phải khó nói? Cậu còn muốn giấu cả mình nữa à? Đây là chuyện vui mà. Tại sao nói là nghỉ phép? Việc gì phải lấy cái lý do cứng nhắc như vậy? Khi nào hai cậu làm lễ cưới? Mình nhất định sẽ đi dự”. Giang Cốc nghe hai chữ “lễ cưới” liền nghĩ đến bệnh tình của Bạch Quả, khóe mắt anh cay cay. Anh vội vàng cúp máy.

Bạch Quả nằm trong phòng theo dõi, trong lòng rất buồn. Mới đầu cô hay giận dỗi và nổi nóng, có khi xé cả khăn trải giường, thậm chí còn không muốn làm hóa trị. Có lúc lại ngồi thừ người ra, suốt ngày không nói một câu nào mà chỉ khóc. Giang Cốc kiên nhẫn, cố gắng khuyên cô. Sau đó vì cảm động trước tấm chân tình ấy cô mới dần dần bình tâm trở lại. Cô nhận thấy ngày thường Giang Cốc có vẻ thờ ơ với cô, nói chuyện với cô thì cứ “ừ” “ừ” qua chuyện, cô thấy anh làm việc gì cũng thấy ngứa mắt. Nhưng đến khi lâm vào tình cảnh này thì anh mới thể hiện tấm lòng của mình. Cô tự trách mình vì đã hiểu nhầm anh. Có lúc bất chợt cô tỉnh giấc thấy Giang Cốc gục đầu bên giường cô, trán thì nhăn nhăn, miệng thì meo méo nằm ngủ ngon lành. Cô giống như một đứa trẻ bỗng nhiên hiểu chuyện, bất giác vừa thương vừa vui. Nhưng cô lại nghĩ đến chuyện sau này anh sẽ vất vả nhiều vì cô, cô lại không nén được, bật khóc.

Hai ngày sau, bác sĩ bảo Bạch Quả, họ tính là sau Lễ Tạ Ôn sẽ làm hóa trị lần đầu cho cô, để cô về nhà nghỉ ngơi hai ngày, ổn định tinh thần, suy nghĩ cho thông suốt, bác sĩ còn trêu cô: “Nhìn thấy cô dễ thương như vậy, chúng tôi không nỡ để việc trị liệu này thất bại đâu.”

Tuy mới vắng nhà có hai ngày, nhưng vừa về nhà, nhìn thấy những đồ vật thân thương cô đã tỉ mỉ sắp xếp, bày biện, ngửi thấy mùi hương rất riêng của nhà mình, mọi thân thuộc ấy làm cho mặt cô chan đầy nước mắt.

Trước Lễ Tạ Ôn một ngày là sinh nhật Bạch Quả, họ vốn định hôm ấy đi đăng ký kết hôn. Nhưng vì cô bỗng phát bệnh nên chuyện này tạm gác lại. Bạch Quả nghĩ đến những ngày tháng háo hức đón chào ngày vui này thế mà bây giờ sắp phải để vượt mất, cô đau khổ tột cùng. Cô vào phòng ngủ, lặng lẽ nằm ủ rũ trên giường.

Giang Cốc biết tâm sự của Bạch Quả nên an ủi cô, sau đó ra ngoài mua hoa về bày ra khắp phòng ngủ. Anh mở toang cửa sổ để những tia nắng lấp lánh rọi vào phòng nhẹ nhàng rọi lên má của Quả, cả phòng tràn ngập một luồng sinh khí mới, một sự sống mới. Anh cười hỏi Bạch Quả:

- Em còn nhớ mai là ngày gì không?
- Đương nhiên là em biết chứ, anh còn muốn thử em à?

Cốc cười:

- Chẳng phải tụi mình định là hôm nay đi đăng ký kết hôn sao? Tuy rằng hôm nay đi không được nhưng ngày mai là sinh nhật của em, chúng ta đi làm thì càng có ý nghĩa hơn.

Lúc trước, mỗi lần cô nhắc đến chuyện kết hôn là anh cứ lần lữa mãi. Cô cứ nghĩ rằng lần này anh sẽ viện cớ bệnh tình của cô để từ chối tiếp. Nhưng không ngờ giờ anh lại chủ động đề cập về chuyện ấy. Trong lòng cô không nén nổi vui mừng, nhưng cô lại nghĩ: Có thể Giang Cốc không thật lòng muốn đi làm thủ tục mà anh chỉ muốn làm cho cô vui, nên anh đã làm việc trái với lòng, nghĩ thế nên cô nói với Giang Cốc:

- Em không đi, em không cần anh ban bố tình cảm! Lúc trước hai đứa còn đang vui vẻ nhưng khi nhắc đến hai chữ “kết hôn” là anh đã tái xanh mặt mũi. Còn bây giờ em đã mắc cái bệnh đáng ghét này, anh còn muốn lấy em à?

Cốc thở dài:

- Bạch Quả, em đã hiểu sai về anh rồi, trước kia anh không muốn kết hôn sớm là do anh muốn sống cuộc sống tự do, không ràng buộc, anh sợ lấy vợ sẽ có nhiều ràng buộc, không được tự do. Hơn nữa anh nghĩ anh đã yêu em rồi thì cần gì phải ràng buộc vào những lễ nghi, hình thức ấy? Chẳng qua nó chỉ để cho người ta xem. Còn bây giờ khi đã suy nghĩ chín chắn, anh đã hiểu tại sao em muốn kết hôn. Nếu như người mắc bệnh lần này là anh, em chẳng phải cũng hết sức tận tâm chăm sóc anh hay sao? Anh nghĩ tình nhân và vợ chồng không giống nhau nên anh đã quyết định rồi, bất luận em nghĩ thế nào hay sau này em ra sao, anh muốn ở bên em suốt đời.

Bạch Quả nghe xong bỗng ôm lấy Cốc, vừa lo vừa mừng và nhe răng nói: “Anh ơi, nghe được lời nói tự đáy lòng này của anh, bệnh của em cũng đã khỏi rồi, chỉ cần anh tốt với em, cho dù chết em cũng cam lòng.”

Cốc ôm lấy đôi má gầy của Bạch Quả và nói : “Đừng nói những lời tang thương vậy em, vì anh, em hãy tiếp tục sống vui nhé!” Bạch Quả nghe xong, nét mặt hiện rõ sự vui mừng phân chấn.

80. cô dâu

Hôm sau, Bạch Quả thức dậy, rửa ráy mặt mũi, chân tay, sau đó đứng trước gương tỉ mỉ trang điểm. Cô chăm chú nhìn mình trong gương như thể lần đầu nhận ra mình dễ thương vậy. Cặp lông mày đen huyền đó, đôi mắt tròn đó, hàng lông mi dài đó, đôi môi xinh xinh đó, cái mũi xinh xắn đó, những thứ ấy ông trời đã ban cho cô, nó tạo nên con người cô. Nhìn vào gương mặt đó, cô nhận ra rằng, cuộc sống này đẹp biết bao, đáng trân trọng biết bao. Rồi cô nhìn xuống mái tóc đen huyền vừa mới gội của mình. Nó mượt mà, óng ánh như một áng mây. Bạch Quả say sưa nhìn mái tóc đen nhánh, suôn mượt của mình - mái tóc bao lâu nay luôn bên cô, bầu bạn với cô.

Nhưng khi nghĩ đến việc chỉ nửa tháng sau thôi, mái tóc ấy sẽ đứt lìa khỏi da thịt cô, mà trong lòng cô như dao cắt, xót xa. Tại sao chỉ mất có năm phút để chải chuốt thôi nhưng sao ngày thường cô không làm để cho mái tóc ấy đẹp hơn. Chẳng lẽ ngày thường vì quá bận rộn, không quan tâm chăm sóc bản thân mà tạo hóa nữ phạt cô, bắt cô phải xa mái tóc ấy? Nghĩ thế mà nước mắt cô rơi lã chã. Giang Cốc nhẹ nhàng bước tới sau cô. Anh hiểu tâm trạng của Bạch Quả hiện giờ. Anh nhìn vào đôi mắt đau đớn của cô trong gương và choàng tay ôm lấy vai cô, mỉm cười và nói:

- Người ta nói phụ nữ lúc xuất giá là đẹp nhất. Hôm nay, em nên là người phụ nữ đẹp nhất trên thế gian này nhé! Bạch Quả khóc và nói:

- Từ khi nào anh trở nên biết khéo mồm khéo miệng vậy? Có phải anh đã linh tính được gì về bệnh tình của em? Cốc cười:

- Trước kia anh không nói ra, chỉ để trong lòng thôi vì chẳng qua là anh không dám nói. Sau này khỏi phải nói, cho dù em đã làm vợ anh, nhưng trong tim anh, em là người phụ nữ đẹp nhất.

Hai người ra tòa thị chính làm thủ tục đăng ký kết hôn. Nâng niu tấm giấy đăng ký kết hôn trên tay mà Bạch Quả cảm động khóc thút thít. Về đến nhà, Giang Cốc thấy cô vui vẻ liền hỏi cô có mệt không? Quả cười:

- Hôm nay là ngày đáng nhớ nhất trong đời em, em muốn mệt cũng không mệt được.

- Vậy anh đưa em đi mua sắm nhé?!

- Chẳng phải anh ghét nhất là đi đến các trung tâm mua sắm hay sao?
Giang Cốc cười:

- Hôm nay thì khác. Là ngày vui trọng đại của em và anh mà, em muốn mua cái gì thì mua.

- Hôm nay là Lễ Tạ Ơn, em muốn mua mỹ phẩm và đồ kẹp tóc.

Cốc nghe hai chữ “kẹp tóc” rồi nhìn mái tóc đen huyền của Quả mà Cốc thấy sống mũi anh cay cay, anh gượng gượng mím cười nói: “Đúng lúc anh cũng muốn tặng em cái đó.”

Giang Cốc dìu Bạch Quả, cô nép người vào anh bước vào trung tâm mua sắm.

Giang Cốc không nhớ ra được lần trước đi mua sắm với Bạch Quả là khi nào, hình như là lúc còn ở miền Đông thì phải. Lúc ấy, vừa mới bước vào trung tâm mua sắm là Bạch Quả quên cả thời gian. Tuy chỉ mua có một, hai món đồ; thậm chí có lúc chẳng mua gì cô cũng rất hào hứng, vui vẻ. Thế nên, sau đó mỗi lần nghe Bạch Quả nhắc đến mua sắm là anh đều viện cớ từ chối không đi, khỏi phải lang thang, rách việc.

Hôm nay anh tỏ ra rất nhẫn nại, hễ Bạch Quả thích cái gì thì anh đều khen lấy khen để cái đó. Bạch Quả thấy thế thì vui lắm.

Khi đi đến Macy, không nói gì, Giang Cốc liền kéo cô đến quầy hàng vàng bạc đá quý. Cô biết anh sẽ mua quà cưới tặng mình, nhưng vẫn không nén được sung sướng. Cô đi quanh các tiệm đá quý, nhìn ngắm vô số đồ nữ trang đẹp mê hồn này, rồi dường như nghĩ đến cái gì đó, cô liền nói:

- Mình đi thôi anh, ở đây nhẫn và dây chuyền không đẹp bằng của mẹ cho em ngày trước.

- Của mẹ em là của mẹ em, đây là thành ý của anh mà. Anh không thể không tặng em quà mừng ngày chúng ta cưới nhau sao.

Anh để ý vừa rồi cô có đứng tần ngần một lúc ở quầy bán nhẫn và dường như đã bị cuốn hút bởi một chiếc nhẫn, cô cứ dán mắt vào chiếc nhẫn ấy, nhưng rồi liền bỏ đi chỗ khác. Anh lẳng lặng kéo cô đến quầy bán chiếc nhẫn ấy, nhờ nhân viên bán hàng lấy giúp chiếc nhẫn kia từ trong tủ kính ra và đeo vào ngón tay áp út của cô. Cô say sưa ngắm nhìn chiếc nhẫn, ngắm

tới ngấm lui. Nhưng khi nhìn thấy giá tiền thì vội vàng tháo chiếc nhẫn ra, bỏ vào lại trong hộp. Giang Cốc nhìn thấy giá tiền và không một chút do dự, kêu cô nhân viên tính tiền. Cô vội vàng ngăn lại: “Thôi, em không lấy đâu anh, quá đắt, mất hết tháng lương anh còn gì.” Anh cười: “Hôm nay là sinh nhật lần thứ ba mươi của em, mà cũng là ngày vui của chúng ta, nó có đáng là bao nhiêu, chỉ cần em vui là được. Đợi đến kỷ niệm mười năm ngày cưới và sinh nhật lần thứ bốn mươi của em, anh sẽ tặng em chiếc khác đẹp hơn.” Giang Cốc cầm nhẫn lên và đeo vào ngón tay áp út của Bạch Quả.

81. sinh nhật

Ra khỏi trung tâm mua sắm, Giang Cốc muốn chở Bạch Quả đến nhà hàng để ăn mừng ngày vui nhưng cô từ chối: “Hay là chúng mình mua vài thứ về nhà làm cơm, ăn ở nhà ấm cúng hơn. Tối nay em muốn làm vài món cho anh thưởng thức. Sau này, hàng ngày anh phải tự xuống bếp rồi.”

Giang Cốc sợ cô lo lắng liền cười và an ủi cô: “Thật ra anh nấu ăn cũng đâu có tệ, chỉ vì trước đây làm biếng không làm thôi, không tin lát nữa anh sẽ trở tài cho mà xem.”

Hai người đến cửa hàng mua sắm mua vài thứ rau quả, một cái bánh kem thật to, một bó hoa và hai chai rượu nho. Về đến nhà thì trời đã xế chiều. Giang Cốc đưa cô lên lầu để nghỉ ngơi trước, còn anh thì lúi húi chuẩn bị. Anh dọn dẹp phòng khách trước, cắm bốn cây nến ở bốn góc tường, tắt nến đi rồi đặt hoa và bánh kem lên bàn và mở chai rượu ra. Sau đó, anh bật nhạc lên rồi vừa nghe nhạc vừa chuẩn bị cơm nước dưới bếp.

Một tiếng sau, Giang Cốc đã chuẩn bị gần như đâu đó xong xuôi. Một mình anh đứng giữa phòng khách, nhìn xung quanh, chợt thấy bóng mình lẻ loi, cô đơn; hình như căn phòng rộng rãi này thiếu đi cái gì đó.

Trong phút chốc, anh nhận ra đó là cái gì. Bất chợt một cảm giác đau đớn mà anh khó lòng kìm nén được cuồn cuộn trào dâng, vò xé con tim anh. Lần đầu tiên trong đời, anh có cảm giác mãnh liệt đến như vậy, trong tận nơi sâu thẳm đáy lòng anh yêu Bạch Quả đến nhường nào, khi cô không còn bên anh để cùng chia sẻ hạnh phúc thì anh mới cảm thấy cô đơn. Lúc

này anh như một đứa trẻ lang thang trong vô định trong đêm tối. Lòng đầy cô đơn xen lẫn sợ hãi, anh bất chợt nhận ra rằng, một khi xa cô, cuộc đời này cũng trở nên vô vị.

Đúng lúc ấy Bạch Quả từ trên lầu bước xuống, cô bới cao tóc lên và cài lên đó một bông hồng. Cô trang điểm nhẹ nhàng. Dưới ánh đèn trông cô thật lộng lẫy. Hôm nay cô mặc chiếc áo dài sườn xám màu trắng thêu chỉ bạc, trông rất thon thả và xinh đẹp. Cô thấy anh đứng bần thần ở đó, liền nhẹ nhàng đến sau lưng anh. Giang Cốc ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc, anh quay người lại, rồi nhẹ nhàng ôm siết lấy cô, cười nói:

- Bạch Quả! Hôm nay em đẹp lắm! Cái áo dài này lần đầu tiên anh thấy em mặc, màu này rất hợp với tính cách của em. Bạch Quả cười:

- Đó là chiếc áo dài lúc em sang đây, mẹ tặng cho em. Ý của mẹ là để khi nào em kết hôn sẽ mặc. Nếu như hôm nay mẹ chính mắt thấy em mặc nó, chắc mẹ vui lắm. Giang Cốc nghe thế liền đáp:

- Đúng rồi, tụi mình nên gọi điện báo cho mẹ biết.

Bạch Quả chợt buồn nhưng vội cười và nói ngay: "Hồi này, em đã gọi rồi. Ba mẹ biết, ai cũng rất mừng."

Thật ra, vừa rồi một mình ở trên lầu, cô đã gọi về nhà. Nghe được giọng nói của mẹ, cô không nén nổi lòng mình bật khóc. Ban đầu cô nghĩ đến căn bệnh ngoài ý muốn của mình, rồi nghe giọng nói thân thương của mẹ, cô như một cô bé con đang tủi thân định nói với mẹ những điều ấm ức trong lòng. Nhưng rồi cô không dám báo cho mẹ biết bệnh tình của mình, sợ cha mẹ đang ở chốn xa tít tắp ấy đau buồn. Cô chỉ nói hôm nay mình được làm cô dâu nên xúc động quá khóc.

Gác điện thoại xuống, Bạch Quả ôm gối khóc một hồi, rồi mới chải tóc, trang điểm. Cô sợ Giang Cốc thấy thế sẽ lo nên cô lau khô nước mắt và tô son.

Bạch Quả cười: Mẹ còn hỏi chúng ta khi nào về nước làm đám cưới.

Giang Cốc vội vàng hỏi: Rồi em nói sao?

Bạch Quả lắc đầu: Anh nghĩ xem, làm sao em nói được? Nói xong mắt cô lại rưng rưng.

Giang Cốc vội đỡ cô ngồi xuống: “Em cứ nói cuối cùng chúng ta cũng có nhà rồi.”

Giang Cốc thắp nến trên chiếc bánh kem, rồi cười với Bạch Quả. Anh ngân nga bài hát chúc mừng sinh nhật. Bạch Quả thấy anh say sưa hát, rồi nghe tiếng hát lạc tông của anh, bỗng phì cười. Giang Cốc thấy vợ vui nên cũng vui lây. Bạch Quả thôi nến, Giang Cốc cầm dao cắt bánh. Anh bỗng chợt nhớ ra gì đó nên nói:

- Em xem đó, hai ngày qua, bận quá anh quên báo cho Hà Như và Đông Khởi biết, hôm nay là ngày vui của hai đứa mình, nếu như có họ ở đây thì vui quá!

- Vài ngày trước tụi mình tính mời mọi người đến nhà cùng vui vẻ dự tiệc, nhưng sau đó em mắc bệnh nên không muốn mời họ. Nhưng em nghĩ Hà Như nên đến đây, cô ấy biết hôm nay là sinh nhật của em.

Vừa nói xong thì chuông cửa reo, Giang Cốc liền ra mở cửa, thì ra đó là Hà Như. Cô cười, hai tay ôm một bó hoa. Giang Cốc: “Tụi anh vừa nhắc đến em.”

Hà Như đến bên Bạch Quả và nói: “Được rồi, hôm nay là sinh nhật của cô dâu, đã quên không mời tụi tớ thì phải phạt ba ly rượu mừng chứ!”

Bạch Quả nhận lấy hoa, mời Hà Như ngồi, cười: “Sống chung với nhau mãi rồi, cô dâu gì nữa!”

Bạch Quả đưa mắt nhìn Giang Cốc rồi hỏi Hà Như: “Anh Khởi đâu? Sao anh ấy không đến?”

Như đáp: “Hai bạn không mời anh ấy, sao anh ấy dám đến? Anh ấy đang ở nhà để đợi một cuộc điện thoại quan trọng. Anh ấy nhờ mình gửi lời chúc hai bạn đám cưới vui vẻ và vạn sự như ý!”

Giang Cốc nghe câu “vạn sự như ý” thì cúi đầu, lặng lẽ không nói gì nữa.

Bạch Quả cảm ơn Hà Như và Khởi: Anh Khởi còn có cuộc điện thoại nào quan trọng hơn cả Như kia chứ? Hay là hai người giận nhau?

Hà Như thở dài: “Người ta có chuyện của người ta, mình sao mà quản nổi người ta. Vợ trước của anh Khởi đã đến Los Angeles. Việc dành quyền

nuôi con làm anh ấy khổ sở suốt mấy ngày nay.”

Bạch Quả:

- “Trong lúc này, anh ấy rất cần cậu.”

- “Mình lại nghĩ rằng điều anh ấy cần bây giờ là sự yên tĩnh.”

Hà Như rót rượu và cười: “Thôi tụi mình đừng nói chuyện của anh ấy nữa, bây giờ mừng hai bạn một ly, chúc hai bạn thương yêu nhau mãi, sống tới đầu bạc răng long.”

Giang Cốc ngẩng đầu cạn hết ly rượu, rồi đón luôn ly rượu của Bạch Quả, định uống thay nhưng cô đã đưa tay cản lại: “Ly rượu này là rượu mừng, em nên uống nó.”

Giang Cốc vội: “Không được, ly rượu này dù thế nào đi nữa em cũng không nên uống!”

Hà Như hơi bất ngờ, rồi cười và nói với Giang Cốc: “Em nói cho chú rể nghe nhé, hôm nay chẳng phải là ngày vui của hai bạn sao, tại sao anh không để Quả uống ly rượu mừng này chứ?”

Giang Cốc đột nhiên lớn tiếng: “Anh đã nói không được là không được mà!”

Hà Như cười: “Anh thật là! Hôm nay mới là ngày đầu tiên của cuộc sống mới, mà anh đã bắt đầu hoạch hợ rồi phải không?. Bạch Quả này, cậu đúng là xuất giá tòng phu đó nha!”

Giang Cốc nói: “Hà Như, em không biết sao. Bạch Quả, cô ấy ...”

Bạch Quả liền cắt ngang lời Giang Cốc, cố ý không cho anh nói, cô vội vàng nói: “Được rồi, nếu như anh yêu em thì anh hãy uống giúp em ly rượu này đi.”

Giang Cốc run run cầm lấy ly rượu rồi uống cạn.

Hà Như hỏi Bạch Quả: “Mau thành thật khai báo đi, mấy tháng rồi?”

Bạch Quả ngó người ra, nghĩ ngay ra Hà Như muốn ám chỉ việc gì nên đỏ mặt, cô từ từ trả lời Như: “Không phải chuyện hôm đó mình nói với cậu đâu.”

Giang Cốc thở dài: “Bạch Quả, em nói với Như đi!”.

82. cái chết

Tháng 12, một hôm Thu Địch đột nhiên nhận điện thoại của mẹ cô từ Bắc Kinh gọi đến. Mẹ cô bảo, ba cô bị bệnh nặng, nguy hiểm đến tính mạng, muốn gặp cô lần cuối. Thu Địch bỏ máy xuống khóc nức nở. Tiểu Thiên cũng buồn, anh vừa thu xếp hành lý, vừa giúp cô đặt vé máy bay.

Trong ký ức của Thu Địch, ba cô rất khỏe mạnh. Cho dù tuổi đã cao nhưng ngày thường đi bộ thì thanh niên cũng phải chào thua nên cô chưa bao giờ nghĩ, thoát một cái, ba mình lại xa mình mãi mãi. Từ nhỏ đến khi cô xuất ngoại, mỗi ngày khi tan học về cô đều thấy ba cô đã đứng ở con hẻm đầu làng đợi cô, bất kể là mưa hay nắng, rồi hai cha con dắt nhau về nhà. Những ký ức đó dường như là ấn tượng của cô về ba trong thời thơ ấu.

Mẹ cô thì là người trầm tính, ít nói. Lúc trẻ, mẹ cô đã cùng ba cô từ Đài Trung đến định cư ở Đài Bắc, mở một cái quán nhỏ ở trong hẻm. Trong suốt thời gian hai mươi năm ấy, cái quán nhỏ đã trở thành toàn bộ cuộc sống của cô. Vì thế, ấn tượng của cô về mẹ không sâu lắm; chỉ nhớ đôi mắt đen và nụ cười dễ mến của bà.

Cái tính hơi tự nhiên của Thu Địch chính là do ảnh hưởng cái chất bổ bã, phóng khoáng của cha cô, một người lính. Tâm nguyện cuối đời của ba cô là được thấy cô yên bề gia thất, nên năm trước ông đã nói đùa như thật là ông bắt Thu Địch và Tiểu Thiên làm đám cưới. Thu Địch đã định sau ít ngày nữa, họ sẽ chính thức kết hôn và đến Đài Bắc thăm ba mẹ cô. Nhưng bây giờ xảy ra nhiều chuyện, Tiểu Thiên lại bận việc ở công ty không đi với Thu Địch về gặp họ được. Xem ra ba cô sẽ ra đi trong niềm tiếc nuối ấy.

Thu Địch vội vàng thu xếp hành lý, đêm hôm sau cô sẽ bay chuyển bay của Hãng hàng không Trung Hoa về Đài Bắc. Đang ngồi ở phòng chờ, tuy trong phòng có bật máy sưởi nhưng Tiểu Thiên vẫn thấy Thu Địch run rẩy. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, lần đầu tiên anh thấy Thu Địch lộ vẻ bất an trước mặt anh nên Tiểu Thiên cũng lo lắng theo. Anh gượng cười an ủi cô:

- Em thấy đó, ba em rất lạc quan, lại khỏe mạnh, chắc không có chuyện gì đâu em.

- Tiểu Thiên! Em rất sợ, trước giờ em chưa bao giờ thấy người ta chết, không biết chết sẽ như thế nào? Thiên cười:

- Chết chẳng có gì đáng sợ! Chết chẳng qua là sự quay về. Đối với người đã có tuổi thì có lẽ đó là một điều tốt lành! Tất cả phải tuân theo quy luật tự nhiên, chỉ cần em hết lòng là được.

Thu Địch chăm chú nhìn anh, nhẹ nhàng vuốt ve đôi má gầy guộc của anh và nói:

- Em đi rồi anh có nhớ em không?.Thiên cười:

- Ngốc ạ! Đương nhiên là nhớ em rồi, hàng ngày anh sẽ gọi điện cho em. Nghe được tiếng của anh, thì em sẽ nghĩ là anh ở sát vách phòng em thôi. Nhưng mà em phải trả lời anh câu này.

- Chuyện gì vậy anh? Mau nói cho em nghe đi, nhất định em sẽ đồng ý.

- Về nhà, cho dù có xảy ra chuyện gì em cũng phải tự chú ý giữ gìn sức khỏe. Đợi đến năm sau chúng mình sẽ lấy nhau. Nhớ phải ngoan ngoãn làm cô dâu của anh đấy.

Thu Địch nghe vậy, ôm chăm lấy anh, nước mắt tuôn trào.

Lúc lên máy bay, Tiểu Thiên nhìn thấy bóng Thu Địch khuất dần sau cánh cửa, đột nhiên anh hét to: “Thu Địch, dù có như thế nào em cũng đừng quên về sớm nhé.”

Thu Địch quay lại nhìn anh, mỉm cười. Cô quay lại nhìn anh lần cuối, nước mắt lại ứa ra.

Tiểu Thiên nhìn theo bóng chiếc máy bay từ từ cất cánh và nghĩ đến câu nói vừa rồi. Câu nói đó anh chưa bao giờ nghĩ tới, chỉ đơn thuần là sự thôi thúc của con tim. Anh nhận ra, anh đã thực lòng yêu cô từ lúc nào không hay.

Anh nhớ lại mười một năm trước, khi mẹ Hà Như bệnh nặng, anh đã đưa Hà Như về nhà và cũng nói những lời như vậy. Lúc ấy anh cũng nói những lời bất giác như vậy! Trong thời gian xa Hà Như, anh cứ nhớ nhung, đau khổ triền miên. Lúc ấy anh nếm trải hương vị của tình yêu. Khi Hà Như quay lại trường thì anh trở thành một con người khác. Anh với cô như hình

với bóng. Thế nhưng khi đến Los Angeles, dù là Hà Như, người yêu cũ đã chia tay hơn tám năm trước hay Thu Địch, người yêu anh bây giờ, anh đều không còn cảm giác rung động ấy. Có lẽ là thời gian đã bào mòn đi tất cả.

Cho mãi đến khi Thu Địch có thai, Tiểu Thiên mới thử ngẫm nghĩ lại tình cảm tưởng chừng đã nguội lạnh bao lâu nay, anh nhận ra rằng, tình yêu thực sự chỉ có thể tồn tại trong cuộc sống hiện thực, chứ không phải trong những ký ức trù tượng, mơ hồ, để rồi mình tự nhốt mình trong kén. Vì thế, anh dần dần chấp nhận Thu Địch và dành hết tình cảm của mình cho cô. Còn tình yêu của anh với Hà Như và với Thu Địch trong quá khứ xa xăm dần dần chìm vào dĩ vãng.

Anh nghĩ đó không đơn giản là tình yêu đã quay trở lại mà chính là sự khởi đầu mới. Mà bắt đầu lại từ đầu thì phải có sự thay đổi thực sự về mặt tình cảm. Chỉ cần anh dừng cảm đối mặt với hiện thực, tình yêu sẽ không hẳn chỉ là một con đường cụt bết tắc.

Lúc này máy bay đã dần khuất trên không trung bao la, anh bỗng thấy lòng nặng trĩu.

83. chuyện bất ngờ

Tối hôm đó về nhà, Tiểu Thiên trần trọc mãi không tài nào ngủ được. Một mình trong căn phòng im ắng, thiếu vắng bóng dáng quen thuộc của Thu Địch, anh thấy trống trải, buồn bã. Mấy tháng nay, anh đã quen có cô bên cạnh. Tuy có lúc họ ít nói chuyện với nhau, thậm chí có lúc cả hai cùng ngồi xem tivi nhưng chẳng ai buồn nói với nhau lời nào. Nhưng nói cho cùng mỗi người đều có thế giới riêng của mình.

Anh đã uống hai chai rượu, trong lòng suy nghĩ miên man, không biết Thu Địch có bỏ anh đi như Hà Như không nhỉ? Anh biết, lần này bất luận thế nào đi nữa anh cũng không để Thu Địch xa mình.

Hôm sau, khi đang làm việc trong phòng thí nghiệm thì Tiểu Thiên gặp đúng một vấn đề mà mấy hôm trước anh đã giúp Giang Cốc làm, bây giờ anh cần những số liệu có liên quan nhưng số liệu thì lại ở chỗ Giang Cốc.

Anh đang định đi tìm Giang Cốc thì bỗng nhớ ra là đã mấy ngày nay anh không thấy Giang Cốc đâu cả. Hai ngày qua vì chuyện của ba Thu Địch mà

anh bận tối tăm mắt mũi nên quên bém mắt anh ta.

Trước Lễ Tạ Ơn, Giang Cốc đã nhờ anh xin Hứa Mai nghỉ việc hai ngày. Anh nghĩ Giang Cốc xin nghỉ phép để cưới vợ, nhưng đã quá thời hạn nghỉ phép rồi mà anh vẫn không thấy tăm hơi Giang Cốc đâu. Nếu nói họ đi hưởng tuần trăng mật thì cũng không phải, họ đã sống chung với nhau rất lâu rồi sẽ chẳng để ý đến chuyện đó đâu.

Lạ nhỉ! Anh bèn đi tìm Stacy hỏi xem có chuyện gì không. Stacy cũng chịu. Tiểu Thiên gọi số điện thoại nhà Giang Cốc nhưng không ai trả lời. Anh gọi di động cho Bạch Quả nhưng không thấy trả lời. Lúc này anh cũng hơi lo bèn chạy đi tìm Hứa Mai. Hứa Mai cũng không biết.

Hứa Mai nhăn nhó nói: “Cái anh chàng Giang Cốc này cũng thật là! Đi đâu mất tăm mất dạng cả ngày thế không biết.”

Hứa Mai nhờ Thiên sau khi tan sở thì đến nhà Giang Cốc xem sao có chuyện gì không. Chiều đến Tiểu Thiên về sớm, anh đến nhà Giang Cốc trước, chỉ thấy căn nhà im ắng, không có động tĩnh gì. Về đến nhà, Thiên liền gọi điện cho Như hỏi về Quả và Cốc. Lúc bấy giờ Như vẫn đang ở công ty, vì sắp tới ông Jones sẽ lên tổng bộ ở New Jersey làm, nên mấy ngày nay Jones giúp cô làm quen với công tác quản lý ở công ty, thành thử cô thường phải làm thêm giờ đến khuya.

Hà Như nhận điện thoại của Tiểu Thiên, đắn đo suy nghĩ mãi. Có nên cho Tiểu Thiên biết bệnh tình của Bạch Quả không nhỉ? Vì hôm sinh nhật Bạch Quả, cô ấy đã nhờ cô tạm thời đừng cho mọi người biết về bệnh tật của cô. Cô không muốn để người quen của mình nhìn thấy bộ dạng xấu xí của cô trên giường bệnh. Sau hơn một tuần hóa trị lần đầu, tóc của cô đã rụng dần. Và đó là điều làm cho cô cảm thấy khổ nhất. Bạch Quả còn từ chối nhận sự giúp đỡ của Như, cô chỉ để một mình Giang Cốc chăm sóc.

Hà Như hiểu được tâm trạng của Bạch Quả mặc dù cô ấy làm như thế cũng không hay lắm. Thậm chí cô còn chưa nói chuyện này cho Lưu Đông Khởi .

Tiểu Thiên thấy Hà Như ấp úng nên càng sinh nghi. Anh hỏi: “Đã ba ngày rồi Giang Cốc không đến phòng thí nghiệm, sếp của anh muốn biết

nguyên nhân. Em biết rồi đấy, bây giờ sắp anh đang không hài lòng về công việc của Giang Cốc, trong phòng cũng đã xì xào chuyện anh ấy.

Hà Như nghĩ: “Dù sao thì chuyện của Quả thì sớm muộn gì mọi người cũng biết, chi bằng nói cho mọi người biết sớm. Đến lúc đó nếu mọi người có muốn đi thăm thì cũng tranh thủ được thời gian, tránh để đến lúc tóc cô rụng hết rồi mới đi thăm. Lúc ấy Bạch Quả sẽ càng ái ngại hơn.

Vì thế Hà Như nói với Thiên: “Chỗ anh gần bệnh viện của trường, tối hôm nay anh ở nhà đợi em tới. Em và anh Khởi sẽ đón anh rồi chúng ta cùng nhau đến bệnh viện thăm họ.

Tiểu Thiên ngạc nhiên và nói: “Giang Cốc nhập viện hả? Tối Lễ Tạ Ôn chẳng phải vẫn còn khỏe đó sao? Anh ấy bệnh gì vậy?”. Hà Như thở dài: “Anh đừng nên hỏi nhiều, tối nay thấy họ thì biết liền”.

Tiểu Thiên ở nhà, sốt ruột đợi đến 9 giờ hơn. Hà Như và Đông Khởi đến. Khởi trông có vẻ mệt mỏi, má hóp vào. Hà Như thì mắt thâm quầng.

Hà Như vừa trông thấy Thiên liền hỏi: “Thu Dịch đâu?”.

Tiểu Thiên lắc đầu trả lời: “Ba cô ấy bị bệnh, tối hôm qua cô ấy về Đài Bắc rồi.”

Đông Khởi hỏi: “Anh không đi với cô ấy à? Chẳng phải là ba cô ấy muốn gặp anh sao?”

Tiểu Thiên nhìn Hà Như, biết cô đã nói chuyện ba Thu Dịch với Khởi, nên trả lời: “Hai bạn biết rồi đó, bây giờ mình vẫn chưa có thẻ xanh, xuất ngoại rất phiền phức, hơn nữa Đài Loan là đất nước rất khó nhập cảnh, nên đành để cô ấy về một mình.”

Rồi anh nói tiếp: “Trước nay mình cứ nghĩ cô ấy mạnh mẽ lắm chứ, bây giờ xa rồi mới biết cô ấy trẻ con quá, mình cứ lo quá.”

Hà Như cười: “Cuối cùng thì cũng có người để nhớ rồi nhé. Đó chẳng phải chuyện tốt hay sao?.”

Thiên cười: “Tốt hay xấu gì thì chỉ mình biết rõ.”

Lên xe, Khởi nói với Thiên:

- Hay là anh làm chuyện thẻ xanh, như vậy về nước hay xin học bổng hay cái gì nữa cũng dễ dàng hơn.

- Trước mắt mình vẫn chưa tính đến chuyện ấy, từ từ bàn sau vậy, bây giờ mình cũng chưa muốn về nước!

- Nếu anh muốn làm, có thể đến chỗ tôi, chỗ tôi có một anh đồng nghiệp người nước ngoài chuyên làm thủ tục di dân, giỏi lắm! Đến lúc đó tôi sẽ giới thiệu cho. Bây giờ anh đã đăng được mấy bài rồi?

- Một bài trên PNAS, bài trên science cũng duyệt xong rồi, còn một bài đứng tên đồng tác giả nữa.

- Trong một năm mà anh gặt hái được nhiều thành công như thế thật không dễ. Anh có thể tới chỗ Ban lợi ích Liên bang ở đây để họ hỗ trợ làm thẻ xanh cho nhanh.

- Vài ngày nữa tôi sẽ đưa hồ sơ cho cậu. Làm xong tôi sẽ mời cậu làm một châu bia..

84. nhớ nhung

Ba người đến phòng bệnh của Bạch Quả, cô đang ngủ say.

Tiểu Thiên nhìn thấy Giang Cốc mà giật cả mình, chỉ mới mấy ngày không gặp mà Giang Cốc hốc hác đi nhiều, ốm đến nỗi anh nhìn không ra.

Giang Cốc cùng ba người ra ngoài, nói nhỏ: “Hồi chiều, Bạch Quả vừa mới làm hoá trị, Trong lúc bác sĩ loay hoay tìm tĩnh mạch để chích thuốc cho cô ấy, họ xăm xoi mãi. Trước mặt tôi, cô ấy tỏ ra không hề đau đớn tí nào nhưng tôi biết là cô đang rất là đau. Cô ấy mới vừa ngủ được khoảng một tiếng trước đó thôi. Bạch Quả sợ mọi người biết tin này sẽ lo lắng đến thăm nên không cho tôi nói cho các bạn hay, nhưng dù sao thì các bạn cũng đã đến rồi”.

Hà Như nói: “Đó là do tôi chủ động rủ họ đến đây. Anh đừng có lúc nào cũng sợ Bạch Quả sẽ khó xử như thế chứ, nếu có gì cần thì nhớ phải báo cho tôi biết đấy”.

Cả Lưu Đông Khởi và Ngô Tiểu Thiên đều nhất trí là giữa bạn bè với nhau thì không có gì cần phải ngần ngại cả.

Giang Cốc nói: “Mọi việc trong bệnh viện thì một mình tôi có thể lo được rồi, hơn nữa tính Bạch Quả ra sao thì mọi người cũng biết rồi mà. Tôi sợ làm thế sẽ khiến cho cô ấy tăng thêm gánh nặng tâm lý mà không vui thôi”.

Giang Cốc quay sang nói với Tiểu Thiên: “Nếu cậu rảnh thì phụ tôi dọn sạch mớ chuột trong phòng đi, tôi e là mấy ngày này không thể nào làm thí nghiệm được rồi, để đến lúc chúng sinh sôi nhiều quá sẽ dọn không xuể đâu. À còn nữa, nhờ cậu nói với sếp dùm tôi luôn là có lẽ tôi phải ở lại bệnh viện khoảng bốn hay năm ngày gì đó”.

Ngô Tiểu Thiên gật đầu thông cảm.

Ba người an ủi Giang Cốc một hồi lâu rồi mới rời bệnh viện. Hà Như đưa Ngô Tiểu Thiên về nhà rồi về với Lưu Đông Khởi.

Lúc Ngô Tiểu Thiên về đến nhà thì đã gần mười một giờ. Khi ấy ở Đài Bắc vừa đúng buổi trưa. Anh vội vàng gọi về nhà Thu Địch, một người đàn ông có giọng rất nặng, chắc là cậu của Thu Địch bắt máy, nói cô đã đến nhà tang lễ rồi.

Ngô Tiểu Thiên vừa nghe tin ấy tim anh như thót lại. Anh bèn gác máy xuống. Anh nghĩ, ông cụ với gương mặt mạnh mẽ, gai góc, nói chuyện rõ ràng như pháo nổ ấy không ngờ lại từ giã cõi đời sớm đến vậy. Bây giờ chắc Thu Địch đau khổ lắm. Anh ước gì ngay bây giờ anh được ở bên cô nhưng anh lại không thể nào làm được, trong lòng bứt rứt không yên.

Anh rất hiểu tâm trạng hiện giờ của Thu Địch. Hồi bố anh qua đời, anh chỉ mới bảy tuổi, từ đó về sau, mẹ anh một thân một mình nuôi anh khôn lớn.

Lúc ấy anh vẫn chưa biết chết là cái gì cả, chỉ nhớ khi ấy mẹ anh hãy còn rất trẻ và bà đã nói với anh là bố anh phải đi công tác xa. Thế là ngày nào cũng vậy, anh mong ngóng bố trở về. Người bố trong sự hoang tưởng ấy đã trở thành niềm hy vọng của anh trong những tháng ngày thơ ấu. Chỉ mãi đến lúc lên trung học, khi anh bắt đầu suy ngẫm lại những việc đã khiến anh nghi ngờ bằng chính cái đầu của mình, quan sát mọi vật xung quanh bằng chính đôi mắt của mình thì anh mới chợt hiểu ra rằng bố anh đã ra đi

mãi mãi. Niềm hy vọng mà bố mang đến cho anh chỉ là hư ảo và vô vọng mà thôi.

Sao con người lại sợ cái chết đến thế nhỉ? Đối với Ngô Tiểu Thiên cái chết vừa mờ mịt vừa là thứ gì đó nghi hoặc khó hiểu. Khi anh điền nguyện vọng thi đại học anh đã chọn ngành sinh vật học, anh muốn đi theo con đường khoa học để nghiên cứu điều bí ẩn giữa sự sống và cái chết. Anh cảm thấy cái chết cũng tự nhiên hết như là sự sống vậy, sự sợ hãi cái chết hoàn toàn không phải là thứ đến từ con người và giá trị của cuộc sống mà chẳng qua chỉ là sự lưu luyến đối với cuộc sống và sinh mệnh mà thôi.

Mới đầu, anh nghĩ anh sống là vì mẹ và người bố đã đi xa, khi trưởng thành anh lại nghĩ sống là cho chính anh, sống sao cho có mục đích, sống sao cho ra người nên khi ấy anh xem tình yêu chỉ là một bộ phận của cuộc sống mà không cần phải lấp đầy tình yêu bằng bằng sinh mệnh và linh hồn của chính mình. Nhưng sau khi đến Mỹ, khi một lần nữa trải qua tình cảm trắc trở với Hà Như và Trần Thu Địch, anh mới nhận ra rằng thực tế tình yêu chính là sự giải phóng bản thân, hay nói cách khác là đem cuộc sống của anh thổi vào một cá thể khác, chính điều ấy đã làm cho cuộc sống có thêm ý nghĩa mới. Tâm trạng lo lắng mà anh dành cho Thu Địch lúc này là một tâm trạng mà không phải thứ tình cảm giả tạo nào có thể tạo ra được.

Anh ước sao có thể gặp Thu Địch ngay bây giờ, sau đó nói cho cô biết anh đã nhớ cô đến thế nào, cùng cô sốt chia sự ngạc nhiên, niềm vui, nỗi buồn và cả sự sợ hãi nữa.

85. sự hờ hững

Sáng sớm hôm sau, vừa thức dậy là Ngô Tiểu Thiên liền gọi điện đến nhà Thu Địch nhưng lại chẳng có ai ở nhà cả. Vì thế anh đến phòng thí nghiệm mà tâm trạng lo lắng không yên.

Đầu tiên anh đến tìm Hứa Mai trước để nói về chuyện xin nghỉ phép của Giang Cốc. Hứa Mai nghe tin Bạch Quả trẻ thế mà đã mắc bệnh ung thư ruột thì hết sức thương cảm. Bà ta nhờ Tiểu Thiên chuyển lời dùm là mong Giang Cốc cũng phải giữ gìn sức khỏe, kéo đến lúc đó lại đổ bệnh thì khổ.

Hứa Mai lại nói tiếp: “Thường ngày thì Giang Cốc cũng không phải là người chăm chỉ làm thí nghiệm cho lắm, cứ tối ngày ngồi trên máy tính lên mạng thôi, giờ đây vợ cậu ấy lại mang bệnh như thế thì chắc cậu ấy sẽ bận dữ lắm, mấy cuộc thí nghiệm chắc lại phải bỏ dở nữa rồi. Cậu cũng biết rồi đấy, phòng thí nghiệm của chúng ta vốn rất đông người, nếu như tôi thiên vị ai đó thì sẽ khó làm công tác quản lý”. Bình thường khi ở phòng thí nghiệm bà ta toàn nói chuyện tiếng Anh không thôi, nhưng những lời này bà ta nói tiếng Hoa, nghe có vẻ thân thiết hơn.

Bà ta suy nghĩ một lúc rồi lại nói tiếp: “Hay là vậy đi, cậu hãy nói với Giang Cốc là cứ lo chăm sóc vợ, đừng lo lắng gì cả, lương tháng mười một này tôi cũng sẽ trả cho cậu ấy, còn nếu như đến tháng một năm sau mà cậu ấy vẫn chưa đi làm được thì tôi sẽ thôi không trả lương tiếp nữa, chức vụ của cậu ấy thì tôi sẽ vẫn giữ nguyên thêm hai tháng nữa. Kể từ tháng ba thì cậu ấy phải đổi phòng thí nghiệm khác, chúng tôi sẽ tuyển người khác về làm. Cái đề tài của cậu ấy không thể để dở dang như vậy được, tôi mong nó sẽ sớm có kết quả, để tôi xin thêm tiền vốn xem sao, biết đâu chừng sẽ...”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Nếu như thế thì áp lực đối với Giang Cốc sẽ rất lớn, chỉ mới có mấy ngày thôi mà cậu ấy đã gầy đi thấy rõ”.

Hứa Mai thở dài nói: “Người xưa thường hay nói: “Mùa đông trữ sẵn, mùa hạ trữ áo ấm” có nghĩa nếu như ta có sự chuẩn bị thì không việc gì phải sợ cả. Trách là trách Giang Cốc thường ngày quá lười biếng, mỗi khi có đề tài mới thì lại chẳng thấy mặt mũi đâu hết! Để đến lúc này gặp phải khó khăn rồi thì có vội vã cũng chẳng làm được gì cả.”

Hứa Mai chỉnh lại mắt kính rồi nói tiếp: “À còn nữa, cái bài luận văn về học bổng của cậu tôi đã xem qua rồi, số dữ liệu cậu đưa ra vẫn chưa đầy đủ lắm, phần giới thiệu về mặt học thuật chưa hấp dẫn lắm, tốt nhất là cậu nên tranh thủ lúc rảnh rỗi viết lại, viết luôn cả kế hoạch sắp tới vào”.

Rời khỏi văn phòng Hứa Mai, Tiểu Thiên thấy rất lo cho Giang Cốc.

Anh biết là trong ba tháng tới đây Giang Cốc chỉ có thể dành thời gian và tâm trí cho Bạch Quả mà thôi, nếu làm theo như ý Hứa Mai đã nói thì hoặc là cậu ấy phải cố gắng thêm nữa ở phòng thí nghiệm để tạo ấn tượng tốt

hơn với Hứa Mai, hoặc là trong lúc chăm sóc Bạch Quả cũng phải cố mà tìm đường khác thôi. Hai viễn cảnh đó với Giang Cốc đều vô cùng khó khăn. Nhưng cũng phải thông cảm với Hứa Mai vì không một người chủ nào lại muốn nhân viên của mình ngồi không mà vẫn phải trả lương, tăng thêm một khoản chi. Sở dĩ Hứa Mai muốn Tiểu Thiên xin học bổng cũng là vì bà ta muốn giảm nhẹ chi phí cho phòng thí nghiệm. Một cơ quan nghiên cứu khoa học nói cho cùng cũng chẳng phải là nhà từ thiện, thế nhưng nếu Hứa Mai thật tình muốn Giang Cốc đi thì trên thực tế đối với Giang Cốc, sẽ càng khó khăn gấp bội.

Cả ngày hôm đó không liên lạc được với Thu Dịch lại thêm chuyện của Giang Cốc nên Ngô Tiểu Thiên chẳng để tâm lắm đến chuyện làm thí nghiệm. Anh vốn định là sẽ gọi điện cho Giang Cốc về chuyện Hứa Mai nói nhưng lại lo sẽ làm cho Giang Cốc bị áp lực tâm lý. Thôi thì tốt hơn là để đến khi Bạch Quả có chuyển biến tốt hơn hãy nói vậy.

Khi Stacy hỏi Tiểu Thiên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì anh nói cho cô nghe về căn bệnh của Bạch Quả.

Stacy tỏ ra hết sức ngạc nhiên tròn mắt nhìn anh nói: “Sao lại có chuyện đó được, không thể như thế được! Làm sao Bạch Quả lại bị bệnh ung thư được! Trông cô ấy khoẻ mạnh và xinh đẹp thế mà!”

Tối đến, vừa về đến nhà thì điều đầu tiên Tiểu Thiên làm là gọi điện cho Thu Dịch. Lần này là mẹ của cô ấy nghe điện thoại, anh phải cố gắng lắm mới có thể nghe hiểu được cái giọng đặc sệt tiếng Phúc Kiến ấy của mẹ cô, đại khái có ý nói là Thu Dịch không chịu nghe theo lời bà, sáng hôm nay mới gây với bà một trận và ùng ùng bỏ đi đến nhà người bạn cũ của cô ấy ở Trung Quốc rồi.

Ngô Tiểu Thiên vội vàng xin số điện thoại bạn của Thu Dịch nhưng mẹ cô đã mượn cơ thoái thác và nói là không biết. Cuối cùng bà hỏi Ngô Tiểu Thiên: “Anh là ai?”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Nếu như Thu Dịch có về xin bác hãy nói với cô ấy cháu chính là người mà ngày ngày vẫn cùng ăn cơm với cô ấy”.

Chẳng ai hiểu tính Thu Địch bằng anh, thế nên chuyện cô ấy nổi giận mà bỏ nhà đi như vậy thì anh cũng chẳng lấy gì làm lạ cả, nhưng lý do nào khiến cô và mẹ cô trở nên bất hoà như thế? Sao cô ấy lại cư xử y như con nít vậy, nhất là trong lúc ba cô vừa mới mất thì không lý nào lại làm cho mẹ cô nổi giận được. Tuy rằng lúc trước Thu Địch đã từng nói với anh là mối quan hệ giữa cô và mẹ cô vốn rất lạnh nhạt nhưng anh vẫn cho rằng lần này cô cư xử như vậy thì không được hay cho lắm.

Vì thế anh liền gửi mail cho Trần Thu Địch, bảo với cô ấy hãy gọi điện ngay cho anh khi vừa nhận được mail.

Anh nấu qua loa hai gói mì rồi ăn, sau đó nằm dài trên sa-lông đợi điện thoại của Trần Thu Địch. Anh tin chắc hai ngày nay không nhận được điện thoại của anh thì cô nhất định sẽ gọi lại cho anh. Vì thế chẳng những anh không dám lên mạng mà ngay cả vào nhà vệ sinh anh cũng kè kè theo máy điện thoại nữa.

Anh ngồi xem vở hài kịch với tâm trạng không yên một chút nào rồi tiếp đi lúc nào không hay.

Bỗng nhiên một hồi chuông điện thoại vang lên, Ngô Tiểu Thiên theo phản xạ tự nhiên vội lặn qua ngồi bật dậy và chộp ngay lấy ống nghe.

Anh liếc qua ti vi một cái mới biết là đã hơn mười một giờ rồi, không ngờ anh chỉ mới chớp mắt một lát mà đã hơn hai tiếng trôi qua.

Thì ra là Giang Cốc. Anh gọi đến để hỏi thăm về chuyện nhờ anh xin nghỉ phép.

Ngô Tiểu Thiên suy nghĩ một chút rồi quyết định nói hết những điều Hứa Mai đã nói cho Giang Cốc nghe.

Tiểu Thiên còn nói: “Trong tháng này thì cậu đừng lo lắng gì về chuyện ở phòng thí nghiệm hết, đến cuối tháng thì tốt nhất là cậu hãy thử nói chuyện với Hứa Mai một lần xem sao, nói hết những điều cậu nghĩ cho bà ấy nghe, tôi nghĩ chỉ cần cậu ráng lập nên một tí thành tích gì đó thì chắc là bà ấy sẽ không nở lòng nào đâu. Thôi thì bây giờ cậu cứ lo chăm sóc cho Bạch Quả đi, chỉ cần có sức khoẻ thì chẳng có việc gì mà ta không làm được cả”.

Giang Cốc nói: Hôm nay tôi đã bàn với Bạch Quả rồi, cô ấy muốn ba mẹ mình sang thăm, rồi chăm sóc cho cô ấy vài ngày luôn. Tôi vốn không muốn ba mẹ của cô ấy biết chuyện này, nhưng nói cô ấy không chịu nghe nên đành phải theo ý của cô ấy thôi.

Ngô Tiểu Thiên nói: “Bây giờ liệu cô ấy có còn đủ sức để làm thủ tục mời họ sang nữa không?”

Giang Cốc nói: “Tôi định đứng ra mời”.

Tiểu Thiên trầm ngâm một lúc rồi nói: “Như thế cũng hay, khi ba mẹ cô ấy đến thì cô ấy sẽ có thêm sự an ủi về tinh thần. Ba mẹ thì cuối cùng cũng vẫn là ba mẹ mà!”

86. dính án

Ngô Tiểu Thiên gác máy điện thoại, định đi ngủ thì điện thoại lại reo lên. Anh bắt máy thì liền nghe tiếng thút thít của Thu Địch, trong lòng không khỏi lo lắng.

Anh nói: “Thu Địch à, anh đã gọi điện cho em ba lần rồi đó, anh lo lắm. Ba em mất rồi phải không?”.

Thu Địch nói giọng đứt quãng: “Khi em về... đến nhà thì... ba ... đang hấp hối. Ông chỉ kịp trăn trối một câu rồi ra đi. Tiểu Thiên à, bây giờ em nhớ anh lắm”.

Tiểu Thiên nói: “Anh cũng rất nhớ em, khi không gọi điện được cho em, anh không biết phải làm sao để có thể liên lạc với em được nữa. Bây giờ em cũng đừng nên đau buồn quá, trước tiên hãy lo chuyện tang lễ cho ba em trước đã, rồi quay về sớm một chút, nếu không thì anh không yên tâm được đâu. Còn nữa, trong lúc tâm trạng em đang không tốt như thế thì không nên giận mẹ em, ba em đã mất rồi, sau này chỉ còn mỗi mình mẹ em, cũng buồn lắm đấy.”.

Nói đến đây anh bỗng cảm lòng chằng đặng mà nhớ đến mẹ anh đang sống ở Triết Nam xa xôi, trong lòng thấy buồn da diết.

Thu Địch nói: “Không phải em muốn làm cho mẹ giận đâu, đó là vì mẹ khiến ba chết mà không nhắm mắt được thôi”.

Ngô Tiểu Thiên giật nảy cả mình, Thu Địch liền kể vắn tắt mọi việc cho anh.

Thì ra khi ông Trần còn sống đã nói với Thu Địch và vợ rằng, sau khi ông mất đi thì mang tro cốt của ông về quê ở Thường Đức, Hồ Nam. Lúc sắp tắt thở ông còn dặn dò thêm một lần nữa cả hai mẹ con chuyện này. Nhưng ngay ngày hôm nay khi vừa lo xong chuyện tang lễ, mẹ của Trần Thu Địch lại muốn mang hài cốt của ông về quê của bà ở Đài Trung. Và bà cũng muốn về quê sống luôn. Chính vì chuyện này mà Thu Địch và mẹ cô mới cãi nhau. Cậu của cô cũng hòa theo bà, nói là khi mẹ cô về già thì sẽ chẳng có ai bầu bạn cả, là con cái thì phải hiếu cho nỗi khổ của bậc làm cha làm mẹ v.v... Thu Địch tức quá bèn bỏ nhà đi đến ở nhờ nhà bạn học của cô.

Cô nói: “Hai ngày nay em lo đi tìm những người bạn chiến đấu và cấp dưới ở đơn vị cũ của ba để nhờ họ đứng ra lo liệu giúp chuyện hậu sự cho ông. Sau khi quyết định xong mọi chuyện thì em muốn trước tiên hãy về Đại lục một chuyến rồi sau đó mới về với anh”.

Tiểu Thiên vừa nghe cô nói là muốn về Đại lục trước liền nói: “Chuyện nhà em chắc có lẽ anh chẳng giúp được gì, nhưng em nhớ là phải cẩn thận và đừng quên là anh vẫn luôn chờ đợi em. Anh sẽ thường xuyên gọi điện cho em, còn nữa khi em đến Đại lục nếu anh không liên lạc được với em thì anh sẽ gửi mail cho em nhé”.

Thu Địch “ừm” một tiếng và nói: “Em muốn anh lặp lại lần nữa lời anh mới nói lúc này”.

Ngô Tiểu Thiên ngấn người ra một lúc rồi hỏi: “Lời nào cơ?”.

Thu Địch nói với giọng không được vui: “Mới có một chốc mà đã quên rồi sao, vậy mà còn dám nói là nhớ em nữa cơ đấy”.

Ngô Tiểu Thiên bất giác bật cười nói: “Anh thật sự là rất nhớ em mà”.

Trần Thu Địch khẽ reo lên một tiếng và nói: “Đừng có quên là phải ít uống rượu và ít nói chuyện với các cô gái khác nữa đó”.

Khi Tiểu Thiên gác máy điện thoại, anh bỗng thấy trong lòng thật trống trải, cái ý định đi ngủ ban này bỗng chốc tiêu tan hết. Anh khui một lon bia

ra uống vài ngụm rồi bỗng nhiên sực nhớ là lúc này đã quên hỏi số điện thoại nhà người bạn học của Thu Địch. Anh vội mở máy tính để lên mạng gửi mail cho Thu Địch và nói cho cô biết chuyện này.

Lúc đó điện thoại lại reo. Anh nghĩ chắc là cũng gần mười hai giờ rồi mà còn ai gọi điện đến nữa chứ? Anh nhắc máy, người gọi đến là một người đàn ông xa lạ, nói là muốn gặp Judy Trần Thu Địch.

Anh vội nghĩ ngay đến cái người gọi là Sáu đại ca, chủ một nhà hàng Trung Quốc, người đã từng gọi điện cho Trần Thu Địch vào buổi sáng sớm hôm ấy, nhưng giọng nói của người này có vẻ không giống với giọng nói của Sáu đại ca và cũng không có lỗ măng, ngang ngược như cái giọng kia, nghe ra có vẻ văn hóa hơn nhiều.

Anh hỏi người kia là ai.

Người ấy nói: “Tôi họ Lâm, là luật sư. Xin lỗi vì đã gọi điện đến làm phiền khuya như vậy. Tôi muốn tìm cô Judy để nói với cô ấy một vài chuyện”.

Ngô Tiểu Thiên nói: “Judy không có ở nhà, có việc gì thì ông cứ nói với tôi cũng được”.

Vị luật sư ấy cười và nói: “Chuyện này thì tôi chỉ có thể nói riêng với Judy mà thôi. Tôi đã gọi điện đến công ty của cô ấy hai lần rồi nhưng đều không gặp được, làm ơn cho hỏi khi nào thì tôi mới có thể gặp được cô ấy đây? Tôi muốn nói với cô ấy một chuyện hết sức quan trọng”.

Ngô Tiểu Thiên ngăn người ra một lát, anh nghĩ trước khi nắm rõ được ý đồ của người kia thì tốt nhất là không nên nói cho người ấy biết là Thu Địch đã đi đâu. Anh liền nói Thu Địch đã đi nghỉ mát rồi.

Luật sư Lâm cười và nói: “Mấy người ở công ty cô ấy nói là cô ấy đã về quê mà, vậy thì trong số các bạn phải có ai đó nói không đúng sự thật rồi. Xin cho hỏi anh có quan hệ như thế nào với Thu Địch vậy? Liệu có thể quyết định giùm chuyện của cô ấy được chăng?”.

Ngô Tiểu Thiên nói: “Tôi là bạn trai của cô ấy, tôi có thể giúp giải quyết chuyện của cô ấy mà”.

Luật sư Lâm “Ừ” một tiếng rồi nói: “Chẳng phải Thu Địch chưa có bạn trai sao?”

Ngô Tiểu Thiên đáp lại với giọng không vui: “Ai nói là cô ấy chưa có bạn trai chứ?”

Luật sư Lâm lại nói: “Thì chính thân chủ của tôi đã nói như thế mà”

Ngô Tiểu Thiên nghe đến tiếng “thân chủ” thì trong lòng cảm thấy rất căng thẳng vội hỏi: “Ông Lâm, thân chủ của ông là ai vậy?”

Luật sư Lâm ngừng một lát rồi nói: “Tôi nhận sự uỷ thác của thân chủ tôi, tạm thời chưa thể nói cho anh nghe ông ấy là ai được, bây giờ ông ấy đang bị bắt giam tại sở cảnh sát. Anh biết không, chuyện của ông ấy có liên quan đến cô Thu Địch đấy. Hay nói cách khác, nếu như thân chủ của tôi không có đủ chứng cứ từ cô ấy thì ông ấy sẽ bị buộc tội, hơn nữa nó cũng có liên quan đến danh dự và tiền đồ sau này của cô Thu Địch nữa đấy”.

Ngô Tiểu Thiên bắt đầu lo lắng liền nói: “Ông Lâm à, tôi là bạn trai của cô ấy thật mà, mong ông hãy nói cho tôi biết mọi việc đi. Nếu cần tôi sẽ lập tức chuyển lời đến cho cô ấy dùm ông”.

Luật sư Lâm nghĩ một lát rồi nói: “Thôi được, tôi sẽ cho anh địa chỉ và số điện thoại văn phòng luật sư của tôi, trưa mai anh hãy đến tìm tôi nhé. Nhưng tốt nhất là anh đừng nói chuyện này cho ai biết cả vì nó có liên quan đến lợi ích bản thân của chính cô ấy đấy”.

87. sáu đại ca

Sáng sớm hôm sau, Ngô Tiểu Thiên vừa thức dậy là liền lên mạng để kiểm tra mail nhưng anh lại chẳng thấy thư hồi âm của Thu Địch. Tiếp đó anh cũng dò tìm trên mạng bản đồ để đến văn phòng của luật sư Lâm, sẵn tiện cũng tìm hiểu luôn xem văn phòng ấy thường nhận những vụ án như thế nào và phạm vi làm việc ra sao.

Thì ra văn phòng của họ chuyên nhận những vụ án từ say rượu đụng xe, đối trá lừa gạt đến những vụ kiện tụng mang tính nghiêm trọng trong Liên bang v.v... những điều khoản phục vụ làm cho người ta nghe thấy phải giật mình chứ hoàn toàn không phải chỉ là một văn phòng bình thường lo những vụ đại loại như di dân hay dân sự gì đấy. Đủ thứ dịch vụ được liệt kê ra đấy,

tất tần tật, cái gì cũng có, với những lời quảng cáo rất kêu, như thể khuyến khích mọi người cứ yên tâm mà phạm tội vậy.

Sau khi xem qua những thứ đó, Ngô Tiểu Thiên rất đổi kinh ngạc. Anh nghĩ không lẽ Thu Địch lại dính vào những vụ phạm tội như thế. Nhưng anh lại loại bỏ cái khả năng ấy rất nhanh. Anh biết rằng nếu như thật sự cô có làm gì xấu thì nhất định cũng sẽ không bao giờ giấu anh. Hơn nữa, sau khi họ sống chung với nhau thì ngày nào cũng ở bên cạnh nhau cả mà, cô không thể phạm tội được. Còn nếu như nói đến nhân phẩm của cô thì tuy lúc trước ở Đại lục cô đã từng phụ anh, sau khi lấy hết số tiền mà anh tích góp thì cô liền bật vô âm tín, nhưng đó cũng là do bất đắc dĩ mới làm như vậy thôi. Ngay cả chuyện ở cùng Sáu đại ca, cô cũng kể hết cho anh nghe thì làm sao còn có chuyện gì mà cô không thể nói cho anh biết được cơ chứ?

Anh cảm thấy mình chẳng có lý do gì để nghi ngờ cô cả, nếu như ngay cả một chút lòng tin mà cũng không có thì làm sao mà sống được với nhau đây?

Anh đến phòng thí nghiệm trước, mang một số tế bào đi đông lạnh, sau đó ngồi nói chuyện với Stacy một lát rồi mới đi đến chỗ luật sư Lâm.

Anh đến văn phòng luật sư Lâm. Văn phòng chính được đặt tại trung tâm China Town, là một văn phòng luật sư được thành lập dưới sự hợp tác với một số luật sư nước ngoài. Văn phòng này trông có vẻ rất khang trang, không nhỏ bé, tách biệt như những văn phòng luật sư tư nhân người Trung Quốc lập.

Luật sư Lâm vừa mới tiễn một vị khách, nhìn thấy Tiểu Thiên ông liền vội cười và mời anh ngồi.

Hai người hỏi thăm qua loa vài câu, luật sư Lâm nói: “Anh Thiên này, chúng ta hãy đi vào vấn đề chính nhé. Anh quen với cô Judy được bao lâu rồi?”

Ngô Tiểu Thiên cười và nói: “Ông Lâm, chúng ta hãy nói đúng chuyện cần nói đi. Còn đó là chuyện riêng tư giữa tôi và Judy mà”.

Luật sư Lâm nói: “Câu hỏi của tôi có liên quan đến mức độ đáng tin cậy về chuyện để anh can dự vào chuyện này, tôi cần phải biết chắc là anh có mối quan hệ mật thiết với Judy thì mới có thể nói đến những chuyện có liên quan khác được chứ. Vì thế hy vọng anh sẽ trả lời hết những câu hỏi mà tôi đưa ra. Mong anh hiểu cho công việc của tôi”.

Ngô Tiểu Thiên nói: “Đã được hơn năm năm rồi”.

Luật sư Lâm nói: “Nhưng theo tôi được biết thì Judy mới đến Mỹ được hơn ba năm thôi mà”.

Ngô Tiểu Thiên nói: “Chúng tôi đã quen nhau khi còn ở Đại lục”

Luật sư Lâm hỏi: “Lúc ấy hai người đã sống chung với nhau chưa?”

Ngô Tiểu Thiên do dự một chút rồi gật đầu.

Luật sư Lâm nói: “Nếu nói như thế thì khi ở Đại lục, ngoài anh ra Judy không có người đàn ông nào khác chứ?”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Tôi nghĩ là như thế. Từ khi chúng tôi quen nhau thì hầu như hình bóng không rời, trước đó cô ấy cũng chưa từng quen ai cả”.

Luật sư Lâm nói: “Vậy thì thật là kỳ lạ! Thân chủ của tôi lại nói rằng Judy đã từng có một khoảng thời gian yêu đương mật thiết với ông ấy”.

Ngô Tiểu Thiên lớn tiếng nói: “Ông ta nói bừa rồi! Đó là chuyện không thể nào có được! Thân chủ của ông là ai? Tôi muốn đối chất với ông ta!”

Luật sư Lâm nói: “Anh Thiên, xin anh hãy bình tĩnh, trước khi chưa làm rõ được sự việc, tôi không thể tin vào lời nói của bất cứ ai hết, còn chuyện này nữa, anh Thiên đến Mỹ khi nào thế?”

Ngô Tiểu Thiên trả lời: “Một năm trước. Tôi đến Mỹ để học sau tiến sĩ”.

Luật sư Lâm nói: “Nói như thế có nghĩa là anh và Judy đã có một khoảng thời gian hơn hai năm không gặp nhau, anh thì ở Đại lục còn cô ấy thì ở Mỹ một mình phải không?”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Đúng vậy. Nhưng đó có thể nói lên được điều gì chứ?”

Luật sư Lâm gật đầu nói: “Thế thì đúng rồi. Chính trong cái khoảng thời gian hai năm ấy, nói một cách chính xác thì lúc mà Judy mới đến Mỹ không

bao lâu, cô ấy đã lén lút qua lại với thân chủ của tôi. Cô ấy đã từng làm thuê cho nhà hàng của thân chủ tôi, không biết là anh Thiên có biết chuyện này không?”.

Trong phút chốc Ngô Tiểu Thiên cúi đầu, trong lòng anh dường như có đám mây đen kéo qua. Anh đã biết thân chủ của luật sư Lâm là ai rồi. Không thể nào ngờ cái người được gọi là Sáu đại ca ấy cuối cùng cũng đã đến gây rối. Nếu như những lời trước đây Thu Địch đã nói với anh là sự thật thì cái gã vô lại ấy không phải dễ chơi đâu.

Anh nói: “Đúng vậy, Judy đã từng nói với tôi là lúc cô ấy mới sang Los Angeles, vì nghĩ đến gánh nặng học phí sau này nên đã làm thu ngân bán thời gian ở chỗ nhà hàng của thân chủ ông, thế nhưng cô ấy làm ở đấy hoàn toàn chỉ là vì muốn kiếm thêm tiền mà thôi, tuyệt đối không có mối quan hệ dây dưa nào với thân chủ của ông cả thì làm sao mà có chuyện yêu đương gì ở đây chứ. Cô ấy vốn không phải là loại người dễ dàng kết thân với người khác một cách tùy tiện như vậy đâu”.

Luật sư Lâm cười nói: “Tôi không có hứng thú gì về chuyện nhân cách của cô Judy cả. Tôi chỉ chú trọng vào sự thật mà thôi. Chắc có lẽ là anh Thiên không biết là khi cô Judy xin làm thẻ xanh thì chính thân chủ tôi đã dắt cô ấy đến gặp tôi và sau đó tôi đã giới thiệu cô ấy đến chỗ một người bạn chuyên lo các vấn đề về thủ tục di dân. Anh biết không, thân chủ tôi là một người rất có địa vị, rất nhiệt tình với người khác, ông ấy có mối quan hệ rộng rãi và được sự tôn trọng đặc biệt của các giới ở khắp nơi. Ông ấy không thể nào chỉ vì một cô gái mà lại phải ngụy tạo ra những lời dối trá như thế. Hy vọng là hai người có thể cố gắng để hợp tác với ông ấy”.

Ngô Tiểu Thiên cười lạnh lùng đáp: “Không phải ông đã nói là không có hứng với chuyện nhân cách của Judy như thế nào mà? Có phải ông đang nói đến cái người có tên là anh Sáu phải không? Tôi chẳng việc gì phải hợp tác với ông ta cả. Hơn nữa tôi sẽ không tin bất cứ lời nào của ông ta đâu!”.

Luật sư Lâm cười và nói: “Cái biệt danh anh Sáu chẳng qua chỉ là cách xưng hô của những người trong giới gọi ông ấy mà thôi. Trong văn bản vụ án tên ông ấy là Cát Kiến Hòa, sở dĩ chúng tôi muốn cô Judy giúp đỡ là vì

ông Cát hiện giờ đang dính dáng đến một vụ án hình sự, phía cảnh sát đã tố cáo ông ta tội giết người và đang tiến hành điều tra, nhưng ông ấy khẳng định là đã bị oan trong vụ này. Ông Cát có đủ chứng cứ để chứng minh điều ấy và cô Judy chính là một nhân chứng hết sức quan trọng. Cho nên ông ấy mong cô Judy hãy nể tình mối quan hệ trước đây của họ, nể tình ông đã nhiệt tình giúp đỡ cô mà hãy ra làm nhân chứng cho ông để kể toàn bộ sự việc cho phía cảnh sát biết.

88. chứng cứ giả

Ngô Tiểu Thiên vừa nghe những lời ấy liền nổi giận đùng đùng nói một cách phẫn nộ: “Ông Lâm này, ông hãy nói với cái ông Cát gì đó hãy lo mà tìm người khác đi! Cho dù ông ta có là nghi phạm giết người hay là người trong sạch gì đi chăng nữa thì tôi cũng không để Judy có bất kỳ mối quan hệ qua lại nào với ông ta đâu. Tốt hơn là ông ta hãy bỏ cái ý định ấy đi”.

Luật sư Lâm cười, khuyên Ngô Tiểu Thiên hãy bình tĩnh lại rồi nói: “Nếu như đến lúc ông Cát bị tố cáo tội mưu sát thì việc cô ấy muốn hay không muốn ra tòa làm nhân chứng thì anh và cả cô ấy đều không thể quyết định được, mà cô ấy buộc phải tuân theo pháp luật mà thôi. Tôi chẳng qua chỉ mong cô ấy nói ra sự thật mà thôi. Vì thế cho nên anh Thiên à, tốt nhất là anh hãy xác định rõ lại toàn bộ sự việc này đi, đừng vội nói những lời từ chối như thế, không thể làm việc mà chỉ dựa vào tình cảm như thế được. Hơn nữa sự việc không có phức tạp như anh nghĩ đâu. Sự thật nếu để cho Judy ra làm chứng thì cũng nhằm chứng minh cho sự trong sạch của cô ấy mà thôi. Vì đây là vụ án mạng đã xảy ra trong khoảng thời gian Judy còn làm ở nhà hàng của ông Cát, hơn nữa người bị hại lại là nhân viên của nhà hàng. Những thứ mà tôi đã nói đều có ghi trong biên bản vụ án hết rồi đấy!”.

Ngô Tiểu Thiên nghe những lời nói ấy của luật sư Lâm, hình như là Trần Thu Địch cũng có liên quan đến vụ án này, trong lòng anh cảm thấy nặng nề làm sao. Anh bình tâm lại và nghĩ, cảm thấy với tính cách và phẩm chất của Thu Địch thì cô ấy không thể nào can dự đến ba cái chuyện giết người này cả, ngoài mặt cô có vẻ rất lạnh lợi và đanh đá nhưng thật ra trong lòng

rất hiền lành và mềm yếu, vì thế không lý nào cô tự chủ động dính dáng vào vụ án giết người này được.

Khả năng lớn nhất bây giờ là cái ông Cát Kiến Hòa ấy muốn lợi dụng mối quan hệ làm việc giữa cô và hẳn lúc trước để buộc cô phải giúp đỡ. Điều làm cho anh lo lắng chính là với loại người như Cát Kiến Hòa thì không chuyện gì mà không làm được cả, nếu như cứ tránh mặt hẳn như thế thì cũng không hẳn là cách hay, không chừng hẳn còn vu oan cho Thu Địch nữa thì sao.

Anh chẳng hề nghi ngờ những chuyện trước đây Thu Địch đã nói với anh, cô không thể có bất cứ mối quan hệ bất chính gì với Cát Kiến Hòa hết. Vấn đề là ở chỗ liệu lúc đó cô có nhận ra bộ mặt thật của Cát Kiến Hòa hay không mà vô tình lại dính vào vụ án này. Việc chủ yếu bây giờ là phải làm rõ nguồn gốc về vụ án của Cát Kiến Hòa và xem xem Cát Kiến Hòa có đúng thật là nghi phạm hay không.

Thế nên anh nói với luật sư Lâm: “Ông Lâm à, này giờ ông nói đến rất nhiều thứ nhưng vẫn chưa thấy nhắc đến vấn đề chính”.

Luật sư Lâm nói: “Chuyện là thế này. Ba năm trước, lúc cô Judy mới đến Los Angeles, có làm thu ngân cho nhà hàng của Cát Kiến Hòa. Vì buổi sáng cô ấy phải đi học nên thường làm việc vào buổi tối, lúc đầu khi mới đến Mỹ cô ấy đâu có chịu nổi những khó khăn khổ cực vì thế nên ông Cát đã giúp cô ấy rất nhiều, chăm lo cho cô từ phương diện công việc đến cuộc sống.

Ngô Tiểu Thiên cười lạnh lùng rồi nói: “Những điều ấy tôi có biết, cũng đâu phải giúp không, hẳn có dụng ý mà. Ông hãy nói cho tôi biết vụ án này đã xảy ra như thế nào đi”.

Luật sư Lâm nói tiếp: “Mỗi buổi tối hầu như chỉ có Judy là người cuối cùng rời khỏi nhà hàng, vì cô ấy là người quản lý tiền nên sau khi nhà hàng đóng cửa thì cô ấy phải ở lại để kiểm tra toàn bộ số tiền đã thu được trong buổi tối, sau đó còn phải đối chiếu sổ sách với ông chủ nữa. Lúc đó cô ấy vẫn chưa mua xe, đi về đều bằng xe buýt. Khi nào ông Cát về trễ thì ông ấy cũng đưa cô ấy về luôn. Theo như ông Cát nói thì chính vào khoảng thời

gian này đã nảy sinh tình cảm giữa cô Judy và ông ấy. Theo tôi nghĩ thì trong một khoảng thời gian dài như thế thì chuyện này cũng có thể xảy ra lắm chứ. Đây là Los Angeles mà, hơn nữa khi đó anh có ở bên cạnh cô ấy đâu”.

Ông ta nhận ra vẻ mặt đang tối sầm lại của Ngô Tiểu Thiên, liền cười và nói: “Ô, xin lỗi, tôi lại lạc đề rồi”.

Ngô Tiểu Thiên nói: “Judy không thể nào lại thích loại người như Cát Kiến Hào được! Cô ấy đã từng nói với tôi là Cát Kiến Hào rất ân cần và niềm nở với cô ấy, nhưng khi ấy do chỉ có một thân một mình cực khổ bên Mỹ nên cô rất cảm kích trước những ân huệ của ông ta thì khả năng có chút tình cảm thân thuộc với ông ta cũng không phải là không có. Tôi hiểu rất rõ con người của cô ấy, cô ấy tuyệt đối không thể là loại phụ nữ tùy tiện như thế đâu. Về sau khi được chính thức nhận vào làm việc tại công ty bảo hiểm thì dần dần cô ấy cũng thôi qua lại với ông ta”.

Luật sư Lâm cười nói: “Đó chẳng qua chỉ là lời nói một phía của Judy mà thôi. Ông Cát tuyệt đối không phải là loại người thô tục lỗ mãng như anh đã tưởng đâu, ông ấy hết sức phong độ, rất được phụ nữ yêu thích. Trên thực tế thì mối quan hệ giữa ông Cát và Judy còn kéo dài hơn một năm nữa sau khi cô ấy không còn làm việc cho nhà hàng. Điều đó cho thấy rõ mối quan hệ giữa hai người họ là không hề bình thường tí nào cả. Mặc cho anh có thừa nhận hay không thì cũng vậy thôi”.

Ngô Tiểu Thiên nói: “Đó là do Cát Kiến Hào dựa vào ý muốn chủ quan mà làm thôi. Ông ta cứ theo đuổi Judy sát nút như thế thì đôi khi cô ấy cũng phải đáp lễ một tí chứ, nhưng cuối cùng khi ông ta muốn tiến xa hơn thì đã bị Judy kiên quyết cự tuyệt. Đó chẳng thể nào chứng minh Judy và ông ta có mối quan hệ thân mật nào cả. Tôi cũng hy vọng là ông đừng có bình luận gì thêm nữa về sự trong sạch của bạn gái tôi”.

Luật sư Lâm nói: “Nhưng vụ án này có liên quan đến mối quan hệ của hai người họ. Tôi rất hiểu cho tâm trạng không vui lúc này của anh. Hay chúng ta nói tiếp về chuyện này đi. Vào một buổi tối, lúc nhà hàng sắp sửa đóng cửa, bỗng nhiên trời lại đổ mưa rất lớn, đó là một hiện tượng hiếm

thấy ở Los Angeles, những ngày trời nắng trong xanh ở Los Angeles nhiều như là những gương mặt rạng rỡ nụ cười của các thiếu nữ ở đây vậy, còn những ngày mưa thì còn ít hơn những ngày phép được quy định trong luật pháp Liên bang nữa. Vào ngày đó Judy và một cô gái khác tên là Kaly đều không có xe riêng, họ cùng nhau ở lại nhà hàng chờ mưa tạnh rồi mới đón chuyển xe bus cuối cùng để về nhà”.

Ngô Tiểu Thiên nghe đến đây sợ sẽ sót mất chi tiết liền hỏi: “Lúc đó Cát Kiến Hào đang ở đâu chứ?”

Luật sư Lâm nói: “Lúc đó ông ấy đã ra ngoài từ lâu rồi, sau đó quay về tính sổ thì mới thấy hai cô ấy vẫn chưa về, mà chuyển xe bus cuối thì cũng đã chạy từ lâu nên ông liền chở hai cô về nhà dùm”.

Ngô Tiểu Thiên liền hỏi: “Cả hai cô ấy cùng ở một chỗ chứ?”

Luật sư Lâm nói: “Nếu họ cùng ở một chỗ thì ông Cát đã chẳng có chuyện gì rồi”

Ngô Tiểu Thiên nói: “Thế cái ông Cát ấy đưa ai về nhà trước?”

Luật sư Lâm nói: “Vấn đề là ở chỗ này đấy! Chính vào buổi tối hôm đó Kaly đã mất tích. Phía cảnh sát đã từng coi ông Cát là nghi can số một trong vụ án này nhưng sau đó do không có tằm tích gì của Kaly nên vụ án đã bị đình lại. Sẵn tiện tôi nói luôn, nghe nói là cô Kaly ấy cuối tuần còn làm thêm cho một tiệm massage nữa”.

Ngô Tiểu Thiên hỏi: “Tiệm massage nào chứ?”

Luật sư Lâm cười nói: “Hình như tôi nói hơi nhiều thì phải. Cho mãi đến tuần trước, có người thấy trong một lùm cây trên núi có thi thể của một cô gái, phía cảnh sát sau khi tiến hành xác nhận thì đã khẳng định đó chính là Kaly, cô ấy đã bị giết. Vì thế nên hồ sơ vụ án có liên quan đến ông Cát lại được lập lại, phía cảnh sát đã bắt giam ông ấy, nghi ngờ ông ấy có động cơ giết người và đang chuẩn bị tiến hành truy tố”.

Ngô Tiểu Thiên sốt ruột nói: “Ông vẫn chưa trả lời tôi đấy, rốt cuộc thì ông Cát đưa ai về nhà trước?”

Luật sư Lâm nói: “Trong bản khẩu cung của ông Cát có nói là ông ấy đã đưa Kaly về nhà trước rồi mới đưa Judy về sau. Ông Cát còn nói thêm là...

nhưng anh nghe xong thì dừng cảm thấy lạ nhé, tối hôm đó ông Cát đã qua đêm ở chỗ của Judy”.

89. lo sợ

Ngô Tiểu Thiên vừa nghe thấy những lời ấy, đầu anh lập tức như quay mòng mòng, anh cố gắng kìm nén lại cảm xúc của bản thân, run giọng hỏi: “VẬY PHÍA CẢNH SÁT ĐÃ CÓ PHÁN QUYẾT NHƯ THẾ NÀO?”

Luật sư Lâm nói: “Phía cảnh sát thì cho rằng ông Cát chính là nghi phạm lớn nhất, vì dựa theo sự điều tra của phía cảnh sát đối với các nhân viên khác ở nhà hàng sau khi Kaly mất tích đã chứng minh rằng ông Cát vốn đã có mối quan hệ trai gái với Kaly từ lâu rồi, nhiều lúc ông Cát cũng hay lái xe đưa Kaly về nhà nữa. Nên phía cảnh sát đã suy đoán là tối hôm ấy ông Cát đã đưa Judy về nhà trước rồi mới một mình đưa Kaly đi. Còn về chuyện ông ấy có thật sự đưa cô ấy về không thì chẳng ai biết cả. Tất nhiên những điều này cũng là lời nói từ một phía mà thôi”.

Ngô Tiểu Thiên nghe nói Cát Kiến Hào có mối quan hệ trai gái với Kaly, trong lòng không chịu nổi liền nghĩ ngay đến Thu Địch, dường như có một nhát dao đâm vào tim anh đau xé. Nhưng anh đã bình tĩnh lại và tự nhủ Trần Thu Địch tuyệt đối không phải là loại người như thế.

Anh hỏi một cách hết sức chú ý: “Sau khi Kaly mất tích thì phía cảnh sát đã ghi lại lời làm chứng của Judy chưa?”

Luật sư Lâm cười và nói: “Có ghi lại rồi, cô ấy nói là đúng thật vào buổi tối hôm ấy ông Cát đã đưa Kaly về khu chung cư trước rồi sau đó mới cùng đến chỗ của cô ấy”.

Ngô Tiểu Thiên cảm thấy giận run lên, anh chăm chú nhìn luật sư Lâm hỏi: “VẬY KHI ĐÓ CÔ ẤY CÓ THỪA NHẬN LÀ CÁT KIẾN HÀO ĐÃ QUÁ ĐÊM Ở CHỖ CÔ ẤY KHÔNG?”

Luật sư Lâm cười, ông ta như trút được gánh nặng, buông người dựa vào chiếc ghế da rồi chậm chậm nói: “Anh Thiên à, tôi rất hiểu tâm trạng của anh, nhưng tôi không thể không nói cho anh biết rằng cô ấy đã thừa nhận chuyện ấy đấy”.

Lời nói của luật sư Lâm làm cho Ngô Tiểu Thiên như chết lặng cả người, anh nhìn luật sư Lâm mà chẳng nói nên lời.

Luật sư Lâm ngừng một lát rồi nói tiếp: “Đến lúc ông Cát bị đưa ra thẩm tra thì tòa sẽ cho gọi cô Judy ra làm chứng, đến lúc đó thì cô ấy chỉ cần lập lại một lần nữa những gì mà trước đây cô ấy đã từng khai là được. Nhưng nếu như cô ấy thay đổi lời khai thì rất có khả năng sẽ phạm vào tội ngụy tạo bằng chứng giả, điều đó đều bất lợi cho cả hai bên. Bản thân tôi là luật sư biện hộ cho ông Cát, đương nhiên tôi không hy vọng sẽ có kết quả như vậy. Cho nên tốt nhất là anh hãy khuyên cô ấy hợp tác với chúng tôi”.

Ngô Tiểu Thiên cũng chẳng biết rốt cuộc anh đã rời khỏi văn phòng của luật sư Lâm như thế nào nữa, anh loạng choạng lái xe về nhà, vừa về đến nhà là liền chộp ngay lấy điện thoại để gọi đến nhà Trần Thu Địch. Điện thoại reo một hồi thì anh mới sực nhớ bây giờ đang là nửa đêm ở Đài Bắc.

Anh liền lên mạng gửi cho Trần Thu Địch một bức thư thật dài và mang đầy tâm trạng kích động, sau đó anh khui một lon bia ra uống với tâm trạng không yên.

Giờ đây anh phải đối mặt với hai khả năng có liên quan đến Trần Thu Địch: một khả năng là, nếu như lời khai của Trần Thu Địch là sự thật thì điều đó có nghĩa cô ấy đã có mối quan hệ thân mật với Cát Kiến Hào, và toàn bộ những lời trước đây cô nói với anh là cô chỉ có mối quan hệ hết sức bình thường với Sáu đại ca chỉ là những lời dối trá mà thôi; vẫn còn một khả năng khác nếu như những lời khai của cô là bịa đặt thì điều đó cho thấy không những trước đây cô đã từng có mối quan hệ không bình thường với Cát Kiến Hào để chịu làm chứng giả cho ông ta, hơn thế nữa cô ấy còn đối mặt với chuyện sẽ bị truy tố vì tội làm chứng giả nữa chứ.

Cả hai khả năng ấy, anh đều không thể nào chấp nhận được. Anh nghĩ chẳng lẽ anh lại khờ khạo đến mức này sao, đến nỗi trong chuyện yêu đương tình cảm lại mắc hết sai lầm này đến sai lầm khác như vậy sao? Anh không ngừng nốc rượu, trong lòng từng cơn ớn lạnh, ngay cả mắt cũng như nhòe hửn đi.

Anh cũng chẳng biết anh đã ngủ quên lúc nào nữa, chỉ cảm thấy như anh đang lạc vào một thế giới hoàn toàn hư ảo. Ở nơi ấy, anh thấy rất nhiều người quen, nhưng đều vụt qua mắt, chân tay của anh không còn nghe theo sự điều khiển của anh nữa, sau đó đột nhiên có một luồng ánh sáng chói loà rọi thẳng vào trái tim anh và anh nhìn thấy trái tim anh đang ướm đẫm máu, anh ra sức gào thét nhưng lại chẳng nghe thấy tiếng nói của chính mình.

90. trong sạch

Lúc ấy, một hồi chuông điện thoại thành linh reo, anh mở to mắt, toàn thân ướm đẫm mồ hôi lạnh, chưa kịp định thần lại thì tay đã vội chụp ngay lấy ống nghe rồi.

Đó là điện thoại Thu Địch gọi đến, Ngô Tiểu Thiên vừa nghe tiếng cô thì tim như nhảy khỏi lồng ngực, liền vội vã hỏi: “Thu Địch à, em không sao chứ hả?”

Thu Địch nói: “Em vẫn khỏe mà, em vừa nhận được mail của anh, đã xảy ra chuyện gì vậy anh, thấy anh viết có vẻ giận dữ lắm. Em biết là anh đang rất nhớ em, nhưng anh cũng không nên tỏ ra bất mãn như thế chứ. Em đã nói với anh rồi mà, em và cái ông Cát Kiến Hòa ấy chẳng hề nảy sinh bất kì mối quan hệ nào hết. Em thề có trời đấy! Còn tin hay không thì tùy anh thôi”.

Ngô Tiểu Thiên nói: “Anh chỉ muốn hỏi em một câu thôi Thu Địch à, lần trước trong bản ghi lời khai của phía cảnh sát thì những lời em nói có phải là sự thật không?”

Trần Thu Địch do dự một lát rồi nói: “Sau này em sẽ không thèm để ý đến họ nữa, Tiểu Thiên, anh không tin em thật sao? Anh cho rằng em sẽ làm những chuyện như thế sao?”

Ngô Tiểu Thiên giữ chặt ống nghe lớn tiếng nói: “Anh chỉ muốn em nói cho anh biết là những lời em nói có phải là sự thật không thôi? Em có biết là anh đang muốn điên lên không”.

Trần Thu Địch ngấn người ra một lát rồi bật khóc thút thít: “Tiểu Thiên à, em xin lỗi anh. Những lời khai của em không đúng sự thật đâu. Nhưng lúc đó em buộc phải nói như thế thôi, nếu không thì em sẽ có kết cục y như

Kaly vậy. Anh nên biết là không việc gì mà Cát Kiến Hào không làm được cả. Em vốn chẳng có chuyện gì mờ ám với ông ta cả đâu”.

Ngô Tiểu Thiên nghe những lời ấy thì những ức chế trong lòng cũng dần dần vơi bớt. Anh nhận thấy, thực chất trong thâm tâm anh vẫn mong Trần Thu Địch sẽ thừa nhận là cô đã làm chứng giả, anh không thể nào chịu nổi cú sốc nếu khả năng thứ nhất là đúng. Anh buông người ngồi xuống sofa, lấy tay quạt mồ hôi. Nhưng ngay lập tức anh lại cảm thấy kinh hoàng bởi chính tiềm thức của anh. Điều đó cũng có nghĩa là thà anh để cho Trần Thu Địch mắc phải tội làm chứng giả còn hơn là nghe Trần Thu Địch nói cô và Cát Kiến Hào có bất kì mối quan hệ thân mật nào.

Anh nhoen cười rồi nói: “Thu Địch à, có lẽ là do quá yêu em nên anh không muốn có bất kì một vết nhơ nào trên người em cả, cho dù là em đang lừa dối anh cũng được. Em hãy hứa với anh là sẽ mau mau quay về đi, cho dù sau này em có như thế nào đi chăng nữa thì anh vẫn sẽ luôn luôn ở bên cạnh em mà!”.

Trần Thu Địch nói: “Tiểu Thiên, có phải ý anh là chỉ cần em nói đúng sự thật thôi chứ anh không cần biết trong tương lai số phận của em sẽ như thế nào phải không?”.

Ngô Tiểu Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu như những điều em đã nói với anh là sự thật thì anh sẽ không bao giờ rời xa em đâu! Chẳng phải số phận của em cũng chính là số phận của anh sao?”.

Trần Thu Địch khóc và nói: “Tiểu Thiên ơi, anh hãy đợi em nhé, em sẽ mau chóng quay về bên anh mà, cho dù ở nơi chân trời góc bể nào thì em cũng chỉ muốn ở bên cạnh anh mà thôi”.

Ngô Tiểu Thiên nói: “Vậy thì anh sẽ gọi điện cho luật sư Lâm ngay bây giờ, nói cho ông ấy biết rằng những chứng cứ mà lúc trước em đã cung cấp đều không có thật nhé”!

Trần Thu Địch suy nghĩ một lát rồi nói: “Em cảm thấy là anh khoan hẵng nói chuyện này cho luật sư Lâm biết, vì em biết là ông ấy có mối quan hệ rất không bình thường với Sáu đại ca. Em sẽ tranh thủ quay về Los Angeles vào ngày kia, em cũng sẽ mang tro cốt của ba em về luôn”.

Ngô Tiểu Thiên nói: “Thu Địch này, có phải là anh đã quá ích kỷ không?”

Trần Thu Địch cười rồi nói: “Tiểu Thiên à, anh đừng có nghĩ quá nhiều như thế, anh hỏi giống trẻ con quá à. Trong chuyện tình cảm ai mà không ích kỷ hả anh?”.

Ngô Tiểu Thiên ngó người ra một hồi, Trần Thu Địch đã cúp máy mất rồi.

Ngô Tiểu Thiên suy nghĩ thật kỹ những lời nói của Trần Thu Địch, do dự một hồi lâu, nhưng anh thật sự chẳng thể nào chịu nổi những lời mà luật sư Lâm đã nói tại văn phòng của ông là Trần Thu Địch và Cát Kiến Hào có mối quan hệ lén lút thân mật, thế là anh không nhịn được liền gọi điện đến văn phòng làm việc của luật sư Lâm, nói cho luật sư Lâm biết là Trần Thu Địch không thừa nhận những lời làm chứng của cô ấy trước đây là sự thật.

Luật sư Lâm im lặng một lát rồi nói với giọng thật trầm trọng: “Anh Thiên, anh có khẳng định những lời nói của anh và Judy là quyết định cuối cùng không?”

Ngô Tiểu Thiên nói một cách quả đoán: “Ông cứ cho là như thế đi! Chúng tôi đã chuẩn bị là sẽ bị khởi tố vì tội làm chứng giả rồi”.

Luật sư Lâm cười và nói: “Anh Thiên, nhất định là anh đã cố thuyết phục Judy rồi phải không? Tôi biết là anh chẳng thể nào chấp nhận mối quan hệ giữa cô ấy và ông Cát trong khoảng thời gian đó mà”.

Ngô Tiểu Thiên cười một cách lạnh lùng rồi nói: “Mặc cho ông muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ, dù sao thì tôi cũng tin ở Judy”.

Luật sư Lâm nói: “Vậy thì tôi sẽ nói cho ông Cát biết chuyện này, ông ấy sẽ nhanh chóng có phản ứng thôi. Rất cảm ơn sự hỗ trợ của anh, tôi sẽ giữ nguyên thái độ đối với quyết định của hai người”

Sau khi Ngô Tiểu Thiên làm rõ chuyện của Trần Thu Địch thì trong lòng anh mới nhẹ nhõm được một chút, nhưng khi nghĩ đến viễn cảnh tối tăm mà Trần Thu Địch sắp phải đối mặt thì lòng anh lại rối lên như tơ vò. Anh nốc cạn hai lon bia rồi lại mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy Ngô Tiểu Thiên liếc nhìn đồng hồ thì đã hơn tám giờ tối rồi.

Lúc này anh thật sự mong muốn có một người cùng anh tâm sự.

Anh chợt nhớ ra Lưu Đông Khởi cũng là một luật sư, đối với những vụ án đại loại như vụ của Trần Thu Địch chắc anh ta có thể cho những lời khuyên có ích. Hơn nữa hôm trước Lưu Đông Khởi đã nhắc anh về chuyện làm thẻ xanh, anh đã có nghĩ đến và thấy cũng hợp lý lắm, sẵn tiện sẽ hỏi kỹ anh ấy về trình tự làm luôn.

Đúng là ở Mỹ nếu có được tấm thẻ xanh thì làm chuyện gì cũng sẽ tiện hơn rất nhiều. Máy cái khác thì không nói, nếu như có thẻ xanh thì lần này lúc ba của Trần Thu Địch mất anh đã có thể cùng cô về nhà rồi.

Thực ra mà nói, chỉ cần anh chính thức kết hôn với Trần Thu Địch thì chuyện làm thẻ xanh chẳng thành vấn đề gì cả, nhưng anh chẳng hề muốn dựa vào cô ấy mà được lợi trong chuyện này, hơn nữa lúc trước anh cũng không quan tâm về chuyện làm thẻ xanh cho lắm.

Anh thật sự mong muốn được kết hôn với Trần Thu Địch mà không hề có yêu cầu gì từ nơi cô hết. Anh chỉ muốn thông qua một nghi thức thật trịnh trọng, mang tình cảm của hai người chính thức hòa vào làm một mà thôi.

91. vụ tai nạn xe hơi

Vì thế nên anh đã gọi cho Lưu Đông Khởi.

Lưu Đông Khởi vừa nghe thấy tiếng anh liền vui mừng nói: “Chào người anh em, tôi đang muốn tìm người để tâm sự đây! Hôm nay lại vừa đúng là cuối tuần nữa, trong lòng cũng cảm thấy chán lắm, sao có muốn đi đâu đó để uống vài ly không?”

Ngô Tiểu Thiên cười và nói: “Trong lòng tôi cũng thấy chán chường lắm rồi, cậu rảnh không? Còn Hà Như đâu?”.

Lưu Đông Khởi nói: “Cô ấy đến bệnh viện với Bạch Quả rồi. Sao, đi đến chỗ hộp đêm lần trước anh đã đến nha?”.

Ngô Tiểu Thiên cười nói: “Ok, chúng ta cũng nhờ trò chuyện mới quen biết nhau mà! Còn nữa, sẵn tôi cũng có vài chuyện muốn nhờ cậu chỉ bảo đây”.

Lưu Đông Khởi ngấn người ra một tí, tự nhủ chắc là không phải chuyện về Hà Như đâu nhỉ? Thế là liền cười và nói: “Vậy tôi đến đón cậu nha?”

Ngô Tiểu Thiên cười: “Không cần đâu. Chắc là cậu lo là thế nào tôi cũng sẽ say phải không? Thôi để tôi tự lái xe đi được rồi, cũng đâu đến nỗi là lần nào tôi cũng sẽ say đâu? Ok, vậy chút nữa gặp nha”.

Ngô Tiểu Thiên đang tính đi thì đột nhiên ngoài trời lại đổ mưa nhỏ, anh liền quay về phòng lôi chiếc áo khoác liền nón màu trắng ra mặc.

Lúc đang cài khuy áo thì anh mới phát hiện là đã rơi mất một chiếc nút rồi. Trong phút chốc anh nhớ ra rằng chiếc áo này anh đã mặc được hơn mười năm rồi, đó là khi anh đang học đại học, cũng vào một ngày mưa nhỏ như hôm nay, anh và Hà Như hiếm khi có dịp đi dạo các cửa hàng và Hà Như đã mua nó để tặng cho anh. Chiếc áo ấy tuy cũng rất cũ rồi, hơn nữa khi đi làm anh cũng đã có thể tự mua được những chiếc áo hàng hiệu ở những cửa hiệu lớn, nhưng anh vẫn chẳng nỡ lòng nào mà bỏ đi chiếc áo ấy.

Sau khi lên xe, anh cởi áo ra và bỏ ở phía ghế sau.

Lúc đó mưa cũng dần dần rơi nặng hạt hơn, tầm nhìn trên đường cũng ngày càng tệ hơn, xe cộ lại đông đúc nữa chứ, anh bật đèn pha lên, trên đường toàn là tiếng còi xe nghe điếc cả tai, làm cho anh bức kinh khủng, mọi người thì dường như đang trách móc cái cơn mưa quái đản hiếm thấy này, làm hỏng hết cả niềm vui cuối tuần của họ. Anh thấy dòng xe trên đường có vẻ ngày càng kẹt cứng hơn, thế là anh bèn quẹo sang đi theo hướng đường cao tốc số mười.

Trên đường cao tốc đã hơi ngập nước rồi, anh nhấn mạnh ga, chạy băng băng qua những dòng nước làm cho từng hàng nước bắn tung toé cả lên, trong lòng anh từ đó cũng dâng niềm khoái cảm được nô đùa phá phách hết như trẻ con vậy.

Anh nghĩ, phải chi lúc này bên cạnh anh là Trần Thu Địch thì hay biết mấy, nhất định là cô ấy sẽ phá lên cười cho mà xem.

Nhưng vừa nghĩ đến Trần Thu Địch, tự nhiên trong lòng anh lại cảm thấy phiền muộn. Thế là anh mở đĩa nhạc của La Đại Hữu lên nghe, trong máy

phát ra tiếng hát có tiết tấu thật nhanh, đó chính là ca khúc “Hình bóng em” trong bộ phim “Câu chuyện A Lang” do Châu Nhuận Phát và Trương Nghệ Gia thủ vai.

Đó là một bài hát cũ rích rồi, Ngô Tiểu Thiên vẫn còn nhớ chính Trần Thu Địch là người đã bỏ cái đĩa ấy vào xe anh. Đã rất lâu rồi, từ nhiều năm trước, anh cũng đã từng xem bộ phim ấy cùng với Hà Như, trong ấn tượng anh vẫn còn nhớ nhân vật chính A Lang gà trống nuôi con, mặc dù hết sức cực nhọc và khó khăn nhưng cuộc sống của họ lúc nào cũng rộn rã tiếng cười, sau đó Trương Nghệ Gia thủ vai người vợ trước của A Lang quay trở về muốn mang con đi, cuối cùng thì A Lang đã chết trong một cuộc rượt đuổi trên đường.

Anh còn nhớ khi vừa xem phim xong anh đã hỏi cảm giác của Hà Như như thế nào và Hà Như đã nói là theo cô ấy thì phần kết thúc có phần không được thực tế cho lắm, cứ y như là bi kịch thì phải xuất hiện bi kịch vậy.

Anh nói: “Nếu anh là A Lang thì anh cũng sẽ làm như thế”

Hà Như lại nói: “Con của họ phải được sống hạnh phúc hơn chứ!”

Lúc đó anh lại nghe vang lên giọng ca đầy truyền cảm của La Đại Hữu vang lên:

“... Khúc hát bi thương ấy thường làm tôi tỉnh giấc giữa đêm khuya,

Kể lại một chút gì đó những mẩu chuyện buồn khi xưa.

Bóng hình ấy lảng lạng ra đi như chẳng buồn ngoảnh lại,

Gió đã hong khô những giọt nước mắt buồn thương...”

Ngô Tiểu Thiên cảm thấy lời bài hát sao mà quá đau thương, nghe xong chỉ làm người ta dường như không thể thở nổi.

Đang lúc anh định thay đĩa sang một bài hát tiếng Anh thì đột nhiên qua kiếng chiếu hậu ở bên trái anh thấy một chiếc xe tải lớn đang chiếu đèn pha chói loà cả mắt, đang ép sát phía sau xe anh. Bên phải anh lại là một bức tường xi măng dày và chắc, biết là không thể nào quẹo sang bên phải được

nên anh vội vàng nhấn kèn nhắc nhở chiếc xe tải ở phía sau hãy rẽ sang hướng khác.

Chiếc xe tải ấy chẳng thèm để ý đến tín hiệu cảnh báo của anh, cứ tiếp tục đụng vào phía sau xe anh. Ngô Tiểu Thiên chợt nhận ra là đang xảy ra chuyện gì rồi, rõ ràng là tài xế của chiếc xe tải ấy đang cố ý đụng anh!

Anh nhấn mạnh ga, chạy vọt về phía trước để thoát khỏi sự tấn công của chiếc xe tải ấy. Nhưng trời tối quá, anh hét lên một tiếng kinh hoàng, sau đó thì chỉ kịp nghe một tiếng rầm, xe anh liền lao mạnh vào bức tường xi măng.

Hai tay anh rời khỏi bánh lái, quơ quào về phía trước một lúc, tiếp đó là một tia sáng vàng rực chói lòa cả mắt. Trong khoảnh khắc anh chợt nhớ lại khi anh mới đến Los Angeles, Hà Như đã tặng anh một bó hoa anh túc màu vàng cam rực rỡ và đó cũng chính là thứ màu sắc sáng đẹp chói lòa này đây.

Và thế là anh cảm thấy vui sướng làm sao, anh không kiềm được cố hết sức để cười, rồi sau đó thì anh chẳng còn hay biết gì nữa cả.

92. nguy hiểm

Đến mãi sáng ngày hôm sau Lưu Đông Khởi mới hay tin Ngô Tiểu Thiên xảy ra tai nạn xe hơi.

Tối hôm đó anh đã ở hộp đêm để chờ Tiểu Thiên mãi nhưng chẳng thấy bóng dáng anh ta đâu cả, anh đã gọi đến nhà Tiểu Thiên hai lần nhưng lại chẳng có ai bắt máy. Anh cứ thế ngồi đợi đến tận mười một giờ ba mươi mới về. Lúc ấy, anh bắt đầu thấy bồn chồn, bất an. Tiếp xúc với Ngô Tiểu Thiên nhiều lần rồi nên anh tin chắc Ngô Tiểu Thiên tuyệt đối chẳng phải là loại người không giữ chữ tín, trừ phi lúc đó anh ấy xảy ra chuyện gì mà thôi. Dù có chuyện gì nữa thì Ngô Tiểu Thiên cũng sẽ gọi vào máy di động để báo cho anh nghe mà.

Vì thế trên đường lái xe về nhà, anh như linh cảm thấy điều gì đó không may về sự thất hẹn đột ngột như thế này của Ngô Tiểu Thiên, nhưng anh chẳng thể nào ngờ là Ngô Tiểu Thiên sẽ xảy ra tai nạn xe hơi. Sau đó anh còn tạt ngang qua nhà của Tiểu Thiên nữa, nhưng thấy trong nhà tối thui

nên anh đoán là anh ấy không có ở nhà. Về đến nhà anh có gọi điện thoại đến phòng thí nghiệm của Ngô Tiểu Thiên, nhưng kết quả vẫn là chẳng có ai hết.

Thế là cả đêm ấy anh cứ chập chờn ngủ, cứ mong là sẽ thành linh nhận được điện thoại từ Ngô Tiểu Thiên gọi đến cho dù là anh ấy đang ở đâu cũng được.

Sáng sớm hôm sau, ngay khi vừa mới thức dậy Lưu Đông Khởi liền gọi điện đến nhà Ngô Tiểu Thiên nhưng không có ai bắt máy cả, anh cứ nghiền ngẫm mãi mà chẳng hiểu ra làm sao hết. Thế là anh vừa hâm nóng ly sữa vừa thờ ơ bật ti vi lên xem.

Lúc ấy đài truyền hình công cộng Los Angeles đang phát phần tin tức buổi sáng, rồi đột nhiên ti vi xuất hiện một hình ảnh làm anh giật nảy người: có một chiếc xe cũ màu trắng mà anh thấy rất quen bị đụng tan nát, đang nằm chổng gọng trên mặt nước phía làn xe chạy nhanh trên đường cao tốc, trên thân xe vẫn còn vương lại một ít máu chưa bị nước mưa xóa đi. Do máy quay đã quay trong bóng tối nên anh chẳng cách nào thấy rõ được hiệu xe và tình trạng bên trong của xe như thế nào. Phóng viên đã giải thích, căn cứ theo lời nói của những người chứng kiến thì chiếc xe gặp nạn đã bị một chiếc xe tải lớn đụng phải, sau khi tai nạn xảy ra thì chiếc xe tải ấy đã vội vàng rời khỏi hiện trường, hiện tại cảnh sát đang tiến hành truy bắt.

Chủ chiếc xe gặp nạn là một thanh niên độ khoảng ba mươi tuổi người gốc châu Á, bị thương rất nặng, hiện giờ đã được đưa đi cấp cứu tại bệnh viện C.

Lưu Đông Khởi bỗng giật mình nghĩ ngay đến Ngô Tiểu Thiên, nhưng trong lòng anh vẫn hy vọng là Tiểu Thiên sẽ may mắn. Anh nhìn thật rõ cái bệnh viện C mà bản tin vừa đề cập đến, đó cũng chính là bệnh viện mà Bạch Quả sẽ làm phẫu thuật. Anh vội tắt ti vi, vội vội vàng vàng chạy ngay đến bệnh viện.

Anh hết sức lo lắng, nếu đó là Tiểu Thiên thật thì anh cũng có một phần trách nhiệm trong chuyện này, chí ít thì tận đáy lòng anh cũng cảm thấy cần

rút vì anh là người đã rủ Ngô Tiểu Thiên đi uống bia.

Hơn nữa hiện giờ ba của Trần Thu Địch lại đang trong tình trạng nguy hiểm, nếu như Ngô Tiểu Thiên có mệnh hệ nào thì những chuyện mà Trần Thu Địch phải gánh chịu thật là kinh khủng. Còn Hà Như nữa, nếu Hà Như biết chuyện thì anh phải ăn nói với cô như thế nào đây?

Anh biết tuy Hà Như và Ngô Tiểu Thiên đã chẳng còn bất cứ mối quan hệ tình cảm nào nữa, nhưng trong lòng cô vẫn còn rất quan tâm đến anh ấy. Nhiều lúc nghĩ, chính Ngô Tiểu Thiên mới lại là người không may, sự nghiệp trong nước đã gặp quá nhiều khó khăn, đến Mỹ hơn cả năm trời thì công việc và cuộc sống mới có được chút khởi sắc nay lại đụng phải chuyện này. Còn nữa nếu như chẳng may anh ấy gặp gì bất trắc thì người mẹ ở quê nhà Triết Nam, người đã cực khổ nuôi anh ấy khôn lớn sẽ ra sao.

Nghĩ đến đây mắt Lưu Đông Khởi như nhòe cả đi.

Anh chạy vội đến phòng cấp cứu của bệnh viện C, dò xem có tên của Ngô Tiểu Thiên hay không. Anh bàng hoàng khi biết người bị đụng xe đúng là Ngô Tiểu Thiên!

Lưu Đông Khởi bỗng chốc vô cùng kinh hãi. Anh vội vàng chạy ngay đến phòng cấp cứu, y tá nói với anh là người bị thương vẫn còn đang trong tình trạng rất nguy hiểm nên không cho anh vào phòng bệnh, anh chỉ còn cách đứng ở ngoài mà nhìn Ngô Tiểu Thiên qua tấm rèm cửa mà thôi.

Trên người Ngô Tiểu Thiên gắn đầy các loại ống, nửa mặt phía trên thì quấn đầy bông băng, sắc mặt thì trắng bệch, mắt nhắm nghiền và đang được truyền máu. Lưu Đông Khởi hỏi thăm một vị bác sĩ về tình trạng hiện giờ của Ngô Tiểu Thiên thì bác sĩ cho anh biết tối qua khi xe cứu thương đưa anh ấy đến bệnh viện thì anh ấy đã bất tỉnh, mất rất nhiều máu, khoảng gần 2.000cc máu, từ phần mặt phía bên phải đến phía trên đầu bị một vết thương rất sâu, phải khâu đến mười mấy mũi.

Lưu Đông Khởi vội hỏi ngay là tính mạng của Ngô Tiểu Thiên liệu có bị đe dọa hay không. Bác sĩ nói: “Dựa theo các chẩn đoán và tình trạng phẫu thuật thì cho đến hiện giờ chúng tôi vẫn chưa thể khẳng định là anh ấy đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm hay chưa. Hơn nữa cái mà chúng tôi lo lắng

bây giờ là tình trạng tổn thương phần não. Tình hình cho thấy cũng chẳng mấy khả quan. Hiện giờ anh ấy phải đối mặt với mọi khả năng có thể xảy ra, bao gồm cả cái chết và liệt não nữa!”

Kế đó bác sĩ hỏi Lưu Đông Khởi là Ngô Tiểu Thiên có người thân gì ở đây không.

Lưu Đông Khởi nói: “Anh ấy có một người bạn gái nhưng hiện giờ lại không có ở đây. Tôi là bạn của anh ấy, tôi có thể ở đây để chăm sóc cho anh ấy”.

Bác sĩ nói: “Do mức độ nghiêm trọng về bệnh tình của anh ấy, tôi nghĩ tốt nhất là nên có một người thân của anh ấy ở bên cạnh, hơn nữa chúng ta cũng nên báo cho họ biết về tình trạng nghiêm trọng hiện nay của bệnh tình anh ấy nữa. Còn về chuyện vết thương thì bệnh viện chúng tôi sẽ cố hết sức để chữa trị. Chăm sóc cho anh ấy là nghĩa vụ của chúng tôi mà, về khoản này thì xin anh cứ yên tâm đi”.

Lưu Đông Khởi nghĩ, hiện giờ anh vừa không biết số điện thoại của nhà Trần Thu Địch ở Đài Bắc, vừa không biết cả điện thoại của cô ấy nữa, làm sao để liên lạc được với cô ấy bây giờ nhỉ?

93. kinh hoàng

Lưu Đông Khởi ngồi ngầy người ở phòng chẩn đoán, đột nhiên nhớ ra là tối qua Hà Như cũng ở đây để chăm sóc Bạch Quả. “Không biết bây giờ cô ấy còn ở đây không nữa?”

Anh chạy đến phòng bệnh của Bạch Quả, Bạch Quả thì đang ngủ còn Giang Cốc thì đang ngồi tựa lưng vào ghế xem sách, Hà Như không có ở đây. Bất chợt Giang Cốc nhìn thấy Lưu Đông Khởi, cảm thấy hơi lạ, anh nghĩ là Lưu Đông Khởi đến tìm Hà Như, liền bảo anh ra phía ngoài rồi nói cho anh biết là tối hôm qua khoảng mười một giờ Hà Như mới về.

Giang Cốc nói: “Hà Như ngồi nói chuyện với Bạch Quả suốt, tâm trạng của Bạch Quả cũng đã đỡ hơn rất nhiều, đợi thêm hai ngày nữa khi kết thúc đợt điều trị đầu tiên thì chúng tôi sẽ có thể về nhà nghỉ ngơi được rồi.”

Lưu Đông Khởi tạm thời không muốn nói cho Giang Cốc nghe về chuyện của Ngô Tiểu Thiên, sợ anh ấy biết rồi lại lo lắng. Anh hỏi thăm

qua về tình hình bệnh của Bạch Quả, Giang Cốc nói là đợt phẫu thuật đầu tiên đã tiến hành hết sức thuận lợi, Bạch Quả giờ đây cũng lạc quan hơn về khả năng hồi phục của mình.

Giang Cốc nói: “Sao sắc mặt của cậu xấu thế, có phải do tối qua không ngủ được không?”

Lưu Đông Khởi cười nói: “Tối hôm qua tôi có uống vài ly, cũng chẳng ngủ được bao nhiêu”.

Giang Cốc nói: “Lần sau nếu các cậu bận thì cứ lo công việc của mình đi, đừng quá lo lắng cho bọn tôi”

Lưu Đông Khởi quay về phòng chẩn đoán phía ngoài phòng bệnh của Ngô Tiểu Thiên, anh ngồi ở đây trong tâm trạng đầy băn khoăn và lo lắng. Nhìn thấy các bác sĩ và y tá đang vội vã ra vào phòng bệnh của Tiểu Thiên, anh hy vọng có thể thấy Ngô Tiểu Thiên đột ngột tỉnh lại và làm anh ngạc nhiên, tuy anh biết rằng hiện giờ cái khả năng ấy hầu như không hề tồn tại.

Anh đang nghĩ là có nên kể chuyện này cho Hà Như biết không, lúc đó có hai người cảnh sát một nam một nữ đến bên ngoài phòng cấp cứu. Họ nói nhỏ cái gì đó với bác sĩ và y tá rồi cô y tá mới dẫn hai người cảnh sát ấy đến trước mặt Lưu Đông Khởi.

Nữ cảnh sát hỏi Lưu Đông Khởi: “Anh là bạn của người bị nạn có đúng không?”

Lưu Đông Khởi gật đầu.

Nữ cảnh sát nói: “Chúng tôi đã tra các giấy tờ có liên quan đến người bị nạn rồi. Qua điều tra cho biết khi tai nạn xảy ra thì trong người anh ấy có độ cồn, tuy hàm lượng cồn ấy không vượt quá quy định của tiểu bang nhưng dù sao thì kết quả ấy cũng không có lợi cho anh ấy lắm đâu. Chúng tôi muốn hỏi anh vài vấn đề, tối hôm qua anh có liên lạc gì với người bị nạn không? Anh ấy có biểu hiện gì bất thường không?”

Lưu Đông Khởi kể cho họ nghe chuyện anh và Ngô Tiểu Thiên hẹn nhau đi uống rượu vào tối hôm qua, anh nói: “Anh ấy nói với tôi là trong lòng anh ấy thấy buồn chán lắm, tôi không biết đó có phải là nguyên nhân dẫn đến chuyện anh ấy xảy ra chuyện hay không nữa”.

Nữ cảnh sát hỏi thêm vài điều nữa về Ngô Tiểu Thiên, Lưu Đông Khởi cứ thế mà trả lời từng câu từng câu một. Sau cùng nam cảnh sát yêu cầu anh cho họ số điện thoại và đồng thời cũng cho anh số điện thoại liên lạc của họ và nói: “Anh Khởi, nếu như anh còn biết thêm chuyện gì nữa thì xin hãy liên lạc với chúng tôi nhé”.

Sau khi cảnh sát đi hết thì điện thoại của Ngô Tiểu Thiên lại reo lên, anh mở ra xem, là điện thoại của Hà Như gọi đến. Ở phòng cấp cứu vốn không được dùng điện thoại nên anh vội mang điện thoại vào nhà vệ sinh để nghe.

Hà Như trách anh: “Tối qua anh đã đi đâu vậy? Ở bệnh viện em đâu có gọi điện thoại được đâu, sau khi về nhà em có gọi điện thoại cho anh hai lần nhưng chẳng có lần nào anh ở nhà hết”

Lưu Đông Khởi ngáp ngừng một lát rồi nói: “Anh đi ra ngoài uống vài ly, hơn mười hai giờ mới về lặn. Anh cũng có gọi điện cho em nhưng em tắt máy rồi”.

Hà Như nói: “Sao em nghe giọng anh cứ ập a ập úng vậy, có phải là có chuyện gì rồi không?”

Lưu Đông Khởi ngẩn người ra một hồi, Hà Như vội vã hỏi: “Sao rồi, có phải cái người ở Vancouver lại gọi điện cho anh nữa phải không?”

Lưu Đông Khởi nói với giọng nặng nề buồn bã: “Đúng là có một chút rắc rối rồi. Hà Như à, em có biết số điện thoại ở Đài Loan của Trần Thu Địch không?”

Hà Như nghi ngờ hỏi: “Làm sao mà em biết được chứ? Họ đâu có nói cho em biết đâu”

Cô ngừng một lúc, bất chợt cảm thấy không yên bèn hỏi: “Đông Khởi, có phải là Tiểu Thiên xảy ra chuyện rồi không?”

Lưu Đông Khởi chỉ còn cách hạ thấp giọng và nói cho Hà Như nghe: “Tối hôm qua anh ấy đã gặp tai nạn giao thông”. Anh kể sơ qua cho cô nghe quá trình diễn ra của sự việc, anh nói: “Chuyện này cũng phải trách anh nữa, rõ ràng là anh cũng biết dạo gần đây tâm trạng của cậu ấy không được tốt vậy mà anh còn rủ cậu ấy ra ngoài uống rượu nữa. Đến nước này thì anh biết ăn nói sao với Trần Thu Địch đây?”

Hà Như vội nói: “Giờ khoan hãy nói đến chuyện này đi. Anh ấy bị thương có nặng không? Đã tìm thấy người gây ra tai nạn chưa anh?”

Lưu Đông Khởi nói: “Hiện giờ thì cậu ấy vẫn chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm đâu, vẫn còn hôn mê chưa tỉnh lại và đang được truyền máu. Phía cảnh sát vẫn đang tiến hành điều tra vụ tai nạn này”

Hà Như nói: “Anh ở bệnh viện đợi em đi, em sẽ đến ngay bây giờ”.

Lưu Đông Khởi nói: “Em đi đường cẩn thận đấy”.

94. thương tích đầy mình

Tối hôm qua Hà Như thức rất khuya, cô chỉ vừa mới ngủ dậy thôi. Khi này vừa nghe chuyện Ngô Tiểu Thiên gặp tai nạn xe hơi, cô kinh hãi đến mức suýt tí nữa là đánh rơi cả điện thoại xuống đất. Cô chỉ kịp rửa ráy sơ qua một chút rồi lại vội vội vàng vàng chạy đến bệnh viện.

Buổi tối hôm kia, lúc cô trông thấy Ngô Tiểu Thiên thì liền cảm thấy hình như là Ngô Tiểu Thiên có cái gì đó hoảng hốt lắm nhưng vì lúc đó có Lưu Đông Khởi ở bên cạnh nên cô cũng không tiện hỏi gì nhiều cả. Cô biết là bất luận Ngô Tiểu Thiên làm việc gì khi đã quyết định lao vào rồi thì rất khó kìm chế tâm trạng của bản thân. Nhưng khi cần giải quyết những vấn đề to tát thì anh ấy lại có vẻ chần chừ do dự. Trong chuyện tự điều chỉnh và kìm chế bản thân, anh ấy hoàn toàn không kiên cường và mạnh mẽ như anh ấy đã nghĩ. Giống như chuyện nhỏ là anh và Trần Thu Địch mới xa nhau có mấy ngày thôi mà anh ấy cũng đã bứt rứt và sốt ruột không yên rồi. Cho nên đôi lúc cô tự nhủ rằng, anh ấy phải tìm một cô gái chín chắn trong tình cảm lẫn chuyện đời nhân xử thế mới được. Đương nhiên cách nghĩ ấy hoàn toàn không phải là nguyên nhân chủ yếu dẫn đến chuyện Hà Như và anh chia tay nhau.

Hà Như cảm thấy Trần Thu Địch không hẳn là người bạn đời lý tưởng đối với Ngô Tiểu Thiên, mặc dù trông cô ấy có vẻ sành đời và thận trọng đấy nhưng đó chẳng qua chỉ là bộ mặt giả của cô ấy mà thôi, thật sự mà nói trong tận sâu tính cách của cô ấy cũng không kém phần chân thành, trong sáng và non nớt, đặc biệt là trên phương diện tình cảm. Phụ nữ nhìn phụ nữ

mà, thường hay dựa vào trực giác nhạy cảm của mình. Và Hà Như tin rằng trực giác của mình là chắc chắn đúng.

Trên đường đến bệnh viện, cô ráng hết sức để bình tĩnh lại.

Cô nghĩ, cô và Ngô Tiểu Thiên có kết cục như ngày hôm nay, hoàn toàn không phải do hai bên không hợp tính, càng không phải giận hờn gì cả. Cô không thừa nhận là mình xem Lưu Đông Khởi là người thay thế cho Ngô Tiểu Thiên, cô cảm thấy nếu như chỉ chọn ai để vá vúi, lấp vào khoảng trống tình cảm một cách hình thức, không thật với lòng mình thì rõ ràng là có lỗi với bản thân mình.

Thực tế, cuối cùng cô cũng thấy tình cảm mình dành cho Lưu Đông Khởi rất nồng nàn, chứ không hề trừu tượng một chút nào cả. Nhưng tại sao hình bóng của Ngô Tiểu Thiên cứ in mãi trong lòng cô, không thể xóa mờ như thế nhỉ? Ví như lúc này khi Đông Khởi nói Tiểu Thiên gặp tai nạn thì phản ứng đầu tiên của cô là choáng váng hết cả người như thể va vào một vật gì đó rất nặng, dù như thế nào đi chăng nữa thì cái cảm giác ấy cũng chẳng cách nào che đậy được.

Chẳng lẽ cô lại đang lừa dối chính tình cảm của mình sao?

Nhưng ngay lập tức cô lại phủ định cái khả năng tiềm ẩn ấy, quan tâm lo lắng cho một người nào đó chưa hẳn đã gọi là yêu. Cô tự nhủ thầm cô chỉ thấy xót xa cho Ngô Tiểu Thiên mà thôi, đó hoàn toàn chỉ là sự đồng cảm. Cô duỗi tay quẹt quẹt cái mắt kính đang bị ẩm hơi nước, trong lòng nghĩ, đúng vậy, mình chẳng qua chỉ là đồng cảm với nỗi bất hạnh của Tiểu Thiên mà thôi. Bất kể là ai, ở vào địa vị như cô cũng sẽ làm thế thôi...

Đứng bên ngoài phòng bệnh của Ngô Tiểu Thiên, nhìn Ngô Tiểu Thiên đang nằm bất động trên giường, bỗng chốc nước mắt cô lại tuôn rơi. Cô hoang mang hốt hoảng bịt chặt miệng lại, để khỏi phải bật khóc nức nở, rồi cô ôm mặt quay lưng lại Đông Khởi.

Vẻ mặt Lưu Đông Khởi buồn so. Anh nhẹ nhàng đặt tay lên bờ vai run rẩy của Hà Như như muốn nói điều gì đấy nhưng lại chẳng tìm được lời nào thích hợp cả nên chỉ đành thở dài mà thôi.

Hà Như cố gắng kìm chế lại tình cảm mà cô sắp không kìm nén nổi của mình, lí nhí nói: “Sao anh ấy lại ra nông nỗi này chứ? Một người khoẻ mạnh thế kia mà, sao giờ thương tích đầy mình thế kia?”

Lưu Đông Khởi đỡ Hà Như ngồi xuống, khi anh bắt chợt trông thấy vẻ mặt đau đớn của Hà Như, tận tâm tận anh, thoáng thấy chua xót thật khó diễn tả được, như thể giữa cô và anh đột nhiên có một khoảng cách vậy. Nhưng cái cảm giác ấy rất nhanh sau đó lại bị sự ray rứt đè nén. Anh nghĩ Hà Như có phản ứng như vậy cũng là bình thường. Nó không hề có nghĩa là cô ấy vẫn còn lưu luyến với Ngô Tiểu Thiên, đây chỉ là sự thương cảm nhất thời mà thôi.

Anh nói: “Chuyện dù sao cũng đã thế rồi, bây giờ tụi mình chưa liên lạc được với Thu Địch, tốt nhất là mình nên tính xem kế tiếp nên làm gì thì hơn?”

Hà Như hỏi anh: “Tình trạng vết thương của Tiểu Thiên đã có chẩn đoán gì cụ thể chưa anh?”

Lưu Đông Khởi thở dài nói: “Bác sĩ nói là hiện tại có thể xảy ra bất cứ khả năng nào, kể cả liệt não và nguy hiểm đến tính mạng!”

Hà Như vừa nghe liền lo lắng hỏi: “Vậy mình có nên báo cho mẹ anh ấy biết không? Bây giờ ở quê anh ấy chỉ còn mỗi mẹ là người thân duy nhất thôi”

Lưu Đông Khởi suy nghĩ một lát rồi nói: “Anh thì tính khoan đã xem sao, nhưng xem ra chỉ còn cách ấy thôi, nếu lỡ có chuyện gì thì mình không gánh vác nổi đâu. Còn nữa, em thử liên lạc với công ty của Thu Địch xem có tìm được số điện thoại liên lạc của nhà cô ấy không. Hai ngày kế tiếp anh sẽ ở bệnh viện, dù sao thì anh cũng có sức khoẻ, em đừng lo lắng quá nha”.

Hà Như canh lúc y tá không có liền nhẹ nhàng bước vào phòng của Ngô Tiểu Thiên và tiến lại gần bên anh. Chỉ thấy một nửa mặt anh bị quần băng trắng toát còn nửa kia thì mặt cắt không một chút máu, da dẻ trắng bệch đến độ tưởng chừng như trong suốt vậy. Mắt anh nhắm nghiền, môi khô nứt nẻ, hơi thở thật nhẹ và yếu.

Hà Như cảm thấy đầu óc mình chóng váng, quay cuồng. Xót xa quá, cô không nén nổi, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Lúc ấy cô nhìn thấy mấy bộ đồ dơ mà người ta đã thay ra cho Ngô Tiểu Thiên được đặt trên bàn bên cạnh giường, trong đó có một chiếc áo màu trắng sữa thật đặc biệt bắt mắt. Chiếc áo khoác ấy nhuộm đầy vết máu nhưng Hà Như nhận ra ngay đó chính là chiếc áo mà cô đã mua tặng Ngô Tiểu Thiên từ nhiều năm trước khi cô cùng anh đi dạo các cửa hàng trong một ngày trời mưa.

Hà Như nhặt chiếc áo ấy lên, cầm trên tay, nước mắt rơi lã chã. Cô thật chẳng thể nào tưởng tượng nổi một Ngô Tiểu Thiên vốn hoạt bát, năng động khi xưa lại ra nông nổi này. Hơn thế, điều làm cô càng buồn nhiều hơn chính là sau nhiều năm đến vậy mà Ngô Tiểu Thiên vẫn còn giữ chiếc áo cũ mộc mạc và đơn sơ ấy. Cô cảm thấy con tim mình thắt nghẹn.

Lưu Đông Khởi nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cô, anh nhìn thấy chiếc áo trắng trong tay cô là hiểu ngay mọi việc. Anh nắm chặt lấy tay Hà Như, Hà Như không cầm lòng được liền vào người anh rồi bật khóc nức nở.

95. về nhà

Lúc ấy y tá quay lại. Thấy họ trong phòng, cô y tá định mời cả hai người ra ngoài, nhưng nhìn thấy dáng vẻ Hà Như như thế, cô y tá không nỡ lòng quấy rầy nên đã lặng lẽ bước ra ngoài.

Hai người ở bệnh viện đến gần mười giờ tối. Lưu Đông Khởi nhìn thấy nét mặt mệt mỏi của Hà Như liền bảo cô hãy về nhà trước, anh sẽ ở lại bệnh viện, nếu có gì mới anh sẽ gọi ngay cho cô.

Hà Như vẫn do dự chưa muốn về thì y tá đến nói cho họ biết là sau mười một giờ thì những người đến thăm bệnh phải ra về, bệnh nhân sẽ được các y tá chăm sóc. Hai người dặn dò y tá vài câu và để lại số điện thoại của mình.

Khi hai người rời bệnh viện, Hà Như còn muốn tạt qua thăm Bạch Quả một chút.

Lưu Đông Khởi nói: “Hồi sáng anh có ghé qua phòng bệnh của cô ấy rồi. Giờ này chắc là họ đang nghỉ ngơi đấy. Còn chuyện của Ngô Tiểu Thiên thì

hãy khoan cho họ biết đã”

Đến bãi đỗ xe, Hà Như dựa vào người Lưu Đông Khởi và nói với anh: “Đông Khởi, tối nay anh về với em được không? Trong lòng em có chút gì đó không yên! Em sợ là mình sẽ gặp ác mộng mất”

Lưu Đông Khởi gắng gượng mỉm cười nói: “Thấy em như vậy, để em một mình, anh cũng chẳng thể yên tâm được. Ý em như thế nào, đến nhà anh hay là nhà em?”

Hà Như nói: “Đến nhà em đi, lúc này thì chỉ có được ngủ trên giường mình thì em mới cảm thấy chút nào đó yên ổn mà thôi”

Trong lòng Lưu Đông Khởi nghĩ, có lẽ Hà Như vẫn chưa thể nào quên đi tình cảm đã dành cho Ngô Tiểu Thiên! Trong chuyện tình cảm cô ấy vốn kín đáo như thế mà lần này không kìm giấu nổi thì chắc chắn không thể là chuyện ngẫu nhiên được.

Anh khẽ thở dài một tiếng, dìu Hà Như lên xe của cô còn xe anh thì để lại bãi đỗ.

Hà Như vừa về đến nhà liền rót ngay một ly rượu nho, rồi run rẩy uống cạn, thấy ấm áp lên được một tí. Cô ngậy người nhìn ly rượu, hỏi Lưu Đông Khởi: “Đông Khởi này, anh nghĩ xem liệu Ngô Tiểu Thiên có xảy ra chuyện gì không?”

Lưu Đông Khởi rót cho anh một ly rồi cười đau khổ: “Bây giờ thì anh chỉ có thể nghĩ theo chiều hướng tốt thôi, bên cạnh đó hãy chuẩn bị cho điều xấu nhất có thể xảy ra”

Hà Như nhìn anh trân trân nói: “Anh biết không, cái đêm mà mẹ em mất em cũng chẳng tài nào ngủ được, cứ mỗi khi em nhắm mắt lại thì em lại nhìn thấy những hình ảnh đáng sợ mà trước đây chưa từng thấy, sau đó toàn thân em như bị kéo xé ra vậy. Và rồi sau đó em đã mất ngủ trong một thời gian rất dài”

Lưu Đông Khởi cười nói: “Em hãy cố thư giãn một tí đi, anh đi nấu mì nhé, em không thấy đói sao?”

Hà Như lắc đầu nói: “Em không muốn ăn đâu, chỉ muốn yên tĩnh nằm nghỉ một chút thôi”

Đang lúc Lưu Đông Khởi tính đi nấu mì thì thành linh điện thoại trong tay anh reo lên. Anh và Hà Như nhìn nhau cả hai đều đang nghĩ đến Ngô Tiểu Thiên, sắc mặt Hà Như trở nên hết sức căng thẳng.

Lưu Đông Khởi bật máy lên nghe, vừa nghe một lát liền thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra là điện thoại của Đường Phi Phi gọi đến.

Khi Hà Như biết rõ là ai gọi đến rồi thì cô liền xuống bếp nấu mì cho Lưu Đông Khởi.

Đường Phi Phi cười và nói với Lưu Đông Khởi: “Đông Khởi, xem ra anh quý cô Hà Như thật đấy nhỉ. Hai đêm liền rồi em gọi điện đến nhà anh đều chẳng có anh ở nhà. Không ngờ là anh cũng biết thương hoa tiếc ngọc quá ha”.

Lưu Đông Khởi chau mày hỏi: “Có việc gì không?”

Đường Phi Phi nói với giọng không vui: “Anh có bận đến đâu đi chẳng nữa thì cũng phải để tâm đến chuyện con cái chứ?”

Lưu Đông Khởi trong lòng chùng xuống vội hỏi: “Lưu Cầm bị làm sao hả?”

Đường Phi Phi nói: “Còn sao nữa, nếu như nó không ở với anh thì chắc đã tốt hơn nhiều rồi”

Lưu Đông Khởi nói: “Có chuyện gì thì cô cứ nói nhanh ra xem, tôi chẳng có tâm trạng đâu mà cãi nhau với cô”

Đường Phi Phi nói: “Anh coi anh kìa, mới có một tí thôi mà cũng không chờ được nữa sao? Tôi muốn bàn với anh một chuyện quan trọng đây. Lần trước, trước khi tôi về Vancouver thì tôi có chắm một căn nhà ở Thượng Hải, điều kiện cũng tốt lắm. Hôm trước tôi đã nhờ một người bạn đặt cọc dùm rồi”

Lưu Đông Khởi nói: “Cô lại định đổi văn phòng làm việc nữa đấy hả? Chuyện đó thì có liên quan gì tới tôi chứ?”

Đường Phi Phi nói: “Tất nhiên là có liên quan đến anh rồi. Tôi thấy đặt công ty ở Thượng Hải cũng có nhiều khả quan lắm đó, cái mà tôi lo là

chuyện nhân hiệu hợp tác giữa công ty mẹ ở Canada và công ty bảo hiểm Viễn Đông kia, thật ra thì cổ phiếu và quyền điều hành đều do tôi thao túng hết cả. Cứ đà này thì vào đầu năm sau tôi sẽ trở lại Thượng Hải để phát triển thêm nữa. Dù sao thì đó cũng là nơi tôi sinh ra và lớn lên mà, người quen ở đó cũng nhiều nữa”

Lưu Đông Khởi nói: “Tôi nghĩ mấy cái mà cô đang làm đều là vì muốn giành lại bé Cầm đúng không?”

Đường Phi Phi cười rồi nói: “Xem ra thì anh đi guốc trong bụng tôi rồi. Vậy thì nói thật luôn nhé, tôi muốn đón bé Cầm về Thượng Hải, nếu như ba mẹ anh không nỡ rời con bé thì tôi cũng có thể đón họ đến sống chung luôn, dù sao thì nhà cũng rộng, nếu chỉ có hai mẹ con tôi thì còn dư rất nhiều chỗ, anh thấy sao, có chấp nhận ý kiến này của tôi không?”

Lưu Đông Khởi ngừng một lát rồi nói: “Lưu Cầm cũng sắp lớn rồi, tôi nghĩ là nếu ở đây thì điều kiện học hành sẽ tốt cho con nó hơn”.

Đường Phi Phi lại nói: “Lưu Đông Khởi này, tôi đã nhịn nhiều lắm rồi đó! Đâu phải là tôi không nghĩ đến tương lai của bé Cầm, nhưng bây giờ không biết nó có chịu theo tôi đến Vancouver không nữa? Sợ là thậm chí nó cũng không chịu theo anh đến Los Angeles đâu, chúng ta hà tất phải lừa dối bản thân mình chứ? Chẳng lẽ chúng ta không thể đặt mình vào vị trí của con mà suy nghĩ sao? Giờ đây nó xa chúng ta như thế không phải là do chính chúng ta gây ra sao?”

Lưu Đông Khởi nghĩ ngợi một hồi, liếc nhìn Hà Như một cái rồi nói tiếp: “Vậy thì được rồi, nếu như công việc ở Thượng Hải của cô đã ổn định thì bé Cầm có thể qua bên đó với cô một thời gian cũng được”

Đường Phi Phi nói: “Vậy anh đừng có nói hai lời nhé, chuyện này trước mắt cứ tính như vậy đi đã. Còn nữa, nói cho anh nghe chuyện này, bảo đảm anh sẽ không ngờ tới đâu, anh đoán xem lần trước ở Thượng Hải tôi đã gặp ai nào?”

Lưu Đông Khởi thờ ơ hỏi: “Ai vậy? Mấy người bạn của cô hầu như tôi cũng quên gần hết rồi”

Đường Phi Phi cười nói: “Cố Tài và Tôn Ánh hai cái tên ấy chắc anh không thấy lạ đâu ha? Thật không ngờ anh ở bên ấy ngọt ngào anh anh em em với Hà Như như thế mà bên này vẫn còn người khác nữa. Lúc đầu sao tôi không nhận ra anh là con người phong lưu đến thế nhỉ!”

Lưu Đông Khởi nóng cả mặt nói: “Cô nói bậy cái gì vậy hả? Chúng tôi chẳng qua chỉ mới gặp nhau có một lần thôi mà”

Đường Phi Phi nói: “Tôi chẳng thèm vạch trần tính xấu của anh ra làm chi đâu, anh đừng có mà chột dạ. À, mà quen biết được hai người họ thì cũng coi như là có duyên rồi”.

Thì ra sau khi Đường Phi Phi về Thượng Hải hồi tháng mười, qua bạn bè cũ, cô làm quen với Cố Tài. Cũng đúng lúc ấy, Cố Tài cũng có dự tính tạo lập sự nghiệp riêng, chỉ là chưa tìm thấy cơ hội thích hợp để bắt đầu mà thôi. Rồi Đường Phi Phi đã thuyết phục được anh ta, hứa là chỉ cần anh giúp công ty ở Thượng Hải của cô có được chỗ đứng vững chắc thì Cố Tài sẽ có được một phần cổ phiếu ở công ty mới của cô và sẽ đảm nhận luôn cả vai trò quản lý nữa. Cũng nhờ Cố Tài đứng ra liên hệ với công ty bảo hiểm Viễn Đông mà Đường Phi Phi mới có thể dựa trên danh nghĩa công ty mẹ đầu tư cổ phiếu vào công ty Viễn Đông và còn thiết lập được hệ thống kinh doanh riêng cho mình nữa.

Một lần, tại một buổi tiệc do Cố Tài tổ chức, cô quen Tôn Ánh. Hai người nói chuyện với nhau một hồi rồi nói đến trường học của Tôn Ánh, Đường Phi Phi nói lúc trước mẹ của Lưu Đông Khởi cũng đã từng làm giáo viên ở trường của Tôn Ánh, mọi người sau khi biết mối quan hệ dây mơ rễ má này đều phá lên cười. Cố Tài còn đem chuyện hẹn hò của Lưu Đông Khởi và Tôn Ánh ra chọc cười nữa.

Lần ấy ba người họ tán gẫu rất nhiều chuyện, tình cờ nhắc đến chuyện của Lưu Đông Khởi và Hà Như, thế là Tôn Ánh khen Hà Như một hơi làm cho Đường Phi Phi không được vui cho lắm. Cô nghe Cố Tài nói là Tôn Ánh đang dự định ra nước ngoài tổ chức một buổi biểu diễn và Hà Như đã nhận lời giúp. Nghe thế, Phi Phi đã khuyên Tôn Ánh bằng mọi giá hãy di dân qua Canada trước để cô có thể giúp Tôn Ánh.

Đường Phi Phi cười rồi nói với Tôn Ánh: “Tôi cũng tiếp xúc với cô Hà Như vài lần rồi, cái ấn tượng đầu tiên mà cô ấy cho tôi thấy là cô ấy rất là đoan trang. Tôi bôn ba từ Nam ra Bắc gặp qua rất nhiều người rồi, nhưng đối với người phụ nữ có lòng dạ thâm hiểm, ngoài mặt lại tỏ vẻ nhiệt tình và trong sáng như cô Hà Như ấy thì tôi chưa gặp bao giờ. Nếu không thì làm sao mà cô ấy có thể cướp anh Lưu Đông Khởi khỏi tay tôi được cơ chứ? Cô cứ nghĩ thử xem, chúng tôi còn có một đứa con gái nhỏ nhắn dễ thương nữa mà”.

Tôn Ánh nghe xong những lời cô ấy nói thì có phần phân vân và do dự vì cô và Hà Như rốt cuộc cũng chỉ gặp nhau có hai lần mà thôi. Tuy Hà Như cũng đã để lại cho cô một ấn tượng tốt, thế nhưng những lời mà Đường Phi Phi nói thì cũng không thể không tin. Cổ Tài thì cứ xúi Tôn Ánh thử nhờ Đường Phi Phi giúp xem sao, dù sao thì cũng đâu có bỏ lỡ chuyện gì đâu. Ít lâu sau, khi Đường Phi Phi quay trở lại Vancouver, nhờ quen biết, nên lo được ngay chuyện của Tôn Ánh.

Thật ra thì Phi Phi giúp Tôn Ánh hoàn toàn không phải xuất phát từ lòng nhiệt tình mà chủ yếu để lấy lòng Cổ Tài, với lại cũng muốn đấu với Hà Như một phen xem sao. Cô luôn cho rằng chính Hà Như đã cản trở việc cô và Lưu Đông Khởi trở lại với nhau.

Đương nhiên trên điện thoại, Phi Phi chỉ nói cho Lưu Đông Khởi việc cô và Cổ Tài hợp tác và việc cô đã giúp đỡ Tôn Ánh làm thủ tục di dân. Cuối cùng cô còn nói: “Đông Khởi này, tôi thấy là cô Tôn Ánh còn mạnh mẽ hơn Hà Như nhiều đó, nếu như thật sự đã không muốn quay lại với tôi thì tốt nhất anh nên đến với Tôn Ánh thì hơn”

Lưu Đông Khởi lạnh lùng đáp: “Cám ơn cái ý tốt của cô, có phải là công ty mới của cô có mở thêm văn phòng tư vấn hôn nhân không?” Nói xong anh liền dập máy cái rầm.

Hà Như lúc ấy đã nấu mì xong liền hỏi Lưu Đông Khởi: “Anh vừa nói đến văn phòng gì đấy?”

Lưu Đông Khởi nói: “Đường Phi Phi đấy, cô ấy muốn về Thượng Hải làm ăn, cô ấy cũng đã mua nhà ở bên ấy rồi. Anh đã nhường một bước cho

con gái anh tạm thời qua ở với cô ấy”

Hà Như nói: “Chẳng phải anh luôn không nỡ rời xa con bé sao? Chắc không phải vì em mà anh mới quyết định như thế chứ hả?”

Lưu Đông Khởi nhìn cô nói: “VẬY em cho rằng là anh có thể rời xa em được sao? Thật ra thì anh cũng mềm yếu lắm, nên anh cứ chần chừ mãi mà vẫn chưa quyết định được. Còn riêng anh thì anh luôn hy vọng có cả em và bé Cầm ở bên cạnh anh thôi”.

96. tan vỡ

Sau khi lo xong hậu sự cho ba, Trần Thu Địch định tối chủ nhật sẽ đáp máy bay về Los Angeles nhưng do cô không đặt được vé nên đành phải dời lại vào tối thứ hai mới đi.

Trong khoảng thời gian đó cô nhiều lần gọi điện cho Ngô Tiểu Thiên nhưng đều không gặp anh, gửi cho anh hai bức email nhưng cũng chẳng thấy anh hồi âm. Cô sốt ruột quá, thấp tha thấp thỏm không yên suốt hai ngày nay. Mỗi khi nghĩ đến chuyện Cát Kiến Hào muốn cô đứng ra làm chứng mà Ngô Tiểu Thiên đã nói cho cô biết thì cô lại càng sốt ruột hơn, cứ y như ngồi trên đống lửa vậy, hoang mang lo sợ vô cùng.

Điều làm cô lo lắng nhất chính là bọn Cát Kiến Hào sẽ gây rắc rối cho Ngô Tiểu Thiên, hơn nữa cô rất hiểu con người Cát Kiến Hào, hẳn là loại người mà chuyện gì cũng dám làm hết. Cô linh tính là Ngô Tiểu Thiên chắc đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu như vì chuyện cô bị dính vào vụ án này vì những sai lầm trong quá khứ mà liên lụy đến anh, khiến anh gặp phải chuyện gì không may, cô cũng không thể tha thứ cho mình được.

Cái hôm cô nhận được email của Ngô Tiểu Thiên thì toàn thân rét run, hệt như cô bị rơi vào hầm băng vậy.

Hai năm trước, vào cái đêm Kaly mất tích, Cát Kiến Hào rõ ràng là đã đưa cô về nhà trước, vì nếu muốn đưa Kaly về thì nhất định phải đi ngang qua khu chung cư nhà cô trước chứ. Nhưng sau khi Kaly mất tích thì Cát Kiến Hào lại đến gặp riêng cô, dặn cô là nếu như cảnh sát có hỏi về quá trình diễn biến của sự việc thì cô phải nói là hẳn đã đưa Kaly về nhà trước rồi sau đó mới đến qua đêm ở chỗ của cô. Đầu tiên cô dứt khoát không

chịu, nhưng sau đó do không chịu nổi sự quấy nhiễu của Cát Kiến Hào, lại nghĩ đến lúc bình thường hẳn cũng hay giúp đỡ cô nên cô mới chịu nói dối cảnh sát. Khi ấy cô vẫn chưa am hiểu gì nhiều về pháp luật cả, cứ nghĩ rằng chuyện hành tung của Kaly như thế nào cũng không có gì là quan trọng. Không lâu sau đó cô xin nghỉ làm ở nhà hàng Trung Quốc ấy và cũng dần dần quên luôn chuyện đó.

Hôm Ngô Tiểu Thiên nói phía cảnh sát đã xác nhận Kaly chết là do bị giết thì cô liền nhận ra rằng hung thủ rất có thể là Cát Kiến Hào, rất có thể trước khi bị cảnh sát chính thức ra lệnh bắt giam, hẳn sẽ bắt cô tiếp tục ra tòa làm chứng giả nữa. Thế nên cô quyết định là tạm thời khoan đi Đại lục mà muốn nhanh chóng quay về Los Angeles bên cạnh Ngô Tiểu Thiên.

Tại phòng chờ ở sân bay Đài Bắc, dù máy bay vẫn chưa cất cánh nhưng trái tim cô dường như đã bay về bên cạnh Ngô Tiểu Thiên rồi.

Khi cô đến sân bay Los Angeles thì đã là chiều thứ hai, cô vội vã đón ngay taxi về nhà.

Lúc cô mở cửa nhà thì thấy sao mà lạnh tanh đến thế, trong không khí lại thoang thoang mùi ẩm ướt, trên bàn uống trà vẫn còn ngổn ngang mấy chục lon bia, nhìn thôi là đã biết mấy ngày không được dọn dẹp rồi. Trong lòng cô sốt ruột lắm, liền lập tức gọi điện đến phòng thí nghiệm của Ngô Tiểu Thiên.

Người bắt máy là Stacy. Vừa nghe tiếng cô, Stacy liền vội vã nói cho cô biết chuyện Ngô Tiểu Thiên đang nằm viện. Mãi đến sáng sớm ngày hôm nay phòng thí nghiệm của họ mới nhận được điện thoại của Hà Như gọi đến báo cho họ biết là Ngô Tiểu Thiên đã xảy ra tai nạn xe hơi.

Thu Địch vừa nghe đến đó thì đầu óc choáng váng, quay cuồng, tay cầm điện thoại mà cô bật khóc thút thít. Cô vội ghi nhớ tên bệnh viện mà Ngô Tiểu Thiên đang nằm rồi vội vàng chạy ngay đến đó.

Thu Địch đến phòng cấp cứu của Ngô Tiểu Thiên thì thấy Lưu Đông Khởi đang ngồi ở đấy, cô chỉ kịp chào hỏi anh vài tiếng rồi vội chạy ngay vào phòng bệnh. Cô vừa nhìn thấy Ngô Tiểu Thiên nằm thoi thóp trên

giường bệnh thì dường như trời đất tối sầm lại, người cô mềm nhũn và chỉ chực đổ ụp xuống, Lưu Đông Khởi phải vội vào đỡ cô ngồi xuống.

Phải mất một lúc sau thì Thu Địch mới dần dần hồi tỉnh. Cô tựa vào Lưu Đông Khởi mà bật khóc nức nở. Lúc ấy cô vẫn chưa lấy lại được tinh thần từ sau cái chết của cha, nay lại gặp phải cảnh tượng Ngô Tiểu Thiên bị tai nạn đến nông nỗi này. Cô chết điếng cả người. Mới nấc lên được mấy tiếng thì cô lại lả đi.

Lưu Đông Khởi an ủi cô và nói là dựa theo chẩn đoán hiện nay của bác sĩ thì tuy Tiểu Thiên vẫn chưa tỉnh lại nhưng qua hai ngày liên tiếp được truyền máu nên huyết áp và tim đã dần bình thường trở lại, cơ thể cũng không còn yếu như hai hôm trước nữa.

Lưu Đông Khởi muốn Thu Địch trước tiên phải bình tĩnh lại rồi sau đó anh mới kể sơ qua cho cô nghe quá trình mà sự việc đã xảy ra.

Trần Thu Địch ghen ngào nói: “Sao lại có thể như thế chứ? Trước khi anh ấy xảy ra chuyện khoảng mấy tiếng, em còn nói chuyện điện thoại với anh ấy mà, tâm trạng khi ấy của anh ấy rất tệ nên em còn khuyên anh ấy một hồi lâu. Sao anh ấy ra ngoài làm gì cơ chứ? Lúc đó em quên không nhắc anh ấy là phải đề phòng Cát Kiến Hào nữa”.

Lưu Đông Khởi vừa nghe những lời đó thì vội hỏi: “Thu Địch, cô vừa nhắc đến Cát Kiến Hào là ai thế?”

Trần Thu Địch nói: “Chuyện này chắc chắn là có liên quan đến Cát Kiến Hào rồi, Ngô Tiểu Thiên đã từ chối việc ông ấy muốn em ra tòa làm chứng giả nên chắc đã ngụy tạo ra vụ tai nạn này để trả thù Ngô Tiểu Thiên đây mà”.

Cô liền kể cho Lưu Đông Khởi nghe chuyện mà Ngô Tiểu Thiên đã nói cho cô biết mấy hôm trước.

Lưu Đông Khởi trầm tư một lát rồi nói: “Có lẽ khi ấy Ngô Tiểu Thiên đã quá vội vàng, đáng lẽ cậu ấy khoan hãy vội nói cho vị luật sư Lâm gì đó nghe chuyện cô từ chối việc làm chứng mới phải. Anh ấy đã quá lơ đãng mà bỏ sót những mặt phụ đằng sau của luật pháp nước Mỹ rồi! Chuyện này nhất định phải báo ngay cho cảnh sát thôi, phía cảnh sát hiện giờ đang ráo

riết điều tra cái tay tài xế đã bỏ trốn đấy, cái ông Cát Kiến Hòa mà cô nói rất có thể là một manh mối đó”.

Nói rồi anh lập tức chạy ngay ra ngoài gọi điện cho cảnh sát.

97. cảnh trong mơ

Trần Thu Địch đến bên cạnh Ngô Tiểu Thiên, nhẹ nhàng vuốt lên gương mặt anh, nhích đến gần bên tai anh, thì thầm gọi tên anh, nước mắt cô rơi ướt cả rập giường.

Vừa lúc đó bác sĩ và y tá vào phòng, Thu Địch ôm chặt tay bác sĩ nói: “Xin bác sĩ hãy nói cho tôi biết sự thật! Liệu chồng tôi có chuyện gì không? Xin các ông nhất định phải cứu anh ấy!”

Bác sĩ nói: “Cơ thể anh ấy hiện giờ thì chẳng có chuyện gì đâu, chủ yếu là phần não bộ của anh ấy kìa”.

Trần Thu Địch nghe xong vội vàng hỏi: “Não của anh ấy bị làm sao cơ?”

Bác sĩ nói: “Hiện giờ chúng tôi vẫn đang theo dõi, do đầu anh ấy bị va đập quá mạnh nên dẫn đến tình trạng hôn mê. Đương nhiên là hiện tại chúng tôi đang cố gắng hết sức để cứu chữa cho anh ấy. Hy vọng là cô đừng quá đau buồn”.

Trần Thu Địch không ngăn nổi liền đến sờ vào đầu của Ngô Tiểu Thiên, cô y tá đứng bên cạnh vội ngăn cô lại và nói: “Cô à, thứ mà chồng cô cần bây giờ là sự yên tĩnh đấy, những vết thương trên mặt của anh ấy rất mất cảm! Mong cô tốt nhất hãy phối hợp cùng chúng tôi điều trị, xin hãy ra phòng chờ bên ngoài nghỉ ngơi một chút, để bệnh nhân được yên tĩnh”.

Bác sĩ bảo y tá đưa cô ra ngoài phòng bệnh, y tá vừa thấy Lưu Đông Khởi đến liền mỉm cười và nói với Thu Địch: “Người đàn ông ấy là bạn của cô phải không? Anh ấy và bạn gái của anh ấy đúng là những người nhiệt tình và tốt bụng, cả hai ngày nay họ đều nán lại đây để chờ đợi. Được bạn bè quý mến như thế thì tôi nghĩ là thượng đế sẽ che chở và giúp đỡ cho chồng cô mà!”

Trần Thu Địch biết người bạn gái của Lưu Đông Khởi mà cô y tá vừa nhắc đến chính là Hà Như, cô nói với Lưu Đông Khởi: “Anh Khởi, cảm ơn

anh và chị Hà Như đã giúp em chăm sóc Ngô Tiểu Thiên trong những ngày qua”.

Lưu Đông Khởi cười nói: “Bạn bè cả mà, đừng nên nói những lời khách sáo như thế, Ngô Tiểu Thiên gặp nạn, chúng tôi cũng thấy lo chứ, nhất là lúc không có cô ở bên cạnh cậu ấy”.

Thu Địch nói: “Chuyện này làm sao có thể trách anh được cơ chứ? Anh ấy gặp chuyện như thế này là do em cả, thật không ngờ là trong lòng anh ấy em lại chiếm một vị trí quan trọng đến thế! Lần này bất luận anh ấy có ra sao đi nữa em cũng chỉ mãi mãi ở bên cạnh anh ấy mà thôi”. Nói xong cô lại nấc lên nghẹn ngào.

Lưu Đông Khởi nói: “Tôi đã nói những điều khi này cô nói cho cảnh sát nghe cả rồi. Phía cảnh sát nói là sẽ lập tức xét hỏi cái gã họ Cát kia, vài ngày kể chắc là sẽ mở phiên tòa xét xử đấy, đến lúc ấy hy vọng là cô sẽ cung cấp những bằng chứng hữu hiệu hơn. Bây giờ điều cô cần làm là hãy ráng bình tâm trở lại, Hà Như còn dặn là khi cô về nhất định không được quá đau buồn. Tôi tin là Ngô Tiểu Thiên chắc chắn sẽ cảm nhận được tình cảm mà cô dành cho cậu ấy”.

Buổi tối Hà Như vừa tan ca liền chạy ngay đến bệnh viện, cô trông thấy Thu Địch mới thở phào nhẹ nhõm. Thu Địch vừa nhìn thấy cô thì vội níu lấy tay cô và bật khóc. Hai hôm nay, Hà Như cũng thiếu ngủ, mắt sưng đỏ cả lên. Thấy Trần Thu Địch mặt mày tiều tụy, đầu tóc rối bời, khác hẳn so với lúc bình thường, trong lòng cô bất giác xót xa. Thương quá! Mắt cô cũng nhòa lệ.

Trong lòng cả hai người như có vạn điều muốn nói nhưng ngật nổi lại chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Sau cùng Hà Như nhẹ nhàng hỏi: “Thu Địch à, cô không sao chứ?”

Thu Địch bỗng ôm chầm lấy cô khóc hu hu.

Tối hôm ấy, sau khi Hà Như và Lưu Đông Khởi về thì trong phòng bệnh chỉ còn mỗi mình Thu Địch ở lại. Cô dùng khăn nóng để lau thật kỹ những vết máu trên mặt và trên người Ngô Tiểu Thiên. Cô cảm thấy mỗi phần máu thịt trên cơ thể Ngô Tiểu Thiên như một phần máu thịt của cô. Cô lắng

nghe từng hơi thở của anh, dường như cô cảm nhận được cả từng nhịp đập của con tim anh.

Lần đầu tiên Trần Thu Địch thực sự nhận ra rằng, cô và Ngô Tiểu Thiên chính là hai thực thể thân thiết, gắn bó, khăng khít không thể tách rời nhau.

Cô cúi đầu bên cạnh anh, ngắm nhìn đôi mắt nhắm nghiền của anh, cảm thấy dường như mình đang lặng lẽ đi vào giấc mơ của Ngô Tiểu Thiên. Cô từ từ nhắm mắt lại. Cô thấy anh đang nhẹ nhàng bước đi giữa một luồng ánh sáng chói lòa như thủy tinh, bốn bề vắng lặng như tờ.

Cứ như thế, đôi môi cô lại nở một nụ cười thật nhẹ nhàng và sống động.

98. chờ đợi

Vài ngày sau, Bạch Quả đã kết thúc đợt hóa trị đầu tiên, cô cần về nhà tĩnh dưỡng một thời gian sau đó mới có thể tiến hành đợt điều trị kế tiếp.

Lúc ra viện, Giang Cốc dẫn Bạch Quả đến thăm Ngô Tiểu Thiên.

Hôm qua khi Giang Cốc đến phòng thí nghiệm thì mới hay là Ngô Tiểu Thiên gặp tai nạn. Hôm qua anh đã đến thăm Ngô Tiểu Thiên. Tinh thần và thể trạng của Bạch Quả đã hồi phục rất tốt, cô không cần Giang Cốc phải dìu nữa mà tự đi lại được. Tóc của cô đã rụng đi rất nhiều, nhưng do tóc cô vốn dày và đen nên cũng rất khó nhận thấy hiện tượng rụng tóc ở cô. Cô đội một chiếc mũ che nắng bằng vải kaki màu đen, kèm theo đó là một cặp kính mát, làm tôn lên làn da trắng mịn màng của cô, trông cô chẳng giống người bệnh một chút nào cả.

Thu Địch đang đứng bên giường lau mặt cho Ngô Tiểu Thiên. Bác sĩ đã ngưng truyền máu cho Ngô Tiểu Thiên, huyết áp và nhịp tim của anh giờ đã trở lại bình thường, hơi thở cũng không còn yếu như mấy ngày trước nữa. Nhưng có điều là anh vẫn chưa tỉnh lại được, anh vẫn còn đang hôn mê sâu, nhìn từ điện não đồ chưa thấy dấu hiệu hồi phục nhanh.

Đã mấy ngày liền Thu Địch đều ở lại bệnh viện, người cô gầy rộc đi, ánh mắt buồn bã. Hôm qua cô nghe Giang Cốc nói mới biết là Bạch Quả đang bị bệnh.

Cô nhìn thấy Bạch Quả liền vội bỏ chiếc khăn trong tay xuống, nắm lấy tay Bạch Quả nhìn Bạch Quả. Cô muốn cười nhưng mắt lại đỏ hoe.

Bạch Quả thấy Ngô Tiểu Thiên bị như thế, trong lòng rất buồn. Cô an ủi Trần Thu Địch vài câu rồi mới cùng Giang Cốc rời bệnh viện.

Ngồi trong xe Bạch Quả không cầm lòng nổi khóc òa.

Giang Cốc cười nói: “Thôi mà, đang yên đang lành em khóc cái gì chứ?”

Bạch Quả nói: “Em cũng chẳng biết nữa, em thấy buồn lắm”.

Giang Cốc lặng lẽ ngồi nhưng không nói gì cả, kể từ sau khi Bạch Quả mắc bệnh, anh trở nên ít nói hẳn đi, anh bắt đầu nhận ra rằng, trước khi muốn mở miệng nói điều gì đó thì phải tìm hiểu tâm trạng của người ta trước cái đã, rồi anh phát hiện ra rằng, có những câu căn bản là thừa, không nhất thiết phải nói ra. Bên cạnh đó anh cũng nhận ra rằng có những lời nói mà sau khi ta nói ra sẽ vô tình làm tổn thương đến người khác.

Và vào ngay lúc này anh nghĩ không nói gì sẽ tốt hơn.

Hôm qua anh đã đến phòng thí nghiệm tìm Hứa Mai, nói với bà ta về những dự tính của anh, thực ra thì anh chỉ nói đến hai việc thôi chứ không có giải thích dài dòng như lúc trước nữa. Việc đầu tiên mà anh nói là anh sẽ tranh thủ vào trước tháng hai năm sau sẽ làm cho xong bài nghiên cứu, việc thứ hai là anh không hề muốn đổi phòng thí nghiệm, hy vọng Hứa Mai sẽ cho anh thêm một cơ hội nữa.

Hứa Mai nghĩ đến chuyện bệnh tình của Ngô Tiểu Thiên không thể hồi phục trong nay mai được, những kế hoạch mà lúc trước anh ấy đã lên chương trình sẽ phải bị bỏ dở một thời gian nữa. Phòng thí nghiệm thì cũng đang rất cần người vì thế nên bà đã chấp nhận lời thỉnh cầu của Giang Cốc. Đồng thời bà cũng nhận thấy Giang Cốc đã không còn cái tật thích nói suông như trước nữa.

Ngày thứ hai, sau khi Trần Thu Địch quay lại thì hai cảnh sát điều tra vụ án giết người của Cát Kiến Hào đã đến tìm cô, yêu cầu cô hãy cung cấp những bằng chứng xác thực về vụ mất tích của Kaly hai năm trước.

Thu Địch khai hết tất cả mọi chuyện với cảnh sát, chuyện mà trước khi Ngô Tiểu Thiên bị tai nạn đã nói với cô qua điện thoại và cả chuyện lần trước, cô đã cung cấp bằng chứng giả, hy vọng họ sẽ điều tra cho rõ vụ tai nạn xe của Ngô Tiểu Thiên luôn.

Nhưng theo hai người cảnh sát ấy nói thì trước khi bắt được người gây ra vụ tai nạn xe hơi thì họ không thể nào đem nguyên nhân của vụ việc ấy và vụ án của Kaly gộp lại là một được. Cái họ cần là bằng chứng chứ không phải chỉ có đầu mối là đủ.

Giờ đây việc duy nhất mà mỗi ngày Trần Thu Địch có thể làm là chờ đợi, chờ đợi Ngô Tiểu Thiên tỉnh dậy, chờ đợi ngày mà Cát Kiến Hào bị đưa ra vành móng ngựa. Có thể kết quả của sự chờ đợi ấy còn tệ hại hơn cả bây giờ nhiều nhưng cô nghĩ có chờ đợi thì sẽ có hy vọng thôi.

Cô ngắm nhìn gương mặt đang ngủ thật khoan thai của Ngô Tiểu Thiên, thầm ao ước chỉ cần con người đang nằm trước mặt mình đây thuộc về mình thì điều đó có nghĩa là cô vẫn đang sống thật sự.

Và cứ như thế, cả ngày trời cô lặng lẽ ở bên cạnh Ngô Tiểu Thiên, ngắm gương mặt anh. Thời gian dường như cũng đang bị bào mòn đi.

Cuối cùng, vào một đêm khuya hai ngày sau đó, khi cô chợt bừng tỉnh giấc thì bất chợt phát hiện Ngô Tiểu Thiên đang nằm mở mắt và nhìn cô. Ánh mắt của anh đầy vẻ mệt mỏi, dường như vẫn mê man.

Trần Thu Địch còn tưởng là mình đang mơ, cô hoang mang dụi dụi mắt.

Lúc ấy cô đã có thể nhìn rõ rồi, quả nhiên là mắt của Ngô Tiểu Thiên đang mở và bắt đầu nhướn lên như là đang bị tấm gương chiếu xoẹt qua vậy.

Môi anh nhẹ nhàng mấp máy một lúc nhưng lại chẳng nói được tiếng nào chỉ cố sức rời lại thờ ra mà thôi. Anh muốn cười với cô nhưng từng bắp thịt trên mặt anh lại chẳng thể nào động đậy nổi.

Nhưng từ ánh mắt của anh, Trần Thu Địch đã hiểu được hàm ý của nụ cười ấy và ngập tràn trong ánh mắt ấy là muôn lời vạn ý mà anh muốn dành cho cô.

Thế là cô với tâm trạng vui buồn lẫn lộn sà vào lòng anh khóc nức nở.

99. bất hủ

Los Angeles không hề có mùa đông.

Nên khi sắp đến Giáng sinh thì những ngày trời đông giá rét ấy lại thiếu mất đi sự nổi bật của ông già Noel và cây thông Noel, cả cái không khí ấm cúng. Dưới nền trời xanh thẫm và ánh nắng chói chang kia là những cây cọ cao cao đang vươn lên không trung, từ khắp mọi nẻo đường đều nhìn thấy những cây đa với những gam màu xanh trắng lẫn lộn góp phần tạo nên phong cảnh thật mộc mạc và giản dị của Los Angeles.

Mỗi khi Lưu Đông Khởi khoan khoái thưởng thức những cảnh đẹp ấy, anh đều không nén nổi nhớ quê nhà Lộc Đảo da diết. Anh cảm thấy rằng tuy Los Angeles và Lộc Đảo xa cách trùng khơi nhưng nếu so về thời tiết và phong cảnh thì hai nơi ấy chẳng khác nhau bao nhiêu.

Anh đến Los Angeles đã được gần một năm rồi, lúc đầu anh tính đến đây để làm việc, chủ yếu là muốn sống thử ở đây một thời gian, sau đó mới xem tình hình của con gái như thế nào rồi mới quyết định về nước tiếp tục phát triển hay là ở lại bên đây. Nhưng từ khi quen biết Hà Như, anh dần dần cảm thấy thật lưu luyến nơi này nhất là vài tháng trước khi quay về nước, tự dưng anh cảm thấy Los Angeles này sẽ là nơi mà anh sẽ quay về.

Anh nghĩ, tất cả những thứ ấy đều nhờ Hà Như cả. Chính tình yêu đã thay đổi ấn tượng của anh đối với thành phố này.

Từ trước đó nửa tháng, Lưu Đông Khởi đã gửi thiệp mừng Noel và năm mới cho gia đình. Anh nhớ đến cuộc điện thoại mà tối qua Đường Phi Phi đã gọi cho anh, cô ấy nói cho anh biết là cô ấy đã bắt đầu làm việc tại Thượng Hải, nhà cửa thì cũng đã sửa chữa xong xuôi, ăn tết xong cô sẽ đón bé Lưu Cầm và ba mẹ của anh về Thượng Hải sống một thời gian, đợi cho Lưu Cầm quen với cuộc sống mới rồi họ sẽ quyết định hướng đi sau. Ba mẹ anh không nỡ rời xa Lưu Cầm nên đã đồng ý với yêu cầu của cô ấy đến Thượng Hải sống một thời gian.

Sau khi nhận được điện thoại của Đường Phi Phi, anh thở phào nhẹ nhõm, anh cũng gọi điện nói ngay cho Hà Như nghe chuyện này, Hà Như cũng thấy mừng cho anh.

Khi ngày lễ Giáng sinh và năm mới gần đến anh cứ cảm thấy cồn cào và nôn nao trong lòng.

Lưu Đông Khởi nhớ lại, cũng vào khoảng thời gian này một năm trước, khi anh đến Los Angeles chưa bao lâu, các bạn đồng nghiệp xung quanh vui sướng chuẩn bị đón lễ, khắp nơi rộn rã tiếng cười, còn anh thì lại lặng lẽ một mình hết đến quán bar uống rượu lại lang thang trên đường. Trong đêm Giáng sinh một mình anh ở nhà tự rót rượu uống một mình, rồi lại chơi đàn tiêu khiển giải sầu. Sau khi gọi điện về nhà cho ba mẹ và con gái xong, anh lại chìm lẳng trong ánh đèn hiu quạnh.

Anh cảm thấy, với người đàn ông ở độ tuổi như anh, cô đơn thì chẳng có gì phải sợ, nỗi buồn trong cô đơn nói trắng ra cũng là một trạng thái tinh thần cho qua thời gian mà thôi. Nhưng nếu phải gặm nhấm nỗi cô đơn trong niềm nhớ nhung với vợ thì tâm trạng ấy thật đáng sợ làm sao! Nỗi cô đơn khi phải đứng đó trông đợi, chờ đón một cái gì đó mà mình không tài nào với tới được cũng như những ngôi sao lác đác vào buổi sớm trên dải ngân hà vậy. Lưu Đông Khởi vẫn còn nhớ Giáng sinh năm ngoái chỉ có một mình anh vừa ngồi đàn bài hát “Đêm bình yên” vừa nhớ những người thân ở quê nhà xa xôi, nhưng Giáng sinh năm nay thì khác. Bên anh đã có thêm một người phụ nữ. Người ấy chính là Hà Như.

Anh phát hiện ra rằng bản thân anh đã bị người phụ nữ ấy, người phụ nữ mà đến giờ này vẫn còn là một điều bí ẩn đối với anh chiếm ngự mất rồi. Anh quên sao được từng ánh mắt, từng nụ cười, từng hành động và cử chỉ của cô ấy. Thời gian gần đây, anh luôn khao khát được cùng đón Giáng sinh thiêng liêng với người phụ nữ ấy. Họ sẽ cùng ngồi chung một chiếc bàn, dưới một ngọn đèn nhỏ với một chai rượu nho đỏ thắm. Và họ sẽ vui vẻ nói cười, ríu rít bên nhau.

Giờ đây, cái ước mơ bấy lâu nay đã thành hiện thực, Hà Như đã đồng ý cùng anh đón Giáng sinh, quan trọng hơn cả là cô sẽ nói cho anh nghe điều bí mật mà cô ấp ủ từ bấy lâu nay.

Cái bí mật ấy có liên quan đến cả hai người. Hà Như nói đó sẽ là món quà quý giá nhất mà ông già Noel dành tặng cho họ. Lưu Đông Khởi đã phần nào đoán được cái bí mật này, anh biết là vào thời khắc mà cái bí mật ấy được nói ra anh sẽ thành người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới.

Trước Giáng sinh một ngày, mới sáng sớm mà Lưu Đông Khởi đã lái xe dạo quanh các đường phố ở Los Angeles, vừa đi vừa nghĩ không biết nên tặng quà Giáng sinh gì cho Hà Như. Nên tặng quà gì đây nhỉ? Anh đã suy nghĩ chuyện đó cả hơn một tuần nay rồi thế nhưng vẫn chưa quyết định được. Anh nghĩ vào cái ngày quan trọng với anh và Hà Như như thế thì anh nên tặng Hà Như một món quà kỉ niệm mà món quà ấy sẽ làm cho cả anh và Hà Như phải trân trọng suốt cả đời. Điều đó cũng có nghĩa đó phải là một món quà kỉ niệm bất hủ.

Nếu vậy thì quà gì mới gọi là bất hủ đây? Đáp án tốt nhất tất nhiên là tình yêu rồi. Nhưng mà vật gì mới có thể thể hiện được tình yêu đây? Theo anh nghĩ một tình yêu đích thực thì không phải là một nghĩa vụ mà là cho một cách chân thành. Đó phải là điểm sáng của cuộc đời. Thế là anh liền đắm chìm ngay vào cái phát hiện mới ấy của anh.

Nhưng trước Giáng sinh vài ngày, tâm trạng của Hà Như lại có vẻ nặng nề. Nỗi buồn của cô dường như còn hơn cả niềm hạnh phúc mơ hồ ấy. Việc chấp nhận lời cầu hôn sẽ là một bí mật mà cô dành cho anh. Sự thận trọng quá mức trong tình cảm của cô sẽ làm nảy sinh sự nặng nề trong mối quan hệ tình cảm ấy của họ.

Đối với cô, mặc dù chưa từng trải qua chuyện đổ vỡ trong hôn nhân cũng không có gánh nặng gia đình như Lưu Đông Khởi nhưng trong chuyện hôn nhân cô cũng phải đối mặt với cả hai khó khăn ấy như anh.

Khi Lưu Đông Khởi chính thức đề cập đến chuyện kết hôn với cô, cô mới bất chợt hiểu ra rằng chỉ việc gật đầu thôi mà cũng cần đến nhiều dũng khí đến thế chứ không hẳn chỉ là niềm vui sướng không thôi. Lúc ấy đứng trước mặt Lưu Đông Khởi, cô đỏ rần cả mặt và cúi gầm xuống, mãi không nói được câu nào, mấy bữa sau cứ gặp anh là cô lại thấy lúng túng, mặt đỏ bừng.

Cô không gật đầu đồng ý ngay trước mặt Lưu Đông Khởi, cuối cùng qua điện thoại cô nói với anh là cô sẽ suy nghĩ thật kĩ về chuyện này rồi sau đó sẽ nói cho anh nghe điều bí mật của anh vào đêm Giáng sinh.

Cho nên, càng đến ngày Giáng sinh thì cô càng thấy hoang mang, cứ như là bỗng chốc bị lạc vào một thế giới xa lạ chưa hề quen biết vậy. Tương lai không chỉ đơn thuần là một cuộc sống mới mẻ và lạ lẫm mà còn là việc đào thải cái tôi của cô trong quá khứ.

Cô nghĩ, nếu như có được một tình yêu đích thực thì cũng hạnh phúc lắm, còn chỉ lấy một người đàn ông để có được một gia đình thì sẽ như thế nào nhỉ? Có được một người đàn ông rồi, phải chăng con người hiện nay của cô sẽ tan biến đi rồi sau đó phải toàn tâm toàn ý hòa nhập vào thế giới của người đàn ông ấy? Giống như người xưa hay nói “thuyền theo lái, gái theo chồng” đó hay sao?

Mẹ cô đã từng kể cho cô nghe rằng bà và cha của Hà Như năm ấy đã từng là một cặp được mọi người từ đầu làng cuối xóm vùng núi Vị Nam hết sức ngưỡng mộ. Cha Hà Như còn là một người đàn ông tuần tú và có tài nữa chứ. Nhưng sau đó thì mọi thứ dường như thay đổi cả. Trong ký ức của Hà Như, cái người đàn ông núp bóng trong hôn nhân ấy đã tàn phá cuộc đời mẹ cô, làm cho những năm tháng thơ ấu của cô đầy những cơn ác mộng. Chính vì thế, cô luôn có thành kiến với đàn ông trong cuộc sống hôn nhân.

Cô yêu Lưu Đông Khởi, nhưng mà một Lưu Đông Khởi trong hôn nhân liệu có thể làm cho cô hạnh phúc được không?

Hà Như nghĩ sự lý giải về hôn nhân như thế của mình phải chăng là quá hà khắc? Lẽ nào cái gọi là hạnh phúc trong hôn nhân ấy lại chính là nỗi lo sợ xen lẫn vui mừng trong sự dẫn đo suy tính thiệt hơn như cô vậy sao? Nếu như vậy thì chẳng nghi ngờ gì nữa, hôn nhân chính là lợi bất cập hại rồi.

Còn nữa, quan trọng hơn là mỗi khi cô đặt mình vào vị trí của Lưu Đông Khởi, để suy nghĩ đến vai trò của anh trong cuộc sống hôn nhân thì cô lại cảm thấy sự kết hợp giữa cô và anh không hẳn sẽ mang lại hạnh phúc thật sự cho cô. Nhất là khi có một biến cố nào đó bất ngờ xuất hiện trong cuộc sống hôn nhân êm đềm, thì dựa trên sự hiểu biết của cô về tình cảm giữa cô

và Lưu Đông Khởi thì hẳn anh sẽ rất khó lựa chọn dứt khoát giữa hai thứ tình cảm cùng quan trọng với anh như nhau ấy.

Tốt đẹp cũng không hẳn sẽ đồng nghĩa với hạnh phúc, có lúc thậm chí còn dẫn đến bi kịch nữa.

Hà Như biết rất rõ là Lưu Đông Khởi rất thương yêu con gái mình, hơn nữa cô còn tin chắc rằng anh cũng thương yêu cô như thế. Nếu như không phải do cô đột nhiên xuất hiện làm vỡ đi sự lắng dịu trong tim anh thì rất có thể anh đã mang con gái đến sống với mình và dành hết tình yêu thương cho con. Vì trước khi gặp Hà Như, anh chẳng chờ đợi gì tình yêu và hôn nhân cả. Chỉ cần trong tương lai cán cân tình yêu ấy bị thiên lệch thì con tim nhạy cảm của Hà Như sẽ không thể nào có được sự bình yên.

Còn nữa, nếu cô đồng ý nói cho anh nghe điều bí mật ấy thì cô phải đảm nhiệm thêm vai trò làm mẹ phải yêu thương cô con gái bé bỏng của anh, rồi còn phải chịu hậu quả của những biến cố của cái cân ấy nữa. Còn nếu như bắt Lưu Đông Khởi từ bỏ đứa con của anh thì không những anh ấy sẽ đau khổ mà tình yêu của hai người sẽ phải mang những vết sẹo.

Nếu nói theo con tim, cô liệu có thể khống chế tất cả những khó khăn ấy hay không? Nếu như chấp nhận kết hôn thì phải thừa nhận sự mất đi bản sắc riêng của mình, vậy thì tình yêu đã lọt xác có còn giữ được hay không?

Hiện giờ cô vẫn còn nắm trong tay điều bí mật ấy nhưng trong lòng lại buồn lo khắc khoải không yên giống như đang giấu một chiếc đồng hồ đã lên dây cót vậy.

Quyết định thế nào đây ?

Cô nghĩ đến Ngô Tiểu Thiên. Anh là người mà ngoài mẹ cô và Lưu Đông Khởi, người có thể sẽ cùng cô gấn bó suốt cuộc đời này ra, là người có mối quan hệ thân thiết với cô nhất.

Cô nghĩ, sau khi đem bí mật của mình nói cho Lưu Đông Khởi nghe thì những ân oán giữa cô và Ngô Tiểu Thiên sẽ chẳng thể nào giải trừ được và rồi sẽ trở thành những ký ức tan vỡ.

Cô cảm thấy, cho đến tận bây giờ cô vẫn mang một thứ tình cảm ray rứt với Ngô Tiểu Thiên. Cuối cùng thì cô vẫn không thể nào đến với anh được,

giờ thì ai sai ai đúng đã không còn quan trọng nữa, nhưng một tiếng xin lỗi cũng trở nên quá nhẹ nhàng, chẳng cách nào có thể bù đắp được cho thứ tình cảm nặng trĩu ấy nữa.

Nhưng sự ray rứt ấy cho thấy rằng cô đã thừa nhận mình thực sự đã từng yêu Ngô Tiểu Thiên, cũng giống như là tình yêu mà Ngô Tiểu Thiên đã dành cho cô, điều đó quá rõ ràng. Mặc dù đã có lúc cô từng hận anh, nhưng sau đó lại muốn bù đắp lại chuyện tình cảm vốn đã rạn nứt ấy, mãi cho đến khi cô nhận ra rằng không còn cách nào có thể cứu vãn được nữa.

Ngô Tiểu Thiên không giống cô ở chỗ đối với chuyện tình cảm cũ, anh luôn tìm mọi cách để che giấu đi nội tâm yếu đuối của mình. Vì thế anh sẽ không bao giờ ray rứt mỗi khi làm tổn thương người khác, tính cách của anh không cho phép anh làm như thế mặc dù trong thâm tâm anh chẳng thể nào quên được mối tình ấy.

Mãi đến vài hôm trước Hà Như mới biết rằng, Ngô Tiểu Thiên lại khắc cốt ghi tâm mối tình ấy đến thế!

Cô nghĩ nếu như không phải hôm ấy, khi anh tỉnh dậy sau cơn hôn mê, khi anh trông thấy cô và mơ màng nói với cô những lời đau lòng ấy thì chắc là anh đã mãi mãi chôn chặt vào lòng những tình cảm chân thật ấy.

Hôm ấy, sau khi không đến thăm anh một tuần, Hà Như lại đến thăm Ngô Tiểu Thiên.

Lúc ấy Ngô Tiểu Thiên đã tỉnh lại rồi, lại vừa đúng lúc Trần Thu Địch có việc phải đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại họ.

Đột nhiên Ngô Tiểu Thiên nhìn thấy cô. Anh cố gắng mỉm cười với cô, sau rồi chẳng hiểu vì sao mà nước mắt anh cứ chảy dài.

Hà Như dường như đã cảm thấy được tấm lòng của anh qua hàng nước mắt ấy và rồi đôi mắt cô cũng nhòe đi.

Ngô Tiểu Thiên nói thật nhỏ câu gì đó, Hà Như nghe không rõ nên cô liền cúi đầu xuống áp sát vào miệng anh. Ngô Tiểu Thiên nói một cách dứt quăng: “Hà Như, anh còn tưởng là không thể gặp được em nữa! Em không biết đâu lúc hôn mê, anh đã mơ thấy em đấy! Lúc ấy em đang đi trong mưa, trên tay còn ôm một bó hoa anh túc màu vàng rực rỡ nữa...”.

Khi Hà Như nghe anh nói thế, cô ngấn người ra một lúc rồi nước mắt lại không kiềm nổi cứ thế tuôn ra. Cô vốn định nói với anh một câu. Mấy hôm nay cô đã lo lắng và sợ hãi biết bao khi thấy bệnh tình của anh, nhưng câu nói ấy đã mấy ngày nay cứ nghẹn ngào trong lòng cô. Nhưng cuối cùng cô đã quyết định là sẽ cất giữ lời nói ấy mà chẳng nói ra.

Cô chỉ cười rồi nói: "Cuối cùng thì anh đã tỉnh lại rồi. Em biết là anh sẽ chẳng bao giờ rời xa bọn em đâu"

Giờ đây cô lại cảm thấy hối hận vì lúc đầu đã không nói ra những lời mà có thể sẽ làm cho người ta phải nghẹt thở ấy: "Em đã nghĩ là anh sẽ không thể tỉnh lại được!".

Cô nghĩ, cô sẽ chẳng thể nào có cơ hội để nói ra những lời ấy nữa, vì chỉ có mình cô mới hiểu được cái hàm ý thật sự của lời nói ấy mà thôi, đó chính là sự chờ đợi, mà cũng có thể là sự chờ đợi mãi mãi!

Đúng vậy, có lẽ trong tận đáy lòng cô không lúc nào muốn từ bỏ sự chờ đợi ấy. Nhưng đến lúc cuối cùng cô lại chính là người khép lại cánh cửa tình yêu của mình và Ngô Tiểu Thiên.

100. chiếc nhẫn kim cương

Lưu Đông Khởi lái xe dạo quanh con đường ở khu Beverly Hills.

Anh cảm thấy cho dù anh có tặng cho Hà Như món quà quý giá đến đâu đi chăng nữa thì cũng chẳng có gì là quá cả. Trong mắt anh, tình cảm chân thật mới chính là báu vật vô giá, nhất là sau khi anh đã dang dở một lần trong hôn nhân, lại còn trải qua nhiều trắc trở như thế.

Anh càng trân trọng tình cảm của anh và Hà Như hơn. Anh đoán cái bí mật mà tối nay Hà Như định nói với anh chắc chắn sẽ là việc cô đồng ý lời cầu hôn của anh. Nếu đúng là như thế thì món quà tốt nhất mà anh tặng cho cô chính là nhẫn cưới. Nhưng anh đã dạo quanh cả ngày đến mấy chục cửa hàng mà vẫn chưa tìm được chiếc nhẫn nào ưng ý cả.

Tối hôm qua trong điện thoại Đường Phi Phi còn nói cho anh biết là Tôn Ánh đã di dân đến Vancouver rồi, hiện giờ đang phải bù một số tiết học để chuẩn bị cho mùa xuân năm sau nhập học. Nhưng điều làm cho anh cảm

thấy lạ nhất là khi Đường Phi Phi nói cho anh biết rằng Cố Tài đã ly dị vợ, con ở với mẹ.

Nguyên nhân mà Cố Tài ly hôn chủ yếu là vì Tôn Ánh, thì ra anh ấy và Tôn Ánh đã có mối quan hệ tình cảm từ lâu. Trong những trường hợp xã giao thì họ như hình với bóng, Cố Tài đã nhiều lần giúp đỡ Tôn Ánh lo chuyện xuất ngoại, anh ta làm vậy cũng là vì muốn tạo lập cho anh một tổ ấm khác ở nước ngoài. Đường Phi Phi thở dài nói, chuyện tình cảm ngày nay cứ như là một cuộc làm ăn mua bán, có lúc nắng lúc mưa, thật là thất thường. Đàn ông, đàn bà ngoài việc vun vén, duy trì cuộc hôn nhân của mình ra thì chẳng còn kiếm đâu ra thứ tình cảm vĩnh hằng được nữa.

Đương nhiên là Lưu Đông Khởi hiểu lời cô muốn ám chỉ điều gì.

Anh nghĩ, tặng nhẫn cũng chưa hẳn là có thể gắn kết trái tim của hai người lại làm một, có thể thấy rõ điều ấy từ cuộc hôn nhân giữa anh và Đường Phi Phi.

Nhưng anh tin tưởng là mình có thể cùng với Hà Như vượt qua mọi sóng gió trong tương lai.

Anh cho rằng chiếc nhẫn mà anh tặng cho Hà Như chắc chắn sẽ gắn kết con tim của họ lại thật gần nhau.

Lưu Đông Khởi đến một tiệm đá quý nổi tiếng nhất ở Los Angeles. Tiệm đá quý sang trọng và quý phái này là do một ông chủ người Do Thái ở chỗ làm của anh giới thiệu. Các viên đá quý được trưng bày trong tủ kính thật là lung linh và đẹp mắt, ngắm thôi cũng đủ thấy mê.

Lưu Đông Khởi chọn mãi, cuối cùng mới chọn được một chiếc nhẫn kim cương nam hạt 1.5 cara, trị giá hơn 13000 tệ. Lúc anh nhìn thấy chiếc nhẫn liền bị vẻ ngoài của nó thu hút ngay. Anh đặc biệt yêu thích cái dáng vẻ tinh xảo đặc sắc, phong thái tao nhã quý phái của nhẫn kim cương, và còn cái màu sắc rạng rỡ lấp lánh của nó nữa chứ.

Anh mua nó ngay mà không một chút do dự rồi nhờ nhân viên bán hàng gói lại cẩn thận, sau đó thận trọng và hết sức kỹ lưỡng nhét nó vào ngực. Anh chỉ muốn tặng nó một cách thật trịnh trọng cho Hà Như vào đúng thời khắc tối nay, tặng cho người yêu của đời anh.

Trên đường về nhà, Lưu Đông Khởi còn ghé qua tiệm hoa, mua một bó hoa anh túc vàng rực thật to. Những bó hoa anh túc ấy tuy là hoa trồng, không sáng đẹp rực rỡ như hoa mọc tự nhiên lúc mùa xuân nhưng cái mùi thơm nhẹ nhàng ấy cũng làm cho người ta dường như cảm thấy được giai điệu của mùa xuân.

Anh còn tạt qua cửa hàng thương mại để mua một chai rượu nho Pháp 20 năm nữa chứ. Đó là những thứ anh chuẩn bị để cùng đón Giáng sinh với Hà Như vào đêm nay.

Lúc anh đang vui vẻ hứng khởi mở cửa thì nghe điện thoại báo là có tin nhắn.

Anh nghĩ tin nhắn ấy thì chẳng thể nào là của Hà Như được đâu vì nếu như Hà Như không thấy có anh ở nhà thì sẽ gọi di động cho anh rồi. Người để lại tin nhắn chắc cũng không phải là Đường Phi Phi đâu vì lúc này ở Thượng Hải đã là nửa đêm rồi.

Thế nên anh đặt đồ xuống trước rồi ung dung rót một ly rượu, sau đó mới mở ghi âm ra nghe.

Điều làm anh thật sự không thể nào ngờ được tin nhắn để lại trong máy chính là của Hà Như .

Giọng Hà Như thật nhẹ và trầm cứ như cô đang ở nơi nào đó rất xa lắm được truyền đến vậy.

Giọng nói của cô có chút mệt mỏi: “Đông Khởi à, em biết là lúc này anh không có ở nhà, em thật sự không đủ can đảm nói với anh những lời này vì thế em đã không gọi di động cho anh. Em đã gửi mail cho anh đấy, cho em xin lỗi!”

Lưu Đông Khởi ngẩn người một lúc, rồi lập tức lên mạng để kiểm tra mail. Anh dò một lát, Hà Như đã gửi email cho anh khoảng hơn hai tiếng trước, cô viết:

Đông Khởi, lúc đầu tụi mình đã hẹn với nhau là sẽ cùng nhau đón Giáng sinh đêm nay. Nhưng em đã thất hẹn mất rồi. Em đã cố ý thất hẹn đấy. Em nghĩ giờ đây em cố giải thích với anh thế nào đi chẳng nữa thì cũng vô nghĩa thôi, em cũng không dám hy vọng anh sẽ tha thứ cho em. Nhưng em

cảm thấy rằng em không thể không làm như thế. Em đã suy nghĩ mấy ngày nay rồi, không biết có nên nói cho anh nghe điều bí mật ấy hay không. Nhưng đến phút cuối cùng em đã bỏ cuộc. Em là một người phụ nữ mềm yếu, em đã không đủ can đảm để đối mặt với cuộc hôn nhân này của chúng mình vì thế em nghĩ là mình chia tay thì sẽ tốt hơn. Em mong là quyết định này của em sẽ không đến nỗi làm anh quá đau buồn, em biết là anh rất yêu em như em yêu anh vậy. Em không ngờ sự mềm yếu của em lại mang đến cho em gánh nặng như vậy.

Để có thể bình tâm trở lại, em muốn nhân dịp cuối năm này thuê một chiếc xe để có thể một mình đi khắp đó đây, giải toả hết những phiền muộn, đi tìm lại chính mình. Em cảm thấy em đã kìm nén tình cảm của mình trong một thời gian quá dài. Đầu năm sau, sau khi em tiếp nhận công việc mới ở tổng bộ New Jersey xong em sẽ bay về Los Angeles. Em hy vọng sau một khoảng thời gian nữa thì chúng ta có thể quên được mối tình này. Chúng ta có thể sẽ cư xử với nhau như những người bạn bình thường. Có lẽ là em không xứng đáng làm một người mẹ, một người vợ nhưng em sẽ là một người bạn rất tốt. Khi anh đọc những dòng này thì em đã lên đường đi rồi, em sẽ đối đầu với màn đêm đang buông xuống mà tiến về phía trước. Mong anh đừng đi tìm em nữa.

Một lần nữa xin lỗi anh! Giáng sinh vui vẻ! _ Hà Như.

Lưu Đông Khởi đọc thư của Hà Như, ly rượu trong tay anh bất giác rơi xuống cái xoàng. Anh vội vàng nhắc máy lên gọi cho Hà Như nhưng điện thoại của cô ấy đã tắt mất rồi.

Lưu Đông Khởi tuyệt vọng một chút.

Đột nhiên anh nhớ mùa xuân vừa rồi đã cùng Hà Như và Bạch Quả ba người đi đến vùng ngoại ô thung lũng Antelope chơi. Đó chính là nơi mà Hà Như thích đến nhất. Khi Hà Như đi về hướng Đông chắc chắn sẽ tạt ngang qua đó! Tuy là lúc này hoa anh túc vẫn chưa nở nhưng anh có thể tưởng tượng là lúc này Hà Như đang thơ thẩn đi dạo một mình trong thung lũng Antelope mà lòng đầy phân vân do dự .

Thế là anh cầm ngay bó hoa anh túc vàng rực ấy lên, vội vàng chạy xuống lầu, nổ máy rồi men theo đường cao tốc số năm lao về hướng Bắc để đuổi theo Hà Như.

Anh vẫn còn nhớ, một năm về trước, cũng với chiếc xe cũ này, anh đã chạy từ Đông sang Tây.

Anh không thể nào để mất đi thứ quý giá nhất mà năm nay anh có được như thế.

Anh ngắm bó hoa anh túc, trong lòng nghĩ, cho dù có phải đi đến chân trời góc bể thì anh cũng phải đuổi theo cho bằng được Hà Như mới thôi.

Hết

Table of Contents

Chương 1

SẮC VÀNG

Chương 2

TRỞ VỀ (1)

Chương 3

TRỞ VỀ (2)

Chương 3

MÀU XÁM ẨM ĐẠM

Chương 4

LOS ANGELES KHÔNG CÓ MÙA ĐÔNG